

Raymond F. Jones

Locuitorul celor două lumi

Puternica mașinărie părea să fi adormit în semiîntuneric, ca și cum ar fi fost vorba de o ființă uriașă, ce se pregătea să-și petreacă noaptea

Raymond F. Jones

Locuitorul celor două lumi

1

Prima sferă apusese, şi umbrele lungi aruncate de cel de al doilea soare întunecau marea sală a Karildex-ului.

Puternica maşinărie părea să fi adormit în semiîntuneric, ca şi cum ar fi fost vorba de o fiinţă uriaşă, ce se pregătea să-şi petreacă noaptea. Sclipirea purpurie a celor o mie de faţete metalice ale maşinii, oglindea globurile strălucitoare de foc ce luminau cerul Ţării de Foc.

Numai un post de lucru al maşinăriei era ocupat de un tip cu înfăţişare comună, trecând aproape neobservat, care apăsa tastele una după alta cu o nehotărâre obositoare.

De două ori se oferise Ketan să-l ajute şi de fiecare dată fusese refuzat. Oare prostul ăsta nu mai avea de gând să plece o dată? se întrebă el.

Cu aceste gânduri Ketan se uita către celălalt capăt al sălii, unde o singură siluetă nemişcată era clar definită pe fundalul înserării ce pătrundea prin geamul larg şi colorat.

Branen fusese răbdător până atunci, dar Ketan era încordat, dorind să-şi materializeze cât mai repede scopul întâlnirii pentru care venise acolo. Căutând să se liniştească, şedea

în faţa postului de lucru destinat tehnicianului, încercând să se concentreze asupra completării unor matrice ale acelei zile, ce trebuiau introduse în computer.

Aceste matrice erau nişte plăci pătrate şi transparente de plastic, perforate, cu ajutorul cărora se forma integrarea de bază a Karildex-ului. Fiecare cetăţean al Kronweld-ului, dacă dorea, avea dreptul să ţină într-un fişier o matrice care îi identifica dorinţele, caracteristicile, aspiraţiile, pasiunile cu cele ale altor mii de oameni din oraş.

Integrarea completă a factorilor aflaţi pe miile de matrice formau o voinţă unică, adică voinţa, legea Kronweld-ului. Rezultatul acesteia putea fi citit pe indicatoarele şi graficele aflate acolo, ca şi când întregul oraş ar fi fost o singură persoană.

Karildex-ul reprezenta astfel atât legea, cât şi conducerea planetei, având nevoie doar de administrare. Oricine dorea să ştie dacă vreuna dintre faptele sale viitoare era legală sau nu, pur şi simplu pregătea o integrare întâmplătoare pe tastatură şi lua din Karildex o indicaţie de conformitate a faptei sale, cu voinţa colectivă şi standardizată a Kronweld-ului. Aşa se face că, încălcarea legii era preîntâmpinată încă din faşă.

Tocmai asta căuta şi scormonitorul singuratic al Karildex-ului, în vreme ce Ketan ardea de

nerăbdare încremenit pe scaunul său de tehnician, completând nervos şi introducând în computer matricile revăzute trimise în acea zi.

După trei greşeli consecutive, se lăsă păgubaş. Se ridică de pe scaun, se trase într-unul dintre colţurile uriaşei maşini, întinzându-se pentru a se dezmorţi.

Îşi trecu degetele slabe şi puternice prin părul negru, cârlionţat, gândindu-se la Elta, cu care trebuia să se întâlnească peste puţina vreme, şi la Duran. Trăsăturile osoase ale chipului său se încordară, în vreme ce se gândea la întâlnirea pe care urma să o aibă cu marele Profesor.

Brusc, lumina de la postul de lucru îndepărtat pe care îl urmărise până atunci se stinse. Prezenţa supărătoare a cercetătorului de doi bani dispăru încet, ieşind pe uşile largi ale clădirii Karildex-ului. Doar strălucirea lămpilor mici de veghe prinse sus, ce urmau să rămână toată noaptea aprinse, precum şi a celor verzi de intensitate mică ce evidenţiaţi silueta Karildex-ului, rămânea pentru a lumina sala. Sorii apuseseră, lăsând în urmă să domine cerul strălucirea purpurie şi nesigură ce provenea din Ţara de Foc.

Ketan prinse brusc viaţă, trecând la acţiune de parcă ar fi fost electrocutat. Silueta de la celălalt capăt al sălii se apropie de el, iar Ketan se grăbi să îi iasă în întâmpinare.

— Ce ai descoperit Branen? îl întrebă repede

pe tovarăşul său.

— Nimic, am butonat toată ziua, până când mi s-au tocit buricele degetelor. Orice amănunt referitor la Templul Naşterii are un indice de peste o sută de puncte. Accesul muritorilor de rând la aceste informaţii este strict interzis. Indicele creşte continuu. Pariez pe ce vrei că aceste noi matrice pe care le-ai introdus azi în memoria Karildex-ului l-au mărit cu încă o zecime de punct. E de prisos să încerci să te opui acestei tendinţe.

— Cunosc prea bine indicele, spuse Ketan nerăbdător. Dar munca nu ne este zadarnică. Vom reuşi să o ducem la bun sfârşit Lasă-mă să-ţi arăt de ce te-am rugat să vii până aici.

El trecu repede înainte, pe lângă maşinărie, şi intră într-o nişă ascunsă pe jumătate vederii. Acolo se găsea tastatura principală de control a întregului Karildex, la care aveau acces doar membrii Primului Grup. Rândurile sale multiple de taste erau aşezate în nişte grupuri semicirculare, care se ridicau până la limita lungimii unui braţ. În partea de sus a grupului de taste se găseau monitoarele arcuite, care ajungeau până la tavan, ceea ce conferea tastaturii complicate un aspect asemănător cu cochilia unei scoici. Numai după nişte tara lungi de experienţă un bărbat reuşea să se perfecţioneze în mânuirea sa.

Branen scoase un oftat adânc de uimire, în

vreme ce Ketan îl îndemna să meargă înainte.

— Ai rupt sigiliul tastaturii principale de control al întregului Karildex?

— Lasă asta, vino şi uită-te! îl îndemnă Ketan. Spunând acestea, se aşeză în faţa celor 10000 de taste de la postul de lucru şi începu să introducă o formulă complicată.

— Şi eu am făcut asta toată după-amiaza, remarcă Branen nerăbdător. Doar ţi-am spus, indicele...

— Ştiu, are valoarea 190. Acest lucru indică faptul că orice cercetare asupra originii vieţii umane este strict interzisă. Acum, hai să încercăm formula asta.

Ketan resetă tastele.

— Nu este vorba decât de problema vieţii înseşi. Indicele pentru această problemă este unui singur; acest lucru demonstrează că datele introduse privitoare la viaţă nu fac nicio diferenţă între viaţa umană şi celelalte forme de viaţă. Factorul este identic. Acum priveşte ce se întâmplă dacă îl modificăm, aducându-l la plante şi animale.

Branen urmări cu sufletul la gură spusele lui Ketan. Aceasta era o cale de raţionament pe care nu o urmase. El a aşteptat ca indicele să apară pe monitor.

— Nouă zeci, gâfâi el. Păi asta înseamnă că...

— Ţine minte acum că factorul Templului Naşterii este prezent în integrarea principală.

Acum să presupunem că îl înlăturăm.

— Nu poţi face asta, e imposibil.

— La ce crezi că foloseşte această tastatură principală de control? De ce crezi că Primul Grup o ţine sub cheie?

— Dar astfel vei distruge integrarea. Puterea factorului e înregistrată. Atunci când se va descoperi că valorile au fost modificate…

— Ei, nu se vor schimba. Voi seta un circuit separat al memoriei ce ţine toţi factorii controlaţi de ideea Templului Naşterii în aşteptare. Citeşte indicele tău.

Unul câte unul, Branen le citi, în vreme ce Ketan introducea cifrele în memoria computerului, fără a le mai subordona ideii legate de Templul Naşterii. 25,16,9! exclamă el. Asta înseamnă că putem cerceta.

— Dacă această integrare ar reprezenta starea reală a lucrurilor… spuse Ketan. El resetă valorile deranjate, readucând tastatura la normal. Îi aplică din nou sigiliul complicat, astfel încât nimeni să nu-şi dea seama că se umblase. Apoi îl luă pe Branen de acolo, revenind în sala principală.

— Te-am chemat aici în seara asta, spuse Ketan încet, ca să-ţi arăt asta şi să te instruiesc cum să mă înlocuieşti în rândurile Neînregistraţilor – dacă mi se întâmplă ceva.

— De ce ar trebui să ţi se întâmple ceva? Că doar n-ai să… începu Branen.

— Cred că a sosit timpul să ne încercăm puterile. Dacă nu vom înainta rapid şi pozitiv, mişcarea Neînregistraţilor va muri, iar scopul nostru nu va fi atins.

— Tu eşti singurul dintre noi care este nerăbdător, protestă Branen. Majoritatea celorlalţi Neînregistraţi sunt dispuşi să aştepte până când situaţia se va mai îmbunătăţi.

— Lucrul ăsta nu se va întâmpla niciodată de la sine, până când nu-l vom provoca! spuse Ketan, lovind cu pumnul în monitorul de la postul de lucru al Karildex-ului. Spunând acestea, nu se mai uită în ochii interlocutorului său, ci îşi mută privirea la mare depărtare, în direcţia în care celălalt capăt al maşinii se ascundea în întuneric.

— Închipuie-ţi că, superstiţiile, cunoştinţele false, scleroza – ar deveni atât de mari, încât nouă zecimi dintre problemele pe care le cercetăm acum ar fi interzise studiului din cauză că locuitorii Kronweld-ului ar crede că ele sunt rezervate doar Zeului, spuse el. Aceia dintre noi care refuză să-şi înregistreze cercetările la Consiliul Cercetătorilor trebuie să lucreze în întuneric, în ateliere secrete, şi să se ascundă de parcă ar fi decăzuţi din drepturile cetăţeneşti.

— Păi chiar asta s-ar întâmpla cu noi dacă am fi descoperiţi.

Ketan se roti nerăbdător către interlocutorul

său.

— Branen, înţelege că a venit timpul ca Neînregistraţii să iasă din vizuinile lor, din laboratoarele lor ascunse şi să-şi afirme dreptul de a cerceta oricare mister, a cărui existenţă este evidentă pentru toţi, adică Misterul Templului Naşterii, Misterul Marii Margini, Misterul Ţării de Foc. Cercetarea acestor lucruri nu ar trebui să ne fie restricţionată. Nu ar trebui să fim nevoiţi să mergem şi să facem o cerere unui grup de bătrâni mustăcioşi şi cotoroanţe uscăţive pentru a căpăta permisiunea de a cerceta un mister. Singurul drept pe care îl au pentru a ne restricţiona cercetările se bazează pe introducerea de date false în Karildex.

— Asta înseamnă că a venit timpul să ştergem acele integrări false. A venit timpul să arătăm întregului Kronweld munca pe care am făcut-o.

— Dar noi n-am îndrăzni să facem aşa ceva, spuse Branen sugrumat de emoţie.

— Nu, n-am îndrăzni s-o facem, spuse Ketan cu amărăciune. Această sintagmă se referă la majoritatea Neînregistraţilor. Dar eu aş îndrăzni s-o fac. Aş îndrăzni să-mi asum riscul. Am de gând să spun Consiliului Cercetătorilor în cadrul unei audieri publice că am descoperit secretul apariţiei vieţii.

— Dacă faci asta au să te decadă atât din calitatea de cercetător, cât şi din cea de cetăţean cu drepturi depline.

— Lasă-i s-o facă, dacă vor mai îndrăzni după ce am să termin ce am de arătat.

Branen îşi privi liniştit şeful, mut de admiraţie, îi studie trupul înalt şi slab. Privi fix în ochii ce nu admiteau replică şi la falca lungă şi slabă, care se încleşta fermă, neadmiţând apariţia unei cât de mici incertitudini, o dată ce o cale de acţiune fusese hotărâtă.

Clătină trist din cap spunând:

— N-aş putea sa ţi iau niciodată locul. Eşti atât de sigur de tine! Pari să ştii neîndoielnic direcţia către care te îndrepţi. Tu spui că cei 500 de tara de tradiţie din Kronweld pot fi răsturnaţi într-o singură zi. Şi o afirmi cu tot atâta uşurinţă, ca şi când ai avea de gând să te duci la panou şi să comanzi o masă. Trebuie să fiu cinstit cu tine. Niciunul dintre Neînregistraţi nu crede că poţi avea succes în nerespectarea tradiţiilor din Kronweld. Cu toate că pe mine, aproape că m-ai convins.

— Şi ăsta este motivul pentru care tu eşti singurul căruia îi pot oferi locul meu, în cazul în care mi se întâmpla ceva. Pericolul este suficient de mare. Nu caut deloc să-l minimalizez. Ştiu că a ataca Templul Naşterii este echivalent cu a te juca cu cea mai explozivă forţă din Kronweld. Dar ea trebuie distrusă. Fiecare urmă a influenţei sale trebuie ştearsă pentru totdeauna din vieţile noastre. Dar dacă nu vom proceda aşa, atunci civilizaţia

noastră va fi condamnată la pieire. Eu voi fi cel care va face începutul. Dacă nu voi reuşi, tu vei fi cel care va continua munca Neînregistraților, până când situaţia de pe planetă va deveni favorabilă atingerii scopului nostru. Eşti de acord cu asta?

— O voi face, şopti Branen solemn. O voi face. Apoi ce plan ai? întrebă el.

— Profesorul Daran mi-a cerut să trec pe la el pe-acasă în seara aste. Îl voi provoca, astfel încât să fie nevoit să ordone să fiu mustrat. Aceasta va reprezenta ocazia organizării unei audieri publice complete, pe care o voi cere eu.

— Nu va fi deloc greu să-l provoci pe profesorul Daran s-o facă. El a fost gata-gata să ordone să fii mustrat de Consiliul Cercetătorilor, aproape de prima dată când te-a văzut.

— Ştiu asta, dacă dau greş în încercarea mea, vei găsi toate notele şi materialele mele de cercetare în laboratorul meu secret de sub casă. Acum, că ştii unde sunt, ia-le, foloseşte-le la nevoie. Continuă-mi munca, de acolo de unde am lăsat-o. Asta-i tot ce am vrut să-ţi spun.

O senzaţie trecătoare de nesiguranţă se oglindi pe chipul lui Branen. Se răsuci pe călcâie, şi plecă, fără a mai scoate vreun cuvânt.

2

Ketan se îndreptă către manetele care reglau

luminile şi încuiau uşile. Mergea obosit după ce trecuse tensiunea provocată de luarea acestei hotărâri. Se simţea de parcă plutea pe valurile unui râu al destinului. Nimic nu-l mai putea întoarce acum din drum.

Era fericit că ziua se terminase. Nu ştia niciodată exact câte ore va avea o zi de muncă, pentru că maşinăria era la dispoziţia poporului din Kronweld atâta timp cât oamenii doreau să o folosească. În calitatea sa de tehnician principal, era de datoria lui Ketan să rămână la post, până când ultimul doritor să folosească computerul ar fi fost satisfăcut.

Dar în seara asta, nu vor mai exista cereri. Cu acest gând stinse luminile şi se îndreptă grăbit către uşa slab luminată. Uriaşa maşinărie ce înmagazina în memoria sa mintea şi sentimentele cetăţenilor Kronweld-ului zăcea liniştită şi adormită, de parcă ar fi fost o uriaşă fiară vie.

Ketan ştia că întârziase deja la întâlnirea pe care o stabilise cu Elta. Avea să se supere. Iar ochii ei ce semănau cu vârfurile unor flăcări fierbinţi şi albastre, vor căpăta o expresie tăioasă pentru câteva clipe. Amândurora le venea greu să păstreze mult timp supărarea înainte de a-şi da bine seama ce se întâmplă, se trezeau râzând din toată inima, de certurile lor fără motive întemeiate.

Pe când ieşea din clădire, vântul răcoros al

nopţii îi mângâia faţa cu adierea lui proaspătă şi relaxantă. Bătăile inimii i se înteţiră, iar oboseala acumulată în timpul zilei începu să îi treacă, în timp ce gândul îi zbura spre întâlnirea cu Elta. I se umplea inima de plăcere.

Chiar atunci o zări pe bătrâna ce se îndrepta către el.

Era singură, şi mergea împleticindu-se de-a lungul aleii ce ducea de la strada ce se vedea la mare distanţă către treptele sălii Karildex-ului. Pe măsură ce venea către el târşâindu-şi picioarele, Ketan rămase locului, cuprins de valul de atenţie aproape hipnotică pe care îl cerea silueta cocârjată a femeii.

Semăna cu frunzele uscate pe care vântul le sufla dintr-o parte în alta a pajiştii din faţa clădirii. Părul bătrânei era ciufulit şi răsfirat de vânt, de parcă ar fi fost tentaculele unei caracatiţe vii ce se târa prin noapte venind către el. Iar şalul negru, veşmântul caracteristic bătrânilor atunci când trupurile lor deveneau prea deformate pentru a mai putea purta hainele obişnuite ce le dezvăluiau toate formele, era ca o mantie înfăşurată în jurul său.

Croncăni un singur cuvânt către el, ridicând în acelaşi timp un deget deformat groaznic de artrită.

— Stai!

Asta nu era o rugăminte, ci un ordin.

— Clădirea tocmai s-a închis pe timpul nopţii.

Este prea târziu pentru ca să mai puteţi face vreo cercetare în seara asta, spuse Ketan pe un ton foarte puţin convingător.

— Nu-mi veni mie cu cioace d'astea!! Cunosc foarte bine regulile de folosire ale Karildex-ului, aşa că dă-mi drumul înăuntru!

Era în dreptul ei să procedeze astfel. Ketan înjură printre dinţi şi formă combinaţia cifrului ce permitea deschiderea uşilor mari şi largi ale clădirii Karildex-ului.

— Mâine aţi fi avut mult mai mult timp pentru asta, îi sugeră el femeii pe un ton politicos, încercând să o determine să se răzgândească.

— Acest lucru nu este valabil şi pentru mine, nu, nu, nicidecum, şopti bătrâna. Am ajuns. Ajută-mă sa urc treptele astea.

O luă de mână şi avu sentimentul că ridică craca găunoasă a unui copac putrezit, atât era de uşoară; ştia că vorbele lui aveau un caracter profetic pentru ea.

Într-adevăr, după cum arăta, se părea că femeia nu mai avea prea mult timp de trăit, ba am putea zice că se afla pe ultima sută de metri. Această constatare trezi în sufletul lui un sentiment de milă faţă de tragedia îmbătrânirii şi a morţii, care pentru Ketan reprezentau punctul culminant al tuturor nenorocirilor.

— Ce anume doriţi să cercetaţi? o întrebă el nerăbdător să atenueze pe cât posibil grosolănia sa iniţială şi să poată termina cât mai

repede, pentru a-şi vedea de drum. Dacă-mi permiteţi aş putea să vă ajut să folosiţi tastatura.

— Asta nu-i treaba ta! Mă priveşte ce vreau să fac, replică ea dur. Lasă-mă în pace, şi nu te mai băga unde nu-ţi fierbe oala!

Răspunsul femeii îi îngheţă valul de simpatie, nu mai spuse nimic, o lăsă să între şi se reîntoarse nemulţumit şi tulburat într-o oarecare măsură la postul său de tehnician. Nici nu se mai obosi să aprindă lampa din faţa postului său de lucru, ci se aşeză în întuneric, urmărind strălucirea îndepărtată a becului ce-şi trimitea razele luminoase asupra umerilor cocârjaţi ai bătrânei, aplecată pe tastatura computerului.

Se întrebă ce anume dorea să afle femeia. De ce venise singură, noaptea, şchiopătând către depozitul tuturor dorinţelor şi voinţei întregului Kronweld?

Oare ce ar mai fi contat pentru ea sau pentru planetă alegerea pe care fiinţa mititică şi cocârjată ar fi făcut-o în orice problemă care îi stătea în faţă?

Curiozitatea îl împingea aproape împotriva voinţei sale spre bătrână, şi-l obliga să se concentreze asupra ei. La început, nu realiză. Apoi îşi dădu seama de ce se întâmpla acest lucru: era din cauza clinchetului foarte rapid al tastelor apăsate una după alta, în ritm susţinut. În mod obişnuit, solicitantul de condiţie medie

apăsa încet tastele una câte una, zgâindu-se la graficele şi cifrele afişate pe monitor de fiecare dată, şi chinuindu-se din greu să interpreteze rezultatele pe care acestea i le ofereau.

Însă bătrâna se juca pe tastatură cu tuşeul şi viteza unui tehnician principal. De-a lungul îndelungatei sale cariere Ketan mai întâlnise doar un singur bărbat care putea să mânuiască astfel tastatura unui computer. Văzând-o pe bătrână cu câtă viteză bătea, se întreba dacă nu cumva nu făcea altceva decât să bată pe clapele tastaturii nebuneşte şi la întâmplare, sau dacă urma într-adevăr un fir logic în desfăşurarea cercetărilor ei. În acea clipă vocea sa răguşită şi liniştită răsună ca un ecou prin sala în care domnea o linişte mormântală, şi unde nu se mai afla nimeni în afară de ei doi.

— Ketan!

El tresări.

Apoi, mai încet decât prima dată, fu strigat din nou, pe un ton aproape mângâietor.

— Ketan. De data aceasta, tonul vocii bătrânei îl înfiora. Oare de unde îi ştia numele? îl căutase intenţionat în Karildex?

Se îndepărtă de postul computerizat de lucru, îndreptându-se spre el prin întuneric. Nutrea sentimentul bine definit că femeia îl putea vedea, în ciuda faptului că în sală domnea un întuneric negru ca smoala.

Văzând-o că se apropie, Ketan aprinse lampa.

— Aţi terminat?

— Abia am început, spuse ea cu o voce tremurătoare. Vreau să am acces la tastatura principală de control a Karildex-ului.

— Cum?! ce aţi spus? Nu se poate, e de-a dreptul imposibil. Doar membrii Primului Grup şi Consiliul Cercetătorilor au acces la ea. Nu este destinată marelui public.

— Dar tu ai folosit-o în seara asta, spuse ea sigură de sine. Ai modificat configuraţia integrării principale a Karildex-ului referitoare la Templul Naşterii şi Marea Margine. După ce ai folosit-o ai crezut că ai reintrodus factorii iniţiali. Poate că nimeni altcineva în afară de mine nu ar fi observat schimbarea. Dar te-am prins. Sunt sigură că nu ai vrea ca maistrul tehnician să afle asta, nu-i aşa?

Pe fruntea lui Ketan apărură broboane de transpiraţie. Cine dracu' mai era şi cotoroanţa asta perfidă care îşi băga nasul peste tot? Sentimentul de simpatie pe care îl nutrise la început pentru ea începu să se transforme în teamă şi ură. Nu-şi putea permite ca altcineva să afle că fusese implicat în utilizarea neautorizată a tastaturii principale a Karildex-ului, mai ales acum, când hotărârea sa privitoare la solicitarea unei audienţe publice în faţa Consiliului Cercetătorilor fusese luată.

— Ce doriţi? spuse el cu o şoaptă răguşită. Cine sunteţi de fapt?

— Te-ai gândit să salvezi planeta Kronweld de sine, de senilitatea înceată prin care trece acum, la fel ca mine. Asta e un lucru bun, dar duşmanul pe care îl vezi este jalnic, fără importanţă în raport cu adevăratul duşman al planetei, de spre care nu ştii nimic. Dă-mi odată tastatura aia!

— Nu aveţi dreptul s-o accesaţi.

— Dar trebuie neapărat să o am. Tonul ei era de-a dreptul ucigător, de parcă ar fi avut puterea să-l pulverizeze pe loc, trimiţându-l în neant, dacă ar fi refuzat să-i satisfacă cererea.

— Ar putea veni cineva pe neaşteptate.

— Fii serios, n-o să vină nimeni! Nimeni nu vine niciodată atât de târziu, noaptea. Dă-mi tastatura aia!

Bătrâna se apropie de el cu atâta hotărâre, de parcă ar fi fost însăşi întruparea morţii. Ochii săi verzi şi strălucitori reflectau lumina lămpii de la postul de lucru cu o intensitate atât de mare, încât îi simţi ca pe un pumnal înfipt în inimă. Se întoarse mecanic, acţionând ca un robot, îndreptându-se spre camera sigilată a tastaturii principale de control al Karildex-ului. Degetele sale formară combinaţia de cifre interzisă pe care se presupunea că nu ar fi trebuit să o ştie, iar poarta se deschise brusc.

— Vai, ce bine e! şopti bătrâna.

Ketan se blestemă în gând zicându-şi că era un nătărău şi jumătate. Oare cum de îşi dăduse

bătrâna seama că el modificase setarea iniţială a integrării principale a Karildex-ului? Teoretic, se presupunea că circuitele de memorie ale computerului erau perfecte. El era sigur că readusese la normal integrarea. Mica modificare făcută era practic imposibil de detectat şi totuşi ea reuşise să îşi dea seama de asta.

Acum clinchetul moale al tastelor răsuna asemenea unui cântec sub degetele ei. Mâinile i se mişcau atât de repede, încât clinchetul distinct al fiecărei taste în parte nu mai era un sunet de sine-stătător, ci sunetele izvorau unul din altul, generând un flux constant monoton, ce a fost întrerupt numai atunci când a apăsat maneta indicatoare, solicitând apariţia unui indice.

Ketan se zgâia la ea plin de uimire şi neajutorat. După ce studiase intens mai mult timp monitorul, îşi dăduse seama că bătrâna resetase integrarea iniţială din memoria computerului într-o formă ce o făcea să fie aproape de nerecunoscut. Se rugă în gând ca ea să fi păstrat toţi indicii perturbaţi în circuitele de memorie, astfel încât Karildex-ul să poată fi readus la normal, căci dacă nu reuşea acest lucru, ar fi fost un adevărat haos, de nedescris, nu numai în viaţa lui Ketan, ci şi în cea a întregii planete. Brusc, litania melodioasă provocată de fuga degetelor pe taste încetă şi femeia se întoarse către el.

— Tu eşti singurul ales, murmură ea. Nu poate fi altul mai bun pentru treaba asta. Şi brusc, ochii îi străfulgerară pe ai lui. Îl privi fix, având în ochi o rugăminte mută, de parcă ar fi fost gata să-i pună întregul suflet la picioare, şi începu să plângă.

— Ce s-a întâmplat?… spuse el.

Se întoarse repede către el, rămânând cu privirea pierdută în spaţiu.

— Trei oameni trebuie să moară, spuse ea abia şoptit. Trei trebuie să moară.

3

Degetele ei se întoarseră din nou pe taste şi începură să se mişte atât de repede, încât ochii abia le puteau urmări. Apoi femeia apăsă o tastă indicatoare şi un indice apăru pe monitor. Ketan îl privi fix. Având un adevărat şoc premonitoriu, el recunoscu că era vorba despre Matricea Conducătorului Hoult, şeful Consiliului Cercetătorilor. El, împreună cu ceilalţi 20 de consilieri, era persoana în faţa căreia urma să apară Ketan, cu dovezi referitoare la cunoştinţele interzise pe care le deţinea, şi pe care urma să le dezvăluie tuturor celor de pe Kronweld, în cadrul unei audieri publice.

— Priveşte valorile numerice ale factorilor săi, îi porunci bătrâna. Ketan se supuse. Acolo, pe ecran, erau dezvăluiţi ideile şi factorii pe care liderul Hoult îi înaintase pentru a fi incluşi în

voinţa reunită a poporului din Kronweld. Acolo se găseau dorinţele, necesităţile şi impulsurile pe care le dobândise de-a lungul îndelungatei sale experienţe de viaţă, şi care îl ajutaseră să devină omul care era acum. Ketan le aruncă o privire fugară.

— Ce-i cu ele?

— Priveşte atent Uită-te mai cu seamă la astea pe care le măresc. Spune-mi ce reprezintă.

Fiecare factor, pe măsură ce era „cules” dintr-un grafic general şi mărit, era indicat printr-o cifră de cod, ce apărea pe un cadran. Bazându-se pe îndelungata sa experienţă profesională, Ketan credea că nu este vreun cod factorial pe care să nu-l poată recunoaşte şi identifica la prima vedere.

Îşi derula rapid prin minte catalogul combinaţiilor extrem de complexe pe care le ştia pe dinafară. Numărul pe care îl vedea acum îi era cu desăvârşire necunoscut, ciudăţenia asta îl intriga. Un fior rece şi paralizant îi cobora de-a lungul şirei spinării.

— Doar nu te-oi fi aşteptând să ştiu toţi indicii pe de rost, spuse el.

— Caută-l.

Se întoarse către tabloul manual fixat în perete, şi apăsă clapele ce corespundeau indicelui numeric al factorilor necunoscuţi. Ar fi trebuit să apară foaia de hârtie care să-l

definească pentru a putea fi folosit. În loc de asta, în faţa ochilor lui Ketan apăru doar o foaie albă de hârtie.

— Vezi? exclamă bătrâna, iar din glasul ei ţâşni o mândrie imensă. Acum încearcă-l şi pe ăsta.

Pe monitor apăru o altă cifră necunoscută; şi indicele acesteia era tot o foaie albă de hârtie.

— Ce înseamnă asta? De unde ştiai despre asta? întrebă Ketan cu o voce şoptită, din care răzbătea groaza. Acest lucru nu poate avea o semnificaţie deosebită. Probabil că este vorba doar de o eroare ce s-a comis la introducerea datelor în memoria computerului.

— O eroare în Karildex? Fii serios! spuse femeia râzând ascuţit. De câte ori v-aţi lăudat cu privire la exactitatea lui? Nu, aici nu-i vorba de nicio eroare. Acum priveşte-l pe ăsta. În faţa ochilor lor, pe monitor, apăru un alt indice total diferit. Ketan îl recunoscu. Era luat din matricea profesorului Daran, cel mai bun matematician din Casa înţelepciunii. Privi fix rândul indicilor factoriali. Dintre sutele de indici de acest gen din catalog existau doar trei care nu erau definiţi.

— Vezi, oricât de mult s-au străduit să evite aceşti indici în matricele pe care le-au introdus în Karildex, n-au reuşit s-o facă. Indicii aceştia ies la iveală atunci când sunt eliminate prin scădere influentele potrivite. Priveşte atent la

matricele lor.

Spunând acestea, bătrâna făcu o altă manevră pe taste, extrăgând din imprimantă două folii pătrate de plastic transparent. Suprafaţa acestora era acoperită cu sute de perforaţii minuscule. Femeia le puse peste o foaie de hârtie trasă la imprimantă, aşezând apoi întregul ansamblu sub lupă.

— După toate aparenţele, avem de a face cu o matrice perfect normală.

— Ce-ar putea să-nsemne toate astea? şopti Ketan mai mult pentru sine.

— Asta înseamnă că pe planeta noastră sunt anumite persoane care au avut experienţe de viaţă neconforme cu niciuna din cele posibile pe care le putem avea în Kronweld sau în Ţara de Foc sau în Ţara Întunericului, căci ele au fost catalogate, îi spuse ea pe un ton calm. Poţi să înţelegi ce spun? Fără îndoială că nu am să-ţi explic. Asta înseamnă că ei au venit din afară, afirmă ea.

— Din afară? Cum adică?

— Înseamnă dincolo... adică lumea de dincolo de graniţele planetei Kronweld. În lumea în care nu a pătruns niciodată vreun bărbat din Kronweld. Oare tu nu îţi poţi imagina că există aşa ceva? N-ai visat un ţinut deşertic, plin de nisipuri bătute de vânturi, în mijlocul căruia există o stâncă singuratică şi tăcută, ce stă acolo asemenea unui monument?

Pe când rostea aceste cuvinte, vocea bătrânei se pierduse, transformându-se într-o şoaptă abia auzită şi plină de insinuări, care pătrunse în mintea lui Ketan asemenea unei lame fine şi ascuţite. Începu să tremure, şi se trase înapoi, îndepărtându-se de ea, cu chipul albit de spaimă.

— De unde ştii toate astea?

— Tu eşti Ketan, spuse ea simplu, iar eu cunosc foarte multe lucruri despre tine.

— De unde ştii atâtea despre mine? La urma-urmei, cine eşti?

Ea nu-i luă în seamă nici întrebările, nici mâinile, care îi prinseseră ca într-un cleşte oasele fragile ale umerilor.

— Mai este încă un indice pe care trebuie să-l vezi, spuse ea.

Apoi, se desprinse din strânsoarea mâinilor lui, şi apăsă pe o serie de taste în ordinea dorită şi foarte repede. Dar numele persoanei căreia îi aparţinea indicele nu apăru pe monitor. Apărură în schimb doisprezece factori străini, necunoscuţi lui în seria aceea de cifre, pe care se apucă să-i verifice. Niciunul dintre ei nu figura în catalogul general folosit de obicei.

— Al cui este indicele ăsta?

În loc de răspuns, bătrâna apăsă şi pe ultima tastă, iar pe monitor apăru factorul de identificare. Văzându-l, Ketan scoase un singur strigăt, şi apoi izbucni în plâns, înecându-se de-

a dreptul, căci nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Era vorba despre Elta.

Tastatura principală de control al Karildex-ului fusese programată astfel încât să anuleze din ecuaţia generală factorii referitori la Templul Naşterii, Marea Margine, data de început a istoriei Kronweld-ului, precum şi alţi şase factori cărora Ketan nu le înţelegea rostul anulării.

Doar în absenţa acestor factori ieşeau la iveală factorii necunoscuţi din matricele celor trei persoane pomenite mai sus. Nimeni nu iar fi descoperit, nici într-o mie de tara de acum încolo, dacă nu ar fi ştiut exact unde şi ce să caute.

Era evident că bătrâna ştiuse s-o facă.

Să fie vorba chiar de Elta, iubita lui?!

Mintea lui Ketan refuza din principiu să accepte semnificaţia pe care ar fi putut-o avea prezenţa factorilor necunoscuţi în viaţa Eltei. Nu exista nimic neobişnuit referitor la ea – cu excepţia gingăşiei sale, a frumuseţii şi admiraţiei pe care o trezea în sufletul tuturor celor care o cunoşteau, a măiestriei sale inegalabile în domeniul cercetării.

Bătrâna spusese de mai multe ori că trei persoane trebuiau sacrificate.

— Spune-mi ce înseamnă asta, îi ceru el.

Ea ezită să-i răspundă, în timp ce degetele sale agile începură să reseteze tastatura principală de control a Karildex-ului.

— A fost o adevărată minune că te-am găsit aici ca să-ţi pot arăta astea. Faptul că te-am găsit chiar aici, în sala principală a Karildex-ului nu am îndrăznit să-l sper, nici în visele mele cele mai optimiste.

Se întoarse către el privindu-l, cu ochii ei bătrâni, dar limpezi.

— Te întrebi cine sunt? Am să-ţi spun, dar înainte de asta mai există încă multe lucruri pe care trebuie să le cunoşti. Te previn că pericolul şi moartea plutesc în aer deasupra planetei Kronweld. Deja şi-au ridicat braţele, pregătindu-se să dea ultima lovitură, pentru a distruge această lume. Cele trei persoane despre care ţi-am vorbit până acum, sunt agenţii care vor provoca această catastrofă; mai sunt şi alţii în afară de ei, dar aceştia sunt cei mai importanţi. Mă crezi cumva țicnită? Aşteaptă până termin. Dar aceştia trei trebuie să moară. Asta va fi misiunea ta. Ucide-i pe ăştia trei!

Ketan simţi că îl cuprinde ameţeala. Clătină din cap de parcă ar fi vrut să-şi limpezească gândurile. Încerca să-şi închipuie ce-l apucase, de stătea aici, ascultând balivernele cotoroanţei ăsteia nebune, când de fapt ar fi trebuit să cheme un ostaş s-o dea afara. Ba chiar mai rău, ar fi trebuit s-o aresteze sub acuzaţia de a fi complotat asasinarea a doi dintre cei mai talentaţi cercetători din Kronweld – şi a Eltei.

— Eşti de-a dreptul nebună… nu vreau să mai

aud nimic. O să spui restul poveştii tale în faţa membrilor Primului Grup.

— Stai jos!

Nu era o simplă poruncă verbală. Aceste cuvinte au devenit pentru Ketan o adevărată lesă ce l-a hipnotizat cu totul, şi sa întins către el, cuprinzându-i mintea şi forţându-i muşchii să-l pironească pe scaunul din faţa tastaturii.

Împotriva voinţei sale, rămase pe loc, şi continuă să o asculte.

— De mai bine de o sută de tara încoace, în mijlocul nostru a existat o organizaţie subversivă, fără ca nimeni să-şi dea seama de asta. Obiectivul final al acesteia este distrugerea Kronweld-ului. Membrii ei se tem de noi, şi ne vor distruge. Ei se numesc Etatişti. Și-au amânat lovitura mortală pe care urmau să ne-o dea, aşteptând doar timpul potrivit pentru asta. Această organizaţie ne-a folosit, ne-a folosit cercetările; ea a secătuit Kronweld-ul de rezultatele secrete ale cercetărilor sale folosindu-le împotriva noastră. Acum mai aşteaptă să pună mâna pe un ultim secret, şi apoi vor fi satisfăcuţi de nivelul de cunoaştere pe care îl deţin, iar în acea zi Kronweld-ul va muri, fără îndoială. Secretul pe care mai vor să-l ştie înainte de a ne ucide este acela al modului în care noi utilizăm energia nucleară.

— Eşti complet nebună! spuse Ketan în şoaptă. Tu chiar te aştepţi ca eu să stau aici cu

braţele încrucişate, şi să cred o minciună atât de gogonată ca cea pe care mi-o îndrugi acum?

— Care sunt factorii pe care nu i-ai putut identifica?

— Probabil că există o explicaţie firească pentru ei, şi eu o voi găsi chiar aici, în Karildex. Cine ar putea fi oare membrii unui asemenea grup, şi care ar putea fi scopul lor?

— Am să-ţi spun cine sunt, pentru că tu eşti singura persoană din tot Kronweld-ul care m-ai putea înţelege, fiindcă ai văzut lumea lor, lumea nisipurilor colorate şi a turnului subţire de stânci, ce se înalţă singuratic în mijlocul deşertului, asemenea unui monument funerar. Ei sunt…

Brusc, dinspre uşa de la intrare a sălii răzbătu până la ei un zgomot ascuţit; locul respectiv se afla în afara câmpului lor vizual. Bătrâna stinse repede lumina, şi alunecă precum o şopârlă, îndepărtându-se de tastatura. În întuneric Ketan auzi exclamaţia sa răguşită de nemulţumire. La naiba, vine Hoult, am roit-o de aici!!

Apoi se făcu nevăzută. Ketan se grăbi să încuie tastatura principala de control al Karildex-ului în nişa secretă ce-i era destinată, şi abia avu timp să se strecoare neobservat spre celălalt capăt al sălii. Acolo, aprinse la întâmplare lampa din faţa unui post de lucru care nu putea fi văzut de la uşă; aduse pe monitor o serie de date, şi se prefăcu că le

studiază cu mare atenţie, în timp ce paşii se apropiau tot mai mult de el, stârnind un ecou lugubru în sala mare şi goală.

— Tehnician! strigătul răsună tăios.

— Să trăiţi, domnule, răspunse Ketan pe un ton regulamentar, cu toate că simţea că inima îi bate săi spargă pieptul. Sunt aici, aştept ordinele dumneavoastră.

Spunând acestea, se grăbi să ocolească capătul maşinăriei, îndreptându-se către Conducător. Oare de ce venise la ora asta? se întrebă el. Simţea că asupra planurilor sale atârna sabia lui Damocles, acestea fiind gata să se ducă pe apa sâmbetei, chiar înainte de a fi avut prilejul să le transpună în practică. N-avea chef să-l întâlnească pe omul ăsta tocmai acum.

Ketan ajunse să stea faţă în faţă cu el, la capătul hidoasei maşini.

— Tehnician!

— Înţelepciunea fie cu dumneavoastră, domnule.

— Tocmai treceam pe aici şi am văzut uşa deschisă, dar era întuneric. Mi s-a părut ciudat ca la această oră târzie din noapte să mai existe doritori care să folosească Karildex-ul.

Ochii lui Hoult îl scrutau de sus în jos, de la o asemenea înălţime, încât Ketan era obligat să-l privească la rândul său drept în ochi.

— Nu mai e nimeni aici, domnule. Tocmai mă chinuiam să-mi rezolv şi eu o mică problemă

personală, dar chiar acum mă pregăteam de plecare, căci sunt frânt de oboseală.

— Asta este un lucru bun. Te felicit pentru seriozitate şi dorinţa de a învăţa.

Dar gândurile lui Hoult nu coincideau deloc cu vorbele sale. Ketan îi urmări ochii negrii şi strălucitori ca abanosul, aruncând o privire fugară către străfundurile întunecate ale sălii. Cu siguranţă că nu avea habar de prezenţa bătrânei acolo, îşi spuse, încercând să se liniştească.

Apoi Hoult spuse:

— În oraş circulă nişte zvonuri despre o bătrână nebună care ar fi evadat din puşcărie. Oare nu cumva a trecut din întâmplare azi pe aici, încercând să folosească Karildex-ul?

Ketan clătină negativ din cap fără ezitare.

— Nu, azi nu am văzut oameni în vârstă pe aici. Bătrânii vin foarte rar. Existenţa Karildex-ului nu mai are o importanţă prea mare pentru ei; îşi trăiesc viaţa fără să încalce legea sau să se certe.

— Mda, bine… fu Hoult de acord cu această mostră de filosofic a străzii, în timp ce ochii lui scrutau încă umbrele întunecate ce izvorau de dedesubtul uriaşei maşinării din faţa lor. Raportează imediat dacă vezi o asemenea persoană, înţelepciunea fie cu tine, tehnicianule!

— Înţelepciunea fie cu dumneavoastră,

Preaiubite Conducător.

Apoi, bărbatul se făcu nevăzut, dispărând încet în întunericul nopţii. Ketan rămase pe loc cu gura căscată, zgâindu-se după el şi întrebându-se fără să vrea oare de ce nu-i raportase Conducătorului că bătrâna se afla acum, aici, ascunzându-se în întunericul sălii enorme. Oare procedase aşa numai pentru că îl ameninţase că va dezvălui celorlalţi faptul că folosise tastatura principală de control al Karildex-ului, lucru ce îi era strict interzis?

I-ar fi fost foarte greu să convingă autorităţile, dacă toţi o credeau nebună. Nu avea dovezi ca să-l acuze. Dar mai erau şi altele în afară de aste care îl făcuseră să tacă, anume indicii factoriali nedefiniţi, faptul că ştia despre viziunile sale privitoare la deşertul roşu şi la turnul ce se găsea în mijlocul său – oare de unde cunoştea ea un asemenea lucru – şi mai mult decât atât: mai exista un ceva ce emana din acea comunicare fragilă, răguşită, slabă şi intangibilă, şi îi venea în întâmpinare, atingând în sufletul său o coardă ce declanşa un sentiment de nemărginită simpatie faţă de bătrânica asta. Voia să ştie cu cine avea de-a face. Trebuia neapărat.

Cu aceste gânduri, se întoarse către umbrele întunecate în care o văzuse dispărând. Aprinse precaut o singură lumină, ce arunca o strălucire chioară asupra acelei părţi de sală.

Dar ea nu mai era acolo. Probabil că se strecurase pe lângă celălalt capăt al maşinăriei. Cu acest gând, alergă pe lângă vreo o sută de posturi de lucru, străbătând sala pe toată lungimea, şi ajunse în celălalt capăt, dar nici cealaltă lampă aprinsă nu reuşi s-o descopere prin vreun colţ.

Apoi o zări. Era o siluetă situată la mare distanţă, o umbră înceţoşată fugea cu viteză incredibil de mare către uşă, dispărând în noapte.

Ketan alergă după ea, neîndrăznind s-o strige. La uşă ezită puţin, căci briza răcoroasă a nopţii îl izbi în faţă. Dar în întunericul de afară nu se zărea nimic, doar o pereche de tovarăşi care se plimbau la capătul îndepărtat al drumului ce trecea prin faţa clădirii Karildex-ului.

Nu se zărea nici urmă de bătrână, vreo siluetă fragilă şi cocârjată care să fugă prin noapte. Nu era de niciun folos să încerce s-o caute. Ketan ştia că ea avea să se întoarcă acolo.

4

Închise uşa Karildex-ului pentru ultima oară în acea noapte, şi îşi croi drum încet către stradă. Era târziu. Se întreba dacă nu cumva atât Elta, cât şi profesorul Daran nu renunţaseră să-l mai aştepte. Totuşi, nu era chiar atât de târziu pe cât crezuse. Mulţi dintre locuitorii Kronweld-ului nu adormeau decât cu puţin timp înainte de

răsăritul primului Soare care le lumina planeta.

Din neglijenţă îşi luase cu el numai pelerina de zi, şi acum şi-o aruncă în jurul taliei. Pelerina grea ca plumbul îi făcea bine, deoarece materialul din care era confecţionată împiedica vântul nopţii să-l pătrundă până la piele. Cu toate că aerul era cald, avea nişte frisoane a căror cauză nu şi-o putea explica După câteva sute de paşi, îşi dădu seama de ce îl cuprinsese acea stare neplăcută; printr-o curioasă coincidenţă, în această seară ar fi trebuit să-i întâlnească pe toţi cei trei oameni acuzaţi de bătrână că ar fi complotat împotriva Kronweld-ului.

Ketan se întreba care să fi fost cauza îngrijorării pe care conducătorul Hoult o manifesta faţă de activitatea bătrânei. Cu tot calmul lui aparent, era evident că era extrem de agitat şi preocupat de bătrâna respectivă. Povestea ei era din cale afară de neobişnuită, încât vreun om cu scaun la cap să poată crede că ar fi putut avea un sâmbure de adevăr.

Încercă să nu se mai gândească nici la ghicitoare, nici la misterul ei, şi nici la lipsa ei de logică. Toate astea îl făcuseră să uite aproape cu totul de pasul uriaş pe care era gata-gata să-l facă, atunci când avea să spună tuturor locuitorilor Kronweld-ului că descoperise modalitatea prin care viaţa apăruse pe planeta lor.

O luă la fugă prin noapte, ca şi când ar fi încercat să scape de amintirea chipului bătrânei care apărea în faţa sa, asemenea unui fruct mort şi smochinit.

El o luă pe şoseaua care ducea către nord. La numai un stelor depărtare de el, se afla perdeaua albă a Marginii celei Mari.

Niciodată până acum, de când venise pe lume din Templul Naşterii, nu privise acel petic de întuneric fără să simtă spaima de necunoscut, aceeaşi spaimă care îl cuprindea şi acum, lăsând în urma sa un fior răcoros. Din când în când, o simplă privire aruncată Marii Margini îl făcea să tremure de slăbiciune.

În tinereţe, se gândise adesea la posibilitatea de a construi o maşină zburătoare, care să poată duce un om, la o înălţime suficient de mare pentru ca acesta să poată atinge partea superioară a Marii Margini şi să vadă lucrurile ce se aflau dincolo de ea. Ştia că puterea declanşată de motoarele cu propulsie nucleară era mai mult decât suficientă pentru a face posibilă construirea unei asemenea maşini.

Cu vârsta aflase că un asemenea vis nu era altceva decât o închipuire copilărească, căci nu exista vreun lucru făcut de mâna omului care poată trece de graniţele Marii Margini. Dincolo de această limită nu mai era nimic altceva, în afară de un vast perete de energie negativă, care se întindea între prezentul pozitiv şi

infinitul negativ. Noţiunile de „sus”, „în părţi”, „întindere”, „adâncime” – toate erau termeni ce îşi pierdeau înţelesul iniţial atunci când erau aplicaţi pentru definirea Marii Margini. Când se gândea la Misterul de necuprins ce se găsea dincolo de Marea Margine, un Mister a cărei existenţă nu era recunoscută de niciunul din cercetătorii din Kronweld, exceptându-i pe Neînregistraţi. Ketan simţea că trupul îi era străbătut de o durere aproape fizică, generată de faptul că mintea îi era cuprinsă de o dorinţă nestăpânită de cunoaştere, ce se transformase aproape într-o obsesie. Prin urmare, acesta era un Mister ce trebuia cercetat în afara legii.

În timp ce mergea gândul îi zbură la Elta. Cum avea ea să reacţioneze după ce îi va fi spus că trebuie să meargă la profesorul Daran? Mai mult decât atât. Cum avea să reacţioneze ca după ce îi va fi adus la cunoştinţă hotărârea sa? Ştia prea bine ce urma să se întâmple, ştia că într-un fel sau altul trebuia s-o facă să-şi schimbe părerea privitoare la decizia lui…

Brusc, se simţi cuprins de nişte furnicături în creier. Ele se răspândeau de-a lungul terminaţiilor nervoase ale întregului trup, transformându-i paşii rapizi de până atunci în nişte târşâieli încete şi neregulate.

Perdeaua infinită de întuneric ce i se aşternea înainte începu să-şi piardă semnificaţia de vid absolut O umbră roşiatică străpungea

întunericul, iar Ketan începu să plângă fără să vrea.

Criza i se declanşa din nou.

Simţi că vântul îi smulge capul de pe umeri. Pumnalele ascuţite de nisip îl împiedicau să respire, înjunghiindu-l usturător, chiar şi prin mantaua groasă şi grea ce-i servea drept îmbrăcăminte de zi. Cerul roşiatic devenea tot mai strălucitor, iar lumea înconjurătoare se transforma într-o adevărată nebunie urlătoare de rafale concurente de vânt şi nisip.

Kronweld deveni o simplă amintire, de parcă nu ar fi existat niciodată.

Se găsea acum în mijlocul unui deşert roşu şi urlător în care însăşi ideea de viaţă era de neconceput. Cât vedeai cu ochii, până dincolo de linia orizontului, nu se vedea nimic – în afara pustiului întunecat, alcătuit din nisip, cer şi vânt.

Cu excepţia unei stânci singuratice ce străpungea linia pustie dintre nisip şi cer, extrem de vizibilă, de parcă rafalele de vânt şi nisip care o înconjurau ar fi fost transparente.

Turnul de piatră părea să se afle de data aceasta mai aproape de el. De fiecare dată când îi apărea în faţa ochilor, părea să se apropie tot mai mult. Îşi târa picioarele cu încăpăţânare prin nisipul prăfos, rezistent la fiecare pas, până când muşchii începură să îl doară, până la epuizare. Dar un impuls mai puternic decât

voinţa să nu-l lăsa să se odihnească, îl târa înainte, cu toate că era biciuit şi „rupt” de vânturile ce băteau neîncetat. Poate că de data asta avea să reuşească să ajungă la turn…

Apoi ceva îl opri, de parcă ar fi primit o lovitură nimicitoare în cutia craniană. Deodată parcă auzi în depărtare sunetul vocii unei femei, care se umfla, străbătând întreaga distanţă până la marginile acelui deşert nesfârşit, îndepărtat, de parcă ar fi provenit chiar din însuşi turnul singuratic de piatră.

— Grăbeşte-te, Singuraticule, căci nu prea mai ai timp. Nu trebuie să dai greş… nu trebuie… Nu… vino!!

Vocea deveni din ce în ce mai slabă, ajungând aproape să nu mai poată fi auzită, iar vântul se intensifică, transformându-se într-un delir de nebunie urlătoare, ca şi cum ar fi dorit să întoarcă cuvintele chiar la izvorul lor, şi să prevină ca ele să fi fost vreodată rostite.

Brusc, totul se terminase.

Ketan se regăsi la o oarecare distanţă de locul prin care îşi reamintea că trecuse, atunci când fusese cuprins de acea viziune. Aparent, era aceeaşi distanţă pe care o parcursese târându-se prin nisipurile mişcătoare ale deşertului.

Era învăluit de o transpiraţie rece, sunetul acelei voci extraplanetare care îl bântuia, îi răsuna încă în urechi, de parcă ar fi fost vorba de mesajul de moarte al unei alte lumi, iar el ar

fi avut cumva ciudata şi necunoscuta putere de a fi salvatorul ei.

Se scutura de viziunea înnebunitoare, întreaga sa fiinţă urla din toate fibrele, cerând să fie ajutată să scape de ea. De când ieşise pe porţile Templului Naşterii şi până acum, o trăise de şaisprezece ori, însă această ultimă oară fusese de departe cea mai rea dintre toate. Niciodată până acum nu mai auzise vocea, şi niciodată până acum vânturile nu bătuseră atât de cumplit.

Nu povestise nicicând până acum nimănui despre aceste experienţe. Dar bătrâna nebună care venise la Karildex ştiuse despre ele. Oare cum era posibil aşa ceva? Când se vor sfârşi toate astea? Şi ce însemnau ele?

Când o zări pe Elta printre copacii scuarului ce împărţea şoseaua în două, uită ororile viziunii sale. Stătu nemişcat câteva clipe, urmărind-o în linişte, înainte ca ea să îl vadă.

Trupul ei slab şi măsliniu era o formă nedefinită sub strălucirea violetă a cerului care se ondula neliniştit deasupra lor. Era înfăşurată doar în veşmântul multifuncţional, alb, comod atât din punctul de vedere al modei, cât şi ca protecţie. Micuţul ei cap blond se mişca nervos, încercând să îl găsească pe Ketan undeva în întuneric.

Din clădirile Centrului Artistic ascunse printre copaci răzbătea o muzică suavă. Ketan păşi

către ea, ajungând în spatele ei:

— Aşteptaţi pe cineva?

— Ketan! tu eşti! Se întoarse către el.

— De douăsprezece ori am hotărât să plec şi apoi să mai aştept puţin. Ce te-a reţinut atât? Solicitanţi care au vrut să folosească Karildex-ul?

— Da. Ei nu vin deseori la ore atât de târzii. Dar azi am avut un oaspete din lumea bună.

Făcu o pauză, întrebându-se dacă trebuia să-i spună totul. Pe tot drumul dintre Karildex până la Centrul Artiştilor se hotărâse să ignore factorii ciudaţi pe care îi văzuse în graficele referitoare la ea, să nu-i lase să creeze vreo diferenţă între ei. Acum, când se afla atât de aproape de ea, între ei se ridicase o barieră, pe care nu reuşeau să o înlăture nici frumuseţea prezenţei ei, nici privirea posesivă şi tandră pe care o arunca.

— A trecut conducătorul Hoult pe la mine, ca să mă vadă.

— Conducătorul Hoult! Ce a vrut?

— Din câte mi-a spus, căuta o bătrânică simpatică pe care credea că o va găsi utilizând Karildex-ul.

Ketan făcu o pauză. Oare i se păruse? Sau la auzul spuselor sale chipul Eltei se albise iar buzele îi tremuraseră instantaneu? Nu putea fi sigur de asta în lumina obscură a cerului.

— O bătrânica? De ce o căuta? Cine era ea? Vocea Eltei nu trăda nicio emoţie.

— Zicea că era nebună şi că evadase din puşcărie.

Ostaşii o căutau – şi conducătorul Hoult dorea să fie absolut sigur că o vor găsi.

— De unde ştii? Ţi-a spus el asta?

— Nu a făcut altceva decât să o pomenească. Îngrijorarea lui era atât de evidentă, încât am crezut că nu va îndrăzni să rămână mai mult în clădirea Karildex-ului din cauza asta.

— Ciudată treabă... râse ea. Mă referam la ce poţi observa atunci când ai grijă de Karildex. Spune-mi ce altceva s-a mai întâmplat azi. Se trase mai aproape de el, cuibărindu-se, sprijinită de umărul lui. A trecut atâta timp de când nu te-am mai văzut!

— De ieri, nu-i aşa? zâmbi el. Dar nu pot rămâne prea mult timp cu tine. Îţi aminteşti că ţi-am spus că profesorul Daran dorea să mă vadă cât se poate de repede?

Ea dădu afirmativ din cap, exprimându-şi totodată nemulţumirea.

— Şi trebuie să-l vezi neapărat astă seară?

— Cum de-ai ghicit?

— Pot prezice astfel de lucruri. O să fiu atât de bucuroasă când vei deveni cercetător cu drepturi depline şi ne vom putea încheia tovărăşia!

O strânse şi mai tare de mână, cu toate că îi îngheţase sângele în vine.

— Oricum, poimâine ne putem petrece

întreaga zi împreună, căci Karildex-ul nu va fi deschis, îi reaminti ea.

— Ba va fi, de ce nu?

— Atunci este ziua când se deschide Templul Naşterii, sau ai uitat?

— Da, uitasem cu totul de asta, spuse el cu o voce pierită. Reamintirea acestui fapt îi readuse gândurile la hotărârea de nezdruncinat a vieţii sale, anume să distrugă şi să demaşte uriaşa înşelătorie a acelui loc păgân pe care îl reprezenta Templul Naşterii.

El îşi trecu mental în revistă toate problemele pe care le avea de rezolvat, după care se reîntoarse la Elta. Ea privi în sus la el, cu acea privire liniştita şi încrezătoare care îi lega mai strâns decât lanţurile şi făcea ca o mare mulţumire să îi umple sufletul. Şi se blestemă dinainte pentru cele ce avea să îi spună.

— Elta, azi am introdus în mod accidental matricea ta într-o problemă la a cărei rezolvare lucram; pe monitor au apărut nişte rezultate ciudate. Am găsit trei indici factoriali ce nu pot fi recunoscuţi prin intermediul nici unei descrieri cuprinsă în catalogul standard. Acest lucru m-a frământat foarte mult. Ştii cumva ce înseamnă asta sau cum au ajuns indicii în matricea ta?

Ketan nu-şi dădu imediat seama de asta, dar treptat, conştientiza faptul că fata parcă împietrise lângă el. Fiecare muşchi al ei se încordase la maximum, tremura uşor din toate

mădularele, de parcă ar fi fost răcită, şi nu îl mai privea în ochi, ci undeva departe, dincolo de el.

Când vorbi, vocea ei răsună ca un clopoţel de gheaţă cu clinchet argintiu.

— N-ai descoperit de unul singur factorii, ţi i-a arătat cineva, nu-i aşa? E vorba de bătrânica aia simpatică despre care am vorbit până acum, aşa-i? Prin urmare, i-a căşunat şi pe mine, până la urmă! şi când te gândeşti că a mai trebuit să o afli şi tu…

— Elta, despre ce tot vorbeşti? Ştii cumva cine este?

— Ea ţi-a arătat, nu-i aşa?

— Da.

Ketan nu mai putu continua, căci brusc, nu mai avea nimic de spus, şi nici nu mai dorea să mai spună ceva. Simţea de parcă atinsese ceva care avea să îl urmărească precum un coşmar toată viaţa lui de acum înainte, era ceva oribil, murdar, un lucru care îi atrăgea pe cei doi ca o capcană. El trăia cu ideea că dacă lăsa evenimentele să se desfăşoare de la sine, fără să spună nimic, acel lucru cumplit avea să moară fără a le face vreun rău, dar a-l provoca sau a încerca să lupţi împotriva sa ar fi însemnat să o cauţi cu lumânarea…

— Ştiam că o să afli odată şi odată, spuse ea posacă. Ştiam că ar putea să apară. Ce ţi-a îndrugat despre mine?

— A spus că trebuie să te ucid pentru a salva Kronweld-ul.

Elta respiră adânc şi întretăiat, iar vocea îi era tristă când vorbi din nou.

— Cât de mult trebuie să ne urască! Ce alte nume a mai pomenit? Ketan îi ignora întrebarea, şi toată frământarea din suflet i se urcă pe buze.

— Elta, spune-mi ce înseamnă toate astea! Vorbeşti cu mine de parcă ai veni de pe altă lume, una extraplanetară şi înspăimântătoare, iar eu nu aş fi pentru tine decât un mic actor ratat, care are drept scenă lumea lui mizeră, care nu se poate ridica atât de sus încât să te ajungă. Spune-mi, Elta!!

— Mai întâi spune-mi tu ce îi vei răspunde profesorului Daran. Felul neaşteptat în care ea schimbase subiectul, îl enervă.

— Asta nu este important acum. Vreau să ştiu ce înseamnă toate lucrurile astea privitoare la factorii tăi necunoscuţi.

— Totul face parte din una şi aceeaşi problemă. Spune-mi care va fi răspunsul tău.

— Trebuie să ştiu ce vrea de la mine, mai întâi. Această nouă întorsătură a discuţiei îl descumpăni, nedându-i timp să îşi construiască un plan a ceea ce trebuia să spună referitor la decizia luată.

— Spune-mi care va fi răspunsul tău, pentru că tu ştii care este întrebarea lui!

— Ei bine, dacă el îmi va cere să intru în Casa Înţelepciunii şi să îi iau locul, voi accepta, desigur. Orice cercetător şi învăţat va fi bucuros să aibă o asemenea onoare.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Ba bine că nu. Desigur, îi voi cere să am aceleaşi privilegii pe care le au toţi ceilalţi cercetători în Casa Înţelepciunii, dreptul de a face propriile cercetări până în acel moment.

— Chiar dacă ele sunt neînregistrate?

— Ce vrei să spui?

— Te cunosc, Ketan Nu te vei simţi în largul tău să lucrezi în întuneric, în secret, în laboratorul tău de sub pământ, în timp ce ostaşii curioşi vor şuşoti în mod constant când îşi vor fi dat seama că tu ai încălcat legea. Îl vei refuza pe profesorul Daran, nu-i aşa?…

— Da, spuse el explodând dintr-o dată; şi am de gând să fac mai mult de atât. Am de gând să cer o audiere publică în faţa Consiliului Cercetătorilor şi să le spun că cunosc secretul creaţiei vieţii. Voi dezvălui întregului Kronweld şarlatania reprezentată de Templul Naşterii. Poimâine este ziua în care se deschide Templul Naşterii, adăugă el gânditor. Ce alt moment mai prielnic puteam să aleg pentru a face asta?

Elta tăcu un timp atât de îndelungat, încât el se întoarse spre ea şi o privi din cap până în picioare. Fata se cocârjase din poziţia în care rămase împietrită şi, rigidă ca o stâncă, privea

în jos. Mâinile sale erau aşezate pe pielea caldă de culoarea bronzului de pe coapse.

— Elta…

— Ketan, vreau să obţin de la tine prima promisiune pe care ţi-am cerut-o vreodată. Când va veni timpul, pentru a putea să-ţi explic pe deplin ce înseamnă asta – şi îţi promit ca asta va veni curând, o voi face. Îţi mai promit şi că nu am făcut nimic până acum, şi nu voi face nimic care să facă vreun rău Kronweld-ului. Bătrâna care a venit la tine nu înţelegea nimic din toate astea. Ea nu poate şti că durerea pe care am simţit-o a fost la fel de mare ca şi a ei. Îţi promit că voi lămuri misterul, şi că tu vei şti şi vei înţelege că am procedat corect. Trebuie să plec de aici pentru puţin timp. Când mă voi întoarce, ne vom încheia tovărăşia. Dar tu nu trebuie să încerci să răstorni misterul Templului Naşterii declarând în faţa Consiliului Cercetătorilor descoperirile făcute de tine. Asta este promisiunea pe care vreau ca tu să mi-o faci înainte de a pleca. Dacă nu ţi-o vei ţine, atunci ei te vor decădea din drepturile cetăţeneşti, ceea ce înseamnă că nu vei mai putea nicicând să cercetezi. Vreau să îmi promiţi solemn, Ketan, pentru ca totul să fie bine.

— Nu pot să o fac. Acesta este lucrul la care am visat de prima dată, de când am fost iniţiat în tainele cercetării. Am ştiut de la început că

asta era munca ce mi se potrivea ca o mănuşă. Cum poţi să-mi ceri să fac aşa ceva, atunci când tu nici măcar nu vrei să explici nici cele mai neînsemnate fragmente ale misterului care te înconjoară? De ce trebuie să pleci? Unde te poţi duce, astfel încât nu pot veni cu tine, sau nu te pot urma la scurt timp după aceea?

— Atunci, promite-mi cel puţin că vei amâna aceste dezvăluiri până când mă pot întoarce la tine şi îţi pot explica lucrurile pe care doreşti să le ştii.

El dădu negativ din cap.

— Nu pot face nici măcar atât, căci le-am spus Neînregistraţilor ce am de gând să fac. Nicio altă clipă nu va fi mai potrivită pentru asta într-un tara, ca deschiderea de acum a Templului. Dacă aş eşua acum, ar însemna că mişcarea Neînregistraţilor s-ar destrăma, şi oamenii ce făceau parte din ea s-ar găsi exact în aceeaşi situaţie în care se aflau atunci când mi-am început munca. Te rog înţelege-mă, nu pot aştepta!

La auzul spuselor sale, Elta se îndreptase de spate pentru a-l privi în ochi, însă acum umerii fetei se cocârjară din nou. Buzele i se mişcară impulsiv, fără a scoate vreun sunet. În cele din urmă, spuse:

— Eşti nebun, un minunat şi idiot geniu nebun, şi când te gândeşti că te iubesc atât de mult! Adesea aş vrea să nu te fi întâlnit niciodată. Mă

întreb cum se vor sfârşi toate astea?

— Dar tu cum ţi-ai dori să se termine?

— Cum? Ea îl privi din nou, apoi privi departe, la perdelele strălucitoare de lumină ce apăruseră pe cer.

— Aş vrea să se sfârşească aşa cum am visat adesea amândoi că se va întâmpla. Aş dori ca noi doi să plecăm împreună în Ţara Întunericului, să ne continuăm munca de cercetare ştiinţifică acolo, să dovedim într-un climat de libertate absolută că ai dreptate în ce priveşte teoria referitoare la apariţia vieţii; ştiu că aici nu suntem lăsaţi să facem acest lucru, şi mă frământă şi îmi este o la fel de mare povară ca şi ţie... dar nu ne putem permite să întoarcem întreaga planetă cu susul în jos, doar pentru că am descoperit ceva pe care nu avem nicio speranţă să-i putem face să o creadă. Haide să mergem în Ţara Întunericului, şi alţii dintre Neînregistraţi ne vor însoţi. Ne putem construi o comunitate şi o viaţă personală departe de toată porcăria asta.

— Ai muri acolo, şi o ştii foarte bine! Nu suntem făcuţi să trăim ca Borii. Suntem bărbaţi şi femei. Şi avem de îndeplinit o datorie sacră, atât faţă de Kronweld, cât şi faţă de Cercetare.

— Ne-am putea îndeplini acea datorie şi în Ţara Întunericului...

— Dar nu mai înainte de a fi încercat să o facem aici. Trebuie să plec acum, spuse el

brusc. Profesorul Daran nu o să mă aştepte toată noaptea. Trebuie să-l văd neapărat. Vrei să vii cu mine?

5

Elta rămase dincolo de poartă, pe poteca scurtă ce ducea către grădina Profesorului. Ketan continuă să meargă încet de-a lungul ei, singur, adunându-şi în jurul trupului mantaua groasă de zi în care era înfăşurat.

Profesorul Daran se relaxa lângă fântâna arteziană ce îşi arunca vălul de apă în mijlocul grădinii sale. Şuvoaie de apă strălucitor colorate şi fosforescente erau aruncate în aerul răcoros al nopţii printr-un orificiu artificial, apoi cădeau, formând un curent volburos, ce se scurgea printr-un canal tăiat cu grijă, şi pătrundea din nou în măruntaiele pământului. O perdea subţire de ceaţă aburindă plutea deasupra grădinii, îndreptându-se spre casa simplă de marmură în care Daran locuia singur. El nu încheiase niciodată în viaţă vreo înţelegere cu vreo femeie.

— Înţelepciunea fie cu dumneavoastră, spuse Ketan, apropiindu-se prin perdeaua de ceaţă din jurul său.

Daran ridică un braţ pentru a-i da de înţeles că îl auzise. Îşi aruncase de pe el mantaua de zi, şi stătuse întins până atunci, cu ochii închişi, bucurându-se de muzica despre care Ketan ştia

că provenea de la Centrul Artiştilor.

— Înţelepciunea fie cu tine, răspunse profesorul Daran, în timp ce ochii săi încercau să pătrundă prin întunericul şi ceaţa care îl înconjurau, pentru a vedea cine era cel care îl căuta la acea oră târzie. Tu eşti, Ketan? Vederea îmi slăbeşte tot mai mult, pe zi ce trece. Apropie-te! Cum se face că mai porţi încă mantaua de zi, acum, când este aproape noapte?

Văzând surprinderea de pe chipul interlocutorului său, bătrânul dascăl chicoti:

— Ce este, Ketan? Tu eşti cel ce vi în mijlocul nopţii îmbrăcat în mantaua de zi şi tot tu eşti cel care ne predică totdeauna sus şi tare tuturor celorlalţi, spunându-ne că suntem nişte molâi, fiindcă suntem nevoiţi să purtăm această pelerină. Tu spui că ar trebui să umblăm fără protecţie împotriva radiaţiilor, aşa cum făceau şi predecesorii noştri.

Ketan lăsă deoparte veşmântul greu alcătuit din folii de plumb.

— Maţi chemat să vin astă seară, domnule profesor, iată-mă, spuse el.

— Desigur, problema pentru care te-am chemat aici este simplă, spuse Daran. Dar ia loc, te rog.

Ketan se aşeză lângă bătrânul dascăl. Trupul uriaş al profesorului era brăzdat de însemnele vârstei, însă era încă plin de grupe de muşchi

netezi, plini de vigoare, iar pieptul său masiv se ridica şi cobora într-un ritm lung şi regulat, la fiecare respiraţie.

— Consiliul Casei Înţelepciunii te-a numit ca succesor al meu.

La auzul acestor cuvinte, Ketan se sprijini într-un cot, privind un moment în ochii interlocutorului său, îngropaţi adânc sub ridurile frunţii. Se gândea atât la factorii necunoscuţi din matricea interlocutorului său, cât şi la spusele bătrânei care venise la Karildex.

— Şi dacă s-ar întâmpla acest lucru, atunci aş deveni Cercetător Principal? Profesorul Daran zâmbi, dând afirmativ din cap.

— Şi atunci ți-ai putea încheia imediat tovărăşia cu Elta. Poate că dacă aş fi găsit şi eu în tinereţe o asemenea tovarăşă de cercetare... azi nu aş mai fi fost singur.

— În acest caz, mi s-ar acorda drepturi depline de cercetare şi aş avea posibilitatea să-mi aleg singur Misterele pe care vreau să le cercetez?

Profesorul dădu afirmativ din cap spunând:

— Acestea vor fi supuse doar aprobării sau respingerii Consiliului Cercetării.

— Nu le recunosc dreptul de a respinge misterele pe care vreau să le cercetez. Cu ce drept pot să-mi spună că nu pot cerceta Misterul Marii Margini, cel al Ţării Focului, sau chiar pe cel al Templului Naşterii?

— Deci lucrurile pe care le şoptesc despre tine

sunt adevărate?

— Ce şoptesc despre mine?

— În Consiliul Casei Înţelepciunii au ajuns rapoarte privitoare la existenţa unei organizaţii numită Neînregistraţii, care îşi limitează cercetările la misterele interzise. Sunt unii membrii ai Consiliului ce afirmă că şi tu ai face parte din rândurile acesteia. De multe ori, în Consiliu s-a discutat că ar fi bine să se facă o plângere în legătură cu tine către Primul Grup. Datorită modului exemplar în care îți faci datoria la Karildex am putut să-i conving să nu ia o măsură atât de severă, şi chiar să te voteze ca succesor al meu. Te avertizez sever, Ketan, în calitate de prieten şi de profesor al tău, că te afli pe un teren foarte periculos. Cum de îţi trece prin cap să spui că negi dreptul Consiliului Cercetătorilor de a supraveghea cercetarea, când eşti atât de priceput în mânuirea şi cunoaşterea Karildex-ului? Ştii că împuternicirile Consiliului în privinţa rolului său de supraveghetor al cercetării au apărut ca o soluţie directă de rezolvare a acestei probleme, dată chiar de către Karildex, cu 300 de tara în urmă.

— Şi chiar acesta este principalul motiv pentru care pun la îndoială valabilitatea acestor restricţii! Integrarea Karildex-ului se bazează pe existenţa unor factori falşi.

— Cum ar fi oare posibil aşa ceva? Integrarea

este reînnoită de două ori pe fiecare tara, şi poate fi completată cu date noi, ori de câte ori o persoană vrea să se facă acest lucru.

— Integrarea reflectă numai cunoştinţele fiecăruia în parte, reunindu-le. Dacă acelea sunt false, atunci nici integrarea nu are cum să nu fie greşită.

— Şi te rog, spune-mi care sunt factorii despre care susţii că ar fi falşi? spuse Daran, rostind cuvintele pe un ton foarte direct.

Înainte de a răspunde, Ketan strânse puternic din buze.

— Îi ştiţi foarte bine, căci mi-am exprimat în mai multe rânduri îndoiala cu privire la ei.

— Atunci, este adevărat ce se spune despre tine, şi asta înseamnă că am fost un prost când am încercat să te apăr în faţa Consiliului Casei înţelepciunii? Este adevărat că negi aspectul sacru al Templului Naşterii, că militezi pentru îndepărtarea sa din categoria misterelor sfinte şi crezi că cercetarea sa ar trebui deschisă studiului profan al tuturor cercetătorilor din Kronweld?

— Să militez? Să cred? O cer!!

— În acest caz, mă văd nevoit să fac o plângere împotriva ta, în seara asta. Mâine, pe vremea asta, vei fi decăzut din toate drepturile cetăţeneşti şi de cercetător.

Elta îl aştepta la capătul potecii, cu silueta ei slabă reflectată pe cer. Văzând că se apropie,

întinse o mână către el.

— Ce i-ai spus? îl întrebă îngrijorată.

Ketan îi rezumă pe scurt discuţia avută cu Daran:

— Va face imediat o plângere împotriva mea. Trebuie să mă grăbesc să ajung acasă, şi să-mi ordonez materialele. Voi solicita să aibă loc o audiere în acest caz, şi încă una publică!!

— Ketan, nu! Te rog, de dragul meu, să nu o faci! Du-te înapoi şi cere-i lui Daran să îşi retragă plângerea. El îţi va accepta scuzele, sunt sigură de asta! Spune-i că accepţi postul oferit.

— Ba voi cere o audiere. Kronweld-ul trebuie să ştie adevărul despre apariţia vieţii, şi Templul Naşterii trebuie deschis Cercetătorilor.

— Nebunule! Idiot patentat! lătră Elta la el; iar ochii ei albaştri ca de flacără, scânteiară spre el ca o bucăţică de cer.

Însă Ketan se întorsese către drum.

— Trebuie să mă grăbesc, am să te conduc până unde vrei tu. Vii? Ieşiră de pe poteca reşedinţei profesorului în strada principală a cărei suprafaţă verde ca de sticlă se întindea până departe, sub forma unui cerc mare, ce trecea pe lângă minunatul Templu al Naşterii, aflat la o mică depărtare de acolo.

Continuară să meargă pe jos în linişte, concentrându-se asupra razelor luminoase reflectate de cer pe suprafaţa drumului. Acesta

ducea către partea elegantă a oraşului, unde locuiau cei care aveau dreptul să beneficieze de lux, adică Cercetătorii Principali, membrii Primului Grup, şi managerii uzinelor ce se ocupau cu producţia de bunuri de larg consum necesare traiului zilnic pe planetă. Elta locuia mai aproape de centrul oraşului, într-un bloc destinat cercetătorilor.

Ketan locuia de cealaltă parte a oraşului, împreună cu cei care trăiau în condiţii mai proaste, anume cercetătorii stagiari. Acesta era cartierul în care trăia majoritatea populaţiei oraşului, alcătuită din 10.000 de locuitori, dintre care un număr foarte mic de Cercetători Principali. Aproape toate Misterele fuseseră rezolvate. Omul atinsese un punct culminant al cunoştinţelor sale. Cele pe care nu le avea la dispoziţie, adică Misterele sacre, constituiau acele lucruri pe care el nu trebuia să le cunoască.

Oraşul se întindea într-un mare cerc la picioarele tinerilor, pe măsură ce ei mergeau prin întuneric. Era mărginit pe o parte de ţinutul vulcanic radioactiv numit Ţara Focului, care lumina întreg cerul cu flăcările sale de culoare purpurie şi violet; iar dincolo de el se întindea pustiul nemărginit al Ţării Întunericului, cu perdeaua sa continuă de nori, ceaţă, fum şi cenuşă care erau vânturate de colo-colo de vânturile puternice ce bântuiau Ţara de Foc.

Ketan şi Elta ieşiră din vegetaţia luxuriantă de grădină ce se întindea pe cele două părţi ale drumului, ajungând într-un spaţiu deschis. Acolo, cei doi făcură o mică pauză, în timp ce el privi în sus. Se uită fix la cealaltă graniţă a Kronweld-ului, Marea Margine, în limbajul omenesc nu existau cuvinte care să poată descrie cum arăta aceasta. Era un vid absolut, pur şi simplu. O perdea mare, necunoscută de vid, o întunecime înspăimântătoare, ce se întindea între coarnele de netrecut ale Tării de Foc, ce făceau joncţiunea cu ea la cele două capete ale arcului de cerc, închizând în mijlocul său Kronweld-ul, şi întinzându-se către sus, la infinit.

Asta era Marea Margine.

— Nu o poţi simţi şi tu? şopti Ketan. Nu ai simţit şi tu în suflet o dorinţă mai puternică decât tine, care să se ridice din străfundurile sale, şi să-ţi spună că dincolo de perdeaua de întuneric sunt nişte lucruri pe care omul are voie să le cunoască? Că dincolo de vidul aparent al Marii Margini este ceva care te cheamă, cu o forţă irezistibilă, îndemnându-te să străbaţi perdeaua de întuneric, pentru a descoperi marele Mister care se găseşte dincolo de ea?

Elta începu să tremure.

— Nu-mi cere să fiu părtaşă la toate blasfemiile tale. Ştii bine că dincolo de Marea Margine se întinde Tărâmul Zeului, şi niciun

muritor nu va şti niciodată ce se găseşte cu adevărat dincolo de ea.

— Vax! Eu ştiu ce este dincolo, căci am văzut cu propriii mei ochi.

— Tu?

— Da, într-o viziune s-a întâmplat să văd. Acolo este un ţinut pustiu în care, cât vezi cu ochii, de cele două părţi ale orizontului, se întind nisipuri roşii şi albe. Acolo nu există o Mare Margine, ca la noi, ci doar o mică bucată circulară de cer albastru, care atinge pământul peste tot, în jurul tău. Este cald, iar vânturi foarte puternice poartă prin aer nişte nori de nisip ce atunci când îţi ating pielea, te fac să te simţi de parcă ai fi fost înţepat cu un milion de ace ascuţite. În mijlocul acestui deşert se găseşte un turn de piatră. Într-o zi voi ajunge acolo. În interiorul turnului, se găseşte un Mister. Nu ştiu încă despre ce este vorba, dar voi afla cât de curând.

Spunând acestea, se opri, privind în jos, către Elta, care rămăsese puţin în urma sa, încetase să meargă, de parcă fusese brusc îngheţată. Duse mâna la gură, în timp ce se îndepărta încet de el.

— De unde ştii de treaba asta? Nu poate fi adevărat. Ketan… nu trebuie niciodată să încerci să găseşti acest turn, nu trebuie să o faci… promite-mi că n-ai s-o faci!… O să merg cu tine, acum, în seara asta. O să încheiem

tovărăşia noastră, şi ne vom stabili oriunde spui tu, fie aici, sau în Ţara Întunericului. N-am să mai plec niciodată de lângă tine, Ketan; promite-mi doar că vei uita totul despre aceste lucruri îngrozitoare… Haide să ne întoarcem la Profesorul Daran. Acceptă propunerea lui de a intra în Casa înţelepciunii, astfel îşi va retrage plângerea împotriva ta.

Ketan zâmbi şugubăţ, privind undeva departe, dincolo de ea şi spuse:

— M-ai urî veşnic dacă aş face-o. Ea tremură, ca scuturată de friguri.

Curând ajunseră la o curbă a drumului, ce ducea de jur-împrejurul unei pasarele mari, pe care intrarea era interzisă, şi care înconjura centrul întregului Kronweld, cea mai sfântă bucată de pământ de pe toată planeta – Templul Naşterii.

Strălucind albe, chiar şi în umbrele negru-violete ale nopţii, zidurile groase şi puternice ale Templului radiau propria lumină interioară.

Construcţia, avea forma unui sfert de sferă, ce se odihnea la colţul intersecţiei dintre Marea Margine şi restul Kronweld-ului. Ca totdeauna, nişte crâmpeie slabe de muzica veneau de undeva din interiorul Templului. Prin marile grădini ale acestuia, o adiere uşoară de vânt ciufulea frunzişul copacilor, şi aducea până pe stradă parfumul florilor.

Merseră încet pe jos, depărtându-se cât mai

mult de Templu, neîndrăznind să depăşească linia purpurie din jurul acestuia, pe care nu o putea încălca nimeni, fără să moară.

Ketan îşi reaminti nişte întâmplări petrecute cu câţiva tara în urmă; văzuse cum un tânăr cercetător nerăbdător şi prost ţâşnise peste linia interzisă, într-o sfidare fanatică a celor mai sfinte legi ale Kronweld-ului şi dispăruse într-un nor de flăcări.

Nişte forţe nucleare foarte intense zăceau liniştite în linia fragilă. Ele ţineau încătuşate secretele Templului Naşterii, biciuind cu o moarte necruţătoare cercetătorii care o treceau.

Ketan ezită, când se afla vizavi de centrul arcului interzis.

Înaintea sa, peisajul semăna cu o imensă scenă de teatru – uriaşa perdea neagră a Marii Margini, care se alungea la infinit, şi răceala misterioasă a Templului, care i se întindea la picioare.

Direct în faţa sa, în centrul grădinii, se afla o statuie magnifică de aur, de patru ori mai înaltă decât o femeie în mărime naturală. Reprezenta o dansatoare, aşezată pe vârful degetelor, într-o piruetă graţioasă, râzând către cer. Frunze translucide, placate cu aur, formau fusta ei.

Era prima femeie.

Cu o mie de tara în urmă, prima femeie găsise primul bărbat, imatur, lăsându-se călăuzit de instincte, care fusese creat aici, în acest loc. Ea

îl îngrijise, până când el ajunse la maturitate. Apoi îl instruise, învăţându-l cum să construiască marele Templu, în care ea dispăruse, fără ca el, să o mai poată vedea vreodată. De atunci înainte, toate naşterile, avuseseră loc în interiorul Templului Naşterii.

După aceea, o dată la fiecare tara, porţile Templului se deschideau şi un nou grup de fiinţe umane ieşea pe ele, fiind condus afară, în lume.

În acelaşi timp, femeile din Kronweld ce se ofereau voluntare pentru a sluji toată viaţa, intrau în Templu, pentru aşi petrece restul vieţii în slujba naşterilor. Ele erau înlocuitoarele celor ce muriseră în perioada dintre cele două deschideri ale porţilor Templului.

Ketan privi sumbru clădirea din faţa sa.

— O să o distrug cândva, şopti el. Ea este ca o boală teribilă ce s-a cuibărit în carnea Kronweld-ului. De nu ar exista această clădire şi secretele pe care ni le ascunde, am fi cunoscut secretele apariţiei vieţii pe planeta noastră cu mult timp în urmă. Am fi cunoscut originea omului. Până acum, am fi aflat probabil şi soluţia Misterului reprezentat de Marea Margine.

— Dacă nu cumva te va distinge ea, mai întâi, spuse Elta. Hai să plecăm de aici, căci mi se face frică.

Se îndepărtară de Templu tocmai la timp, pentru a vedea o maşină argintie de două locuri, care trăgea lângă ei. Ketan ştiu dintr-o

dată ce urmăreau ocupanţii maşinii, iar Elta simţi cum este cuprinsă de o teamă paralizantă ce o transformase într-o stană de piatră.

Erau ostaşi.

Ei coborâră din maşină, apropiindu-se de Ketan.

— Dumneavoastră sunteţi Cercetătorul stagiar Ketan? vorbi unul dintre ei, făcând mai degrabă o afirmaţie, decât punând o întrebare.

Era un bărbat rotofei şi pântecos care vorbea cu mândria unuia care nu fusese în stare să atingă performanţele intelectuale necesare pentru a dobândi funcția de cercetător, dar care din când în când îşi putea exercita autoritatea asupra acestui grup de oameni în calitatea de trimis al Primului Grup.

Ketan dădu încet din cap, răspunzând afirmativ la întrebarea pusă; apoi tăcu, aşteptând desfăşurarea evenimentelor.

— Vi se cere să vă întoarceţi de îndată la locuinţa dumneavoastră, şi să apăreţi în faţa Comisiei Disciplinare a Primului Grup, până la răsăritul celui de al doilea soare.

— Cine a depus plângere împotriva mea? Ostaşul cel grăsan mârâi plin de satisfacţie.

— Mde, neică, ce să-ţi fac? Dacă nu ţi-ai ţinut fleanca… Acum ai încasat-o. Tu nu ştii că pe planeta noastră, pentru a rămâne liber, una trebuie să gândeşti, şi alta trebuie să spui?

Cel mai înalt şi mai distins dintre cei doi ostaşi

îşi întrerupse colegul.

— Cu tot respectul pentru dumneavoastră, domnule cercetător stagiar Ketan, profesorul Daran este cel care a adus numele dumneavoastră la cunoştinţa Primului Grup. Noi nu facem decât să ne îndeplinim misiunea încredinţată. Ne acordaţi permisiunea să vă însoţim?

Ketan privi într-un anumit fel la chipul serios al omului din faţa lui. Cunoştea povestea vieţii acestuia, de parcă ar fi auzit-o chiar din gura lui. Mai întâlnise şi înainte acest gen de ostaşi. Prea dezordonaţi şi lipsiţi de gândire, pentru a putea deveni vreodată cercetători, şi totuşi, fiind nişte credincioşi ferventi pe altarul Cercetării. Ştia că misiunea arestării sale trebuie să îl fi întristat foarte mult pe ostaşul din faţa lui.

Dar celălalt era nerăbdător.

— Vă rog să ne însoţiţi imediat!

Ketan se întoarse, ignorând obrăznicia ostaşului, şi îi şopti câteva cuvinte Eltei. Apoi păşi în maşină, lăsând-o să se zgâiască la el, neîncrezătoare.

6

Elta rămase nemişcată în picioare în întunericul nopţii, până când maşina dispăru după o cotitură a drumului. Deasupra ei, luminile reflectate ale Ţării Focului biciuiau cerul, în culori nebuneşti, ce transformau

peisajul din jurul lor într-o fiinţă vie, în permanentă mişcare, de parcă ar fi vrut să oglindească propria stare sufletească.

Apoi se întoarse brusc, pornind înapoi, pe urmele propriilor săi paşi. Vântul slab al nopţii îi ciufulea şuviţele aurii ale părului, în timp ce ea intra din nou pe aleea ce ducea către grădina profesorului Daran. El se relaxa încă pe iarba de lângă fântână, şi continua să asculte muzica.

Se apropie uşor, prin ceaţa ce învăluia grădina.

— Ce aveţi de gând cu el? întrebă ea fără niciun fel de introducere.

Bătrânul ridică capul, privind-o drept în ochi, cu un zâmbet moale, de cunoscător.

— Să facem? Draga mea, este un singur lucru pe care i-l putem face; trebuie să moară, negreşit.

Plânsul Eltei, provocat de teamă, o făcu să nu se mai stăpânească.

— Oare nu poţi găsi o altă soluţie pentru problemele oamenilor, în afară de moarte? Oare mintea îţi e atât de dusă, încât nu poţi găsi acum nicio soluţie inteligentă la situaţia dată?

— Îmi pare rău, Elta, spuse el pe un ton răutăcios, dar îmi e tare teamă că orice ai face, nu mă poţi provoca într-atât, încât să mă determini să salvez viaţa iubitului tău. Ameninţă întreaga noastră existenţa. În decursul celor 120 de ani de când ne aflăm aici, este primul

om din Kronweld care s-a apropiat periculos de mult de noi. Ne va desconspira în întregime, dacă i se va permite să-şi continue cercetările.

— Primul, cu excepţia lui Igon, şi a tuturor adepţilor săi.

— El a avut grijă de ei, la fel cum vom face şi noi, acum, cu acest Ketan. În acel moment, o siluetă bărbătească, cu o statură impozantă, se apropie de ei, străbătând perdeaua de aburi ce ţâşnea din fântână. Profesorul Daran se întoarse uşor către noul venit.

— Relaxează-te, prea iubite conducător Hoult, spuse el, cu o voce în care răzbătea o uşoară urmă de batjocură. Hoult se hotărî s-o ignore.

— Ştiai că Matra a ieşit din Templu în seara asta? întrebă el.

— Nu! spuse Daran sărind ca ars în picioare. Pe cine a vizitat?

— În primul rând, pe amantul blondei noastre tovarăşe, aici de faţă. Desigur că ea urma să meargă la Karildex, pentru a încerca să ne depisteze, dar am fost în seara asta acolo, şi l-am văzut pe Ketan, care se prefăcea că lucrează la rezolvarea unei probleme. Când am pomenit despre ea, din comportamentul lui, a reieşit limpede că o văzuse. Habar n-am câte a aflat despre noi. Bănuiesc de mult timp că Ketan cunoaşte modul de operare al tastaturii principale de control al Karildex-ului.

Se întoarse plin de subînţeles, către Elta.

— Ţie cât de multe ţi-a spus despre toate astea? Ea ezită la început, pentru ca mai apoi, teama de care era cuprinsă să explodeze, transformându-se într-o adevărată catastrofă. Nu avea niciun rost să încerce să-l apere pe Ketan, negând un fapt de care cei doi interlocutori ai săi erau absolut siguri.

— Nu mi-a spus decât că dumneavoastră aţi fost acolo, căutând o bătrână.

— Asta înseamnă că hârca ne-a descoperit, spuse Daran, înjurând cu năduf.

— Ce te face să spui asta cu atâta siguranţă? Totdeauna tragi concluzii pripite.

— Şi de obicei pe cele corecte, dragul meu! Vezi tu? Dacă nu ar fi fost sigur de faptul că eşti unul dintre Etatişti, nu ţi-ar fi spus doar atât. Te testa, probabil, pentru a afla mai multe; sper că nu ai reacţionat deloc, cu toate că probabil ai făcut-o.

Elta lăsa privirea să i se îndepărteze de cei doi interlocutori ai săi. Inima ei era rănită şi obosită, căci era sătulă până-n gât de anii întregi în care fusese ne voita să-i mintă şi să-i înşele pe toţi cei din jurul ei pentru a supravieţui. Păru să se uite o veşnicie în fântâna cu bule de noroi.

— În regulă, spuse ea în cele din urmă. Asta înseamnă că ştie totul despre noi. Mi-a spus că Matra ne-a descoperit, ştie despre mine, dar nu vrea să creadă că este adevărat Cât priveşte stadiul îndeplinirii misiunii ce mi-a fost

încredinţată aici, vă pot aduce la cunoştinţă că am terminat-o. Sora mea a intrat în posesia informaţiilor secrete, referitoare la modul în care Kronweld-ul utilizează energia nucleară; şi de data aceasta, ele sunt redactate într-o formă pe care cei mai buni ingineri ai noştri o pot înţelege. Nu mai este nevoie de nimic pentru asta; prin urmare, mă retrag, însă nu înainte de a-ţi cere să manifeşti milă faţă de Ketan. Atunci când va apărea în faţa Consiliului, pentru a fi judecat, puterea te este suficient de mare pentru a-l putea exila în Ţara Întunericului. Voi pleca împreună cu el. Ne vom trăi restul vieţii în Ţara Întunericului, iar tu îţi vei putea continua liniştit lupta mizerabilă pentru aţi menţine funcţia ta nenorocită. Poţi transmite asta şi preaiubitului meu tată, spuse ea cu amărăciune. Dar lasă-ne să trăim chiar şi în sălbăticie, şi îi vom mulţumi lui Dumnezeu dacă nu vă vom mă vedea niciodată feţele şi nu vom mai auzi nimic despre voi.

— Adică pretinzi că ai fi gata să renunţi la lumea pe care ai cunoscut-o, şi căreia îi aparţii de drept pentru a te duce să trăieşti printre Borii din Ţara Întunericului, împreună cu preaiubitul tău Ketan, spuse Daran râzând abia auzit. Şi vrei să şi credem toate astea?

— Mă întreb dacă nu cumva Elta n-are dreptate, Daran, spuse Hoult gânditor. Desigur că am putea manifesta atâta milă pentru a

satisface dorinţa unei femei care a slujit Mişcarea Etatistă atât de loial precum Elta. Şi zici că ai încredinţat totalitatea informaţiilor despre modul de folosire a energiei nucleare în Kronweld surorii tale gemene?

— N-am încredere în ea mă mult decât în asta, explodă Daran furios. Ne-ar tăia gâtul tuturor, ca unor pui de găină dacă ar crede că acest lucru ar putea-o ajuta cu ceva.

Elta îl pocni pe Daran cu toată puterea peste faţă. Hoult chicoti.

— Daran este mult prea bănuitor şi însetat de sânge pentru binele lui. Cred că îţi putem acorda atâta milă, cu condiţia să ne fi spus adevărul. Dacă avem secretul folosirii energiei nucleare, vom tăia pentru totdeauna orice legătură a Kronweld-ului cu exteriorul. Dacă ai chef să mori împreună cu lumea asta de doi bani, pe noi nu ne interesează.

— Mulţumesc.

Ea le întoarse spatele, îndepărtându-se prin ceaţă. Avea inima grea, căci ştia că dăduse de necaz. Ei nu o crezuseră. Nu-i mai rămânea decât o singură şansă, disperată. Trebuia să se întoarcă la tatăl ei cât mă repede cu putinţă. Totuşi, i-ar fi fost imposibil să o facă, fără ştirea celor doi, Hoult şi Daran. Trebuia să găsească o modalitate de a păstra secretul în această privinţă. Cei doi bărbaţi urmăriră silueta fetei, ce dispăru în ceaţă, ca o fantomă.

— Eşti un prost, croncăni Daran, adresându-se lui Hoult. Chiar crezi că se va mulţumi să trăiască în Ţara Întunericului? Păi, după ce o vom sigila, ăştia doi se vor pune pe treabă, vor sparge încercuirea, şi vor ieşi de acolo, teferi, imediat ce am plecat. Bărbaţi precum Ketan pot fi cuceriţi doar de moarte.

— Am observat adesea că bătrânii au o anumită tendinţă de a aborda frontal şi simplu problemele, atunci când folosirea unui şiretlic ar fi o cale cu mult mai nimerită, spuse Hoult, după ce se gândise intens, timp de câteva clipe. Chiar ai timp să crezi că îmi stă în putere să abandonez planul nostru iniţial de distrugere totală a Kronweld-ului, doar din cauza unei promisiuni nefondate, făcută unei fete căreia iubirea i-a sucit minţile?

Pe întreaga distanţă până la el acasă, Ketan vedea doar suprafaţa aparent netedă de asfalt pe care circula automobilul în care se afla. Îşi ţinea capul aplecat, planurile ridate ale frunţii sale fiind apăsate cu o oarecare hotărâre.

Mâinile sale ţineau faldurile mantalei de zi pe care şi-o aruncase din nou pe umeri fără să fie nevoie, strângând-o puternic, scoţând astfel în evidenţă umerii cocârjaţi, fapt care a fost luat de către ostaş drept deprimare.

Ostaşii cunoşteau casa lui Ketan, şi au parcat în faţa sa, fără să ceară instrucţiuni speciale. Luând-o cu câţiva paşi înaintea lor, a intrat

primul, aprinzând lumina, care a inundat camera. Ketan îşi aruncă pelerina de pe el, făcându-le semn ostaşilor care-l însoţeau să între pe hol. Aveau tot dreptul să-i fie oaspeţi pentru o noapte, atât timp cât îl păzeau.

Ei luară loc. Pântecosul începu să se joace cu manetele de control ale panoului alimentar pe care îl avea într-o parte.

— Serveşte-te, îl invită Ketan.

După câteva clipe, de sub panoul de alimentare, ieşi o tavă pe care se aflau hrana şi băutura alese de ostaşi. Îi oferi ceva hrană şi tovarăşului său, care dădu din cap iritat.

Ketan se duse imediat către un birou, de pe care luă o foaie de hârtie, şi începu să scrie, după ce mai întâi avu grijă să regleze stilusul pe poziţia permanent. O dată încălzit, vârful său fin, începu să ardă cuvintele, încrustându-le pe suprafaţa hârtiei special tratate. În timp ce ostaşii se îndopau, Ketan scria furios, iar când termină, se ridică. Avea ochii plini de o emoţie stăpânită, şi era roşu în obraji.

— Duceţi acest bilet Consiliului imediat! le ordonă el.

Cei doi ostaşi aruncară o privire foii de hârtie. Cel mai înalt dintre ei îl privi drept în ochi peste masă, spunând:

— Doar nu îndrăzniţi aşa ceva?! Riscul pe care vi-l asumaţi este mult prea mare, în raport cu câştigul ipotetic atât de mic…

Ostaşul cel burtos lăsă paharul pe care îl avea în mână, şi îl privi pe Ketan spunând:

— Nu există prea mulţi cercetători stagiari care să provoace astfel Consiliu! Cercetătorilor. Dacă o să te alegi cu pedeapsa care ţi se cuvine, atunci înseamnă că pur şi simplu îţi vor ordona să-ţi încetezi cercetările în domeniile de care s-a plâns Daran. De ce naiba îi provoci să te transforme într-un ostaş amărât, ca noi? întrebă el mârâind, plin de curiozitate.

— Este dreptul meu să beneficiez de o audiere publică în faţa Consiliului Cercetătorilor, spuse Ketan. Eu nu fac altceva, decât să o solicit, iar datoria voastră este să aduceţi la cunoştinţa Consiliului mesajul meu.

Ostaşul sorbi o ultimă înghiţitură din pahar, şi ieşi afară, îndreptându-se către maşina cu care veniseră. În calitatea sa de comandant al patrulei, avea datoria de a duce apelul lui Ketan pe masa de lucru a Primului Grup, dar în acelaşi timp, nu dorea să renunţe la o noapte de lenevealā fără griji, petrecută în casa lui Ketan.

— Tu nu ai fost totdeauna ostaş? întrebă Ketan, aşezându-se comod pe canapea, şi întorcându-se către paznicul care rămăsese cu el.

Bărbatul zâmbi, obosit şi melancolic.

— Nu, respectele mele. Vă pot vorbi în calitate de cooperator?

— Mai mult decât atât, îmi poţi vorbi în

calitate de egal, consimţi Ketan.

— Mă numesc Varano. Eu sunt cel care am propus cultivarea fiinţelor din Ţara Întunericului, drept o sursă excelentă de hrană, aflată acolo. Igon şi alţii au fost obligaţi să le folosească în acest scop, atunci când s-au rătăcit acolo. Pentru barbarismul de care am dat dovadă, am fost decăzut atât din drepturile cetăţeneşti, cât şi din funcţia de cercetător.

— Deci tu eşti cel cu pricina! îmi reamintesc întâmplarea ce a făcut destulă vâlvă la vremea ei, spuse Ketan, privindu-l batjocoritor pe ostaş, şi afişând în acelaşi timp o jumătate de zâmbet pe chip. Apoi îi indică butoanele de pe panoul alimentar.

— Apasă de două ori în jos pe butonul albastru şi trage-l în sus pe cel roşu.

— Să trag în sus?

Ostaşul Varano îl ascultă mirat. Apoi ochii i se bulbucară, şi rămase cu gura căscată de uimire. Tava ieşi încet în afară, având pe ea o bucată aburindă de carne bine rumenită. Sări şi se uită repede prin cameră, ca şi când nişte ochi ascunşi l-ar fi putut urmări.

— Ascunde-o! strigă el. Ai putea fi decăzut pe viaţă din drepturile cetăţeneşti, dacă s-ar dovedi că ai aşa ceva în casă.

— Tu eşti singurul de prin preajmă care ai autoritatea necesară să raportezi aşa ceva. Gust-o! spuse, făcând semn către bucata groasă

de friptură aburindă. Încet, ostaşul se aşeză din nou.

— Ce vrei de la mine?

— Nimic. M-am gândit doar că ai vrea să ai parte de o hrană ceva mai substanţială decât cea mâncată de prietenul tău cel mic şi pântecos.

Ostaşul tăie intenţionat o bucată de friptură şi o mancă.

— Da' ştii că eşti un om ciudat, Ketan? Aş fi dorit să ne fi cunoscut mai înainte de toată tevatura asta, dar toate astea sunt vorbe de clacă. Nu mai este vreo speranţă pentru niciunul dintre noi. Sunt la fel de sigur că vei fi decăzut din toate drepturile cetăţeneşti, pe cât sunt de sigur că cei doi sori care ne luminează planeta vor răsări şi mâine. Kronweld-ul trebuie să se protejeze de oameni de teapa ta, căci este o planetă prea mică pentru a te ţine pe suprafaţa ei.

— Dar cu tine cum rămâne?

Varano ridică din umeri.

— Cu mine totul este aranjat; am uitat ambiţiile pe care le nutream odinioară. Poate că este mai bine aşa. Primul Grup ştie ce este cel mai bine pentru planetă. Mi-am găsit locul cuvenit.

Ketan clătină din cap.

— Cunosc eu oamenii de genul tău, i-ai lăsat să te bată şi să te înfrângă, până când din fiinţa

ta n-a mai rămas nimic, în afara unui trup gol, lipsit de suflet n-a mai rămas nimic din lucrurile pe care le-ai visat cândva şi pe care ai plănuit să le faci. Nu eşti decât un robot care ascultă orbeşte ordinele unui grup de babalâci senili şi cotoroanţe sclerozate.

Auzindu-l, Varano roşi până în vârful urechilor, ridicându-se încet de pe canapea.

— Se pare că ai uitat de ce mă aflu în casa ta, n-ai niciun drept să mă insulţi.

— Scuză-mă, spuse Ketan ridicându-se. Nu-i nevoie să fii atât de băţos din cauza asta. El ezită puţin, apoi spuse:

— Vino cu mine, şi îţi voi arăta despre ce vorbesc.

Varano îl urmă ezitând, în timp ce Ketan îl conduse afară din cameră, de-a lungul unui coridor scurt, pe care se aflau laboratoarele sale. La capătul acelui coridor ajunseră la treptele ce duceau în jos, către pivniţa casei. Ostaşului i se păru că sunt sute de trepte nesfârşite, care pe măsură ce erau coborâte, îi îngropau tot mai mult în pământ în timp ce îşi târşâiau picioarele, de-a lungul drumului bine luminat.

Ajunseră în sfârşit jos. Camera în care se aflau era zugrăvită în alb şi era pustie, pe toate cele patru laturi înguste ale sale. Ketan fluieră o melodie cu glas scăzut şi un panou se dădu la o parte, dezvăluind privirilor lor o peşteră uriaşă.

De undeva din adâncurile sale, ajungea până la ei un mârâit abia auzit şi un grohăit constant, care făcu, ca părul de la ceafă a lui Varano să se înfioare. Un miros fetid, necunoscut ostaşului îi înţepa nările.

— Acolo se află sursa fripturii pe care abia ai mâncat-o. Vino după mine.

Cei doi intrară într-o încăpere şi uşa se închise automat în urma lor. Camera era mare, dotată cu toate uneltele necesare activităţii unui Cercetător, dar atât de moderne, încât ostaşul nici nu visase că pot exista, cu atât mai mult cu cât trecuse extrem de multă vreme de când lucrase el însuşi ultima dată într-un laborator.

Îşi continuară drumul, ajungând într-un coridor întunecos, în care mirosul fetid deveni mai puternic, iar lui Varano aproape că i se făcu rău.

— E atât de întuneric aici, fiindcă ei nu suportă prea multă lumină, îi explică Ketan.

Pe măsură ce vorbea, se opriră în faţa unei părţi a coridorului care fusese îngrădită, pentru a fi despărţită de rest, şi Ketan aprinse o lumină de veghe. Ostaşul nu îşi putu ascunde impulsul de groază ce îi cuprinsese sufletul.

— Doamne Sfinte, bori! exclamă el.

Un animal mare şi păros se repezi la ei, cu capul în jos şi ochi roşii ce străluceau plini de răutate din întuneric.

Avea încă o dată şi jumătate înălţimea unui om, iar capul îi semăna cu un bolovan uriaş şi

negru, înconjurat de o pereche de coarne identice şi curbate care ţâşneau ameninţător în afară. Sforăia şi lovea cu copitele în podea, generând un sunet înfundat, ca de tunet, care provoca ecouri în toată peştera.

La vederea sa, ostaşul făcu înspăimântat un pas înapoi.

— Dar cum mama naibii ai reuşit să-l aduci până aici? strigă el, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Am încercat şi eu să fac asta cu mult timp în urmă, dar ştii… interdicţia…

— Interdicţia se poate încălca foarte uşor, dacă vrei cu adevărat să o faci! spuse Ketan. Îţi trebuie doar putină imaginaţie şi curaj. Dar nu asta te-am adus să vezi aici. Priveşte!

Ostaşul se întoarse din nou cu faţa către ţarc. Acum, un al doilea animal, puţin mai mic decât primul, se apropia de stinghii, cercetându-le plin de teamă.

— Mamă, Doamne! Doi!!

— Da, aceştia sunt cei doi bori pe care i-am adus cu mine din Ţara Întunericului, încălcând interdicţia pentru aplicarea căreia tâmpiţii noştri de conducători insistă atât de mult, şi care prevede că nu avem voie să aducem pe Kronweld alte forme de viaţă, cu excepţia celei umane. I-am urmărit pe bori timp de mai multe zile singur, până când le-am descoperit bârlogul situat în cele mai întunecate părţi ale Ţării Întunericului. Acolo, spre surprinderea mea, am

găsit bori mici, şi nu fiarele astea uriaşe, pe care i-am adus cu mine. Îţi dai seama ce înseamnă asta? În timp ce vorbea, Ketan apucase cordonul pelerinei ostaşului într-o strânsoare fermă, iar acum, ochii săi se uitau fix în cei ai lui Varano. Acesta se uita la rândul său la el, de parcă ar fi fost hipnotizat.

— Înţelegi ce înseamnă asta? Am văzut bori de opt ori mai mici decât animalele astea. Am adus cu mine trei dintre ei. Unul este acela pe care l-am mâncat. Acum priveşte atent în cuşcă, şi spune-mi ce vezi?

Însăşi violenţa emoţiei lui Ketan îl făcu pe Ostaş să-şi întoarcă privirea către cuşcă; apoi el strigă:

— Undeva, în fundul cuştii, mai spre colţ, văd un al treilea animal. Este un pui de bor.

— Acum mă crezi că am ceva de spus atât membrilor Primului Grup, cât şi întregii planete? Am descoperit însuşi secretul vieţii.

7

Ostaşul adormise pe canapea, şi scotea un sforăit răsunător. Dar Ketan avea prea multe de făcut, ca să-şi poată permite să doarmă.

Mă întâi, îşi trase „la scară” propria maşina, şi o încarcă cu vasele şi exponatele pe care urma să le prezinte în faţa Consiliului Cercetătorilor, pentru a veni în sprijinul afirmaţiilor sale. Până când reuşi să depoziteze în maşină ultimul

dintre zecile de vase cu plante, şi să ataşeze în spatele ei o remorcă masivă, izolată fonic, în care se odihnea liniştită familia de bori, aproape că venise vremea să răsară primul soare.

O dată terminată treaba, se aşeză, doborât de oboseală, în faţa videotelefonului său, şi ordonă să i se dea o legătură. La puţin timp după aceea, pe ecran apăru chipul Eltei. Nu mai plângea, dar avea încă ochii roşii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Încă nimic. Te-am sunat doar ca să-ţi spun că cererea mea pentru audierea publică a fost înregistrată, şi că în curând mă voi îndrepta spre sala în care ea va avea loc. Urează-mi succes, nu vrei? Ea nu răspunse nimic, mulţumindu-se doar să-l privească fix, în continuare, cu ochii ei mari şi blânzi ca de mieluşel, îi întoarse la rândul său privirea cu tot atâta blândeţe.

Totdeauna nutrea acel sentiment inexplicabil atunci când o privea. Teoretic, tovărăşiile trebuiau alese după compatibilitatea temelor de cercetare pe care cei doi le studiau în calitatea lor de cercetători şi slujitori ai Kronweld-ului. Însă Ketan ştia că nu o abordase pe Elta numai din cauză că ea avea cele mai avansate cunoştinţe ca cercetătoare din cadrul secţiei de Reacţii Fizice în care cei doi îşi desfăşurau activitatea. Se întreba adesea dacă şi ea simţea la fel ca el cu privire la tovărăşia lor, a cărei

încheiere se apropia tot mai mult; se întreba totodată de nu cumva era ceva în neregulă cu el, fiindcă avea aceste sentimente, însă acest lucru era unul despre care niciunul dintre ei nu vorbea niciodată.

În cele din urmă, ea spuse:

— Deci ai făcut-o până la urmă! Vai, de ce îţi place să te grăbeşti atât de mult şi să te izbeşti orbeşte cu capul de zid înainte de a fi sigur de rezultat?

— Cunosc destule lucruri ca să fiu sigur de faptul că aceasta este singura cale prin intermediul căreia putem progresa în lupta împotriva superstiţiei şi a orbirii. Trebuie să spargi pur şi simplu zidul, şi să-l dărâmi, sau dacă nu o faci, să te mulţumeşti să trăieşti într-un cerc tot mai strâmt, ce până la urmă te va strivi cu totul.

— Nu o poţi face atunci când nu ai ceva mai mult de oferit decât ai tu, acum.

— Am tot ce este necesar. Am plantele cultivate de mine, am borii pe care i-am crescut în captivitate, oare ce alte dovezi şi-ar mai putea dori „onoraţii” membrii ai Consiliului Cercetătorilor pentru a-mi da dreptate?

Ea îi arunca o privire lungă şi plină de dragoste.

— Ar mai fi o dovadă pe care le-am putea-o oferi dacă am fi împreună.

El clătină negativ din cap.

— Nu îndrăznesc încă, nu tu, Elta!

— Desigur că nu îndrăzneşti să o afirmi, fiindcă nu ştii cu certitudine! Spunând acestea, ea tremură uşor, de parcă ar fi fost răcită, iar părul ei blond şi creţ îi acoperi faţa.

— Demersul tău nu poate avea decât un singur rezultat, spuse ea, cu o voce monotonă şi resemnată. Vei fi decăzut din toate drepturile cetăţeneşti, şi nu ţi se va mai permite niciodată să cercetezi. Nu vei mai putea să găseşti soluţiile la niciunul dintre Misterele ce exista. Zicând acestea, îl privi în ochi, plină de o hotărâre fermă. Acest lucru va însemna sfârşitul vieţii noastre de până acum, Ketan. Nu aştepta să aibă loc audierea ta în faţa Consiliului. Fugi, ca să-ți salvezi viaţa! Cu toate că acum nu se va întâmpla altceva în afară de decăderea ta din drepturile cetăţeneşti, există o facţiune alcătuită din persoane care nu te vor lăsa în viaţă. Eşti mult prea periculos pentru aceia ale căror ambiţii personale, pentru a fi satisfăcute, necesită imperios distrugerea Kronweld-ului. Hoult nu te va lăsa în viaţă! Pleacă în Ţara Întunericului acum, în seara asta! Aşteaptă-mă acolo. Te voi urma curând. Trebuie să o faci, Ketan! Te rog, crede-mă!

Imaginea ei rugătoare şi îngrijorată se mări şi mai mult pe ecran, până când lui i se păru că o poate atinge. Intensitatea expresiei oglindite pe chipul său îl vrăji pe Ketan, făcându-l să cadă

într-un fel de transă.

Ea întrerupse legătura videotelefonică.

După un timp, îşi dădu seama absent de faptul că monitorul îşi recăpătase culoarea iniţială, gri-alburie. Încercă să restabilească legătura cu ea, dar fata refuză să răspundă. Se îndepărtă de aparat întristat. Oare ce voise ea să spună atunci când afirmase că trebuia să fugă, ca să-şi salveze viaţa? Oare le comunicase cumva Elta lui Hoult şi lui Daran faptul că el le cunoştea adevărata identitate şi le descoperise adevăratele scopuri? Oare cunoşteau faptul că bătrânica simpatică şi fragilă care îl vizitase la Karildex îi poruncise să-i ucidă pe toţi trei?

Goni din minte acest gând. Elta nu îl putea trăda chiar în halul ăsta.

Al doilea soare aproape că răsărise, atunci când el se trezi din amorţeală, îşi trecu o mână peste faţă, şi se chinui să se ridice. Nu avusese de gând să adoarmă „pe bune”, ci doar să se odihnească pentru câteva clipe.

Semnalul de la intrare ce ţinea loc de sonerie ţârâia furios. Ketan fluieră câteva note muzicale şi uşa se deschise, lăsându-l să pătrundă ca o furtună în casă pe ostaşul cel burtos.

— Membrii Consiliului Cercetătorilor nu sunt obişnuiţi să-i aştepte pe cei care le solicită o audienţă publică, se răsti el la Ketan.

— Poate că unii dintre noi nu sunt atât de nerăbdători să obţină decăderea din toate

drepturile cetăţeneşti, cum ai fost tu cândva.

Amândoi se întoarseră la sunetul celei de a doua voci. Varano, cel de-al doilea ostaş, stătea în uşă, cu ochii încă mijiţi de somnul de peste noapte. Comandantul său îi aruncă o privire glacială, despre care Ketan ştia că mai târziu va fi urmată de o mustrare.

Se grăbi să iasă din cameră pentru a se îmbrăca şi a-şi termina pregătirile pe care le mai avea de făcut în vederea participării la audiere. Se întoarse după câteva clipe, anunţându-i pe cei doi ostaşi că este gata.

Cubul alb şi strălucitor al Casei Controlului se găsea în linie dreaptă prin oraş, pornind de la Templul Naşterii. Era cea de a doua clădire ca importanţă în Kronweld.

Ketan conduse automobilul de-a lungul unui drum care ducea direct la subsolul clădirii. Se înscriseră de-a lungul unui coridor abrupt şi foarte bine luminat până ce ajunseră la liftul de marfă ce urma să-i transporte exponatele până în sala de judecată.

Coridoarele extrem de strălucitoare ale clădirii erau îngheţate, din cauza marmurei dure din care erau construite. Paşii lor se izbeau de pereţi, stârnind ecouri şi dând celorlalţi senzaţia că marşul este provocat de o mulţime uriaşă.

Ketan se aşteptase să vadă o grămadă de oameni îndreptându-se către sala de judecată, dar cu excepţia lui şi a celor doi însoţitori ai săi,

coridoarele erau pustii. Ostaşul pântecos păru să-i citească gândurile.

— Am uitat să-ţi spun mai înainte că, Consiliul ţi-a respins cererea privitoare la organizarea unei audieri publice – membrii săi au spus că problema ridicată de tine nu este destul de importantă pentru a merita să fie adusă la cunoştinţa marelui public. Audierea va avea loc numai în faţa membrilor Consiliului. O presimţire rece şi rea îi cuprinse sufletul lui Ketan. Ştia că așa-zisa neglijenţă a ostaşului fusese un act deliberat, şi el simţea că refuzul Consiliului de a-i acorda posibilitatea de a fi audiat în public făcea parte dintr-un complot intenţionat, menit să prevină răspândirea dezvăluirilor sale în rândul marelui public.

În felul acesta jumătate din efectul pledoariei sale va fi anulat, dacă audierea urma să se desfăşoare numai în faţa membrilor Consiliului. Îşi pregătise expunerea, pornind de la premisa că se va putea adresa unora dintre cercetătorii mai tineri, prezenţi în public. Ştia că vor fi mai uşor de convertit la opiniile sale, decât Consiliul însuşi. Acum va trebui să vorbească doar în faţa membrilor Consiliului cu cap pătrat şi deosebit de scorţoşi.

Fusese punctual. Aprodul îi câtă numele, în timp ce ostaşii îl escortară în somptuoasa sală de judecată.

Sub tavanul înalt şi strălucitor de aur şi

marmură se afla masa Consiliului. La ea stăteau douăzeci de oameni, care îl sfredeliră pur şi simplu cu privirea; numai unul dintre membri lipsea.

Unii dintre acei ochi îl priviră concentrându-se asupra sa cu mânie, vrând parcă să-l împietrească într-un val de sticlă topită. Unii îl priveau cu curiozitate, alţii amuzaţi şi batjocoritori, alţii îl cercetau pe furiş, însă toţi erau miraţi de ceea ce vedeau.

Nici măcar o dată la zece tara nu îndrăznea un cercetător stagiar să ceară o audiere în faţa Consiliului. Şi nici măcar unul dintr-o sută care îndrăznea aşa ceva nu reuşea să scape, fără a fi decăzut din toate drepturile.

Părul negru al lui Ketan, risipit şi ciufulit, deasupra frunţii, vorbea de la sine despre ignoranţa tinereţii, dar ochii lui profunzi îi scrutau necruţător pe ceilalţi, ca şi cum ar fi dorit să investigheze adânc minţile celor din jurul său, pentru a le ghici gândurile, pentru a le zădărnici planurile.

Cu toţii erau înţepeniţi într-o demnitate solemnă, apăsătoare, intensă până la marginile mesei circulare în jurul căreia se aflau. În spaţiul gol din centrul camerei, Ketan păşi încet şi gânditor. Ostaşii îl lăsară să stea singur în centrul marii săli, şi apoi plecară. Varano îl strânse repede de mână drept încurajare, apoi dispăru.

În partea opusă de locul în care se afla Ketan şedea Conducătorul Hoult. O manta neagră, sobră îi atârna pe umeri, pe post de manta de zi. Ochii săi negri îl priviră de sus pe Ketan, încercând să îi ghicească cele mai secrete, gânduri.

Acesta îi întoarse privirea, întrebându-se cât de multe ştie, şi ce fel de dublu rol joacă în faţa judecătorilor prezenţi.

— Înaintea venirii tale am audiat plângerea profesorului Daran, spuse el. Ai cerut la rândul tău o audiere înaintea Consiliului Cercetătorilor. Poţi declara orice crezi de cuviinţă. Ai privilegiul să fii ascultat de cei din Consiliu. Poţi începe.

Inima începu să-i bată cu putere, dar se linişti când începu sa vorbească.

— Stimaţi cercetători, nu am venit în faţa dumneavoastră atât pentru a răspunde la plângerea care s-a făcut împotriva mea, ci mai mult pentru a vă întreba ceva, şi a prezenta rezultatele pe care le-am obţinut în cursul cercetărilor mele – cercetări care, recunosc cinstit, aparţin domeniului strict interzis.

O schimbare bruscă avu loc în rândul celor de faţă. Se îndreptară de spate, pregătindu-se să sară la el precum corbii.

— Recunoşti toate astea? întrebă conducătorul. Sprâncenele sale groase se ridicară precum o perie. Lui Ketan i se păru că îl privea dintr-o dată deconcentrat.

— Ba mai mult decât atât o declar sus şi tare! întrebarea pe care vroiam să v-o pun este următoarea: Oare de ce Misterul a cărui cercetare am ales-o face parte din categoria domeniilor interzise? Oare de ce ne temem de el?

— Şi care e Misterul a cărui cercetare ai ales-o, dacă nu suntem indiscreţi? se auzi o voce iritată, care răsună dintr-un capăt al mesei. Ketan se întoarse către acea parte, şi îl recunoscu pe Anot cel mai nou membru al Consiliului, care efectuase nişte cercetări foarte apreciate privitoare la structura solului de sub planeta Kronweld.

— Este Misterul nostru, al meu şi al tău. De ce suntem aici, şi cum am apărut. Pentru câteva clipe, după ce rostise aceste cuvinte, Ketan se simţi cuprins de un val sabatic de panică şi nesiguranţă. Oare ce căuta el aici? Cum ar fi putut să le spună acestor cadavre cu chipuri de piatră ce simţea noaptea, privind către groaznica întunecime a Marginii celei Mari, ce simţea în legătură cu Misterul Templului Naşterii, despre necunoscutul ameninţător din Ţara Întunericului? Ei nu cunoscuseră nicicând sentimentele ce erau încuiate în sufletul lui.

— E vorba de Misterul existenţei. De cel a apariţiei vieţii pe care aş vrea să-l cercetez…

— Nu eşti prea deştept, spuse Hoult.

— Priviţi, lăsați-mă să vă arăt.

Exponatele lui Ketan erau introduse în sală, pe o uşă laterală. El făcu câţiva paşi înapoi, după care împinse înainte o masă pe rotile, pe care fuseseră aşezate câteva dintre plantele sale. Instală în faţa lor atât proiectorul, cât şi ecranul de proiecţie.

— Oare de ce omul nu a găsit viaţă pe planeta Kronweld atunci când a debarcat aici? îşi provoca el interlocutorii în mod retoric. Oare de ce această planetă a fost o lume pustie, timp de atâţia tara, până când Igon a descoperit Ţara de Foc şi a adus aici plante, copaci, flori din Ţara Întunericului? Oare de ce suntem încă nevoiţi să aducem toate plantele de pe Kronweld din Ţara Întunericului?

— Unor astfel de întrebări le dă un răspuns corespunzător religia noastră. Cercetătorii nu au de ce să-şi frământe mintea cu aşa ceva.

Ketan se întoarse într-o parte, pentru a-l înfrunta pe vorbitorul care i se adresase pe un ton liniştit. Acesta era Nabah, o faţă comună care era reprezentantul preoţilor în cadrul Consiliului. Timp de mulţi tara, el se luptase pentru obţinerea unui loc în cadrul Consiliului pentru a controla şi proteja Misterele sacre de ochii mult prea iscoditori ai cercetătorilor prea entuziaşti. Ketan ştia că cel din faţa lui era un om gata să îl înjunghie pe la spate, la fiecare pas.

— Zeul l-a adus pe om în Kronweld, şi plantele

în Ţara Întunericului. Acesta este locul potrivit pentru fiecare. Crede, şi nu cerceta voinţa lui, spuse Nabab, recitând ca pe o litanie un fragment din Crez.

— Asta înseamnă că omul îl înfruntă pe Zeu, de fiecare dată când aduce o plantă în Kronweld? în camera era o linişte mormântală, şi toţi ochii îi priveau cu intensitate pe cei doi.

— Omul este stăpânul tuturor lucrurilor, spuse Nabah. Este privilegiul său să facă tot ceea ce doreşte cu materialele din Ţara Întunericului.

— Atunci înseamnă că este dreptul său să deschidă cercetării toate misterele legate de plantele de acolo. Acesta este un lucru pe care am căutat să-l fac, şi am reuşit. Priviţi!

Spunând acestea, el proiectă un desen pe ecranul din faţa lor. Era vorba de reprezentarea schematică a unei plante cu flori.

— Floarea aceasta poate reprezenta inflorescenţa tuturor plantelor, căci toate au în componenţă aceste elemente esenţiale, într-o formă sau alta. În centrul tuturor plantelor există un pistil mai înalt decât celelalte părţi ale plantei, care are la bază un bulb rotund ce conţine nişte ovule mici.

Acest pistil este înconjurat de o mulţime de filamente mici, ce poartă pe ele grăunţe minuscule de polen. Atunci când grăunţele se lovesc de pistilul central al aceleiaşi flori sau al mai multora, sau dacă vrem să generalizăm, de

floarea unei plante învecinate, polenul străpunge pistilul pe toată lungimea sa, şi apoi se unesc cu micile ovule aflate la baza sa.

— Acest lucru a fost cunoscut vreme de mulţi tara, spuse Hoult.

— Chiar nu ai nimic nou să ne oferi?

— Ba am asta: îmi poate; spune vreunul dintre dumneavoastră care este scopul existenţei acestui mecanism ciudat, universal în lumea plantelor într-o formă sau alta?

Nabah zâmbi peste masă, către Anot. Membrii Consiliului îşi ascunseră cu greu plictiseala afectaţi. Hoult spuse:

— Eşti tânăr, Ketan, şi ai învăţat prea puţine din tradiţiile cercetării care au fost înrădăcinate ferm printre marii înţelepţi a Kronweld-ului. Cândva, în vechime, era o epocă în care era un lucru potrivit să pui la îndoială şi să cercetezi fiecare nouă descoperire din natură: Care este scopul acestui lucru? De ce are el forma asta?

Noi am încetat de mult să ne mai preocupam de aceste lucruri. Acceptam existenţa unor astfel de lucruri, şi înţelepciunea Zeului de a le fi creat astfel, şi cu acest lucru am pus capăt acestei probleme. Căci nu este o dovadă de înţelepciune să împingi cercetarea până la absurd.

— Dar nici nu este o dovadă de înţelepciune să o blochezi, atunci când eşti încă cuprins în ghearele ignoranţei, strigă Ketan nestăpânit. În

aceste condiţii, nu este de mirare că pe planetă nu au mai apărut mari cercetători, de când marele Igon şi-a desfăşurat activitatea, fiind exilat şi aproape omorât din cauza ei. De atunci încoace, cercetătorii au fost încorsetaţi de tradiţiile care s-au depus în jurul înţelepciunii noastre, ca o crustă. Eu am avut curajul să încalc tradiţiile, şi priviţi ce am descoperit!

Cu aceste cuvinte, el ridică un pumn de seminţe mici.

— În interiorul acestor ovule, la al căror scop nu v-aţi gândit niciodată să îl cercetaţi, este potenţialul creării unor noi plante. Le-am pus pe câteva din ele în pământ umed şi le-am asigurat condiţii identice cu cele din Ţara Întunericului. Şi ăsta este rezultatul.

Ketan făcu un semn, arătând spre un grup de plante care aveau în mod sistematic o înălţime variabilă.

— Aceste plante au fost create la o diferenţă de o zi una de alta, şi fiecare a apărut dintr-un mic ovul. Stimaţi Cercetători, avem în mâini însuşi secretul apariţiei vieţii.

Membrii Consiliului fură străbătuţi de un val de consternare şi neîncredere. Cineva, pe care Ketan nu-l văzu, murmură:

— Dacă acest lutru se dovedeşte a fi adevărat, atunci munca acestui om este admirabilă. Dar Nabah se ridică imediat de pe scaun.

— Vedeţi cum blasfemiază? Solicit decăderea

lui imediată din toate drepturile cetăţeneşti. Nu ne putem permite ca un astfel de om să-şi afle locul printre locuitorii onorabili ai planetei noastre. Un astfel de om nu s-ar da înapoi de la nimic. Ascultaţi-l! auziţi-l! Avem în mâini însuşi secretul apariţiei vieţii”. Mai rămâne doar să ne propună deschiderea Templului Naşterii pentru a fi văzut de toţi locuitorii Kronweld-ului!

Modul în care Nabah se dezlănţuia era un lucru şocant şi nemaivăzut. Iar Hoult nu părea deloc să vrea să-l facă să se stăpânească. Dintr-o dată, Ketan realiză care era tactica duşmanilor săi. În vreme ce de fapt nu exista nicio ciocnire între ei, Hoult îi dădea lui Nabah mână liberă, contând pe caracterul sau impulsiv, în încercarea de a-i convinge pe ceilalţi membrii ai Consiliului să pronunţe condamnarea lui Ketan.

Totuşi, Ketan mai spera că discursul acesta violent nu va prinde, căci aparent, Hoult utiliza o tactică facilă, fiindcă ceilalţi membrii ai Consiliului, nutreau o aversiune instinctivă faţă de Nabah; ei n-ar fi vrut să se alăture în mod deschis opiniei sale în pronunţarea sentinţei în cazul lui Ketan. Fie că aşa stăteau lucrurile, fie că Hoult era sigur că pledoaria lui Ketan era atât de slabă încât, pentru destrămarea sa, nu era nevoie de o opoziţie mai puternică decât cea pe care o putea genera Nabah.

Deetan, una dintre cercetătoarele în vârstă

din Consiliu, nu luă în seamă protestele lui Nabah; ea i se adresă lui Ketan, plină de interes.

— Dacă modul în care plantele sunt create în Ţara Întunericului este firesc, de ce acelaşi lucru nu se întâmpla în mod obişnuit şi aici, pe planeta noastră? De ce trebuie să aducem toate plantele de care avem nevoie din Ţara Întunericului?

Ketan clătină nedumerit din cap.

— Acesta este încă un Mister căruia nu i-am aflat încă răspunsul. Mai trebuie muncit încă foarte mult în legătură cu toată această problemă. Eu n-am făcut decât începutul.

Deetan se întoarse către Hoult, spunând:

— Nu găsesc nicio blasfemie la adresa Zeului în cercetările acestui om. Nu pot face altceva decât să îl felicit El ne-a deschis un minunat domeniu de cercetare, extrem de nou pentru noi.

Conducătorul Hoult dădu afirmativ din cap.

— Vom cerceta mai departe această problemă.

Ketan îl privi uluit El văzu fără putinţă de tăgadă, că Hoult era nemulţumit de întorsătura luata de evenimente, dar în ochii săi se citea o stăpânire de sine plină de viclenie, ca şi când ar fi avut un as în mânecă.

Ketan ştia care era acest as. Hoult era sigur de faptul că el nu îşi terminase încă expunerea. În aceste condiţii, Ketan se întrebă dacă mai

avea rost să meargă mai departe. El se putea opri foarte bine şi acum, trecându-şi la activ realizarea de a fi deschis cercetarea până aici, însă pe de altă parte, simţea că nu se putea opri acum, şi că expunerea sa de până atunci fusese doar o etapă pregătitoare, pentru susţinerea celor ce aveau să urmeze. Era convins că dacă se va opri aici, va da greş.

— Mai ai şi altceva să ne arăţi? întrebă Hoult aplecându-se înainte, cu un interes prefăcut faţă de munca propriu-zisă de cercetare pe care Ketan o desfăşurase până atunci.

— Da! spuse el. Când Igon s-a dus pentru prima oară în Ţara Întunericului, vă reamintiţi că bărbaţii din Kronweld nu puteau concepe faptul că pe lume ar mai fi fost şi alte forme de fiinţe vii cu capacitate motorie, în afară de ei. Când Igon a revenit aducând cu el rapoarte şi fotografii despre existența borilor şi al altor fiinţe din Ţara Întunericului, au fost unii care au încercat să îl omoare, din cauza îndrăzneţei sale blasfemii.

— Vremurile acelea reprezentau o epocă relativ primitivă, dacă este să vorbim cinstit! remarcă Nabah. Sper că nu compari nici epoca în care trăieşti, şi nici situaţia ta cu acele timpuri de demult!

— Indiferent de stadiul relativ al înţelepciunii acumulate în perioada scursă între epoca lui Igon şi cea contemporană, fiinţele din Ţara

Întunericului sunt încă privite cu o sfântă repulsie, şi nu sunt considerate a fi subiecte potrivite pentru cercetare.

— Şi e foarte bine că lucrurile stau aşa, fu de acord Anot. Cercetarea ar trebui rezervată pentru lucrurile mai înalte ale vieţii.

Ketan se uită fix la semicercul de chipuri care îl înconjurau.

— Auzi, ăştia erau cercetători respectabili care aveau puterea să-i îndrume şi să-i controleze pe alţii! Aiurea! Păi prin atitudine dovedeau că nu erau altceva decât nişte copii îmbătrâniţi şi închistaţi în gândirea lor confuză şi plină de prejudecăţi.

Nu ţinu seama de întreruperea ilogică a lui Anot şi continuă spunând:

— Am petrecut cea mai mare parte dintr-un tara în Ţara Întunericului cu ceva timp în urmă. Acolo am dat peste bori şi i-am studiat în mediul lor natural de viaţă; astfel am descoperit că ceea ce este valabil pentru plantele din acel ţinut este de asemenea valabil şi pentru animalele de acolo.

Aşteptă un moment, făcând o pauză lungă, în timp ce spusele sale pătrunseră în mintea judecătorilor prezenţi. Apoi, în acea sală se dezlănţui un adevărat balamuc. Jumătate dintre demnii şi serioşii membrii ai Consiliului, ţâşniseră în picioare, împroşcându-l cu o adevărată ploaie de înjurături.

În aceste condiţii Hoult fu obligat să ia atitudine.

— Comedia a durat destul! Potoliţi-vă! Este oare posibil ca imaginaţia dezlănţuită a unui puştan cu caş la gură să provoace o comportare atât de nedemnă a dumneavoastră?

Se întoarse spre Ketan, zicând:

— Cu câteva clipe mai înainte ai reuşit să ne stârneşti interesul faţă de munca dumitale, însă acum mă obligi să cer celor de faţă să se pronunţe imediat în privinţa dumitale. Este evident că în condiţiile în care declari că animalele din acel ţinut al Întunericului vin pe lume din nişte seminţe cultivate în pământ, nu mai eşti demn să continui o carieră de cercetător.

— Dar nu am afirmat asta. Am spus doar că acelaşi principiu aplicat în cazul înmulţirii plantelor, este valabil şi în cazul animalelor. În această împrejurare, ovulul ce creşte, transformându-se într-o nouă fiinţă vie, nu are nevoie să fie cultivat în pământ. Mai degrabă, spun că el rămâne în corpul unuia dintre animale, al animalului femelă, dacă o putem numi aşa, şi creşte, atingând un anumit grad de maturitate acolo, înainte de separarea de trupul mamei, şi de a veni pe lume prin naştere.

Anot se ridică plin de dramatism.

— Din zilele marelui Igon până acum, oamenii au mers în afara Întunericului, au studiat atent

lucrurile pe care Zeul le-a pus acolo, şi apoi ne-au arătat nouă, celor de acasă, că acolo sunt. Doar animale de aceeaşi mărime. Şi totuşi, acum ni se cere să credem că sunt bori atât de mici, încât să poată încăpea în trupul altor bori. Eu unul, m-am săturat până în gât de toată vorbăria asta fără rost. Se pare că conducătorul Hoult are perfectă dreptate atunci când cere Consiliului să se pronunţe imediat.

Apoi, el se aşeză, fiind aprobat de toţi cei prezenţi prin mişcări viguroase ale capului. Ketan privi în jurul semicercului ce îl înconjura, iar în privire i se putea citi o oarecare milă. Fără a mai rosti ceva, se întoarse cu spatele către judecătorii săi, îndreptându-se către cuşca uriaşă dotată cu aer condiţionat, în care se găseau borii pe care-i adusese cu el, şi care fusese adusă în sală imediat după el.

El regla manetele astfel încât cuşca să se apropie încet de spaţiul din centrul sălii, apropiindu-se cât mai mult de Consiliu; puse o bucată plană de plastic ce vibra din cauza încărcăturii sale electrice în faţa animalelor.

Timp de câteva clipe nu se auzi nimic, până când borii cei mai mari scoaseră o grohăitură ce provocă un ecou de tunet în uriaşa sală, aproape goală.

— Ostaşi! la mine, fuga-marş! strigă Hoult îngrozit.

Varano şi tovarăşul său apărură în fugă,

venind parcă de nicăieri. Îl prinseră pe Ketan de ambele braţe, imobilizându-l, şi obligându-l să rămână pe loc.

— Înainte de a ordona să fiu dat afară, priviţi atent în cuşcă, îi sfătui el pe cei prezenţi. Involuntar, aceştia lăsară privirile pline de teamă să se îndrepte către fundul cuştii. Unul câte unul, văzură cu toţii puii de boii, şi rămaseră muţi de uimire.

Aceştia se târâră, ieşind de sub animalul mai mare, începând să miroasă grilajul cuştii, plini de curiozitate, neputându-i vedea pe cei ce rămaseră uluiţi din cauza scutului polarizat electric, ce îi făcea aproape invizibili.

Hoult se aşeză din nou, afişând pe chip o uimire aproape reală.

— Cele ce am văzut acum reprezintă ceva uimitor, dar sigur că nu dovedesc în niciun fel temeinicia spuselor tale, privitoare la originea animalului pe care îl avem în faţă.

— De ce altceva mai este nevoie pentru a fi convinşi de faptul că acest om merită să fie decăzut din toate drepturile sale? strigă Nabah. El a încălcat embargoul din Kronweld ce interzice aducerea aici de fiinţe vii din Ţara Întunericului.

— Da, mai este şi acest aspect, murmură Hoult. Ketan îl privi în ochi, simţind că omul din faţa sa analiza mental toate posibilităţile oferite pentru a-l condamna pe Ketan, din cauza

acestui nou delict scandalos pe care îl comisese împotriva celor din Kronweld.

Ketan se eliberă din strânsoarea ostaşilor şi spuse:

— Lăsaţi-mă singur timp de jumătate de tara cu cei doi bori mai mari, şi vă voi aduce dovezi concrete în sprijinul celor spuse azi. La sfârşitul acestei perioade de timp, voi veni în faţa voastră cu trei bori.

Strigăte de „nu” izbucniră de peste tot. Fură declanşate de către Nabah, care spuse:

— Omul ăsta este prea periculos pentru a mai putea trăi în Kronweld.

În adâncul sufletului lor, patru din cei cinci consilieri simţiră că se trezeşte o mică parte din vechiul spirit al cercetării ce călăuzise geniile secolelor trecute, determinându-le să înfrunte barierele ridicate de Zeu şi om pentru a investiga secretele Kronweld-ului, ale Ţării de Foc şi ale Țării Întunericului.

Dar această tendinţă era foarte slabă, şi cei trei tăcură, fiind striviţi sub greutatea uriaşă a unor decenii de tradiţii şi prejudecăţi care le încătuşau gândirea.

— Nu ne putem permite să dăm voie să aibă loc un astfel de experiment, Ketan, spuse Hoult, vorbindu-i acum pe un ton aproape binevoitor. Însăşi prezenţa borilor în sală are loc cu încălcarea embargoului nostru sfânt. De n-ar fi decât atât, şi am avea dovezi mai mult decât

suficiente pentru a te decădea o dată pentru totdeauna din drepturile cetăţeneşti. Ar fi de neconceput pentru noi să te mai toleram, permiţându-ţi să-ţi continui cercetările în aceste domenii strict interzise. Totuşi, având în vedere munca ta de cercetare desfăşurată cu privire la plante, sunt tentat să cer clemenţă pentru tine, până la punctul în care…

— Nu am nevoie de mila ta! izbucni Ketan furios. Cer să se aplice Înţelepciunea şi bunul simţ în judecarea celor văzute până acum, însă se pare că aceste două calităţi sunt o floare rară în această sală.

Se opri din vorbă, fiind de-a dreptul îngrozit de nesăbuinţa sa prostească, iar apoi continuă:

— Dacă prezenţa borilor aici reprezintă o sfidare la adresa toanelor unor babalâci, atunci sunt de acord să-i îndepărtăm; vă provoc, cerându-vă să mă lăsaţi să vă demonstrez adevărul spuselor mele referitoare la naştere, într-un mod în care niciun om cu scaun la cap nu-l poate pune la îndoială.

— Şi care ar fi acesta? întrebă Hoult rece.

— Fiinţele omeneşti pot demonstra adevărul spuselor mele cu privire la descoperirile făcute, la fel de bine ca borii.

Această afirmaţie fu urmată de câteva momente de linişte mormântală în sală. Singurul sunet care mai putea fi auzit, era sforăitul înfundat al puilor de boii. Apoi, Hoult

vorbi cu o voce acidă, ameninţătoare într-o şoaptă abia auzită.

— Ce ai spus, Ketan?

— Permiteţi-mi să-mi termin munca, şi să devin Cercetător Principal. S-a căzut de acord asupra faptului că atunci eu, împreună cu cercetătoarea Elta, ne vom legaliza tovărăşia. Atunci, vă vom demonstra originea vieţii umane şi vom şterge ceaţa şi superstiţiile oarbe, ce învăluie acest Mister, vom deschide drumul ce trebuie urmat pentru distrugerea Templului Naşterii, şi vom aduce Misterele sale la cunoştinţa tuturor bărbaţilor din Kronweld.

— Cred că ar fi bine să ne dai mai multe amănunte despre această problemă, spuse Hoult rostind cuvintele încet, de parcă ar fi fost sculptate în marmură sau în gheaţă unul câte unul.

— Interiorul trupurilor oamenilor conţine mecanisme similare cu cele din trupurile borilor, la fel ca în cazul acestora din urmă, ovulele ce creează viaţa umană sunt păstrate în interiorul trupului femeii, până când tânăra fiinţă este separată de ea, prin naştere, atunci când ajunge la un grad suficient de mare de maturitate şi dezvoltare, pentru a se putea descurca singură. Astfel am apărut pe lume, atât eu, cât şi dumneavoastră, stimaţii mei colegi cercetători!

Nu s-a auzit niciun strigăt din partea mulţimii,

nici strigăte de laudă, nici strigăte care să susţină că acest lucru era o blasfemie.

Sentimentele oamenilor ce alcătuiau Consiliul Cercetătorilor atinseseră o limită mult mai adâncă, pentru a se mai putea exprima astfel. Ei se mulţumiră să rămână pur şi simplu cu gura căscată, şi să se zgâiască, plini de groaza şi muţi de uimire la Ketan.

— De unde ştii ce se găseşte în interiorul trupului omenesc? întrebă Hoult pe un ton egal.

Apoi, Nabah ţâşni din nou în picioare.

— Auziţi! A îndrăznit să pângărească un trup omenesc tăindu-l, pentru a vedea ce se găseşte în interiorul său. Singura noastră obligaţie pentru a nu permite instaurarea haosului pe planetă este să-l condamnăm la moarte pe acest om!

— Nu-i nevoie să tai pentru a face asta! replică Ketan, sigur de sine. Am un aparat cu ajutorul căruia pot vedea în profunzimile trupului omenesc, trecând de bariera impusă de învelişul de oase şi carne. Am cartografiat şi desenat toate mecanismele şi aparatele ce alcătuiesc un trup omenesc. Ele sunt atât de complicate, că nici nu vă vine să credeţi!

Brusc, unuia dintre membrii Consiliului i se făcu foarte rău, şi un jet de vomă se răspândi pe jos. El se ridică, grăbindu-se să iasă cât mai repede din sală. Un ostaş se apropie în fugă pentru a curăţa murdăria de pe jos.

Cei aflaţi în apropierea acelui loc se grăbiră să se îndepărteze, dar unul dintre ei se uită fix, drept în faţa sa, şi vorbi într-o şoaptă răguşită.

— Oare care om de la începutul istoriei Kronweld-ului şi până azi ar fi putut concepe un gând mai monstruos decât acesta? Imaginaţi-vă cum ar fi dacă, umblând pe străzile oraşului, aţi întâlni o altă fiinţă umană, şi aţi şti că odată, demult, dumneavoastră aţi stat în interiorul trupului acelei fiinţe?

Apoi i se făcu şi lui rău, şi se grăbi să părăsească sala.

8

Consiliul cercetătorilor îi confiscă lui Ketan toate plantele, borii, precum şi toate exponatele pe care el le adusese cu sine, ca dovezi în sprijinul afirmaţiilor sale, rezultat al unor îndelungi tara de muncă încordată şi istovitoare.

Ostaşul Varano fu însărcinat să-l însoţească pe Ketan înapoi, la locuinţa sa. Locul părea să fie la fel de pustiu ca şi inima sa. Cei doi intrară în casă fără a scoate vreo vorbă.

Consiliul refuzase să pronunţe sentinţa în prezenţa sa, fapt care în sine, reprezenta o încălcare aberantă a procedurilor sale normale de lucru. Ketan se întreba în sinea sa ce motiv să fi avut toate astea? Avertismentul rugător al Eltei îi reveni în minte: „Hoult nu te va lăsa să scapi cu viaţă”.

Dorinţa sa de viaţă şi de a lupta din nou pentru a dovedi temeinicia spuse lor sale i se estompase. Dăduse greș, eşuase într-un mod de-a dreptul lamentabil, încercase să disloce secole întregi de minciună printr-o singura explozie de adevăr. Elta avusese dreptate. Ar fi trebuit să o facă mai încet, înlăturând câte un singur factor de fiecare dată. El realiza acest fapt abia acum. Dacă s-ar fi oprit cu descrierea doar la procesul de reproducere a plantelor, ei ar fi acceptat măcar adevărul acestei părţi a afirmaţiilor sale. Fusese un nebun orb şi nesăbuit.

Se întreba ce-i mai rămânea acum de făcut?

Nu trebuia să se mire prea mult, îi rămânea un singur lucru de făcut. Ştia că nu avea de gând să-şi petreacă restul vieţii pe Kronweld, ca un simplu ostaş, asta admiţând că Consiliul s-ar fi mulţumit pur şi simplu să-l decadă din drepturile cetăţeneşti. Dacă Hoult ar fi încercat să îl ucidă, era hotărât să nu moară fără luptă, chiar dacă acest impuls era scăzut în acel moment.

Avea să-şi aducă la îndeplinire planul pe care i-l impusese Elta, şi pe care îl visaseră şi îl concepuseră împreună, cu mult timp în urmă, când tendinţa de a se autoexila în Ţara Întunericului li se păruse a fi un lucru sălbatic şi romantic totodată, acolo urmând să rezolve Misterele interzise, pentru a întemeia în acel

ţinut o comunitate liberă, alcătuită din cercetători renegaţi.

Asta era singurul lucru ce îi mai rămânea de făcut.

Se întoarse către Varano şi intrară în casă.

— Ai fost martor la audiere, ce părere ai?

— Nu mi se dă voie să vorbesc despre asta.

— Hai, las-o baltă, pufăi Ketan pe un ton iritat. Aseară am vorbit ca egali şi parteneri. Oare s-a schimbat ceva de atunci încoace?

Varano ezită la început, privind fix în ochii lui Ketan, cu o admiraţie plină de dorinţa de a-l imita.

— E în regulă, dacă vrei neapărat să-ţi spun ce cred despre tine, află că eşti un geniu nebun. Asta-i părerea mea.

— Mă îndoiesc cu privire la veridicitatea primei părţi a afirmaţiei tale, dar încep să fiu de acord cu privire la a doua Şi totuşi, cum altfel ar putea fi provocată această revoluţie? Spunând acestea, se întoarse către Templul Naşterii, ce se afla la baza perdelei de întuneric ce i se întindea la infinit, în faţa ochilor. Apoi continuă:

— Simbolul tuturor lucrurilor care împiedică Cercetătorii să-şi desfăşoare activitatea. Şi când te gândeşti că va distruge întregul Kronweld, ucigându-ne pe toţi, dacă nu vom reuşi să-l distrugem noi mai întâi. Cum se poate face oare asta? Femeile intră orbeşte în acel loc păgân, iar apoi îşi petrec acolo tot restul vieţii, jucând

rolul unor animale reproducătoare. De aici vin pe lume toţi locuitorii Kronweld-ului. Oare de ce încearcă conducătorii noştri să ne ascundă acest lucru? Oare cine este în spatele acelor ziduri, controlând întreaga planetă astfel? Oare dintre toţi cercetătorii noştri să nu fie chiar nimeni care să cunoască adevărul privitor la ceea ce se întâmplă acolo?

— Dacă îmi amintesc bine declaraţiile tale, ai spus că pentru apariţia unui pui de bor este necesară atât prezenţa masculului, cât şi cea a femelei, şi că acelaşi lucru este valabil şi pentru oameni. Păi dacă lucrurile stau aşa, atunci de ce numai femeile sunt cele care intră în Templul Naşterii?

— Nu ştiu, recunoscu Ketan. În toată istoria noastră, nu este vreun document care să ateste intrarea unui bărbat în Templu. Poate că vreun cercetător aflat acolo a descoperit o cale prin care acest lucru să nu mă fie necesar. La urma-urmei asta nu e chiar atât de greu de realizat, încât să ne imaginăm că a făcut-o cineva. Asta este unul dintre misterele problemei. Dar totuşi le voi dovedi justeţea afirmaţiilor mele, în ciuda acestui fapt. Varano, dacă crezi ce ai spus, te rog, ajută-mă!

— Ce pot face pentru asta?

— Voi pleca din Kronweld. O voi lua şi pe Elta, şi ne vom autoexila în Ţara Întunericului. Împreună vom da naştere unei noi fiinţe umane,

pe care o vom aduce înapoi, pentru a o arăta nebunilor ignoranţi care alcătuiesc la ora actuală Consiliul Cercetătorilor.

— Nu ai îndrăzni să o faci!

— Ooo! Ba da! Elta a vrut să o facă chiar înaintea audierii. Ar fi trebuit să o ascult atunci. Nu este nicio îndoială că vom îndrăzni să o facem. Oare ce-i mai bine: să trăieşti în libertatea exilului, sau să duci o existenţă meschină, lipsită de înţelepciune şi accesul la cercetare precum…

— Ca mine, îi termină Varano gândul.

— N-am vrut să spun asta, dar…

— Este singurul lucru pe care ai fi putut să-l spui, dar am să-ţi răspund. A fost un lucru bun pentru mine că am devenit ostaş. Nu am avut niciodată imaginaţia sau talentul pentru cercetare pe care le ai tu. În cazul tău, ei bine, uneori doresc să ne fi întâlnit cu mult timp în urmă, înainte ca eu să fi fost decăzut din toate drepturile cetăţeneşti. Atunci cred că totul ar fi fost diferit pentru amândoi. Pentru mine viaţa s-a terminat Ţie ţi-aş spune însă, mergi înainte, dovedeşte tuturor dacă poţi că Consiliul greşeşte. S-ar putea să te ucidă pentru asta, dar în decursul tarelor ce vor veni, bărbaţii de pe planetă s-ar putea să te slăvească şi pe tine, aşa cum fac cu Igon.

— Nu vreau să fiu aclamat ci doar să dovedesc că am dreptate şi să descopăr

secretele ce zac în spatele tuturor acestor mari mistere. Dar dacă vom fugi în Ţara Întunericului voi avea nevoie de ajutorul tău, pentru a trece de bariera care blochează oraşul de reşedinţă al Ţării de Foc. Dacă vei fi alături de noi, acest lucru se va putea realiza. Mai târziu, ai să poţi depune mărturie că ai fost bătut şi forţat să ni te alături. O vei face?

— Da, spuse Varano. Şi poate că atunci când istoria îţi va înregistra aceste realizări, numele meu nu va fi uitat ca cel care te-a ajutat în desfăşurarea muncii tale.

— Dă-o naibii de istorie! se răsti Ketan. Atâta timp cât ne atingem scopul, nu mai are nicio importanţă dacă doar borii din Ţara Întunericului vor fi singurii care îşi vor aminti de noi. Acum avem multe de făcut.

— Ai scutul cu tine?

— Numai cel pentru corp. Voi avea nevoie de o maşină blindată pentru a putea trece cu bine prin Ţara de Foc. Cercetătorul Janu are una, o voi împrumuta de la el.

— Nu prea cred că o să-ţi dea voie să o iei.

— Nici eu nu cred că am să-i cer voie pentru asta, spuse Ketan pe un ton morocănos. Trebuie să mă ajuţi şi cu asta. Nu-mi va fi uşor să fur o asemenea maşină şi să plec repede cu ea, înainte de a fi declanşată alarma. Din fericire astfel de lucruri nu se întâmplă destul de des pe planeta noastră, pentru ca, Consiliul să aibă un

plan de prevenire a lor, şi o modalitate de acţiune în cazul apariţiei unor astfel de situaţii limită. Varano păli.

— Ceea ce vrei să faci e prea periculos. Furtul reprezintă un delict groaznic.

— Nu este nici pe departe atât de periculos ca unele dintre crimele ce se comit în Kronweld. Acum hai să mâncăm şi să ne refacem forţele. Vom discuta mai târziu amănuntele planului.

Primul soare dispăruse dincolo de orizont. Înserarea începuse să se instaleze, şi întreaga zonă luă un aspect fantomatic şi puţin luminat, ca într-un vis.

Peste tot la ora aceea, locuitorii oraşului se dezbrăcau de mantalele de zi, începându-şi cea mai activă perioadă din zi, nemaifiind încătuşaţi de veşmintele grele.

Ketan şi Varano se dezbărară de mantalele lor şi păşiră în interiorul camerei. Se spălară, se schimbară de „harnaşamentele” pe care le purtau şi se aşezară în faţa panoului alimentar.

— Şi acum am putea la fel de bine să mâncam o ultimă friptură, spuse Ketan zâmbind trist, în vreme ce apăsa combinaţia secretă de cifre care producea o bucată zdravănă de friptură de bor.

— Directorul Centrului Alimentar ar muri dacă ar şti că friptura asta a ieşit dintr-unul dintre cele mai noi panouri alimentare proiectate de el, conform tuturor regulamentelor în vigoare.

— Cum a reuşit să o faci?

— Am astupat canalele obişnuite, şi mi-am deschis unul de la propria mea bucătărie automată.

După ce mâncă, Ketan îşi începu pregătirile laborioase pentru călătoria sa spre exil. Îşi pregăti echipamentele şi materialele pe care le putea lua cu el. Acestea constau dintr-o cantitate mică de provizii, pentru satisfacerea nevoilor sale personale. Toate notele şi materialele de cercetare pe care nu le luă cu el le depozită în nişte locuri bine amenajate, unde Branen le putea găsi uşor.

— Trebuie să mă duc la Elta acum, îi spuse el lui Varano. Cred ca a să-mi dai voie să o fac, aşa-i?

— Da, dar fii atent! Cred că cel mă bine ar fi dacă eu aş rămâne aici, pentru cazul în care superiorii mei ar dori să-mi comunice ceva. Nu te lăsa descoperit atât timp cât eşti pe afară, căci dacă s-ar întâmpla asta, aş fi nevoit să mă alătur ţie în exil, dacă autorităţile ar descoperi că eu am fost acela care ţi-am dat drumul.

— Aceasta s-ar putea să nu fie o idee chiar atât de rea precum pare la prima vedere.

Varano rămase serios, dar tăcu.

Ketan se îndreptă către videotelefon, cerând să i se dea legătura cu locuinţa Eltei. Aşteptă mult timp şi plin de nerăbdare, în vreme ce semnalul suna, iar răspunsul primit indica clar

faptul că ea nu se afla acolo. Fata nu lăsase niciun mesaj privitor la locul unde ar fi putut fi pentru a fi transmis eventualilor solicitanţi.

Ketan întrerupse legătura. Se afla totdeauna acasă la această oră a zilei. Unde s-ar fi putut duce?

Ketan încercă să o caute la sediul Grupului Cercetătorilor, o organizaţie neguvernamentală cu caracter social, ce avea drept scop întărirea legăturilor profesionale şi de prietenie între tinerii cercetători. Nu se afla nici acolo, şi nici la sediul Casei Înţelepciunii sau la vreuna din unităţile sale teritoriale. Sună apoi la centrele de distracţie pe care obişnuia să le frecventeze, şi tot nu obţinu răspuns. Ketan începu să se îngrijoreze, iar acest lucru îi pătrunse tot mai adânc în minte, începând să înlocuiască gândirea calmă şi logică specifică cercetătorului.

— Ceva trebuie să se fi întâmplat, căci o persoană nu dispare chiar aşa, din senin, fără urmă din toate locurile pe care le frecventează de obicei!

— S-ar putea ca ea să lucreze împreună cu vreun alt cercetător la locuinţa lui până la ora asta târzie din noapte, zise Varano, încercând să ofere o explicaţie logică la tot ce se întâmpla.

— Dacă astfel ar fi stat lucrurile, ar fi lăsat un mesaj, pentru ca cei care o caută să ştie unde o pot găsi.

— Nu poţi fi sigur de asta!

— Dar trebuie să o găsesc, căci timpul se scurge tot mai repede, şi fiecare minut pierdut aici este în defavoarea noastră. O să iau maşina şi am să mă duc să o caut.

— Nu poţi face mai mult decât ai făcut până acum pentru asta. În afară de asta, ai putea fi prins dacă te vei fâţâi de colo-colo prin oraş fără nicio noimă.

— Am să merg la ea acasă şi de acolo voi ţine legătura cu tine, informându-te despre fiecare loc în care mă duc. Dacă între timp mă caută cineva aici, spune-le că nu pot primi pe nimeni după întâmplările petrecute azi în sala de judecată.

Acestea fiind spuse, ieşi afară în noapte, şi după câteva clipe Varano auzi motorul automobilului automat, al cărui zgomot se asemăna cu torsul unei pisici fericite, dispărând în depărtare.

Pe măsură ce Ketan se îndepărta tot mai mult de casă, noi temeri începură săi cuprindă sufletul. Îşi reaminti ultimele cuvinte rostite de Elta: „Acum trebuie să plec puţin. Acest lucru va constitui sfârşitul vieţii în forma cunoscută de noi până acum. Du-te în Ţara Întunericului şi aşteaptă-mă acolo”.

Oare ce dorise să spună? Concepuse într-adevăr un plan nebunesc de salvare, şi îl pusese deja singură în practică, nemaiavând răbdare să

îl aştepte?

La acea oră din noapte pericolul de a întâlni pe străzi pe cineva care ar fi putut raporta autorităţilor faptul că a evadat era extrem de mic. Numai Consiliul Cercetătorilor, membrii Primului Grup şi cei doi ostaşi ce îl supravegheau, cunoşteau faptul că fusese arestat la domiciliu. Chiar şi prezenţa ostaşului în acest caz era doar o simplă formalitate, căci o eventuală încercare de evadare din partea sa ar fi constituit o încălcare a legii, nemaiîntâlnită până atunci în Kronweld.

Totuşi, mai era şi posibilitatea foarte redusă ca Hoult să fi prevăzut faptul că el ar putea evada după audierea care tocmă avusese loc, şi să fi luat măsuri suplimentare de prevedere.

Gândindu-se la toate acestea, Ketan îşi conducea maşina cu îndrăzneală pe străzile pustii ale oraşului, lumina palidă a înserării era potenţată de linia de activatori situată deasupra străzii, care încărcau electric şi făceau să fie luminos chiar şi un strat subţire de aer. Oraşul era luminat ca ziua.

Ketan trecu în partea mai elegantă a oraşului, în care locuiau Cercetătorii Principali.

Eltei îi displăcea să trăiască singură într-o casă proprie, şi se mutase într-unul din cele patru blocuri în care locuinţele erau împărţite cu alţi trei cercetători.

Ketan opri maşina în faţa clădirii care avea o

grădină foarte frumoasă, şi porni în fugă către intrarea principală, aflată între coloanele de marmură ale acesteia. Culoarea de un verde pal a pereţilor îi odihnea ochii, în timp ce căuta cel de-al treilea compartiment, care îi aparţinea Eltei.

Apăsă soneria, aşteptându-se ca de obicei să i se răspundă imediat. Fu cuprins subit de un fior rece, în vreme ce se uita fix la răspunsul care îi parvenise. Un semnal luminos se aprinse timp de câteva clipe.

El conţinea următorul mesaj:” Apartament nelocuit”.

Ketan mai apăsă sălbatic încă de câteva ori pe sonerie. Din nou obţinu răspunsul de mai înainte. Împinse uşa şi se uită fix înăuntru. Nu-i veni să-şi creadă ochilor atunci când realiză că apartamentul era gol. Deschise sertare şi dulapuri, examinând pe rând rafturile care îi apăreau în faţă. Acolo nu mai rămăsese niciunul dintre lucrurile Eltei. Dispăruse cu totul din acel loc.

Tot acel entuziasm nebunesc faţă de planul îndrăzneţ de evadare în Ţara Întunericului îl părăsi. Fără Elta, ambiţia care îl împinsese înainte, făcându-l să sfideze Consiliul Cercetării păru dintr-o dată să se estompeze şi să fie lipsită de viaţă.

Oare unde s-ar fi putut duce?

Apoi începu să-şi ordoneze în minte tot ceea

ce i s-ar fi putut întâmpla fetei. O persoană nu putea dispărea pur şi simplu în neant, iar suprafaţa de pământ dintre graniţele Kronweld-ului, nu era mare. Dacă ar fi fost nevoie, el avea de gând să cerceteze ţara de la un capăt la altul pentru a o găsi.

Apoi îşi reaminti de faptul că era un proscris, iar speranţele i se năruiră din nou.

Ieşi din camera, închizând uşa încet. Merse până la uşa apartamentului de vizavi, şi sună. Răspunsul primit îl invită să între.

În cameră se aflau două femei cercetătoare, pe care le cunoştea puţin, doar din vedere. Ştia că nu le era cunoscut.

— Respectele mele, spuse el. O caut pe cercetătoarea Elta. Mă aşteptam să o găsesc acasă dar acum văd că apartamentul ei este nelocuit. Știți cumva unde s-a dus?

La auzul acestor cuvinte, una dintre ele se ridică. Era o femeie înaltă, care semăna cu o salcie plângătoare.

— Tu trebuie să fii Ketan, zâmbi ea. Elta vorbea adesea despre tine. Ea îl studie timp de o clipă din cap până în picioare.

— Acum noi ştim sigur că Elta este şi mai nebună decât am crezut că era atunci când a plecat azi dimineaţă, dar să nu-mi spui ca nu ştii unde s-a dus, fiindcă n-am să te cred!

Privirea fixă a femeii îl enervă.

— Nu te-aş mai întreba dacă aş şti, nu crezi?

zise el.

— Aplecat la Centrul de Pregătire, căci începând de mâine va intra în Templul Naşterii, pentru a deveni una dintre slujitoarele sale, o Doamnă a Templului.

9

Liniştea care se lăsă după ce femeia termină de vorbit era îngrozitoare. Ketan simţea că o poate atinge, şi că i se prăbuşeşte pe umeri, încorsetându-l ca o menghină.

Vorbi cu o voce monotonă şi abia auzită.

— Sunteţi sigură de asta? Femeia dădu afirmativ din cap.

— Am văzut atât hârtia prin care îi fusese aprobată cererea, cât şi ordinul de a se prezenta acolo, în această dimineaţă. Dar nu te comporta ca un om care tocmai a fost decăzut din toate drepturile cetăţeneşti, căci mai sunt şi alte femei în Kronweld! Cercetătoare care ar putea fi foarte atrăgătoare, şi deosebit de dornice să încheie o tovărăşie cu dumneata. Nu vrei să intri şi să iei loc pentru câteva clipe? Vino să încerci câteva dintre gustările noi pe care Centrul Alimentar le-a pus în circulaţie doar pentru seara asta.

— Nu… Mulţumesc. Respectele mele. Ketan se întoarse mecanic şi păşi în hol. Trebuie să plec. Înţelepciunea fie cu voi.

Apoi se grăbi să dispară în noapte.

Şocul veştii în sine făcu să-i amorţească aproape toate simţurile, exceptându-le pe cele care îi erau necesare pentru a conduce maşina în deplină siguranţă pe străzile oraşului; şi pentru o perioadă nedefinită de timp făcu acest lucru, hoinărind, fără o ţintă precisă.

Era imposibil ca la acest lucru să se fi referit Elta, când îi spusese că urma să plece de lângă el pentru o anumită perioadă de timp, dar că avea să se întoarcă în curând, căci femeile care intrau în Templul Naşterii, nu mai puteau ieşi niciodată de acolo.

În timp ce conducea maşina, încet-încet mintea începu să-i funcţioneze din nou. Fuga în Ţara Întunericului nu mai avea rost acum. Trebuia să-şi schimbe planurile.

Conduse până departe, ocolind întreg oraşul, pe şoseaua sa de centură, şi când termină, noile sale planuri îi erau bine întipărite în minte. Se trezi conducându-şi maşina pe marea şi frumoasa autostradă, ce trecea prin faţa Templului Naşterii. Acum se găsea aproape în acelaşi punct în care stătuse împreună cu fata, atunci când fusese arestat de către ostaşi.

Se opri acolo, privind fix către Templul Naşterii. Clădirea mai mică a Centrului de Pregătire, ce se găsea în exteriorul liniei purpurii. Era o construcţie obişnuită, la fel ca toate celelalte clădiri ale oraşului, exceptând faptul că avea o singură intrare sigilată, ce

ducea în interiorul clădirii în formă de cub. Toţi ceilalţi pereţi erau perfect netezi.

Undeva, în interiorul zidurilor, Elta era supusă unor rituri păgâne de iniţiere, cunoscute doar Zeului însuşi.

Ketan ştia acum ce are de făcut.

Şi o dată ce luase o hotărâre, mintea îi fu cuprinsă de o curioasă şi înspăimântătoare limpezime. Înţelese faptul că acelaşi lucru l-ar fi făcut în orice împrejurare, indiferent de soarta Eltei. Alesese, fusese îndrumat să o facă, singurul pas pentru care fusese ales încă din momentul în care ieşise din Templul Naşterii cu 12 tara în urmă. Orice alte planuri ar fi eşuat, indiferent de cât de multe eforturi ar fi depus pentru realizarea lor.

Atunci când acest gând îi veni în minte, lui Ketan i se păru că aude o voce care îl striga, dar nu era sigur de asta. I se păru că vocea spune: Aceasta este decizia corectă pe care trebuia să o iei. Grăbeşte-te să o pui în aplicare, Singuraticule!”

Varano se învârtea prin cameră ca un leu în cuşcă, fiind tot mai îngrijorat de întârzierea lui Ketan, atunci când acesta se întoarse acasă.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, am crezut că nu mai vii! Prostul ăla de superior al meu, pe nume Netva, a fost de două ori pe aici. Nu mai ştiam pe unde să scot cămaşa, şi ce minciună să mai inventez, ca să-ţi justific întârzierea. Să

vezi ce am făcut…

Apoi, observă chipul întunecat al lui Ketan.

— Tu ce ai găsit?

El îi povesti despre acţiunea Eltei. Varano fu extrem de deprimat, dar se resemna, spunând:

— Cred că asta pune capăt întregii tărăşenii, aşa-i?

Ketan îl privi pe ostaş îndeaproape, timp de câteva clipe lungi, apoi îşi trase pumnul înapoi, într-o mişcare fulgerătoare, şi îi articula lui Varano o singură lovitură grea peste falcă.

— Respectele mele pentru tine, murmură el, în vreme ce ostaşul i se prăbuşi la picioare, ca un balot. Însă mi-e tare teamă că, condiţionarea ţi-a fost prea adânc împlântată în creier, pentru ca eu să mai pot risca, cerându-ţi să mă ajuţi și de aici încolo.

Zicând acestea, Ketan ridică forma inertă pe umeri, apoi îşi croi drum prin hol, trecând pe lângă laboratoarele sale de la suprafaţa pământului, şi coborând abrupta şi aparent nesfârşita scară, de sute de trepte, ce ducea la peştera de sub casă.

El îl duse pe ostaş într-una din camerele imaculate de luciu, în care, cu multă răbdare, rezolvase problema venirii pe lume a borilor şi îl aşeză pe Varano pe o masă. Îi examina atent ritmul respiraţiei bărbatului din faţa sa, apoi alese o seringă, şi o umplu cu un lichid incolor, luat dintr-o sticlă. Injecta substanţa în venele

ostaşului.

După numai câteva clipe, acesta rămase nemişcat, părând aproape mort. Respiraţia i se încetini, până când deveni aproape de nesesizat, iar bătăile inimii se răriră. În cele din urmă, ele se liniştiră, până când Ketan nu mai avu nimic de rezolvat. Studie încă o dată trupul ostaşului, declarându-se satisfăcut de rezultatul obţinut.

Acum era sigur că Varano avea să doarmă liniştit, timp de cel puţin 30 de zile.

Această substanţă chimică, nu era rezultatul propriilor sale cercetări. Ea îi aparţinea lui Branen şi unui alt membru al Mişcării Neînregistraţilor. O obţinuseră în acelaşi timp cu munca de cercetare a lui Ketan asupra Borilor.

Ei făcuseră doar câţiva paşi mici în înţelegerea modului de funcţionare a mecanismelor din interiorul trupului uman, şi Ketan ezită înainte de ai injecta această substanţă lui Varano. Dar nu avea altă soluţie la îndemână. Plus de asta, credea că aceasta nu prezenta efecte secundare, fiind sigură pentru a putea fi folosită la om.

În camera mare şi liniştită, Ketan se gândi dacă nu cumva trebuia să încerce să ia legătura cu Branen, să mai stea încă o dată de vorbă cu el, acum, când era sigur de faptul că el trebuia să-i ia locul, în fruntea Mişcării Neînregistraţilor. Dar gândindu-se mă profund, îşi dădu seama că

putea spera să realizeze mult prea puţine lucruri, chiar dacă mai făcea asta încă o dată. Branen trebuia să se descurce singur de acum încolo, pe cât putea de bine. Ketan spera că Branen avea destulă imaginaţie încât să menţină Mişcarea Neînregistraţilor în stare de funcţionare, împiedicând-o să se destrame, pe tot timpul absenţei sale din țară, ba chiar mă mult, dacă el nu ar mă fi reuşit să se întoarcă niciodată.

Ketan îi scrise lui Branen o scrisoare, în care îi povestea modul în care Varano ajunsese în laborator, dându-i instrucţiuni să îl abandoneze pe ostaş într-un loc public pustiu, la sfârşitul celor 30 de zile, după ce acesta avea să se trezească. Aşeză scrisoarea, împreună cu notele sale de cercetare şi instrucţiunile pe care le lăsa referitor atât la munca lui, cât şi la modul de organizare a Mişcării Neînregistraţilor.

Pentru a realiza modele la scară mare ale plantelor pe care urma să le studieze, Ketan avea în atelierul său o mare cantitate de plastilină pentru modelaj. Alese o bucată din această substanţă albicioasă, pe care o amestecă repede cu o cremă uşoară, şi o vopsea de culoare trandafirie. Când fu satisfăcut de ceea ce obţinuse, Ketan se dezbrăcă până la piele, începând să-şi aplice substanţa pe trup, remodelându-şi încet şi cu multa răbdare formele, şi colorându-se din cap

până în picioare. Rezultatul obţinut aproape că îl şocă, în vreme ce se privi în oglinda metalică din cameră. Semăna destul de bine acum cu o femeie; sigur că era mai gras decât înainte, fiindcă fusese nevoit să procedeze astfel, pentru a-şi estompa musculatura, dar rezultatul final era satisfăcător, pentru a putea păcăli la o privire superficială.

Sculptarea în plastilină era o treabă laborioasă, necesitând extrem de multă răbdare. Muşchii îl dureau din cauza încordării generate de răsucirile şi mişcările bruşte pe care trebuise să le facă până să termine treaba, dar simţea că făcuse ceva atât de bun, încât rezultatul muncii sale putea păcăli chiar şi o femeie.

Nu avea veşminte sau o pelerină uşoară de noapte care să fie identice cu cele purtate de femei, dar diferenţa de stil era mică, şi era pregătit să-şi asume riscul.

Ketan urcă lungul şir de trepte foarte încet. Sculptura de pe trup îl făcea să se simtă de parcă ar fi fost gata să se desprindă din moment în moment. Dar ştia că asta era o simplă iluzie. Pentru a o înlătura, ar fi fost nevoie să se spele cu apă fierbinte, şi chiar şi atunci ar fi reuşit să o facă, doar când modelul ar fi fost parţial dizolvat, după spălarea cu un solvent special.

Era recunoscător din cauză că porozitatea

materialului îi oferea posibilitatea să transpire, căci altfel, armura de pe corp ar fi fost insuportabilă, datorită suprafeţei mari de piele pe care o acoperise cu ea.

Din rămăşiţele lucrurilor pe care le adunase pentru fuga sa, alese doar un harpon puternic, şi frânghie subţire, pe care le folosise drept arme.

Sigilă intrarea din laboratorul secret, astfel încât nimeni care nu ştia codul corect de aici, nu ar fi putut vreodată să între. Stinse luminile din restul locuinţei, ieşi în stradă, având cu el doar harponul.

Nu se folosi de automobil, ci porni pe jos, într-o plimbare lungă, făcută cu paşi uşori, şi care aparent nu avea ţintă precisă, care îl duse repede pe asfaltul drumului. Mai erau foarte puţini trecători pe stradă la ora aceea. Îşi încetinea pasul, când trecea pe lângă cineva, astfel încât să nu atragă cumva atenţia asupra sa, şi o lua din nou la fugă, dacă era singur. Respira greoi când ajunse pe drumul ce trecea prin faţa Templului Naşterii. Se opri câteva clipe să-şi tragă sufletul, în vreme ce supraveghea atent exteriorul Centrului de Pregătire. Clădirea cazonă cu trei etaje era aparent pustie pentru oricare privitor din afară. Singura uşă de intrare avea să se deschidă numai dacă cineva forma unul din cifrurile secrete, ce identificau persoana respectivă ca făcând parte dintre cele

care primiseră ordinul de a intra acolo, fiecare dintre ele având codul ei secret, unic.

Elta se afla undeva în acea clădire.

Gândul acesta îi răsuna la nesfârşit în minte lui Ketan.

Clădirea era pustie. Lumina emisă de activatoarele apropiate era redusă la minimum. Se uită atent peste tot, apoi se îndreptă îndrăzneţ spre clădire.

Mergând paralel cu peretele lateral, ţâşni dintr-o dată în semiîntunericul protector, generat de umbrele ce învăluiau pereţii. Se opri puţin, uitându-se şi ascultând atent pentru a vedea de nu cumva fusese descoperit Convingându-se că trecuse neobservat, roti harponul mic, îl aruncă în sus, ataşând frânghia de zid, cu ajutorul capului său în formă de gheară. Rotindu-se în aer, gheara căpătă viteză, trăgând frânghia după ea, şi căzu peste marginea acoperişului. Ketan o trase puternic către el pentru a o fixa, se lăsă cu toată greutatea pe ea, pentru a-i încerca rezistenţa. Îl ţinu.

Se sprijini ferm cu picioarele de perete, începând să se caţere, croindu-şi drum încet, şi foarte atent către vârf. Avea un handicap. Frânghia era prea scurtă. Aceasta îl tăia la palme, pătrunzându-i adânc în carne; continuă să avanseze constant.

O dată ajuns sus, se prinse de marginea

acoperişului şi-şi făcu vânt. Rămase pentru ceva vreme culcat, făcându-se una cu acoperişul, după ce mai întâi trăsese frânghia până la el şi o aruncase într-un colţ, pentru a nu putea fi descoperită de altcineva.

Privi în jur; văzu exact ceea ce sperase.

Acoperişul clădirii, la fel ca şi cele ale tuturor celorlalte clădiri din ţară, era un loc de recreere, unde se putea face plajă. Exista o intrare ce ducea de pe acoperiş către interiorul clădirii. Miza pe faptul că această intrare ar fi fost deschisă. Arareori era încuiat un asemenea loc.

Însă aici nu era aşa. Încuiaseră.

Nu ar fi avut rost să încerce să pătrundă prin efracţie. Uşa, al cărei zăvor electric făcea ca aceasta, făcând corp comun cu zidul, să fie de netrecut. Ketan având în faţă doar o singură masă solidă şi compactă de metal. Se uită pentru câteva clipe disperat şi la restul acoperişului, dar acolo nu găsi nimic să-i fie de folos, în afara obişnuitelor mese, scaune şi şezlonguri, precum şi a unui panou alimentar semiacoperit, despre care observă că avea o capacitate de cam 20 de porţii.

Pe aici nu se putea intra, doar dacă nu ar fi făcut o gaură în structura groasă de piatră şi metal, ce alcătuia clădirea.

Singura cale de a intra era să aştepte, sperând ca cineva să deschidă uşa dinspre interior, şi să iasă pe acoperiş, înainte de a fi

prea târziu pentru el. Analizând mai bine totul, realiză că era mai mult ca sigur ca un grup de persoane va ieşi din clădire la aer, făcând astfel ca încercarea lui nebunească să dea greş, încă din faşă.

Se aşeză jos, rezemându-se de zidul scund. Deasupra capului său, luminile violete clipeau, inundând întregul acoperiş. Din când în când, în timpul câtorva momente scurte de întuneric, el putea privi luminile punctiforme de pe cer, ce atârnau misterios deasupra Kronweld-ului. Acesta reprezenta încă unul dintre marile Mistere pe care omul nu le rezolvase niciodată, şi Consiliul Cercetătorilor susţinea cu zâmbetul pe buze şi fără ruşine că la acea oră omul cunoştea aproape tot ce putea fi cunoscut!

Timpul trecea extrem de încet. Odată moţăi şi se trezi alarmat din cauza unui zgomot de pe strada de dedesubt, dar până la urmă se linişti, căci zgomotul nu se repetă. Îşi pipă buzunarele veşmintelor cu care era îmbrăcat, verificând alene mica trusă pe care o luase cu el înainte de a părăsi laboratorul de sub casa. Acolo se mă aflau încă seringa, şi materialele cu care îşi putea repara deghizarea în caz de nevoie.

În partea de răsărit a cerului apărură încet-încet zorile. Primul soare avea să răsară curând. Ketan se întreba disperat ce avea de făcut, căci ar fi fost prea periculos să coboare pe aceeaşi cale pe care venise, dacă ar mai fi aşteptat

multă vreme. Pe de alta parte, nu ştia ce s-ar fi întâmplat cu el dacă ar fi fost prins aici, pe lângă sentinţa pentru blasfemie pe care probabil că o primise până acum.

Nu exista niciun precedent pentru delictul pe care îl comitea el acum.

Brusc, un mic zgomot ce venea din pragul uşii, îl făcu să se trezească total din amorţeala de până atunci. Sări în picioare, şi se făcu una cu peretele. Uşa masivă se deschise repede, în toată splendoarea ei. O tânără femeie ieşi pe terasă, rămânând nemişcată, şi urmărind răsăritul soarelui.

Ketan remarcă faptul că era singură, şi fu foarte recunoscător Zeului, când observă că o binecuvântase cu nişte rotunjimi ce nu erau chiar atât de urâte, precum sculptura pe care şi-o pictase în grabă pe trup, dar erau ample. Şi părul ei nu era tăiat prea diferit de al lui.

Făcu o scurtă pauză, privind-o atent. Ea stătea cu faţa către soarele ce răsărea, cu părul dat pe spate de briza timpurie a dimineţii. O robă subţire, albă, strălucitoare, îi acoperea trupul, pe lângă veşmintele obişnuite. Presupuse că era vorba despre un fel de veşmânt ceremonial.

Ea se întoarse tresărind când el se îndepărtă de perete.

— M-ai speriat! Credeam că sunt prima venită aici, în dimineaţa asta. Nu-i aşa că cerul este minunat dimineaţa? Mă întreb dacă după ce

vom fi hirotonisite îl vom mai vedea? spuse ea.

Ketan păşi zâmbind spre ea, strângând-o repede de beregată.

— Ciocu’ mic! spuse el, într-un falset acceptabil. Nu va mai trebui să-ţi faci griji cu privire la faptul dacă ţi se va mai da voie să vezi răsăritul soarelui, o dată intrată în Templul Naşterii, căci nu vei ajunge acolo.

Ochii fetei se lărgiră brusc de frică. Ea văzu că cel care îi vorbea nu făcea parte din cei care aveau ce căuta în Centrul de Pregătire.

— Cine eşti? întrebă ea înecându-se.

— Sper ca niciodată să nu afli cine sunt. Acum dezbracă-te repede, căci trebuie să facem schimb de haine.

Începu să tremure şi mai tare de teama.

— Nu! Astea sunt hainele mele de novice. Trebuie să le port azi în timpul ceremoniei din Templul Naşterii.

— Tocmai de aceea le vreau! spuse Ketan pe un ton serios. El îşi desfăcu o mână de după gâtul fetei şi îi descheie şiretul de la gât pentru a o dezbrăca de haină. Ea i se împotrivi cu disperare, până când el o duse către colţul unde îşi lăsase harponul şi frânghia cu ajutorul cărora ajunsese acolo. Îi legă mâinile la spate, şi îi băgă în gură un căluş făcut din colţul pelerinei pe care o purta, apoi făcu repede schimbul de haine.

Când termină, îi lărgi nodurile, şi le transformă

într-un laţ suficient de larg pentru ca piciorul fetei să încapă în el.

— Ce ai de gând sa faci? întrebă ea plângând.

— Nimic care să-ţi facă rău. O dată rostite aceste cuvinte, o apucă strâns de gât şi scoase seringa pe care o transferase în buzunarele hainelor furate. Ea nu mai văzuse niciodată un astfel de instrument, dar ceva din atitudinea lui Ketan îi dezvălui fetei scopul seringii şi începu să strige, îngrozită.

Îi înfipse acul seringii în braţ şi o goli de conţinut.

— Acum, bagă-ţi piciorul în această buclă şi ţine-te bine de frânghie. Eu am să te las în jos de pe marginea acoperişului, până la pământ, vorbi el, ţinându-i o mână înfăşurată ameninţător în jurul gâtului, pentru a o împiedica să ţipe.

— Vai mie, nu! strigă ea, copleşită brusc de ruşine. Mi-am depus jurământul. Trebuie să intru în Templu. Nu mai am voie să trăiesc niciodată în Kronweld. Toţi m-ar evita ca pe un paria dacă aş face asta, aşa cum se întâmplă cu borii ce sunt prinşi circulând pe străzi. Dă-mi drumul!

— De îndată ce vei fi atins pământul, te poţi adresa primului ostaş întâlnit în cale, şi îi poţi spune ce am făcut. Astfel lumea nu te va mai blama, şi în următorul tara probabil că vei putea intra din nou în Templu, dacă o vei mai dori.

— Au să te omoare!

— Poate că da. Deocamdată ţine-ţi gura, şi fă repede ce ţi-am spus, până nu mă enervez.

O aruncă pe margine, împingând-o ameninţător. Ea apucă plină de teamă frânghia, şi îşi băgă piciorul în nod, acţionând din instinct Apoi el o coborî repede de-a lungul clădirii. O dată ajunsă jos, rămase pentru câteva clipe în picioare, privind în sus, plină de amărăciune, ură şi teamă, dar Ketan dispăruse, şi trăsese frânghia după el, pe acoperiş.

În vreme ce se îndrepta din nou înapoi către uşă, o urmări cu coada ochiului, cum o luase la fugă, nebuneşte, în josul străzii. Spera că ea nu era o alergătoare prea bună. Sar fi putut chiar ca fata să fi ajuns totuşi să găsească un ostaş şi să apuce să-i spună ce i se întâmplase.

Dar în timp ce el se uita după ea, fata îşi încetini mersul, gâfâind, şi ducându-şi amândouă mâinile la inimă, ca şi când ar fi fost cuprinsă de o durere bruscă: apoi se prăbuşi ca secerată.

Avea să se trezească cu o jumătate de zi mai târziu decât Varano.

10

Folosind trusa pe care o avea cu el, Ketan îşi pregăti o vopsea de o culoare cât mai apropiată de cea a părului fetei căreia îi luase hainele, şi îşi vopsi propriul păr. Se tunse într-un mod cât

mai asemănător pentru a aduce cu ea cât mai mult, coafându-se pentru a-şi acoperi ceafa, tapându-se, şi scurtându-şi-l puţin la tâmple.

Îşi înnegri genele, şi-şi aplică o bucată subţire de plastilină pe nas, pentru a estompa lăţimea sa aparentă. Avea un nas subţire şi bine conturat, iar Ketan era dezgustat de încercarea sa de imitaţie grosolană. Un sculptor bun ar fi avut nevoie de multe zile de muncă pentru a reproduce exact trăsăturile frumoase ale chipului fetei.

Dar va trebui să se mulţumească cu ceea ce obţinuse până atunci. Cu acest gând îşi puse materialele la loc în trusă, şi o legă de hamurile strălucitoare albe-aurii care îl legau strâns pe sub rochia subţire. Hamurile erau potrivite la dimensiunea maximă, dar el descoperi că aparenta rotunjime a fetei fusese oarecum înşelătoare.

Mai erau două lucruri pe care nu le putea schimba, anume vocea şi culoarea ochilor, însă el se decise că chiar şi aşa, trebuia să rişte dacă vroia cu adevărat să meargă mai departe.

Cu acest gând se îndreptă spre uşă, deschizând-o.

Cele câteva trepte pe care le avea în faţă, duceau într-un coridor lung, mochetat cu un covor gros. Datorită aerului electrizat acesta era inundat de o lumină lăptoasă şi difuză, fapt care avea asupra pielii o senzaţie liniştitoare.

Pe coridor erau uşi. Rămase puţin dezorientat, ezitând, întrebându-se încotro să o ia. Trebuia să afle câte ceva despre obiceiurile locului, căci altfel urmăritorilor săi nu le-ar fi fost greu să îl descopere, în ciuda deghizării sale.

O uşă din spate se deschise brusc, ieşind pe ea grăbită o fată îmbrăcată într-o mantie albă.

— Vino repede! spuse ea. E aproape timpul pentru adunare, dacă nu ne grăbim, întârziem.

Ketan dădu afirmativ din cap, îi zâmbi la rându-i, şi păşi grăbit alături de ea. Avusese noroc, îşi spuse, întrebându-se în acelaşi timp despre ce fel de adunare o fi vorba?

Cele două fete o cotiră pe după un colţ, şi trecură prin nişte uşi largi, de aur, trezindu-se într-o parte a unei camere mici în care se găseau cam vreo 30 de tinere fete, strânse în semicerc, în jurul unei mici platforme aflată în centrul încăperii.

Toate erau îmbrăcate în nişte rochii albe imaculate, având pe chipuri o expresie euforică. Adunarea făcea asupra privitorului o impresie solemnă şi sfântă. La vederea sa, Ketan aproape că avu mustrări de conştiinţă pentru că pângărise un asemenea loc.

Dar remuşcările sale fură de scurtă durată. Ştia că toate acestea nu erau decât manifestările cosmetice ale credinţei unor ignoranţi în nişte zei falşi. Cu cât această credinţă era mai repede dată peste cap, iar

adevărul restabilit, cu atât era mai bine pentru toţi cei din Kronweld, inclusiv pentru tinerele fete care se aflau acolo.

Se aşeză lângă fata pe care o întâlnise pe hol. În ciuda faptului că se deghizase, şi avea foarte multă încredere în sine, pe Ketan îl cuprinse la un moment dat un val imens de panică, timp în care îşi imagină că toţi cei prezenţi îi cunoşteau sexul adevărat, doar privindu-l.

O femeie mai în vârstă ieşi de după perdele, urcându-se pe platforma joasă din centrul încăperii. Era superbă în rochia aurie şi groasă, purtând pe cap un coif care o încorona de-a dreptul, strălucind de pietre preţioase albe şi purpurii. Ea privi în jur, şi brusc în cameră se aşternu o linişte mormântală.

— Doamne ale Templului, căci de acum acesta este titlul ce vi se cuvine de drept, spuse ea începând de azi, nu mai sunteţi femeile obişnuite din Kronweld. Aparţineţi unei lumi noi şi mai largi, pentru care aţi abandonat-o pe cea veche pentru totdeauna. Aparţineţi lumii infinitului, o lume care se află chiar pe pragul regatului Zeului.

La auzul acestor cuvinte, Ketan strâmbă din nas. Şi-ar fi dorit ca vorbitoarea să fi rostit nişte cuvinte cu un oarecare înţeles. Însă fata de lângă el era extaziată. El se întrebă dacă nu cumva îi scăpa ceva important.

Însă mintea sa refuza să se concentreze

asupra cuvintelor vorbitoarei. De când intrase acolo, în minte îi stăruia un singur gând: oare unde era Elta?

Fără a atrage atenţia asupra sa, încercă să-şi lungească gâtul şi să o poată zări, măcar. Ar fi fost o amară ironie a sorţii dacă nu ar fi putut să o găsească, în ciuda tuturor eforturilor depuse până atunci.

Ea stătea la două rânduri mai în faţă, iar privirea îi era concentrată asupra celei care vorbea, părea să soarbă fiecare cuvânt rostit de aceasta.

La vederea sa, Ketan fu din nou cuprins de toată profunzimea misterului celor întâmplate încă din noaptea primei sale întâlniri pe care o avusese cu bătrânica fragilă la Karildex. Acest mister îl cuprinse din nou, într-un val aproape copleşitor.

Se simţi asaltat continuu de o serie de întrebări, ale căror răspunsuri nu le ştia încă. Şi cea mai importantă dintre ele era următoarea: de ce oare venise Elta aici? Oare acesta să fi fost lucrul la care se referise ea atunci când îi spusese că pleacă? Lui Ketan i se părea imposibil ca ea să-şi fi făcut planuri de reîntoarcere la viaţa obişnuită, o dată intrată în Templul Naşterii.

Indiferent de faptul dacă ea ar fi avut astfel de planuri sau nu, el nu mă putea da înapoi acum, până când nu avea să afle toate secretele acelui

loc păgân.

Se întrebă totodată dacă nu cumva bătrâna îl mai căutase, la Karildex. Oare o va mai vedea vreodată?

Încercă să-şi concentreze din nou atenţia asupra spuselor femeii de pe platformă.

— Veţi oficia ceremonia naşterii omului. Nu este sarcină mai importantă căreia să-i fi putut dedica vieţile. Munca desfăşurată de membrii Primului Grup şi de către Consiliul Cercetătorilor din Kronweld este nesemnificativă în comparaţie cu a noastră, spunea ea.

Brusc, sufletul lui Ketan fu cuprins de o teamă nouă şi ciudată. Femeia chiar credea ceea ce spunea.

Avu nevoie de ceva timp ca să-şi dea seama de asta. Îşi înfrânse teama, spunându-şi că descoperirile sale nu puteau fi greşite. Deţinea atât dovezile legate de trupul borilor, cât şi pe cele oferite de hărţile întocmite de el asupra trupului omenesc. Nu se putea înşela chiar într-atât.

Şi totuşi, oare cum putea cineva care era atât de aproape de şarlatanie ca femeia din faţa lui să vorbească cu atâta patos, cum o făcea ea? În cazul membrilor Consiliului Cercetătorilor, lucrurile erau diferite. Ei nu cunoşteau nimic cu adevărat din misterul naşterii omului. Dar ea trebuia fără îndoială să ştie adevărul.

Ascultă neatent elogiul pe care femeia din faţa

lui îl făcea vieţii duse de Doamnele din Templu. Nimic din discursul rostit până atunci nu cuprindea vreun indiciu concret, care să-i fi putut fi de vreun folos, exceptând faptul că ele trebuiau să fie gata să mărşăluiască către Templu, până la răsăritul celui de al doilea soare, atunci când va avea loc deschiderea clădirii, ce se petrecea o singură dată într-un tara.

Li se dădu liber şi părăsiră camera. Ketan se strecură printre grupurile mici care se reuneau pentru a sta de vorbă şi o căută pe Elta. Nici ea nu se alătură nici unuia dintre grupuri, grăbindu-se să iasă din sală. El o ajunse din urmă, vorbindu-i grăbit.

— Pot să te văd singură?

Ea se întoarse către el. Apropierea de ea îl făcu să simtă un nod în gât.

— Sigur, Murna... Apoi îşi duse mâna la gât. Dar nu eşti Murna... Cine eşti? Nu te-am mai văzut nicicând pe aici!

— Te rog... spuse el pe un ton rugător. Pot veni în camera ta? îi întoarse spatele plină de îndoială, luând-o înainte, pentru a-i arăta drumul. El privi în spate, dar nu-i urmărea nimeni. Apoi intrară în cameră, şi închise uşa. Se apropie şi mai mult de ea. Fata păşi înapoi, pe jumătate speriată.

— Priveşte mă îndeaproape, Elta. Vocea sa se transformă într-o şoaptă, recăpătându-şi pentru

câteva clipe inflexiunile masculine. Nu vezi nimic cunoscut la mine?

Ochii fetei se bulbucară de groază.

— Ketan…!

— A trebuit să vin după tine, Elta. De ce a făcut nebunia asta?

— Eu? spuse ea izbucnind într-un hohot de râs scurt şi plin de tristeţe. Dar atunci tu ce-ai făcut? Cum a intrat aici? Ce ai de gând să faci? Nu ştii că dacă te-ar descoperi aici moartea ar fi o pedeapsă blândă, comparativ cu ce îţi vor face? Căci pedeapsa cu moartea este aplicată doar unei fete care pleacă după ce a depus jurământul şi şi-a primit instrucţiunile.

— Carevasăzică, ăsta este genul de disciplină ce trebuie păstrată aici. Trebuie să fie un loc binecuvântat şi plin de blândeţe. Voi dezvălui tuturor celor din Kronweld corupţia care domneşte aici.

— Vai, nebunule! Nebunule! spuse Elta, aşezându-se cu greutate pe pat. Tu nu ştii nimic despre locul ăsta. De ce n-ai încredere în mine, Ketan. Ţi-am spus ca ma voi întoarce la tine şi vom pleca împreună în Ţara Întunericului. Acum, din cauza nerăbdării de care dai dovadă, toată treaba s-a dus pe apa sâmbetei!

— Să te întorci la mine? De aici? Asta este locul în care intenţionai să pleci de la început?

Ea aprobă, cu capul plecat.

— De ce vroiai s-o faci?

— Asta nu pot să-ţi spun.

O dată cu aceste cuvinte, între ei păru să se ridice o barieră la fel de neagră, de îngrozitoare şi de infinită, ca şi Marea Margine. Ketan nu se mai putea gândi şi nu mai putea spune nimic, în faţa prăpastiei tot mai adânci ce părea să se caşte între ei pentru a-i despărţi. Câteva clipe, i se păru că Elta era pentru el o străină oarecare. Era imposibil ca ea să fi fost una şi aceeaşi cu cercetătoarea Elta, pe care o iubise din tot sufletul până mai ieri, şi cu care dorise să-şi încheie tovărăşia.

— Şi acum ce va fi? spuse el.

La auzul acestor cuvinte, fata izbucni într-un hohot de plâns amar, abia auzit. Ea spuse:

— Acum? Nu ştiu. Tu eşti decăzut din toate drepturile cetăţeneşti… şi numai Zeul ştie ce vei mai păţi fiindcă ai pătruns aici. Hoult te-ar fi omorât oricum, dacă ai fi rămas în Kronweld, dar acum, el este de două ori mai îndreptăţit să o facă de te vei întoarce acolo. Va ordona să fim vânaţi fără milă, chiar dacă vom pleca în Ţara Întunericului…

— Dar asta este singura soluţie. Trebuie să evadăm de aici şi să ajungem acolo. Spune-mi cum ai intrat aici, şi vom pleca împreuna, acum. Putem reuşi. Vom lăsa în urmă toate problemele astea, le vom uita pentru totdeauna dacă ne vor lăsa în pace. Tu cunoşti bine Ţara Întunericului. Sigur că pe acolo sunt anumite locuri unde ne

putem ascunde, fără să ne poată găsi niciodată cineva.

Ea ridică ochii către el, implorându-l plina de căldură şi dragoste, însă el clătină negativ din cap.

— Nu ar merita efortul, chiar dacă am reuşi să o facem, ne-am condamna la o viaţă trăită într-o veşnica teamă şi o fugă continua, din faţa acelora cu care ne-a fost frică să luptam.

— Cred că mai sunt şi alte ţări în afara Ţării Întunericului şi a Ţării de Foc, pe care niciun om nu le-a văzut. Eu cred că undeva, dincolo de aceste două ţări se află ţara care mi-a apărut într-o viziune, unde este un turn înalt, subţire, de piatră, ce se înalţă într-un deşert alcătuit din nisipuri mişcătoare, albe şi roşiatice. Cred chiar că s-ar putea ca tu să ştii unde se afla exact ţara aceea, dar indiferent dacă o şti sau nu, într-acolo vom pleca. Cred că în interiorul acestui Templu se afla secretul privitor la locul unde se află această ţară.

Ketan nu avea niciun motiv serios să facă această ultima afirmaţie, cu excepţia simţământului total de limpezime şi corectitudine care îi invadase inima, încă din prima clipă în care se hotărâse pentru prima oară să pătrundă în Templu, sfidând toate interdicţiile. Era ca şi cum ar fi fost tras de-a lungul drumului de o forţă invizibilă, mai puternica decât voinţa sa, care îl înştiinţa ori de

câte ori mişcarea pe care o făcea era fie greşită, fie corectă.

Dar, ochii Eltei se bulbucară de groază, la fel cum se petrecuseră lucrurile şi prima oară, când pomenise despre existenţa acestui turn.

— Nu trebuie să încerci să-l găseşti, spuse ea, cu o voce îngrozită. Auzind-o, Ketan o privi lung şi liniştit.

— Asta înseamnă că tu ştii ce se află acolo, ba chiar mai mult, ştii unde se află turnul despre care îţi vorbesc.

— Nu! Căci de-aş fi ştiut asta, l-aş fi distrus cu multa vreme în urma. Ştiu doar despre lucrurile teribile pe care se spune că le-ar conţine. Crede-mă, dacă nu poţi să mă iei cu tine, atunci pleacă singur. Curând te voi urma. Şi atunci îţi promit că niciodată nu va mai trebui să trăim cu frica în sân. Chiar şi Templul Naşterii va fi distrus, aşa cum îţi doreşti. Apoi, îţi voi spune tot ce vrei să ştii despre mine.

— Nu ştiu de unde ştii toate acestea, Elta, dar dacă ele sunt atât de teribile pe cât vrei să mă faci să cred, nu pot aştepta ca tu să alegi când este potrivit să-mi spui totul. Trebuie să ştiu totul acum, iar dacă nu-mi spui, trebuie să le aflu de unul singur. El clătină încet din cap.

— Nu eu sunt cel care nu are încredere în tine, ci tu eşti cea care nu are suficientă încredere în mine, încât să-mi spui tot ce ştii despre turnul de piatră din mijlocul deşertului, să mă

lămureşti de unde ai aflat despre existenţa unui lucru pe care eu l-am văzut doar într-o viziune. Spune-mi ce ştii despre bătrâna care a venit să mă vadă la Karildex, de ce ar vrea Hoult să mă ucidă, care este misterul în legătură cu el, cu profesorul Daran, şi cu tine, Elta.

Ea tăcu, rămânând nemişcată şi cu capul aplecat.

La deschiderea Templului Naşterii, fiecare locuitor al Kronweld-ului, fără excepţie, se aduna în semicercul ce înconjura clădirea de marmură albă. Numai cu această ocazie, linia protectoare, alcătuită din forţe nucleare gata să spulbere pe oricine s-ar fi apropiat prea mult, era întreruptă, şi paznici înarmaţi erau postaţi înaintea unicei intrări a Templului.

Ketan îşi reamintea foarte bine ziua în care el însuşi ieşise de acolo. Pentru prima oară văzuse lumea exterioară, şi cei doi sori gemeni, care străluceau din înaltul cerului, acoperit de ceaţă. Cumva ştia că astfel se vor desfăşura lucrurile, totuşi impactul cu realitatea teribilă reprezentată de lumea exterioară, fusese o adevărată lovitură fizică pentru el.

Din acea zi, se scurseseră doisprezece tara. De atunci, nu fusese în stare să-şi reamintească nimic din întâmplările care precedaseră intrarea sa în Kronweld.

Totuşi, undeva în adâncurile conştiinţei sale, exista convingerea că se mai petrecuse ceva şi

înaintea intrării sale în Kronweld, că pur şi simplu nu ţâşnise pe lume pe trei sferturi matur, aşa cum era atunci când ieşise din Templu. Îi făcuseră ceva, pentru ai bloca amintirile pe care nu trebuia să le mai aibă.

Îşi amintea lucrurile pe care le ştia în acea zi, în care păşise în aerul şi lumina solară a lumii naturale. Cunoştea limba ţării. Mai cunoştea şi principiile fundamentale ale Cercetării. Mai ştia şi în ce fel de societate avea să între. Ketan știa de asemenea că i se va da o casă proprie, în calitatea de cercetător stagiar. Şi că va avansa, până va ajunge la gradul de Cercetător Principal, dacă va fi în stare să o facă.

Asta era cam tot ce ştia, dar nu-şi amintea nimic cu privire la mijloacele prin intermediul cărora ajunsese să cunoască aceste lucruri.

Nu-şi amintea nicio parte din interiorul Templului după acel moment, în care păşise afară, prin portalul său. Acum se întreba dacă nu cumva vreuna dintre împrejurimile locului unde se afla îi va trezi vreo amintire.

Atmosfera din Centrul de Pregătire era tensionată şi-l cuprinse până şi pe Ketan, dar el se îngrijora tot mai mult din motive mult mai temeinice decât ar fi avut oricare dintre fetele de acolo. Era sigur că dacă ar fi fost descoperit, ar fi fost omorât pe loc. În subteranele Kronweld-ului, zăceau forţe ciudate, necunoscute, a căror existenţă nu şi-o

imaginase niciodată. Acestea erau lipsite de milă, acţionând foarte rapid, când cineva îndrăznea să le tulbure.

Şi cumva Elta era încătuşată în mijlocul lor. El simţea că era destinul său să distrugă aceste forţe care acum, atârnau deasupra capului său, fiind chiar mai puternice şi letale decât problema care-l preocupase la început, anume dorinţa de a răsturna sistemul de clasificare a Misterelor.

Brusc, putu fi auzită o explozie puternică de sunete de la instrumentele muzicale, care pătrundea chiar şi prin pereţii groşi ai Centrului. Noile Doamne ale Templului ce abia fuseseră hirotonisite, fură cuprinse de o adevărată frenezie, iar Ketan se trezi ajungând lângă Elta, în mijlocul fetelor care erau înşirate pe două rânduri, stând în faţa uşilor masive ale Centrului, aşteptând ca ele să se deschidă.

Şefa Centrului se afla în capătul coloanei, înfăşurată în toată splendoarea veşmintelor sale aurii.

Încet-încet, uşile mari ale Centrului se deschiseră spre exterior. Se auzi un murmur care aproape că te paraliza din cauza momentului solemn, în timp ce coloana îşi începea marşul lent, îndreptându-se către lumina zorilor.

În faţă li se deschidea un drum larg, care ducea de la Centru la uşa Templului, ce

rămăsese încă închisă. Aliniaţi pe cele două părţi ale drumului, se găseau miile de locuitori ai Kronweld-ului, cu capetele aplecate în faţa Doamnelor, ai căror paşi deveniseră sfinţi, prin actul hirotonisirii lor. Brusc, Ketan se simţi complet gol. Impactul pioşeniei în masă îl convinse pentru moment de caracterul satanic al deghizării sale. Se simţi cuprins deodată de o dorinţă nebună de a ieşi din rânduri şi a fugi de acolo, pierzându-se în mulţimea uriaşă care-l înconjura de peste tot.

Şi în inima sa se instaură o tot mai mare teamă, gândindu-se ca nu cumva cineva, privindu-l atent, să recunoască o trăsătură familiară a chipului său, care să-l dea de gol. Pentru a evita asta, el privea doar în jos, uitându-se fix doar la călcâiele fetei din faţa lui. Elta, care era lângă el, îl prinsese o dată de mână, într-un gest tandru, disperat.

Muzica liniştitoare care se auzea din Templu devenea tot mai tare, pe măsură ce se apropiau de rândul de trepte largi, ce duceau la intrare. În capul scărilor, coloana dublă, se separa, cele două părţi ale sale aşezându-se de o parte şi de alta a treptelor, rămânând încremenite acolo.

O explozie de sunet provenind de la nişte instrumente nevăzute, sfâşie aerul, apoi se lăsă o linişte mormântală.

Încete şi greoaie, parcă nedorind să îşi înceteze stăpânirea asupra Templului masivele

uşi aurite se deschiseră. Ketan îşi aminti din nou de acel moment care avusese loc cu doisprezece tara în urmă, de acea primă mijire a zorilor, care fusese pentru el ca o adevărată revelaţie venită din partea Zeului însuşi. Acum, el văzu nenumăraţi alţi noi locuitori ai oraşului, ce aşteptau nerăbdători şi plini de teamă dincolo de aceste uşi, pentru a intra în lume. Văzu expresia de groază de pe chipurile lor, apoi ei începură să se mişte tremurând, către lumina celor doi sori gemeni.

Ketan îi privi trecând printre şirurile de Doamne care aşteptau să între în Templu. Acel moment degajă o atmosferă de curaj teribil, şi el simţi că un val de simpatic se îndreaptă dinspre inima sa către cei ce ieşeau din Templu. Ei avură nevoie doar de câteva clipe pentru a ieşi. Suspinând involuntar, Ketan privi prin uşi, în interiorul Templului. Sala întunecată era goală. Nu mai trebuiau să iasă oameni de acolo.

Privi înapoi, către coloana care se retrăgea. Ea nu era formată din mai mult de două sute cincizeci de oameni.

Propriul lui suspin fu preluat de murmurele şoptite care începură să se audă din rândurile privitorilor. Era un murmur disperat şi mirat.

— Auzi! Numai două sute cincizeci de oameni.

Cu fiecare tara, grupurile ce ieşeau din Templu, păreau să devină tot mai mici, dar acesta era cel mai mic dintre toate.

Oare unde se va sfârşi această reducere? De ce nu veneau mai mulţi? Niciunul dintre cei prezenţi nu putea răspunde la aceste întrebări.

Acum, liniile identice formate din Doamnele ce aşteptau să între în Templu se întoarseră, făcând un pas înainte. Ele făcură joncţiunea, exact în centrul uşii celei mari. Apoi uşile se închiseră în urma lor.

Ketan se reîntorsese astfel în Templul Naşterii.

11

În mijlocul unei linişti depline, întrerupte doar de tropăiturile pantofilor lor moi, pe podeaua de marmură, fetele şerpuiră încet, de-a lungul unui coridor lung, întortocheat, a cărui parte avea forma rotundă, conferită de zidul exterior al Templului.

Coridorul ducea la o cameră mică, tapetată din belşug cu un covor maro. Până la urechile novicelor ajungeau foarte încet crâmpeie muzicale, ale căror surse erau nevăzute.

— Vă las aici, acum, le spuse conducătoarea lor. Să vă duceţi vieţile slujind Zeul. Dedicaţi-vă fiecare gând şi dorinţă îndeplinirii în bune condiţii a îndatoririlor pe care le aveţi, căci pe umerii voştri se sprijină viitorul omenirii. Vă las în grija Matrei, Prima Doamnă a Templului Naşterii. Învăţaţi de la ea, din hotărârea cu care îşi îndeplineşte îndatoririle, pentru ca într-o zi să puteţi deveni nişte Doamne ale Templului la fel

de pricepute ca şi ea.

Acestea fiind spuse, Doamna îmbrăcată în veşminte aurii plecă. Fetele rămaseră pe loc, aşteptând liniştite, pentru a vedea ce avea să se mai întâmple.

În faţa lor se găsea o platformă joasă, având în centru un baldachin. De o parte şi de alta a acestuia, existau nişte nişe, delimitate de perdele.

Din nişa de pe stânga, se auzi un fâsâit provocat de ridicarea perdelelor, iar apoi, dintre ele apăru o femeie vârstnică. Paul ei argintiu era strâns într-un coc frumos, cu ajutorul unei bentiţe încrustate cu diamante, iar manile şi picioarele îi erau înfăşurate în nişte haine albe, strălucind de curăţenie.

Ea rămase o clipă tăcută, privind feţele pline de nerăbdare şi curiozitate ale novicelor, de parcă ar fi nutrit o speranţă intensă şi o dorinţă nemărturisită. Apoi ea se uită fix în ochii lui Ketan.

În acel moment, speranţele i se năruiră.

Femeia din faţa sa era bătrâna cotoroanţă, care venise la Karildex şi îi spusese că trebuia să îi ucidă pe conducătorul Hoult, profesorul Daran şi pe Elta.

Simţi că şi ea îl recunoscuse. Colţurile gurii sale se ridicară puţin, într-un zâmbet enigmatic, iar ea privi peste el, fără a-i mă acorda atenţie.

Respiraţia lui se îngreuna şi un val cleios de

transpiraţie îi ieşi din pori, în vreme ce inima îi fu cuprinsă de sentimentul pe care îl are un animal prins în capcană.

Ea îl recunoscuse.

El abia dacă putu să-i audă începutul discursului.

— ...Sunt aici de optzeci de tara încoace. Nu regret nici o singură zi pe care am pierdut-o din viaţa în lumea exterioară. Singurul meu regret este acela că nu mi-am îndeplinit destul de bine munca, niciuna dintre noi nu îşi poate îndeplini niciodată visele cu care intră în Templu. Voi, cele care cândva aţi venit pe lume ieşind din aceste camere sfinte, trebuie să aflaţi că în acest loc v-au fost sădite în suflet speranţele, idealurile şi dorinţele Zeului care a construit Kronweld-ul. Acum, la rându-vă, le veţi învăţa pe alte femei ceea ce vi s-a predat cândva. Vă întrebaţi probabil ce se aşteaptă de la voi? Sunteţi novice şi pline de speranţă Sunteţi nerăbdătoare şi pline de teamă. Veţi cunoaşte fiecare emoţie ce trece prin inima unei fiinţe umane, însă tristeţea şi durerea inimii le veţi cunoaşte într-o măsură nespus de mare.

După o pauză studiată, continuă:

— Sarcina voastră este în primul rând să învăţaţi marile lucruri care au ajuns până la noi, din vremea Primei Femei, şi apoi să le predaţi acelora care ni se adresează. Probabil că v-aţi întrebat cu toatele de unde vine viaţa, cum este

ea creată? Acesta este unul dintre Misterele interzise, pe care cercetătorii din Kronweld au fost adesea tentaţi să îl studieze, dar nu este un lucru înţelept ca ei sa dezlege acest Mister. Chiar şi noi, cele ce am fost binecuvântate să îngrijim noii născuţi veniţi pe lume, nu am fost lăsate să aflam nimic despre felul în care ei sunt creaţi. Aceste lucruri sunt rezervate doar cunoaşterii Zeului. Noi putem vedea modul în care se comporta creaţiile sale, dar nu înţelegem modul în care ele sunt făurite. Mâine, după ce vă veţi fi odihnit, şi vă veţi fi reîmprospătat forţele, veţi fi martore la crearea vieţii.

Îndoieli pline de teamă începură să străbată inima lui Ketan. Bătrâna nu oferise nici măcar un început de dovadă, nici un indiciu care să-i spună că avea dreptate. Oare ce ar fi fost dacă, convingerile şi teoriile sale nu erau decât o blasfemie oribilă, aşa cum judecase Consiliul Cercetătorilor?

Ar fi fost posibil ca el să nu afle niciodată. Ochii Matrei se mişcară dintr-o parte în alta a grupului de Doamne ale Templului aflate în faţa sa, dar totdeauna se reîntorceau la el, străpungându-l, ca şi când posesoarea lor, ar fi încercat să stabilească cu el o comunicare, fără cuvinte. Oare ce vroia să-i spună? El nu putea spune dacă privirea ei era una dezaprobatoare sau nu.

Acum, vocea ei fu străbătută de o tristeţe ascuţită ca un ac.

— Nu voi mai fi multă vreme cu voi, continuă ea. Poate că voi sunteţi ultimul grup de noi Doamne ale Templului, cărora le voi ura bun venit între zidurile sale. Dacă aşa vor sta lucrurile, vă dau ultima mea poruncă: trebuie să vă îndepliniţi munca mult mai bine decât au făcut-o predecesoarele voastre. Poate că unele dintre voi ştiu deja ceea ce vă voi spune acum, iar altele poate că nu ştiu. Kronweld-ul se prăbuşeşte. Nu lăsaţi ca asta să vă şocheze. Acest proces se desfăşoară atât de încet, încât Voi, cele care aţi trăit acolo scurtele voastre vieţi, s-ar putea să nu fi văzut acest lucru, dar Kronweld-ul se îndreaptă către trecut. Pe planetă nu mai sunt acei mari Cercetători netemători, ca puternicul Igon, ultimul din această panoplie a marilor Cercetători despre care v-am vorbit. De ce se întâmplă aşa, nu ştiu. Nici de ce numărul de fiinţe nou create este tot mai mic cu fiecare tara care trece. Grupul împreună cu care am venit pe lume număra peste două mii de oameni, l-aţi văzut şi voi pe cei care au apărut azi. Trebuie să aflaţi de ce se întâmplă asta, sau planeta este condamnată la pieire. Sper că s-ar putea ca printre voi, aici, să fie cineva care să afle motivul pentru care se întâmplă asta. Acum puteţi pleca. Pe coridor, fiecare dintre voi este aşteptată de o

însoţitoare, veţi fi duse în camerele voastre, iar mâine veţi merge în camera de naştere.

Doamnele se ridicară în linişte şi oarecum cutremurate de intensitatea discursului ei, care fusese rostit atât de încet, încât părea aproape o şoaptă.

Ketan se întoarse o dată cu grupul din care făcea parte şi căută să ajungă la uşa. Elta, care se afla lângă el, simţea tensiunea ce i se acumulase în trup, privindu-l întrebătoare în ochi.

El ştia că nu avea să ajungă la uşă. Abia parcursese jumătatea drumului pana acolo, când realiză că bătrâna vorbise din nou. Cineva îl prinse de mânecă, şi el se întoarse.

— Tu, cea care te numeşti Murna, vreau să vorbesc cu tine, spuse Matra. El se opri, întorcându-se către ea. Îl privea din nou, cu ochii aceia despre care el ştia că îi puteau citi gândurile.

Elta plecă împreună cu celelalte.

Atunci, pentru prima dată de când intrase acolo, realiză ce înseamnă să Iii cuprins de panică. Matra trebuie să fi ştiut că Elta se afla acolo, în camera aceea, şi ea fusese cea care spusese cândva că Elta trebuie să moară.

Ketan nu putea s-o lase să iasă pe acea uşă şi s-o piardă din ochi. Oare Elta ştiuse că prin decizia ei de a veni la Templu se punea la discreţia bătrânei femei?

Nu putea face nimic. Celelalte începeau să-l privească curioase, în vreme ce rămăsese în picioare, fiind cuprins de panica generată de nehotărâre. Se roti pe călcâie, întorcându-se încet către platforma pe care se afla baldachinul scund.

Când toată lumea plecase, ochii Matrei îl săgetau încă, pătrunzând sub deghizarea pe care şi-o făcuse, înlăturând stratul de plastilină ce-i acoperea trupul, dezvăluindu-i adevărata identitate în faţa ochilor săi.

— Nu credeam că te voi revedea atât de curând, Ketan.

El rămase nemişcat. Aerul îngheţat din cameră îl făcea să fie cuprins de fiori. Oare unde greşise? Căci ea nu l-ar fi putut recunoaşte, decât dacă ar fi ştiut dinainte despre sosirea lui acolo…

Timp de câteva clipe bune el o privi fix.

— Am venit pentru că vroiam să terminam discuţia începută, spuse el. Aseară ai plecat cam brusc.

Pentru moment păru surprinsă de atitudinea lui. Apoi zâmbi, clătinând negativ din cap. Spuse:

— Minţi, habar n-aveai că sunt aici. De ce ai venit?

— Am venit pentru a descoperi secretul vieţii! Tu şi celelalte asemenea ţie l-aţi ascuns destul timp de ochii celorlalţi. Omul trebuie să-l

cunoască, sau vei muri. După ce îl voi fi găsit, am să te distrug atât pe tine, cât şi Templul tău, şi tot ceea ce reprezintă el.

— Asta-i bine, spuse ea. Eram sigură că vei ajunge aici. Vino mai aproape, aşează-te lângă mine, şi îţi voi spune ceea ce n-am reuşit să-ţi spun atunci când am fost prima oară la Karildex, motiv pentru care mă hotărâsem să vin din nou să te caut. E mai bine că ai venit tu aici. Nu va mai fi nevoie să faci ce-ţi cer. Atunci când am aflat că eşti în Centrul de Pregătire, am încredinţat sarcina ta altcuiva.

— Te referi la…?

— Daran este mort deja. La fel se va întâmpla şi cu Hoult mâine, pe vremea asta.

Se simţi cuprins de un val de scârbă şi se înecă de greaţă. Auzi ce grozăvie! Să ucizi un om. Până azi nu îşi dăduse seama ce însemna asta, nici măcar când Elta se referise la intenţia lui Hoult de a-l ucide. În trei sute de tara, niciun om nu fusese ucis cu premeditare în Kronweld.

Elta!

— De Elta ne vom ocupa noi aici, spuse bătrâna. Ea…

— Ah! Tu! spuse Ketan sărind în picioare cu mâinile îndreptate către gâtul slăbănog şi ridat al bătrânei. Dacă te atingi de vreun fir de păr din capul ei, te…

Cu o agilitate surprinzătoare pentru vârsta ei, Matra sări înapoi, desfăcându-i-se din

strânsoare.

— Hoo! Nebunule! urlă ca furioasă. Ce crezi că poţi să faci? apoi se calmă, la fel de brusc precum izbucnise. Nu ai venit pregătit şi pentru eventualitatea în care cineva ţi-ar fi descoperit travestiul, nu-i aşa, Ketan? Dar nu-ţi face griji, ştiu ce simţi. Igon… Dar când ai să mă asculţi până la capăt, ai să te răzgândeşti. Ascultă-mă.

Imaginează-ţi că o altă lume ne-ar înconjura din toate părţile, o lume în care trăiesc oameni asemenea nouă, care ne pot vedea şi cunoaşte, şi totuşi nu pot fi văzuţi. O lume despre care nu ştim absolut nimic.

O astfel de lume există cu adevărat, Ketan. Ea ştie despre noi de mai bine de o sută de tara încoace. Toate rezultatele cercetărilor noastre sunt duse în acea lume, şi utilizate în folosul celor care, până la urmă, ne vor distruge. Ni s-a permis să trăim doar atât timp cât deţinem cunoştinţe folositoare, pe care trebuie să le furnizăm acestei lumi înconjurătoare. Acum, mai este un singur lucru pe care îl doresc, anume să pună mâna pe cunoştinţele noastre referitoare la folosirea energiei nucleare. Până azi ei nu au reuşit să le obţină, pentru că emisarii pe care i-au trimis printre noi nu au fost în stare să le înţeleagă sau să le descifreze. Ei au în general un coeficient de inteligenţă foarte scăzut.

Dar acum, este unul dintre ei în Kronweld, care este suficient de inteligent, încât să le

transmită chiar şi cunoştinţele de această natură. Planeta noastră este pe punctul de a fi trădată, iar asupra sa vor fi declanşate forţele care o vor distruge.

Emisarul despre care îţi spuneam, este chiar Elta…

Sunetul enervant al vocii bătrânei pătrunse până în adâncurile minţii lui Ketan, aproape hipnotizându-l, şi îşi făuri un loc acolo, care îi spuse neîndoielnic, că bătrâna spunea adevărul.

Dar restul creierului său refuză să accepte acest gând. Elta…! Nu era nicio parte a trupului său care să fi putut crede că ea făcea parte dintr-o rasă mitică, venită din altă lume legendară, care atârna deasupra planetei lor sabia distrugerii şi a morţii.

— Nu te cred!

— Nu, desigur că încă nu mă crezi, dar îţi voi arăta că am dreptate, într-un mod de care nu te vei putea îndoi niciodată. Atunci tu vei fi cel care te vei întoarce în Kronweld ca un adevărat arhanghel al răzbunării şi vei smulge rădăcina putredă care duce planeta la pierzanie. Te ştiu prea bine, Ketan, deţin dovada care te va convinge să faci acest lucru.

Până vei înţelege ce ai de făcut, viaţa Eltei va fi cruţată.

Era foarte sigur de faptul că spusele bătrânei erau adevărate şi era la fel de sigur că ca avea oricâte dovezi i-ar fi fost necesare pentru a-l

convinge de asta.

Se simţi de-a dreptul îngrozit când realiză semnificaţia acestui fapt, o lume aflată în jurul Kronweld-ului, după cum spunea ea, o lume invizibilă, care îi spiona, dorind să-i distrugă. Şi această singură reprezentantă în vârstă a umanităţii era cea care lupta singură împotriva lor.

Brusc, Matra se întoarse către el spunând:

— Acum du-te în camera ta, imediat. Vei fi condus acolo de servitoarea ta personală, care te va îndruma, spunându-ţi ce să faci.

El se răsuci pe călcâie. În spatele lui o femeie cu chip colţuros intrase, şi îl privea dezinteresată.

— Iartă-mă că te deranjez Matra, dar crezusem că mi-am pierdut eleva.

— Totul este în regulă. Murna a rămas mai în urmă ca să mă întrebe ceva.

Sunt foarte mulţumită de ea. Este nerăbdătoare să înveţe ce are de făcut.

Ketan se răsuci pe călcâie, urmând femeia cu chip îngheţat, care ieşise din cameră. O dată se uită înapoi, dar Matra dispăruse, de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

Cele două femei o cotiră, ieşind din coridorul mare, intrând într-unul mai mic, luminat de o lumină rece, de o parte şi de alta de-a lungul căruia se înşiruiau uşi. Se opriră în faţa uneia dintre aceste uşi.

— Asta îţi va fi locuinţa pentru tot restul vieţii. În vocea femeii se desluşea un ton de parcă s-ar fi înecat pe jumătate de bucurie.

Intrară în cameră, şi însoţitoarea îi arătă Murnei un dulap, unde erau depozitate mai multe rochii, şi alte veşminte.

— Acum, îţi poţi scoate hainele de ceremonie folosite azi, căci nu vei mai avea niciodată nevoie de ele. Majoritatea Doamnelor Templului le păstrează din motive sentimentale. Astea sunt hainele pe care le pod purta în timpul liber, şi astea sunt cele pe care le vei purta în timpul serviciului, al cursurilor, al gărzii, şi atunci când predai. Obişnuieşte-te bine cu această încăpere. Mă cheamă Nelan. Am să te chem mâine, când îţi va veni rândul să intri în camera de naştere. Ea se duse către uşă, făcu o pauză, apoi se întoarse din nou către Murna, spunând:

— Dacă nu sunt indiscretă, spune-mi ce ai întrebat-o pe Matra?

Ketan se întoarse brusc către însoţitoarea imprudentă, întrebându-se dacă nu cumva cunoştea şi ea adevărul în privinţa lui, iar pe chip avea o expresie extrem de serioasă atunci când spuse:

— Nu te priveşte. Pleacă!

— N-am vrut decât să te ajut, căci Matra este în vârstă, şi nu va mai rămâne multă vreme printre noi. După moartea sa, vom avea parte de o nouă şi glorioasă Conducătoare, în

persoana lui Anetel. Există multe lucruri pe care le mai ai de învăţat adăugă ea, pe un ton plin de subînţelesuri. Ţine minte că nu vreau să fac altceva decât să te ajut.

Ea stărui cu privirea asupra lui, apoi se răsuci brusc pe călcâie şi plecă.

În timp ce privea către uşă, Ketan avu sentimentul nu foarte bine definit ca în interiorul Templului erau două facţiuni, aflate într-un conflict ascuns. Însoţitoarea sa, Nelan, afişase o duşmănie nedisimulată împotriva Matrei.

Îşi şterse din minte această problemă. Avea multe altele, mai importante de rezolvat, pentru a-şi mai face griji şi în legătură cu micile intrigi privitoare la organizarea internă a Templului. Se scufundă adânc într-un fotoliu comod, eliberându-se de tensiunea ce îi stăpânea fiecare muşchi al trupului. Atât lipsa de somn din ultimele trei zile, cât şi forţele rele, uluitoare pe care le percepuse acţionând atât în jurul său, cât şi în jurul omenirii, după un model de neînţeles, îi secătuiseră energia.

Fotoliul era prevăzut atât cu panouri alimentare, cât şi cu cele de distracţie şi relaxare. Alese mâncărurile şi băuturile uşoare, care ţâşniră imediat pe o tavă strălucitoare, şi se ridicară la înălţimea corespunzătoare, în faţa lui. În timp ce gusta din mâncare, se întreba ce este? Apariţia unor feluri noi de mâncare, ne-maiîncercate până atunci, încetase de mult să-l

mai surprindă, deoarece Centrul Alimentar producea regulat o nouă creaţie, la fiecare zecime de tara. Totuşi, aceasta era extrem de gustoasa, faţă de altele, şi dacă s-ar fi aflat în afara Templului, ar fi fost tentat să recomande introducerea sa pe lista felurilor de mâncare oferite permanent, căci dacă acest fel de mâncare nu ar fi beneficiat de suficiente recomandări venite de la consumatori, producerea sa ar fi fost pentru totdeauna abandonată, fiindcă Centrul ar fi trecut la producţia de serie a altor creaţii de pe lista lor nesfârşită de noutăţi.

Inspecta trilurile muzicale de pe celălalt panou, observând cu o tresărire că multe din ele fuseseră produse de curând în Kronweld. Asta însemna că erau nişte schimburi regulate între Templu şi oraş, exact cum dăduse de înţeles Matra, când vizitase Karildex-ul.

Muzica începu să se reverse în cameră de îndată ce alese ceva. Se aşeză mai comod în fotoliu şi, fără să se mai gândească la nimic, începu să privească atent camera în care se găsea.

Aceasta fusese proiectată pentru a beneficia de ultimele realizări în materie de produse de lux, pe care meşteşugarii din Kronweld erau capabili să le fabrice. Niciun cercetător, chiar de era membru al Consiliului sau al Primului Grup, nu putea obţine un grad mai mare de confort şi

produse scumpe, decât cele în posesia cărora se afla acum Ketan.
Sigur că odaia nu avea geamuri prin care să pătrundă lumina naturală, dar aerul ionizat electric producea o dâră luminoasă ce se izbea de tavan, răspândind o strălucire difuză, odihnitoare în întregul apartament. El se întinse către comutatorul de control şi îl răsuci. Strălucirea luminii se transformă încet, de la culoarea odihnitoare a cafelei cu lapte, la un verde rece, şi trecând printr-un albastru liniştitor, ajunse în cele din urmă la nuanţele violente de roşu şi purpuriu. Readuse înapoi lumina la nuanţa de verde şi se culcă la loc în fotoliu.
Nu ştia cât timp dormise, dar când se trezi, se simţea revigorat, cu toate că-i înţepeniseră spatele şi umerii.
Se ridică de acolo, modificând culoarea luminii, aducând-o la un albastru-alburiu, strălucitor. Se dezbrăca de veşmintele de ceremonie cu o mişcare grotesca şi foarte nefeminină. Oglinda aflată de cealaltă parte a camerei îl ajută să vadă încă o dată cum arată ca femeie.
Se strâmbă nemulţumii de cele văzute, dar se apropie mai mult de ea, pentru a se autoinspecta mai îndeaproape, cercetând dacă plastilina pe care o folosise pentru deghizare nu cumva se desprindea. Îşi privi atent chipul, şi fu

mulţumit de faptul că începuse să se bărbierească la o vârstă fragedă. Înlăturându-şi permanent părul de pe faţă. Dacă nu ar fi făcut asta, neîndoielnic, că nu ar fi avut nicio şansă să se deghizeze pentru a trece cu succes drept femeie.

Majoritatea bărbaţilor din Kronweld priveau cu ochi buni bărbieritul, dar din când în când, câte un cercetător îşi lăsa barbă, ca un semn curios de distincţie, sau ca o aberaţie. Fiind sigur de faptul că deghizarea îi era încă intactă, căută camera de baie şi era gata-gata să păşească sub duşul prevăzut cu substanţe chimice de curăţire şi revigorare a trupului, când privi în jos, către sine, izbucnind în râs, fiindcă îşi dăduse seama că nu va obţine niciun fel de revigorare dacă va uda stratul de plastilină. Intrase sub duş din obişnuinţă, şi fu total surprins să constate că o foarte mare cantitate de substanţă chiar trecea prin materialul poros cu care îşi acoperise trupul.

Ieşi de acolo şi se uscă în faţa stratului cald de aer pe care ventilatorul îl trimitea către el. Apoi se îmbrăcă în hainele pe care însoţitoarea să i le indicase ca fiind potrivite pentru zi şi se aşeză în faţa panoului mai mare de revigorare pentru a lua o masă mai variată şi mai completă decât cea de până atunci.

Încă nu putea să-şi întipărească foarte bine în minte topografia camerei, şi nici să-şi

amintească dacă mai fusese pe aici. Totuşi, începeau să-i revină tot mai insistent în memorie crâmpeie dintr-un vis pe care nu avea voie să şi-l reamintească.

Şi cumva aceste străfulgerări ale minţii se centrau în jurul Matrei. El ştia că nu o mai văzuse în viaţa lui, atât cât îşi putea aminti, exceptând seara când ea venise să-l caute la Karildex. Insa imaginea chipului ei îi tot revenea în minte, o dată cu trecerea timpului.

Probabil că o văzuse şi înainte de venirea lui în Kronweld. Poate că încă de pe atunci între ei se stabilise o legătură ciudată. Totul părea fantastic, dar la fel păruse şi conversaţia cu ea de cu o zi în urmă. Aşa se petrecuseră toate lucrurile de când o întâlnise singură în acea noapte.

Deodată, sunetul unui clopoţel ascuns îl sperie, avertizându-l că trebuie să mănânce. Apoi o voce îi vorbi din aceeaşi sursă nevăzută.

— Noua promoţie de Doamne se va reuni de îndată pe coridor, pregătindu-se pentru intrarea în camera de naştere.

Înfulecă repede rămăşiţele din mâncare, aranjându-şi veşmântul despre care presupunea că era cel potrivit, şi se pieptănă.

Deschise uşa şi ieşi.

Multe dintre celelalte se aflau deja pregătite în faţa uşii camerelor lor. Nelan îl aştepta. Văzând că vine, dădu din cap aproape imperceptibil,

fără a vorbi. Pe măsură ce avansau pe coridor, fiecare dintre perechile ce stăteau în faţa uşilor camerelor lor li se alătura.

Ketan nu-şi putea stăpâni inima care îi bătea tare, fiind gata-gata să iasă din piept, şi nici roşeaţa care îi urca în obraji. Se apropia de punctul culminant al eforturilor sale de cercetare şi speranţă, care duraseră mai multe tara. Mai era foarte puţin timp până avea să afle adevărul privitor la secretele pe care căutase să le descifreze timp de atâţia tara, avea să asiste în sfârşit la momentul creării vieţii.

Dar în inima sa era mai mult decât emoţie. Era dezamăgire, teamă, care se amestecau în emoţiile pe care le simţea. Fiecare semn, fiecare indicaţie avută până atunci arăta că naşterea vieţii reprezenta ceva cu totul diferit de lucrul pe care el şi-l imaginase că este.

El nu văzuse niciun semn potrivit că măcar un bărbat s-ar fi aflat în Templu, în afara lui. Atunci oare cum apărea viaţa? Oare cercetarea reuşise să producă nişte mijloace incredibile cu ajutorul cărora apariţia vieţii pe lume să se fi produs altfel decât îşi imaginase el până atunci?

Coloana novicelor ajunse lângă el. Intră în rând împreuna cu Nelan. Ochii săi priveau îngrijoraţi în toate părţile, căutând să o zărească pe Elta. Nu putuse descoperi care era camera ce-i fusese destinată fetei. Acum el o văzu, la o distantă de câteva uşi depărtare de camera sa.

Ea părea slabă şi înşelător de fragilă, în rochiile purtate acum. Ele erau mai puţin elegante decât rochiile de la ceremonia de iniţiere, dar păreau să-i potenţeze mai degrabă, decât să-i scadă feminitatea.

Ochii flămânzi ai bărbatului încercară să-i atragă privirea, dar ea nu-l văzu, şi plecă împreună cu însoţitoarea sa într-o parte a coloanei.

Fetele şerpuiră încet prin labirintul sălilor Templului. O dată, până la el ajunse sunetul îndepărtat al unui strigăt de durere, şi toate privirile se întoarseră pentru puţin în acea zonă, dar curând incidentul fu uitat. Dar inima lui Ketan fu cuprinsă de un fior rece.

Îşi reaminti cum veneau puii de bor pe lume…

Brusc, coloana ajunse într-o fundătură. Fetele se opriră, în vreme ce o însoţitoare apăsă pe butonul unui lacăt pentru al deschide. Uşi masive se dădură foarte încet într-o parte, împotrivindu-se din pricina inerţiei. Ketan rămase uluit de masivitatea construcţiei lor. În timp ce trecea prin ele, văzu că grosimea lor reprezenta mai mult de jumătate din înălţimea lor.

Novicele priveau camera în care intraseră cu o teamă plină de speranţă.

O lumină lăptoasă, strălucitoare şi verde lumina camera absolut goală. Aici domnea doar o linişte profundă, care făcea pur şi simplu să-ţi

îngheţe sângele în vene.

Aceasta avea forma unui sfert de sferă, fiind o miniatură a Templului însuşi. Ketan realiză că ele se aflau chiar în centrul clădirii.

Dar aici totul era gol. Nu, după ce ochii i se obişnuiră cu lumina difuză, văzu două siluete care stăteau liniştite, ca nişte statui, aşezate în faţa unei nişe din peretele plat.

Nişa era o deschidere lipsită de importanţa, de formă semicirculară, nu mai mare de înălţimea unui om. În adâncurile sale se întrezăreau umbre întunecate. Cele două fete nemişcate nu se întoarseră să privească în jur, când celelalte intrară în cameră. Privirea lor inexpresivă rămase fixată asupra nişei.

În această cameră se mai găsea cineva. Ea stătea singură şi la fel de nemişcată, aşezată exact în centrul camerei, urmărind fetele din faţa sa. Era Matra, ai cărei ochi păreau să strălucească din adâncurile feţei sale zbârcite, fiind chiar mai strălucitori decât lumina difuză din cameră.

Cu o mişcare bruscă a mâinii, ea împinse un deget drept înainte, arătând către o bancă joasă de marmură, aşezata lângă peretele curbat din spatele camerei, şi care se găsea faţă în faţă cu cele două fete ce aşteptau, şezând lângă nişă.

La semnalul bătrânei ele înaintară încet către locul ce le fusese indicat, neobosindu-se să vorbească. Se aşezară şi apoi nu se mai

întâmplă nimic.

Mintea lui Ketan fierbea, neputând să perceapă vreun factor deosebit din mediul înconjurător. Oare ce îşi imaginase că va vedea? Avea nişte vagi viziuni ale unui superb şi strălucitor laborator de cercetare, cu mult mai mare decât fusese propriul laborator ascuns din pivniţa casei, la începutul concepţiei lui, dar această cameră goală... ce legătură ar fi putut avea cu naşterea vieţii?

Aci nu era decât o mare linişte, domnea o tensiune ciudată în aşteptarea apariţiei vieţii, ca şi cum întreaga energie vitală s-ar fi blocat, pentru a se reuni în vederea efectuării unei demonstraţii măreţe.

Ketan simţea că aşa stau lucrurile. Ştia că şi ceilalţi simţeau la fel, cu toţii ştiau că va fi vorba de o demonstraţie concretă de natură fizică, dar nu puteau ghici despre ce va fi vorba cu adevărat.

Se găsea aproape în centrul arcului de cerc format din banca de marmură. Ketan nu putea privi în adâncimile nişei, dar acolo nu era nimic de văzut.

Apoi, nu se întâmplă nimic şi continuară să aştepte desfăşurarea ulterioară a evenimentelor.

Fetele se mişcară neliniştite, pe măsură ce muşchii începeau să le amorţească şi să le doară din cauza rigidităţii conferite de

aşteptarea îndelungată şi încordată pe banca incomodă de piatra rece. Dar, cele două gardiene aflate în faţa nişei nu făcuseră nicio mişcare de când grupul intrase în cameră, cu toate că şedeau pe nişte stâlpi scunzi de piatră, fără spătar şi fără o formă bine definită.

Se auzi un chicotit încet care umplu camera precum un strigăt macabru şi îndepărtat. Fetele priviră curioase în jur. Cu toate că tremura şi ea de frică, Matra îşi manifestă simţul umorului în felul ei amar.

— Veţi învăţa ce este răbdarea, Doamnele mele! Vor fi zile întregi când veţi sta singure, întrebându-vă mirate care este rostul vostru, şi vă veți ruga Zeului nostru pentru ca el sa se înduplece, trimiţând vieţi noi pe planetă, astfel încât ea să nu piară. Dar aceasta va veni, dacă nu veţi putea găsi o cale să nu se întâmple aşa. Jumătate dintre sălile şi camerele Templului sunt nefolosite şi goale. Ele nu au mai fost deschise timp de mai mulţi tara, decât îşi amintesc jumătate din Doamnele Templului. Învăţaţi ce înseamnă răbdarea, Doamnele mele!

Poate că vreuna din voi va fi cea care va aştepta în cele din urmă aici, înainte ca praful să se depună într-un strat gros şi uşile să-i fie închise pentru totdeauna, fiindcă Zeul nu va mai trimite viaţă pe Kronweld!

Deodată prin camera trecu un vânt rece, care le învălui. Parfumul morţii era ca o gheară care

le cuprinsese inimile.

Ele stăteau mirate şi dezamăgite, sperând la început că se va produce o minune ciudată, urmărind misterioasa nişă cu priviri fixe şi obosite.

În cele din urmă, cu trupurile cuprinse de durere şi obosite, începură să se roage pentru ca priveghiul fără rost să ia sfârşit cât mai curând posibil, şi să li se permită să se întoarcă în camerele lor pentru a se odihni.

Probabil că Ketan fu primul care văzu ce se întâmplă.

Privi atent aproape hipnotizat în adâncimile negre ale nişei, însă ele nu mai erau astfel. Cu o vibraţie ce semăna cu cea a luminii care pulsează pe cerul nopţii, în faţa ochilor le apăru brusc o flacără plină de culoare. Era violentă, ţipătoare, o lumina purpurie, care fulgeră peste zidurile camerei, transformându-se într-un gri urât.

Se stinse încet, şi nu îşi putură da seama când dispăru cu totul. Apoi se ridică din nou, înotând din adâncimile spectrului infraroşu, explodând într-un crescendo luminos, pentru a le orbi cu radiaţiile de dincolo de violet.

Cele doua gardiene săriseră de pe bancă, acoperindu-şi ochii şi stând tensionate înaintea demonstraţiei haotice de forţă ce li se desfăşura în faţă. Cu toate că era pe jumătate orbit de lumina strălucitoare, Ketan o privi cu coada

ochiului pe Matra. Chiar şi ea tremura vizibil din pricina fenomenului la care asista. Văzând toate acestea, se întrebă ce nenorocire avea să se abată asupra lor?

Una dintre fete ţipă îngrozită.

Brusc flacăra se despică în două. Centrul îi era întunecat. Aceasta se răspândi, şi ele începuseră să se simtă că şi când nişte mâini nevăzute cuprinseseră întreaga cameră, răsucind-o cu susul în jos…

Sfârşitul veni la fel de brusc precum începuse. Flacăra explodă, transformându-se în întuneric, iar manile ce făcuseră până atunci dezordine în cameră reinstaurară ordinea iniţiala, reaprinzând lumina difuză, sub razele căreia se putu vedea că acolo se aflau o mulţime de Doamne ale Templului îngrozite, plângând.

Însă cele două gardiene şi Matra erau adunate în jurul micii platforme de piatră care se găsea în faţa nişei. De acolo se ridică spre tavan un scâncet de copil, care stârnea ecouri, intrând în rezonanţă cu teama şi groaza ce umpluseră inimile tuturor celor prezente în camera naşterii.

Una dintre gardiene se întoarse către celelalte fete din grup. Avea în braţe un animăluţ care se zbătea. Încet-încet, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis, sau mai degrabă dintr-un coşmar, fetele prezente în camera naşterii realizară ce se întâmplase. Acea mică silueta din braţele gardienei reprezenta de fapt o mică fiinţă

umană, abia născută. Fetele realizară că asistaseră la crearea vieţii.

12

— La naştere oamenii sunt neajutoraţi, spuse vorbitoarea. Nu se pot hrăni, nu pot merge, nu pot face decât mişcări necontrolate. Nu dispun de mijloace inteligente de comunicare.

Grupul stătea într-o sală de conferinţe, imediat după experienţa trăită în camera de naştere. Chipurile fetelor din jurul lui Ketan îi demonstrară acestuia ce efect avusese asupra lor şocul pe care îl primiseră. Trei dintre ele leşinaseră din cauza aspectului oribil al micului animal pe care-l văzuseră, atunci când îşi dăduseră în cele din urmă seama că era vorba de o fiinţă umană. Restul păliseră, făcându-li-se râu, din pricină că nu înţeleseseră nimic. El se îndoia de faptul că multe dintre ele credeau cu adevărat că arătaseră aşa. Cândva, demult.

Vorbitoarea corpolentă ridică un model flexibil, ce reprezenta un copil.

— Din fericire avem cu toţii o funcţie pe care ne-o putem îndeplini singuri, încă de la naştere, anume aceea de a ne hrăni atunci când hrana ne este oferită în mod corespunzător. Pentru asta, utilizăm un dispozitiv special, este vorba de o sticlă prevăzută cu o tetină flexibilă, care a fost în prealabil găurită. O mişcare reflexă a buzelor noului născut poate trage hrana prin

gaură. Astfel viaţa copilului este întreţinută, până când acesta poate pune în practică modalităţi mai eficiente de asimilare a hranei. Aveţi întrebări?

Nu s-a pus niciuna. O insensibilitate opacă cuprinsese minţile majorităţii membrelor grupului, care nu avea să se risipească prea curând.

— Atunci, asta-i tot pentru azi. Veţi trece în următoarea cameră unde vă va fi demonstrat stadiul imediat următor a dezvoltării copilului.

Din pragul unei uşi largi li se arătă o cameră unde nişte fiinţe omeneşti, în vârstă de un tara, învăţau să meargă. Noile Doamne nu se putură abţine să nu izbucnească în nişte hohote nestăpânite de râs, la vederea mişcărilor groteşti pe care le făceau băieţeii şi fetiţele de acolo.

Dar după câteva clipe de râs, ceva le făcu să se oprească. Priviră în jos, către fiinţele neajutorate şi fură cuprinse de un val de milă. Chiar şi Ketan simţi că îl cuprinde acelaşi sentiment faţă de micile fiinţe deformate, care cândva vor creşte, ajungând la perfecţiune.

Instructoarea dădu aprobator din cap, zâmbind, în vreme ce fetele se îndreptau ezitând către bebeluşi, luându-i de mână.

De acolo trecură în alte camere, unde nişte copii mai mari, erau ocupaţi să înveţe să-şi folosească braţele şi picioarele, şi să-şi dezvolte

diverse deprinderi. În alte camere, copiii învăţau să vorbească, însuşindu-şi principiile de bază ale cercetării. La etajul superior al Templului, erau cazaţi cei care erau pregătiţi să plece şi să iasă în Kronweld în următorul tara.

Acolo, li se explica cum se realiza ştergerea amintirilor despre viaţa din Templu, asupra celor ce urma să îl părăsească, prin folosirea unor tehnici de dominare a memoriei. Aceasta se făcea pentru a păstra neştirbite secretele Templului, cât şi sfinţenia sa printre locuitorii planetei. Văzând aceste scene fetele prezente încercară să-şi amintească dacă nu cumva trecuseră şi ele prin stadiile văzute mă înainte. Dar toate aceste încercări erau doar nişte slabe dorinţe înceţoşate în mintea lui Ketan.

Rămas singur în camera sa la sfârşitul zilei în care vizitase Templul, Ketan ştia că nu se apropiase mă mult de descifrarea misterului acestuia, decât în ziua când ieşise el însuşi pentru prima oară pe porţile sale.

Pentru ceva timp, ciudatele şi copleşitoarele forțe, la a căror acţiune fusese martor în camera de naştere îi creaseră o stare de confuzie. Acum el vedea limpede că toate aceste fenomene nu erau decât un paravan, care ascundea un mister şi mai profund decât cel aparent. Viaţa nu era creată de acele focuri fumegânde, era limpede că totul era o farsă grotescă.

Unde oare era locul în care se desfăşura

apariţia vieţii? Şi care cum putea să se menţină viaţa în mijlocul acelor lumini atât de intense? Oare nu cumva cele văzute de el nu erau decât o jumătate a soluţiei misterului, destinată a fi cunoscută doar de novice, în vreme ce Doamnele Templului, care erau mai în vârstă nu cumva erau participante la apariţia vieţii?

Ketan hotărî că nu avea decât o singură cale de a afla cum stăteau într-adevăr lucrurile, anume să o întrebe pe Matra. Era sigur că ea îi va cere să vină din nou să o vadă. Iar când o va face, era hotărât să afle de la ea răspunsurile la aceste întrebări, chiar de ar fi trebuit să o sugrume pentru a le obţine.

Şi-ar fi dorit ca în acele clipe să o poată vedea pe Elta, şi să-i poată vorbi. Era mirat mai mult decât oricând de venirea ei deliberată aici. Nu îi putea înţelege rostul, mai ales de când ştia de duşmănia pe care Matra o nutrea faţă de persoana ei. Era de înţeles faptul ca ea să fi venit pentru a încerca să încheie un pact de neagresiune cu Matra, dar aici Ketan se izbea din nou în presupunerile sale de faptul că nu ştia nimic concret. Ce fel de înţelegere trebuia să fie încheiată între cele două femei?

Cine erau Etatiştii, şi ce rol jucau ei în toată povestea asta? Lui Ketan i se părea că însoţitoarea sa, Nelan, era mă mult gardian decât îndrumător. Ea se ţinea scai de el, de îndată ce ieşea din cameră în fiecare dimineaţă,

nepărăsindu-l o clipă, până seara, când intra din nou în ea. Era sigur că îndatoririle ei obişnuite nu îi cereau să-i observe într-un mod atât de atent fiecare mişcare. Totuşi, remarcă faptul că şi celelalte însoţitoare îşi tratau protejatele într-un mod asemănător.

Câteva zile mă târziu, Nelan i se adresă Murnei la masa de prânz:

— Ai început să te obişnuieşti cu viaţa în rândurile noastre? încercarea sa de zâmbet fu de-a dreptul grotescă.

— Îmi place, minţii cu seninătate Ketan. Este cea mai sfântă viaţă pe care o femeie ar dori vreodată să o ducă.

— Ai dreptate, spuse Nelan, clătinând afirmativ din cap. Şi Ketan observă abia acum că în timpul acestei conversaţii, în jurul lor se mă strânseseră încă vreo şase fete, ca şi când iar fi aprobat spusele.

— Dar asta nu face decât să dovedească un singur lucru, anume că funcţia pe care o deţinem pe scara socială ar trebui să ne dea dreptul să beneficiem de cele mai bune compensaţii posibile pentru toată viaţa, ca răsplată pentru faptul ca ne-am izolat de lume. Merităm să beneficiem din plin de produsele de larg consum şi plăcerile vieţii de care ne-am putea bucura aici, dar pe care nu le avem.

— Asta aşa-i, spuse o altă femeie mai în vârstă dând afirmativ din cap. Matrei nu prea i-a

păsat ca noi să avem la îndemână bunuri de larg consum pentru a ne îmbunătăţi gradul de confort în timpul vieţii noastre desfăşurate aici. Ea insista totdeauna atât de mult privitor la faptul că trebuie să fim devotate în îndeplinirea datoriei noastre, încât abia dacă ne mai rămânea timp să trăim cât de cât.

— Devotamentul în îndeplinirea sa este scopul nostru principal în viaţă, remarcă Nelan pe un ton solemn. Dar avem tot dreptul să cerem aceste lucruri pe care le merităm. Este o cale sigură de a le avea.

Ketan se întreba ce şi-ar fi putut dori mai mult faţă de ce aveau acum. Viaţa în interiorul Templului se desfăşura într-un lux mai opulent decât visase el vreodată să aibă în cadrul propriei sale clase sociale în Kronweld. Se mai întreba de asemenea unde aveau să ducă toate astea?

— Avem nevoie de ajutorul vostru, al tuturor Doamnelor mai tinere ale Templului, vorbi altcineva, adresându-se direct lui Ketan. Anetel ne va ajuta să dobândim tot ce visăm dacă o vom sprijini.

— La ce te referi? întrebă Ketan curios.

— Matra a îmbătrânit, spuse Nelan. Ea va muri curând. Una dintre noi va trebui să fie pregătită să o înlocuiască când se va întâmpla acest lucru. Succesoarea sa va fi aleasă prin consimţământul dat de toate membrele

Templului.

Majoritatea ne-am hotărât să o sprijinim pe Anetel. Ea este cea mai potrivită pentru această importantă funcţie. Sub domnia sa Templul Naşterii va cunoaşte o nouă epocă de progres. Nou născuţii vor ajunge în Kronweld, fiind mult mai capabili decât până acum să-şi ocupe locurile ce li se cuvin de drept în viaţa planetei noastre.

Şi Anetel se va îngriji ca traiul în rândul Doamnelor din Templu să fie mult îmbunătăţit. Vom avea locuinţe mai bune, mai multă libertate de a ne bucura de viaţă, compensând astfel lipsa lucrurilor la care a trebuit să renunţăm atunci când am venit aici. Nu-i aşa că acest lucru este de dorit?

Ketan dădu afirmativ din cap, spunând:

— Da, este foarte de dorit. Ele îi zâmbiră prietenoase.

— Să însemne asta oare că ni te vei alătura în sprijinirea Anetelei?

— Da.

Ele îi zâmbiră şi mai mult rămânând împreună cu el pe tot parcursul mesei de prânz.

Idealism curat! gândi el.

Acest cuvânt i se învârti prin minte cu amărăciune lui Ketan. Deci ăsta era Templul Sfânt al Naşterii. Şi astea erau Doamnele altruiste şi sfinte ce se sacrificau, dedicându-se slujirii înaltelor idealuri existenţiale. Aceste

femei meschine, limitate în gândire, care se adunau în „bisericuţe”, luptându-se între ele până la sânge pentru a dobândi în ierarhia Templului minorele avantaje conferite în lume de creşterea prestigiului personal şi a drepturilor pe care le aveau.

Ketan se întreba mirat oare ce gândeau acum despre toate astea fetele inocente care ascultaseră atât de captivate spusele Conducătoarei Centrului de Pregătire, care le iniţiase în legătură cu regulile convieţuirii în Templu. Probabil că deveneau tot mai lipsite de simţire, o dată cu trecerea tarelor.

Dar datorită conversaţiei pe care o avusese până atunci, din sufletul lui Ketan dispăruse orice simpatie de moment pe care ar fi putut-o avea cu privire la viaţa în Templu, sau orice îndoieli pe care le-ar mai fi putut avea privitoare la intenţia sa de a desacraliza acest loc, dezvăluind tuturor celor de pe planetă şarlataniile care se ascundeau în spatele somptuosului ceremonial ce avea loc aici.

Ketan nu-i vorbise niciodată direct lui Anetel. Nu o văzuse decât în timp ce trecea pe coridoare şi prin săli.

Ea era înaltă, blondă, cu o statură impresionantă. Părul îi era fin şi auriu. Avea o pricepere de neegalat pentru creşterea noilor născuţi. Aparenta sa răceală afişată de la distanţă era înşelătoare. Adresându-se direct

colegelor de câte ori era necesar, avea o personalitate foarte caldă, care îi învăluia complet pe cei ce o ascultau. Reuşea să le facă să se simtă în largul lor, chiar şi pe cele mai timide dintre Doamne, atunci când se hotăra să le vorbească. Cele care erau respinse de trăsăturile ridate şi colţuroase ale Matrei, erau uşor atrase de prezenţa ei captivantă.

Nu era îngustă la minte încercând să răspândească zvonuri răuvoitoare, dar în acelaşi timp nu era nici puternică şi extrem de directă în modul ei de exprimare. Nu se alătura nici unuia dintre grupurile care se strângeau pe săli sau în camere în pauze sau la sfârşitul zilei. Ea nu le cocoloşea pe novice.

Ea reprezenta pentru Ketan un mister din toate punctele de vedere.

De aceea el o urâse încă de la prima vedere. El ştia că ceea ce spuseseră însoţitoarele ce doriseră să le determine pe novice să se alăture uneia sau alteia dintre taberele care se luptau pentru deţinerea supremaţiei în Templu, erau cuvinte spuse mai întâi în particular de către Anetel. El mai ştia şi că ea era foarte conştientă de atitudinea reală a fiecărei Doamne din Templu şi îşi distribuia foarte atent colaboratoarele acolo unde propaganda lor avea cele mai mari şanse de reuşită pentru a lucra în folosul ei.

Ketan se întrebase nu o dată de ce Matra nu lua măsuri pentru curmarea acestei lupte surde pentru putere, căci dizidentele din Templu manifestau o cruntă dezordine, iar Matra nu putea să nu ştie despre asta.

Poate că ea ajunsese pur şi simplu la capătul puterii sale de convingere, fapt care nu-i mai permitea să controleze situaţia.

Dar ori de câte ori Ketan se gândea la acei ochi cu privire pătrunzătoare şi o mare putere de hipnoză, amintindu-şi modul de comportare al Matrei în faţa tastaturii Karildex-ului, nu îi venea să creadă că aşa stăteau lucrurile cu adevărat.

În timpul unor zile aparent nesfârşite, cu toate că de fapt acestea nu erau numeroase, Ketan şi Elta, împreună cu restul noilor Doamne ale Templului îşi însuşeau însărcinările de rutină privitoare la îngrijirea şi creşterea noilor născuţi.

Ketan considera că este ciudat de distractiv să îngrijească pe cei mai mici cetăţeni ai planetei, ajutându-i să se hrănească şi să-şi îndeplinească necesitățile personale mai dezgustătoare. El se gândea la ce s-ar fi întâmplat dacă profesorul Daran şi ceilalţi oameni din Casa înţelepciunii pe care îi cunoscuse ar fi intrat brusc pe uşă, recunoscându-l şi văzând că îndeplineşte aceste îndatoriri.

Apoi îşi aminti că Daran fusese ucis. Crima fusese înfăptuită de către forţele aflate la conducerea Templului şi în mâinile Matrei.

El ştia că nu mai avea de stat aici decât o perioadă scurtă de timp. Curând va trebui să se decidă asupra a ce avea de făcut, acţionând în conformitate, deoarece deghizarea lui începea să se deterioreze. Plastilina nu mai rezista prea mult din pricina solicitărilor şi frecărilor zilnice la care o supunea trupul său. În fiecare seară trebuia să o subţieze puţin cu apă caldă, şi să o remodeleze. Se întreba curios dacă nu cumva unele dintre Doamnele Templului nu observau o ciudată metamorfoză zilnică intervenită în aspectul său exterior.

El luase hotărârea finală cu privire la soarta Templului demult, şi pentru a o îndeplini nu aştepta decât să fie numit în postul de gardian din camera de naştere.

Era convins de faptul că în acea cameră se găsea soluţia întregului mister al Templului.

Credea că este calm, dar în ziua în care fu desemnat pentru postul dorit, respiraţia i se înteţi, şi pulsul io luă razna. Simţea că în sfârşit se afla pe punctul de a soluţiona misterul Templului o dată pentru totdeauna.

Se întreba doar cine va fi tovarăşul său de gardă? Ar fi fost un noroc din cale afară de mare să spere că va fi Elta. Totuşi spera că va fi vorba de cineva care nu avea să se amestece prea

mult în desfăşurarea investigaţiilor sale, punându-i beţe în roate, dar avea de gând să afle lucrurile pentru care se afla în Templu, chiar riscând să fie nevoit să o ucidă pe cealaltă gardiană pentru a o determina să tacă.

Intrând în camera de naştere, descoperi cu surprindere şi bucurie că tovarăşa sa de gardă era chiar Elta.

Ea stătea la intrarea în cameră, privindu-l şi nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Când se convinse că era chiar el se întoarse pe jumătate, ca şi când ar fi vrut s-o ia la fugă şi să scape de acolo.

— Elta, şopti el. Norocul meu este chiar mai mare decât aş fi putut spera vreodată.

La auzul acestor cuvinte trupul fetei păru să se cocoşeze obosit atunci când spuse:

— Vai, Doamne, de ce a trebuit să fii tocmai tu tovarăşul meu de gardă?

— Elta, nu te bucuri că putem fi singuri împreună mă mult timp?

— Nu. Ascultă-mă, Ketan, spuse ea cu o voce îndurerată. Eu am venit aici pentru ceva anume. Vreau să ştiu dacă de data asta vei avea sau nu încredere în mine. Poate că pot să fac şi eu tot ceea ce vrei tu să faci, adică distrugerea Templului, dar trebuie să mă laşi singură aici. Ieşi din camera de naştere, şi du-te înapoi în camera ta. Poţi ajunge acolo fără să fii văzut. Când voi fi terminat ce am de făcut mă voi

întoarce la tine. Ne putem croi drum afara de aici prin lupta, căci am descoperit locul în care sunt ascunse multe arme provenind din Ţara Întunericului. Vrei să faci asta pentru mine?

— Nu.

— Ketan…

— Nu, Elta, nu te voi lăsa să-ţi îndeplineşti planul nebunesc, indiferent de conţinutul lui. Care să fi fost motivul pentru care ai venit aici încă de prima dată, nu îmi pot da seama dar am propriile scopuri şi ele sunt cu mult mai importante de îndeplinit decât orice fel de plan ai fi putut concepe tu.

— Am vorbit şi cu Matra despre asta, a fost de acord cu mine…

Ketan o privi fix. Oare ce ar mai fi trebuit să creadă acum? El ştia prea bine că Matra o condamnase la moarte pe Elta. În aceste condiţii, cum ar fi putut ea să aprobe orice plan conceput de Elta care ar fi putut avea consecinţă distrugerea Templului? Oare ce încerca fata să facă acum?

— Nu pot crede asta, spuse el. Nu cred că distrugerea Templului ar fi posibilă fără a descoperi mai întâi secretele ascunse în această cameră. Oare cum este creată viaţa în mijlocul acelor flăcări ce se aprind în nişă? Care este secretul lor? Asta vreau să descopăr!

— Astea sunt secretele interzise ale Kronweld-ului, murmură fata. Niciun om nu trebuie să le

ştie. Niciuna dintre femeile din Templu nu le ştie! Nu te juca cu forţe care sunt atât de puternice încât nu pot fi înţelese de către om!

— Nici tu nu crezi asta mai mult decât mine. De ce ai devenit dintr-o dată atât de prudentă? Parcă lucrurile nu stăteau aşa atunci când ai lucrat pentru prima oară împreună cu mine în rândurile Neînregistraţilor, ajutându-mă să-i organizez!

— Poate că asta s-a întâmplat fiindcă am ajuns să-mi dau seama că sunt forţe care depăşesc puterea omului de a le combate, forțe care nu merită să le combaţi, pentru că a o face, nu ar însemna altceva decât să te dai cu capul de pereţi groşi de piatră şi încet-încet să îţi iroseşti energiile vitale şi toate şansele de a fi fericit. Şi acum pleacă, Ketan! Lasă-mă singură! Mă voi întoarce la tine cât de repede voi putea.

— Ba n-am să plec!

Niciodată, pe tot parcursul asocierii lor nu se simţise atât de îndepărtat de Elta ca acum, în mica cameră păgână ce se găsea în cele mai adânci măruntaie ale Templului.

Oare de ce vroia fata ca el să plece, lăsând-o singură aici?

Acest gând îl speria. Îşi imagină brusc cum ar fi fost viaţa lui fără ea. A face acest lucru semăna cu a te uita peste marginea unei prăpăstii negre şi adânci. Intră în panică şi căută să scape cât mai repede de el.

Ea stătea în picioare, în faţa nişei, privind fix în adâncurile sale. Vru să o ia în braţe şi să încerce să spargă misterele întunecate care se lăsaseră între ei ca nişte perdele de gheaţă.

Dar totul era în zadar. Acestea nu puteau fi înlăturate de o singură îmbrăţişare. Ele nu reprezentau altceva decât partea vizibilă a imperfecţiunilor ce erau adânc înrădăcinate în sânul întregii societăţi din Kronweld.

El începu să se plimbe împrejurul camerei lipsite de podoabe şi slab luminată, examinând-o atent însă acolo nu erau decât pereţii albi, din piatră masivă.

Nişa însăşi era la fel de pustie ca şi restul camerei.

Ketan se lăsă în genunchi, târându-se pe burtă, în încercarea de a pătrunde în interiorul acesteia.

Elta scoase un ţipăt îngrozit.

— Ketan…!

Lumina strălucitoare de culoare violet începu să se ridice în adâncurile nişei. Pentru o clipă păru să îl învăluie cu totul pe Ketan, iar trupul său căpătă o transparenţă îngrozitoare.

El sări de pe platformă înapoi în cameră. Chipul îi era alb de spaimă şi tremura din tot trupul, nemaiputându-se stăpâni.

— Ştii Elta… eu…

— Priveşte, uite-o, vine!

Focul alb sărea la ei, sfâşiind perdeaua groasă

de întuneric din nişă. Ketan îşi făcu un văl dintr-unul din faldurile rochiei pe care o purta pentru a-şi proteja ochii, şi privi fix în flacăra orbitoare din faţa sa.

Apoi totul se termină şi pe platformă zăcea un copil nou născut şi plângăcios. Elta îl luă în braţe.

— Dă alarma, spuse ea, pe un ton alb.

— Aşteaptă… Mai e ceva…

O ciudată fâşie de pânză albă era înfăşurată în jurul unuia dintre picioruşele copilului. Ketan o despături, descoperind o rană provocată de o tăietură adâncă, şi o foaie boţită de hârtie căzu din ea pe podea. El o ridică.

— Pare a fi un mesaj, spuse râzând puţin tremurat, deoarece ideea i se părea a fi incredibilă.

Elta îi aruncă o privire grăbită spunând:

— Distruge-l! Repede, Ketan! Cineva ar putea intra aici şi să ne găsească cu el. Mi-e frică…

Ketan îşi desprinse ochii de pe foaia de hârtie, privind-o pe Elta în ochi.

— Te-ai uitat suficient de adânc în lumină când a apărut, în momentul naşterii? Ai văzut un fel de peisaj în ea?

— Nu, căci am fost prevenite să…

— Am fost prevenite să nu vedem ceea ce Conducătorii noştri nu vor ca noi să vedem. Când acel prim val luminos m-a învăluit, mi s-a părut că această cameră ar fi dispărut şi pentru

o clipă am fost aruncat într-o altă lume îndepărtată. Acolo era o mulţime de oameni adunată într-o sală mai mare decât întregul Templu. Stăteam în picioare în faţa lor, la baza unei maşini mari, şi ei mă priveau în ochi, rugători şi plini de teamă. Ei strigau, rugându-mă să îi salvez.

Elta întoarse spatele, refuzând să-l privească în ochi.

— Probabil că nu a fost decât o iluzie.

— Nu, am văzut-o limpede, şi o voi mai vedea încă o dată. Data viitoare când o voi vedea, mă voi îndrepta către ea; voi pătrunde prin ea, şi voi găsi acea sală mare cu mulţimea de oameni care plâng, rugându-mă să-i salvez…

Ketan nu puse geana pe geană în noaptea aceea. De îndată ce putu să meargă în camera sa, se încuie înăuntru, scoţând la iveală bucata de hârtie pe care o găsise asupra copilului nou născut.

Era un lucru prea neobişnuit pentru a putea fi crezut să te gândeşti că pe bucata aceea de hârtie s-ar fi putut găsi un mesaj adevărat şi coerent venit din partea unei alte civilizaţii aflate în nevoie.

Şi totuşi, de ce nu?

Logica de fier pe care o dobândise în decursul îndelungaţilor ani de cercetare îi spunea lui Ketan că, copiii care chipurile erau creaţi în mijlocul flăcărilor din camera de naştere trebuie

să fi venit pe lume cândva, undeva, firesc, din părinţi naturali, ca şi puii de boii.

Oare locul naşterii lor să fi fost marea sală plină de oameni, care îşi îndreptaseră privirile spre el, considerându-l salvatorul lor? De îndată ce încerca să închidă ochii, pentru a adormi şi a nu se mai gândi la ei, milioanele de ochi ale acelor fiinţe îi reveneau în vis, privindu-l disperaţi.

Nu avu nevoie de prea mult timp pentru a descifra mesajul cu înţeles ambiguu. Dacă îl descifrase corect, era groaznic, nu atât prin cuvintele folosite, ci mai ales prin faptul că devenea vocea disperată a acelei adunări mari de oameni pe care o văzuse în viziunea sa.

Mesajul spunea acestea: „Dacă mai sunteţi vii, veniţi la noi. Salvaţi-ne. Aduceţi cu voi arme”.

Asta era cuvântul care îl intriga cel mai mult – anume cuvintele pe care le tradusese, utilizând cuvântul „armă”. Era un obiect folosit pentru pază. În Kronweld acest cuvânt avea doar două înţelesuri, fie că se referea la un ostaş, fie la un scut de protecţie, ca de exemplu inelul care înconjura Templul Naşterii pentru a împiedica pătrunderea neautorizată aici a locuitorilor veniţi din celelalte părţi ale Kronweld-ului.

Exploratorii care vizitaseră Ţara Întunericului concepuseră şi construiseră o adaptare a principiului scutului protector, care putea ucide bori şi alte animale aflate la o depărtare

considerabilă de ei. La o asemenea armă se referise Elta mai devreme.

Dacă traducerea sa fusese corectă, atunci însemna că autorii mesajului cereau o astfel de armă.

Traducerea, aşa cum fusese ea efectuată, nu fusese greu de făcut, fiindcă literele cu care era scrisă păreau a nu fi altceva decât nişte distorsionări ale alfabetului din Kronweld, cu câteva adăugiri necunoscute lui. Era o limbă ciudată.

În timp ce contempla foaia de hârtie, un sunet abia auzit străbătu adâncimile nopţii, ajungând până la el.

Se răspândi repede prin sălile mari şi pe coridoarele largi, răsunând puternic şi provocând ecouri, sfâşiind urechile tuturor celor ce dormeau. A devenit un strigăt îngrozitor de moarte, care s-a răspândit prin Templu, trezindu-i pe toţi din somn. Auzindu-l, Ketan fugi pe hol ca să vadă ce se întâmplase numai pentru a-l găsi plin de Doamne îngrozite, aproape dezbrăcate, şi tremurând de frig din cauza veşmintelor subţiri de noapte.

Chiar înainte ca el să îşi fi putut face loc către capătul sălii pentru a afla de unde venise ţipătul, ele se treziră împinse brutal înapoi, în camerele lor, de către puternicele gărzi ale Templului. Ketan le recunoscu ca fiind discipolele lui Anetel.

— Ce s-a întâmplat? spuse el, alăturându-se babiloniei generale, fără a fi auzit Nimeni nu ştia sursa ţipătului care îi speriase pe toţi.

Doamnele din Templu se împinseră înainte, îmbrâncind personalul care încerca să le împingă înapoi. Apoi, pentru câteva clipe, menghina care le strângea îşi slăbi strânsoarea, în timp ce ochii priveau nerăbdători de-a lungul coridorului. Din cealaltă parte a coridorului apărură alte reprezentante ale gărzii lui Anetel, iar menghina se strânse din nou, împingându-le încet înapoi. Apoi, de-a lungul şirului, se răspândi încet-încet vestea îngrozitoare.

— Cineva a încercat să o ucidă pe Anetel… înjunghiată cu un cuţit… a fugit pe săli cu el înfipt în spate… una dintre novice a făcut-o… nu se ştie numele ei…

— Te pomeneşti că a fost Elta! gândi Ketan.

Mintea lui Ketan gemu sub greutatea acestui gând, refuzând să îl accepte. Dar vestea se repetă la nesfârşit în rândul şirului de fete. Elta încercase să o omoare pe Anetel. Toate fetele şopteau – o novice nebună s-a luat la harţă cu Anetel încercând să o omoare – oare să fi fost deja moartă? Ea se numea Elta.

Ketan se întoarse în camera sa şi închise uşa. Ce se întâmplase oare acolo? se tot întreba el.

Se aruncă într-un scaun şi rămase perfect nemişcat în răstimpul cât inima îi bătu de o sută de ori.

Dacă s-ar fi dovedit că este adevărat că Elta încercase să o omoare pe Anetel, el nu putea face încă nimic pentru a o ajuta. Dar de ce făcuse ea un lucru atât de nebunesc? Nu ăsta putea fi motivul pentru care ea venise în Templu.

Nu trebuia să şi dezvăluie adevărata identitate înainte de vreme. El se strădui să se calmeze oarecum, până ce scandalul de pe hol s-ar fi liniştit. Trebuia să aştepte până dimineaţă pentru a obţine toate informaţiile disponibile cu privire la incident şi pentru a se asigura de faptul că lua o decizie corectă. Apoi ar fi avut suficient timp să acţioneze. Trebuia să fie… Până atunci trebuia să mai aştepte puţin.

Nu ştia dacă în cele din urmă adormise sau nu, sau cât timp şezuse acolo. Următorul lucru de care îşi dădu seama după aceea fu că în cameră intrase cineva care îl striga. Vocea îi vorbi brusc, şoptit şi neclar. Îşi răsuci capul, iată că se auzi din nou. El descoperi sursa de unde venea vocea – era un spaţiu aparent gol de pe perete. Ascultă, ţinându-şi respiraţia.

Vocea „venea” din nou, ca din agonia morţii. Era vocea Matrei. Ketan… Ketan… răspunde dacă mă auzi. Ketan… Te aud. Unde eşti? şopti el răguşit.

— În camera mea. Vino la mine imediat. Ai grijă să nu fii descoperit Vino… Vocea se pierdu, auzindu-se din ce în ce mai încet.

Mişcându-se foarte repede, şi fiind pe deplin treaz acum, Ketan se furişă până la uşă, o crăpă puţin, scoase capul şi privi în jur. Coridorul era din nou pustiu fiindcă fusese evacuat demult, iar Doamnele din Templu se reîntorseseră în camerele lor, recăzând într-un somn agitat şi plin de teamă.

Dar una dintre ele, fără îndoială o partizană a lui Anetel, patrula în capătul îndepărtat al coridorului. El o văzu făcând un pas înapoi pentru a dispărea după colţ.

O luă la fugă, ieşind pe uşă, îndreptându-se în vârful picioarelor către capătul coridorului. El mergea cu capul întors, fugind aproape cu spatele pentru a putea supraveghea cu coada ochiului celălalt capăt al coridorului, ca să nu fie descoperit de gardiană. Ketan văzu cum apare încet piciorul acesteia dincolo de colţ şi se ascunse după tocul unei uşi strâmte, făcându-se una cu zidul. Adâncitura acesteia nu era suficient de mare pentru al ascunde complet.

Se lipi cu unul din obraji de uşă, privind la gardiană cu un singur ochi. Trase adânc şi şuierător aer în piept atunci când o văzu că priveşte fix de-a lungul coridorului, uitându-se către el.

În acele momente se gândi la Matra. Oare de ce îl chemase bătrâna tocmai acum? Să fi făcut oare asta din cauză că era pe moarte?

Acest gând îi acceleră pulsul. Trebuia

neapărat să-i afle restul poveştii înainte de…

Gardiana se oprise acum, privind atent în josul coridorului. El se trase mai înăuntru, şi literalmente, printr-un efort teribil de voinţă se lipi şi mai mult de zid.

Apoi, ea se întoarse încet cu spatele, fiind convinsă de faptul că totul era în regulă. Ketan îşi ţinu respiraţia, în timp ce ea se retrăgea, pentru ca în cele din urmă să iasă din raza sa vizuală, dispărând după colţ.

Camera simplă a Matrei se găsea în capătul coridorului, faţă în faţă cu intrarea care ducea către sala principală de adunare a Templului. Ketan sări din strâmtul ascunziş de după tocul uşii, şi o mai luă încă o dată la fugă, de-a lungul coridorului. Ezită puţin în faţa uşii camerei Matrei. Coridorul era gol. Profită de ocazie, ţâşnind înăuntru.

Timp de câteva clipe, crezu că odaia în care intrase era pustie, până când ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul de acolo. Apoi o voce subţire, aproape neinteligibilă îl strigă pe nume. Ea venea dintr-un pat adânc, situat în cel mă îndepărtat colţ al camerei.

Matra era acolo. Doar chipul i se vedea. Mâinile sale strângeau puternic marginea păturii cu care era acoperită.

— Mă bucur… că ai venit la timp… şopti ea, extrem de obosită. Mor şi mai sunt nişte lucruri pe care trebuie să ţi le spun.

— Pot să-ţi aduc ceva? întrebă Ketan încet. Ai nevoie de ceva care să-ţi uşureze moartea?

— Adică vrei să spui să o grăbească, la asta te referi, aşa-i? Vrei să fii amabil, spuse ea pe un ton ciudat. Dar nu, trebuie să-ţi spun ceea ce am de spus, şi pentru asta trebuie să vorbesc atâta vreme cât mai am viaţă în mine. Mă întâi trebuie să-ţi spun despre Elta. M-am înşelat în privinţa ei. A venit şi ea azi la mine şi atunci mi-am dat seama de greşeala mea. Fii bun cu ea, Ketan, căci te iubeşte cu adevărat. Am vorbit mult cu ea. I-am arătat răul pe care Etatiştii îl făcuseră Kronweld-ului şi Pământului. Tu nu cunoşti numele asta, aşa-i? Ea m-a crezut, şi te va ajuta.

O contracţie dureroasă zgâlţăi trupul fragil a Matrei, deformându-l îngrozitor şi făcându-l aproape de nerecunoscut. Ketan stătea privind-o neajutorat, în timp ce spasmul îi trecea.

— Otrava lucrează repede, gemu Matra.

— Otrava?! Ce tot spui? Matra clătină afirmativ din cap.

— Asta-i „opera” lui Anetel. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta mai demult dar acum nu mai contează... Tu îmi vei continua munca... Trebuie să mă grăbesc. Sfârşitul se apropie ameninţător... Vreau să iei acest inel...

Odată acestea spuse, ea scoase din deget un inel, dându-i-l. Ketan îl luă mirat, căci abia dacă îi intra pe degetul mic.

— Păstrează-l. Te va proteja de răul pe care Anetel se pregăteşte să ţi-l facă. Da, îţi cunoaşte adevărata identitate… Acest lucru a fost cunoscut încă din primul moment în care a intrat în Centrul de Pregătire. Nu este chiar atât de uşor precum pare să pătrunzi în Templul Naşterii. Ea zâmbi macabru, spunând: Amândouă îţi cunoşteam adevărata identitate, şi fiecare din noi se gândea să te folosească în propriile scopuri, numai că aici eu am câştigat. Mă tem că avem foarte puţin timp la dispoziţie.

O altă grimasă de durere străbătu chipul ridat a femeii.

— Elta ştie ce are de făcut. Ea îţi va spune restul. Am vrut doar să ştii că ea este complet nevinovată, şi că n-a dorit niciodată răul nimănui.

— Dar atunci de ce a încercat să o omoare pe Anetel?

— A făcut… ea asta? Bătrâna încercă să se ridice în pat în capul oaselor, dar se prăbuşi înapoi, cu un geamăt de durere. Vai, nebuna! Micuţa nebună… Micuţa nebună minunată…

— De ce a făcut-o?

— Ea se gândea să ajute desfăşurarea ulterioară a evenimentelor, dar acest lucru va fi nefolositor, căci deţinem controlul total al situaţiei… Dar spui că chiar a încercat să facă asta?

— Nu sunt sigur de nimic. Astea-s doar zvonuri

care circulă prin Templu. Partizanele lui Anetel nu lasă pe nimeni să circule pe săli.

— Da… şi-a făurit demult propria organizaţie în rândurile noastre. Am urmărit atent desfăşurarea acestui proces. Dar asta nu mai are importanţă acum, căci eu am propria organizaţie, şi am reuşit să o împiedicăm să scoată de aici vreo informaţie impozantă.

Trupul Matrei fu cuprins acum de o durere tăioasă, care nu ceda. Ea îi contorsiona faţa şi înceţoşa ochii, până când fu nevoită să-i închidă, şi nişte bălţi albe de lichid se iviră la colţurile lor, bălţi care se măriră, scurgându-se în jos pe fața sa ridată, precum nişte rezervoare prea pline.

— Asta e sfârşitul, gemu ea încercând să-şi înfrângă durerea care o copleşea. Dar aveam atâtea să-ţi spun… Dar Elta… ea ştie toată povestea. Ai grijă să-şi capete şi ea inelul de care are nevoie, căci s-ar putea să-i fie şi ei de folos. Să nu le pierdeţi, niciunul dintre voi. Acum… Zeul să te binecuvânteze.

Acestea fiind zise, trupul i se contorsiona, scoase un horcăit oribil din gât şi rămase nemişcată.

Ketan rămase vreme îndelungată îngenunchiat lângă trupul femeii, neînţelegând ce se petrecuse în faţa ochilor să şi nefiind în stare să facă vreo mişcare. Continua să privească fix în jos către trupul moartei, fiind

cuprins de o uimire nesfârşită. Şi brusc avu sentimentul teribil că deasupra lui se află nişte forţe şi puteri extraplanetare, atunci când realiză faptul că Zeul căruia Matra îi ceruse să-l protejeze şi să-l binecuvânteze nu era totuna cu cel la care se referea Nabab, şi discipolii să.

Privi în jos, către cadavrul scund şi obosit. Oare cine ştie câte poveri deosebit de grele cărase pe umeri în timpul nenumăratelor tara ale vieţii sale?! Acum deja începuse procesul de putrefacţie. Probabil că acum niciun om nu va şti cu adevărat care erau acele poveri.

Deodată se ridică brusc, conştient încă o dată atât de poziţia în care se găsea, cât şi de pericolul căruia îi era expusă Elta. Privi curiosul inel pe care i-l dăduse Matra. Nu era decât o fâşie strălucitoare de aur. Şi Elta avea unul asemănător. Cum puteau forţele mântuitoare să existe în obiectul acesta cu aspect atât de mic şi inutil la prima vedere?

Coridorul era încă pustiu atunci când intră din nou în el. Nici măcar gardiana nu se mă zărea. Se reîntoarse repede în propria cameră, fără incidente, aşezându-se în fotoliul în care stătuse mă înainte.

Moartea Matrei îl afectase profund. Nu era nimic mă dezgustător decât să asişti la moartea cuiva. În Kronweld cei care îi însoţeau pe bolnavii incurabili în Palatul Muribunzilor erau ei înşişi nişte paria şi numai cei mai needucaţi

dintre cei ce fuseseră decăzuţi din toate drepturile cetăţeneşti puteau fi forţaţi să practice această meserie. Moartea era un lucru abominabil.

Totuşi, el îşi reaminti că la un moment dat Matra fusese cuprinsă de o curioasă pace şi seninătate. Ei nu-i fusese teamă, ba chiar păruse să întâmpine bucuroasă moartea. Părea să nu regrete decât că forţele ce se aflau în conflict în jurul ei nu îşi găsiseră un echilibru satisfăcător. Ketan simţea că are o obligaţie iraţională faţă de femeia moartă, o obligaţie ce îi cerea să îi continue munca, chiar aşa cum dăduse ea de înţeles că trebuie să facă, indiferent în ce ar fi constat aceasta.

Dar gândul la Elta nu-i dădea pace. Oare de ce încercase ea să o ucidă pe Anetel? Micile afaceri meschine din Templu nu o priveau, căci era clar că trebuia distrusă întreaga sa structură.

Ketan se strădui în zadar să conceapă un plan logic pentru a se apropia de Elta.

Gărzile veniră să-l ia ca din oală, în timp ce el stătea acolo nemişcat.

14

Anetel se găsea în fruntea lor, iar trei dintre partizanele sale o urmau.

Ketan sări în picioare, iar Anetel îl străfulgera cu o privire obraznică. Un zâmbet sarcastic îi apăru pe buze. Ea avea unul din braţe prins în

bandaj, înfăşurat într-o faşă groasă legată de gât. Cineva o înjunghiase cu adevărat.

— Ai putea la fel de bine să-ţi dai jos bucata aia de plastilină de pe nas, căci oricum e gata-gata să cadă.

— Mulţumesc, prefer să o păstrez, căci abia m-am obişnuit cu ea.

— Cum vrei! Ce nebun trebuie să fi fost să-ţi închipui că poţi veni aici, să o înşeli pe Anetel fără a fi descoperit. Am toate înregistrările făcute de Matra privitoare la atacul pe care l-ai întreprins asupra fetei de la Centrul de Pregătire pentru a te putea deghiza în femeie. Am înregistrările tuturor convorbirilor tale cu Matra, precum şi înregistrări video cu felul amuzant în care te chinuiai să-ţi refaci deghizarea în fiecare dimineaţă. Mai am şi imagini cu privire la felul în care ai pângărit camera de naştere.

— Vreau mesajul primit de dincolo! Dă-mi-l imediat! întinse mâna poruncitor.

Ketan sări înapoi, ajungând atât la foaia cu mesajul original, cât şi la cea cu traducerea, ce se aflau pe masa din spatele lui. Le aruncă pe uşiţa gurii de gunoi ce se deschidea în perete.

— Şi asta îmi convine la fel de mult. Pur şi simplu nu doream ca el să fie la îndemâna tuturor Doamnelor curioase, care ar fi putut începe să-şi pună întrebări privitoare la conţinutul său.

A trebuit să le omoram pe Doamnele

Templului care au reuşit să traducă asemenea mesaje.

— Au mai fost şi altele?

— Foarte multe. De asta vi se atrage atenţia să nu examinați copiii imediat după naştere, ci să-i aduceţi repede în camera de primire. Dar tu ar fi trebuit să fii oricum condamnat.

El privi drept în ochii săi plini de aroganţă.

— Şi ce înseamnă asta?

— Întrebarea ta mă surprinde, spuse ea pe un ton batjocoritor. În Kronweld erai un cercetător atât de important, încât doreai să dărâmi acest Templu, distrugând miturile din jurul său, şi înlocuindu-le cu adevărul. Nu ai auzit niciodată despre adevărul din Templu, şi despre uşa pe care se intră în Marea Margine?

Ketan o privi uluit. Anetel râse. Apoi fu cuprins de un uriaş val de uimire. Asta însemna deci nişa aceea întunecată!

Ce prost fusese să nu-şi dea seama mai devreme de asta! Aceasta era Marginea însăşi!

— Din trecutul tău îmi amintesc de faptul că în tinereţe ai propus cercetătorilor să descopere o cale de a trece prin sau peste Margine pentru a descoperi ce se află dincolo de ea. Ei, bine, vei afla!

— Ce vrei să spui?

— Cu sute de tara în urmă în Kronweld a avut loc o crâncenă şi faimoasă bătălie. Pe vremea aceea, pe planetă se găseau mii de oameni

ignoranţi şi primitivi, care se opuneau activităţii cercetătorilor. Ei pretindeau că cercetarea încălca voinţa Zeului şi în numele acestui principiu au măcelărit sute dintre cei mai nobili cercetători ai noştri. Dar până la urmă au fost înfrânţi, şi un mare cercetător al cărui nume este dat acum uitării a descoperit cum să construiască o poartă pentru a putea pătrunde în Marea Margine, care se va deschide într-o întunecată şi teribilă lume transformată în închisoare, care se găsea de cealaltă parte a acesteia. O lume pe lângă care Ţara de Foc şi Ţinutul Întunericului ar putea fi asemuite cu grădinile Paradisului. El a construit această poartă, şi ignoranţii învinşi au fost încarceraţi în acest ţinut. O lume în care nimeni nu moare niciodată, şi se mai află şi azi cu toţii acolo.

O bruscă şi ciudată viziune apăru în faţa ochilor lui Ketan, și o puternica masă de chipuri rugătoare. Propriul său chip îi trăda emoţia pe care o simţea.

— Aaa! Deci înseamnă că i-ai văzut atunci, râse Anetel. Şi acum observ că îţi este milă de ei. Fie-ţi milă de propria persoană, biet cercetător, pentru că ai putea să li te alături şi chipul ţi-ar putea fi unul dintre acelea care se uită îngrijorat către noi, bântuind ca un coşmar visele curioaselor Doamne ale Templului, care ar încerca să pătrundă secretul vieţii viitoare – până când ele ţi se vor fi alăturat de asemenea.

— Nu mă poţi crede atât de tont încât să cred o asemenea minciună absurdă. De ce nu s-a ştiut nimic despre treaba asta până acum în Kronweld? Şi de unde oare vin noile vieţi? Povestea pe care mi-ai îndrugat-o până acum este cam greu de crezut, căci nu dă nicio explicaţie acestui fenomen.

— Fenomen, zici? Acesta a fost un alt triumf al aceluiaşi cercetător care a deschis şi Marea Margine. Dacă asta te face să te simţi mai bine, află că ai avut dreptate în susţinerea teoriilor tale privitoare la apariţia vieţii. Noi ne năşteam în acelaşi fel oribil ca şi horii, a căror companie o consideri a fi atât de plăcută și de dorit, dar poporul Kronweld-ului a fost scutit de a trece prin acest proces groaznic pentru a aduce pe lume copii. Aceştia, aduşi pe lume de cei închişi sunt cei care au fost scoşi prin Marea Margine pentru a împrospăta populaţia Kronweld-ului. Ei sunt animalele care ne aduc pe lume, dar numai copiii ajung până la noi; adulţii nu pot parcurge decât calea inversă.

Ketan rămase şocat. Oricât de atroce ar fi fost spusele lui Anetel, ele ar fi explicat totul, dacă ar fi fost adevărate. Tot ceea ce avea legătura cu Templul era atât de ciudat şi ireal, şi totuşi, fiecare revelaţie, oricât de incredibilă ar fi fost la prima vedere, părea să-l aducă tot mai aproape de adevăr.

— Vei fi condamnat azi, spuse Anetel. Se

întoarse cu spatele către el ca să plece.

Ketan sări repede în picioare, încercând să o urmeze. Instinctiv, ea se răsuci pe călcâie, dându-se într-o parte, iar mâna sa liberă ţâşni de sub rochie.

— Cred că ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa? spuse ea. Ketan privi fix la obiectul pe care ea îl avea în mână. Era o armă din Ţara Întunericului, care ar fi fost în stare să-l transforme în cenuşă într-o clipă.

Apoi, în timp ce ea îl privea aşa cum stătea nemişcat în faţa ei, privirea îi fu atrasă de inelul de aur ce strălucea pe degetul mic a lui Ketan. Acest lucru păru să o liniştească brusc.

— Deci Matra s-a gândit să mă învingă, chiar şi după moarte, murmura Anetel. Dă-mi inelul ăla imediat. Ochii femeii erau ca două diamante ce emanau atâta răceală, încât orice om normal nu putea pricepe de unde venea ea. Ketan îi dădu imediat inelul.

El ştia că nu avea de ales, fie i-l dădea, fie era ucis pe loc.

— Bine, spuse ea, băgând inelul în buzunar cu o mişcare rapidă. Acum neîndoielnic, că Elta are şi ea unul la fel. Trebuie să i-l iau neapărat.

Anetel şi însoţitoarele ei încuiară uşa la plecare. Ketan rămase mut, privind fix după ele. Privi alene în jos, către degetul pe care până acum câteva clipe era inelul. Acum nu mă era nicio cale de scăpare, dar cel puţin descoperise

secretul Templului. Era totalmente sigur că va fi trimis în exil, dincolo de Marea Margine.

Cu toate acestea, Ketan fu cuprins de o ciudată încântare. Oare ce mai conta că îşi putea pierde viaţa dacă aşa reuşea să demonstreze viabilitatea cercetărilor sale?

Şi cumva, undeva, dacă mai rămânea în viaţă, va descoperi o cale de întoarcere. Elta era singurul său motiv de îngrijorare Oare ce se va întâmpla cu ea? Atunci, o voce răsună în cameră.

— Ketan… Mă auzi? Dacă da, răspunde-mi!

— Elta! Unde eşti?

— Am scăpat din celula în care fusesem închisă şi am descoperit unde este Centrul de Comunicaţii al Templului. Acum îţi vorbesc cu ajutorul său. Eu pot auzi tot ce se vorbeşte în camera ta. Ascultă-mă, Ketan. Ştiu ce vor să-ţi facă. Am furat una din armele aduse din Ţara Întunericului şi mai pot fura una. Sunt de asemenea deghizată, şi mă voi ascunde în camera de naştere. Voi fi una dintre gardienele de acolo. Voi ascunde una din arme chiar în interiorul nişei. Lasă-le să te ducă până la ea şi apoi ia arma; vom ieşi luptând de aici. Nu avem de ales.

— Nu, Elta! Asta-i imposibil. Trebuie să-i omorâm pe toţi cei de aici pentru a reuşi. Şi apoi unde ne-am putea duce? Toţi locuitorii Kronweld-ului ar fi afară, aşteptându-ne, căci

ştiu sigur că există comunicare cu exteriorul.

— Ba asta trebuie să facem! Nu este timp de pierdut.

— Tu pune arma în nişă, aşa cum aveai de gând să faci, apoi, când trec dincolo, urmează-mă.

— Nu!

— Pentru asta ai venit, nu-i aşa?

— Da, da... dar...

— Vom găsi drumul de întoarcere. Tu ştii ce se găseşte de cealaltă parte a Marii Margini, dar eu nu ştiu, şi asta va fi pentru mine împlinirea viselor noastre comune. Şi îţi voi dovedi că indiferent care este lucrul de care te temi, nu există absolut niciun motiv să o faci. Acum te rog, ascultă-mă, şi fă ce îţi spun, Elta!

— E în regulă. Sunt nebună de legat, dar asta se întâmplă doar pentru că te iubesc. Pregăteşte-ţi arma, şi fii gata să o foloseşti în momentul în care se declanşează flăcările. Trebuie să ucizi repede, în momentul trecerii.

În camera de naştere era o linişte mormântală atunci când se citi sentinţa dată împotriva lui Ketan. El stătea tăcut în picioare, aşteptând în faţa deschiderii de abanos a Marginii ce se căsca înaintea sa.

În spatele lui se găseau Doamne ale Templului care stăteau tăcute în picioare, de parcă ar fi fost fantome, aşteptând să-şi ia în primire prada.

El nu privi către postul de gardă în care stătea Elta, din teama de a nu o trăda. Se întreba prin ce mijloace reuşise ea să evadeze? Prezenţa ei îi dădea un sentiment de satisfacţie şi confort, deoarece ştia că indiferent cât de mari ar fi fost pericolele către care se îndreptau acum împreună, niciunul dintre ele nu egala pericolul la care era expusă fata aici, în Templu.

Privind în spate, observă acum două Doamne solide ale Templului, înarmate cu câte o bâtă lungă, cu vârful înfăşurat. Acestea urmau a fi utilizate în cazul în care el ar fi devenit recalcitrant, nesupunându-se ordinului de a păşi în flăcări. Şi mai în spate, se afla Anetel, care ţinea arma adusă din Ţara Întunericului în poziţie de tragere, fiind pregătită să o folosească în cazul în care cele două ajutoare ale sale ar fi dat greş.

Ketan era încă împlătoşat în deghizarea sa de plastilină, iar Anetel îi ordonase ironic să se îmbrace în hainele de iniţiere pe care le purtase la intrarea în Templu.

— Trebuie să faci asta, căci te aşteaptă o nouă iniţiere, spusese ea.

Acum aşteptau. El spera că nu vor avea mult de aşteptat, dar ştia prea bine ca s-ar fi putut să treacă chiar zile întregi, înainte ca vreun alt nou născut să fi apărut în mijlocul flăcărilor ce însoţeau deschiderea porţii.

Acest lucru era pe punctul de a se petrece

chiar acum! Umbrele pâlpâitoare purpurii treceau prin scutul de ebonită ce se afla în tancurile nişei. Un scâncet se auzi din rândurile Doamnelor prezente acolo. Ketan privi către locul în care ar fi trebuit să se afle arma pe care i-o promisese Elta, dar acolo locul era gol.

El privi fix, dezamăgit.

Purpuriul se transforma în roşu. Un val nimicitor de căldura îl învălui pentru câteva clipe. Apoi dispăru. Lumina flăcării străbătu toate culorile spectrului devenind albă, cu marginile albastre.

El se opri puţin din mers, întorcându-se. Imediat primi o lovitură perfida între omoplaţi, care îl făcu să se înconvoaie de durere. Acest lucru îl împinse înainte, în mijlocul flăcărilor albe-albăstrui. Aruncând o altă privire înapoi, văzu posturile gardienelor. Niciuna dintre ele nu era Elta.

Nu avu timp să perceapă la justa valoare semnificaţia catastrofală a acestui fapt. Parul i se opriră din nou între omoplaţi, provocându-i o durere sfâşietoare. Apoi se trezi fugind de-a lungul unui coridor de flăcări răsucite grotesc, care îi împingeau trupul dintr-o parte în alta, sfâşiindu-i carnea, ca nişte degete de foc.

Chipurile rugătoare din viziunile sale priviră fix, în sus, către el, ca şi cum pentru ele scurgerea timpului se oprise cu multe veacuri în urmă. Pe miile de chipuri contorsionate din faţa

sa se oglindeau teama şi groaza. Val după val, val după val, se îndreptau către el, strigându-l.

Şi se micşorau, dându-se înapoi din faţa atingerii sale, ca şi când s-ar fi ferit de o explozie fulgerătoare. Fiecare fibră a trupului îi strălucea şi îi ardea cu o flacără atât de strălucitoare, încât ar fi provocat orbirea oricărui om obişnuit.

Dar el nu era un om normal. Era un zeu într-un infern de lumină, care îl împingea tot înainte, mereu înainte, către adâncurile eterne ale spaţiului, dincolo de regate pentru care Kronweld-ul nu reprezenta decât un vis trăit pe jumătate, care nu existase niciodată în realitate – într-o ţară în care chipuri mute şi rugătoare priveau în sus către el, cerându-i să le salveze de calvarul trăit. Val după val, val după val…

La un moment dat, lumina ce-l înconjura păli şi se stinse, iar uriaşa masă de oameni pe care o văzuse până atunci dispăru. Era singur-singurel în întregul univers. În afară de el nu mai era nicio fiinţă vie. Fiind total împăcat cu sine şi lipsit de vise, plutea în vastul vid, ce se întindea între lumi pe care mintea să nu le putea percepe.

Începu să râdă. Asta era o existenţă stupidă, imposibilă. Prin urmare, el încetase să mai existe, dar existase cu o clipă mai devreme… clipa dinainte, pe care nu şi-o putea aminti. Nu existase o clipă mai devreme. El se afla în

eternitate, şi înaintea acesteia nu există nimic.

Râsul său scutură cerul presărat de stele care îl înconjura. Acesta ondulă spaţiul în care plutea, şi începu să se ridice şi să cadă, să se ridice şi să cadă, în valuri tot mai puternice, care se umflau, căpătând o mare amplitudine. Valuri care îl expediau de la un capăt la altul al universului, ajutându-l apoi să facă, cale întoarsă, spărgând şi împrăştiind peste tot nişte sori mari, de neînţeles, şi distrugând lumi întregi, cu mişcări ample.

Apoi sparse valul aflat în expansiune, şi străbătu foarte repede alte timpuri şi universuri, fiind purtat pe explozia nebună care avea loc o dată cu crearea unui nou univers.

Viziunea i se materializa. Picioarele i se mişcau încet, în sus şi în jos, târându-se printr-un strat adânc de nisip bătut de vânt. De la un capăt la altul al orizontului nu se vedea decât nisip, alb şi fierbinte, care reflecta lumina unei singure sfere, de o strălucire orbitoare.

În mijlocul deşertului se înălţa un turn impunător de stâncă. Era un adăpost, şi o posibilitate de salvare. Trebuia să ajungă neapărat la el. Viaţa îi depindea de asta, însăşi viaţa Kronweld-ului (la acest gând el făcu o mică pauză, străduindu-se să îşi amintească ce însemna acel cuvânt), depindea de asta. Trebuia să ajungă neapărat la turnul acela de piatră ce se găseşte printre nisipurile orbitoare.

15

Trezirea se produse la fel ca o naştere. La fel ca cealaltă naştere pe care Ketan o cunoscuse cu mult timp în urmă, când ieşise pentru prima oară afară în lumina soarelui pe uşile de aur ale Templului. La fel ca atunci, soarele îl orbea, iar realitatea fizică a lumii îl ataca cu o mie de suliţe.

Închise ochii, pentru a nu fi orbit de impactul cu albastrul cerului şi cu strălucirea sferei ce se găsea la mare înălţime pe el, dar şoaptele vântului răsunau ca un tunet în urechile sale; adierea sa era ca un strat de gheaţă aşezat pe faţa sa, iar pământul tare pe care era întins îi tortura carnea sensibilă a corpului.

Deschise ochii precaut. Indiferent de ce ar fi fost existenţa asta fără nume, sigur că nu era viaţă, şi nici ţinutul în care se afla nu era Kronweld-ul. Era foarte sigur de faptul că asta nu era viaţă, totuşi se întreba dacă nu cumva morţii pot percepe realitatea înconjurătoare?

Se întinse din nou pe spate, închizând ochii. Când îi redeschise, lumina de pe cer scăzuse în intensitate, iar vântul era mai rece decât înainte. Se mai auzea şi un alt sunet, care îi invadase simţurile, în timpul nemăsurat cât zăcuse acolo, dar numai acum reuşea să înţeleagă despre ce e vorba. O singură dată mai înainte în Ţara Întunericului mai auzise un astfel de sunet, adică curgerea grăbită a unui puternic

curent de apă, atât de mare cum nu erau în Kronweld.

Încet, se ridică, sprijinindu-se în braţe şi simţi cum amorţeala îi iese din minte, de parcă ar fi fost o perdea pe care cineva a tras-o. Deveni din nou conştient de sine, de propria identitate. Treptat, îi reveni în minte acel ultim vis fantastic pe care îl avusese în timpul căruia străbătuse cu viteza fulgerului milenii întregi, de la un capăt la altul al universului infinit. Dar nu fusese un vis. Mintea sa reveni la realitatea celor petrecute în camera de naştere a Templului.

Elta.

Îşi reaminti că ea îl însoţea, indiferent unde ar fi fost. Dar ea nu fusese prezentă la postul de gardă, precum promisese. Asta nu putea însemna decât un singur lucru, probabil, fusese prinsă şi ucisă, drept pedeapsă pentru încercarea de asasinat pe care o făcuse asupra lui Anetel.

Un sentiment de inutilitate şi dezamăgire îl cuprinse pe Ketan, aşa cum se întâmplase şi mai înainte, când Elta plecase la Centrul de Pregătire, iar el crezuse că o pierduse pentru totdeauna. Numai că de data asta, el nu mai avea cale de întoarcere. Nu se mai putea întoarce nicăieri, şi prin urmare, nici înapoi, la Elta.

Euforia de care fusese cuprins pentru că îşi atinsese scopul de a trece prin Marea Margine

fu pierdută şi întunecată de un sentiment copleşitor de singurătate.

Se întoarse încet, stând drept. Se găsea în mijlocul unei păduri. Nicăieri în juru-i nu se zărea vreun semn de viaţă, locuinţă sau alt tip de construcţie. Nu se vedea nicio urmă de oameni cu feţe rugătoare, pe care o văzuse în timp ce trecea prin poarta din Marea Margine care despărţea cele două lumi. Nu se vedea nicio urmă, nici măcar din Marea Margine însăşi, ca să nu mai spunem despre deşertul şi turnul de piatră ce se găsea în mijlocul său.

Ketan nu mă văzuse în viaţa lui o pădure ca cea în care se găsea acum. E adevărat că şi în Ţara Întunericului erau copaci, dar din cauza întunericului şi a frigului, a cerului plin de fum, aceştia erau ceva mic şi slab. Coroanele impunătoare de deasupra şi în jurul lui acum, erau teribile, în vreme ce privea în sus printre ele, văzând cum li se clatină vârfurile, ce ajungeau aproape la cer. Un sentiment de ameţeală îi întunecă vederea.

Se întreba unde se află? Era o întrebare fără sens, căci se găsea într-o lume specială, centrată pe sine şi creată de sine, unde avea să trăiască şi să moară singur. Dorea să se întindă din nou pe jos, dar simţurile torturate protestară, îndemnându-l să nu mai contemple peisajul. Se ridică, începând să se plimbe, pentru a-şi alunga din minte mirarea şi groaza

care puseseră stăpânire pe el. Târându-se înainte, păşind peste pietre şi ramuri, nu mai avu timp să-şi pună întrebările obsedante, care îl torturaseră până atunci.

Se trezi coborând o râpă, iar sunetul apei curgătoare deveni mă puternic decât înainte. După ceva vreme, putu vedea şi apa în sine. O privi fascinat, era un lucru de o frumuseţe atât de limpede, cum nu mă văzuse niciodată. Niciun bărbat din Kronweld nu mai văzuse vreodată înaintea sa aşa ceva. Pe planeta lor apa potabilă provenea doar din nişte bălţi fierbinţi, şi pentru a fi potabilă trebuia răcită artificial. Când înaintă şi băgă mâna în pârâu, descoperi că era rece ca gheaţa.

Bău cu sete şi îşi reluă încet căutarea unui drum de-a lungul malului apei. Era tot mai conştient de faptul că i se făcuse foame. Se întreba dacă pe aici or fi bori sau alte fiare comestibile, ca şi în Ţara Întunericului, dar îşi aminti că nu avea la el nicio armă.

După un timp, pădurea începu să se rărească şi să se lărgească, tot mai multe plaje se întindeau de o parte şi de alta a pârâului, înainte de a se transforma în nişte râpe ascuţite, ce se terminau cu nişte peşteri stâncoase, situate deasupra capului lui.

Cerul se întuneca tot mai mult, pe măsură ce el cobora în josul malului tot mai larg. Nu avea nici un drum definit, nu vroia decât să continue

să se târâie pentru a nu-şi mai chinui mintea cu întrebări, şi a nu se mai gândi la nimic.

Brusc, la urechi îi ajunse un sunet ce trebuie să se fi repetat de câteva ori, până când simţurile lui recalcitrante răspunseră la comandă, ajutându-l să înţeleagă despre ce era vorba. Era un sunet scâncit, ca un plânset, ce se transformă brusc într-un ţipăt ascuţit. Auzindu-l, se gândi la Palatul Muribunzilor din Kronweld, unde erau duşi răniţii şi bolnavii care refuzau să se sinucidă. Cineva îi spusese că asemenea sunete răsunau tot timpul în Palat.

Se grăbi şi auzi un sunet slab, în nisipul din spatele lui. Se întoarse tocmai la timp, ca să vadă o fiinţa murdară, în zdrenţe, care sărea la el, cu o privire de nebun. Apoi un braţ musculos îl prinse de gât, strângându-l, până văzu negru înaintea ochilor şi leşina.

Ketan nu ştia când acesta îi dăduse drumul de gât. El conştientiza doar faptul că vede din nou lumina şi că aude din nou sunetul încet şi îndepărtat al apei curgătoare.

Şi mai auzea şi un alt sunet. Până la urechile sale ajungea un şir de sunete greu murmurate, menite să exprime surprinderea.

Se ridică greu în şezut. Bărbatul care îl atacase stătea pe pământ, în faţa sa. Acesta îl privea fix, plin de mirare. Apoi Ketan realiză că bărbatul respectiv fusese înşelat de faptul că el era travestit în femeie.

Bărbatul era musculos, brunet, cu păr des pe braţe şi piept, care îi ieşea la iveală printre zdrenţe. Avea faţa neagră, acoperită de o barbă deasă. Dar avea ochi tineri, obosiţi, inteligenţa încă izvorând din ei. Îl privi fix pe Ketan, ca şi când ar fi vrut să îl străpungă de sub orbitele lor adânc săpate, ce se întretăiau cu o frunte înaltă.

În spatele său, Ketan încleştă mâna pe o piatră ascuţită pe care o găsise pe malul apei. Bărbatul deschise gura murmurând din nou ceva de neînţeles, şi Ketan se mişcă.

Braţul i se roti, expediind piatra drept către fruntea omului din faţa sa. Urmă un moment de durere şi surpriză, oglindiţi pe faţa bărboasă. Apoi acesta se prăbuşi ca un balot, fără vreun sunet. Sângele începu să-i curgă încet din rană, făcând bălţi în jurul ochilor, şi scurgându-i-se în barba neagră.

Lui Ketan i se făcu rău. Priveliştea sângelui uman curgând era ceva peste puterile de rezistenţă ale unui cercetător obişnuit din Kronweld. Era un lucru care ar fi putut îngrozi şi îngreţoşa chiar şi pe cei mai puternici dintre bărbaţi.

Se ridică cu o mişcare bruscă, nesigură, grăbindu-se să se îndepărteze fără a mai privi înapoi. Tremura din toate mădularele.

Apoi, până la urechi îi ajunse încă o dată un strigăt de durere şi groază.

Ketan privi înnebunit în jur, căutând să-i

descopere sursa, dar nu se vedea nimic. După o clipă, realiză existenţa ceţii fumegânde, care se ridica în aer, şi observă pentru prima oară că pe plajă şi în apropiere de coasta dealului era un foc mic, ce ardea încet O peşteră cu gura strâmtă se deschidea în deal, chiar în spatele lui.

Din instinct, Ketan ştiu că strigatul auzit venea de acolo.

Dacă această peşteră era un Palat al Muribunzilor, el dorea să o evite cât mai mult, stând cât mai departe de ea, deoarece toată viaţa i se înrădăcinase sentimentul de groază faţă de defectele şi bolile trupului omenesc, fiind învăţat că singurul remediu pentru a le repara era moartea. El se micşoră, căutând să se îndepărteze tot mai mult de sursa acelor ţipete care străpungeau aerul.

Totuşi, în Kronweld era un grup de cercetători, care credea că era inuman şi inutil ca un om să moară sau să fie ucis din cauza unei răni mici. Ei credeau că era posibil să repari trupul omenesc, şi Ketan simpatizase de multă vreme cu ei.

Se îndepărtă de poteca ce ducea la peşteră. Dar un sentiment inerent de compasiune faţă de fiinţa rănită care cerea ajutor îl făcu să îşi continue drumul. Sunetul pe care-l auzea semăna cu cel a unei femei cuprinse de durere. El tropăi prin nisipul uşor, îndreptându-se către gura peşterii.

În semiîntunericul de aici nu putu distinge nimic, dar fără îndoială că cineva se găsea acolo. O voce strigă, când el apăru în deschizătura peşterii. Intră şi rămase nemişcat, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască cu lumina slabă care provenea dintr-un colţ depărtat a peşterii dintr-o cârpă zdrenţuită, din care ieşea fum, şi care era suspendată deasupra unei farfurii pline de grăsime.

Când reuşi în sfârşit să vadă, privi în jur, prin peşteră. Înaintea sa, întinsă pe un pat scund, format din ramuri tinere de copaci, se găsea o femeie, care se contorsiona de durere. Încerca să ajungă la o sticlă, ce se găsea într-o nişă situată în zidul îndepărtat al peşterii. Ketan întinse mâna şi i-o dădu.

Îl privi recunoscătoare, cu ochi ridaţi, neînţelegând de ce era atât de ciudat. Continua să strige un singur cuvânt, ca şi când ar fi chemat pe cineva pe nume. În mână ţinea o bucată de cârpă murdară pe care o uda cu conţinutul unei sticle. Ketan recunoscu parfumul înţepător. Ea duse bucata de cârpă către nări, aspirând adânc.

În acel moment realiză, ea se sinucidea. Ketan nu avea dreptul să se afle acolo. Se ridică să plece, dar curiozitatea cercetării îl făcu să se întrebe de ce se afla ea acolo, cine era ea de fapt? Unde erau oraşul şi casa de unde venise?

Femeia se linişti acum, şi îşi înlătură cârpa de

pe faţă. Se aplecă pentru a o înlocui, astfel încât ea să aibă o moarte mă rapidă. În timp ce făcea asta, văzu că trupul ei pe jumătate dezbrăcat era îngrozitor de umflat. Se dădu înapoi îngrozit, deoarece trupul din faţa lui era extrem de desfigurat, ca al unei fantome. Nimeni din Kronweld nu cunoscuse niciodată o asemenea stare.

Vag, în adâncul mintii sale, răsări o amintire slabă, nevenindu-i să creadă că înţelege ce se întâmplă în faţa lui. O dată, o singură dată, mai văzuse aşa ceva. Porii pielii lui se deschiseră, un val de sudoare rece scurgându-i-se prin stratul de plastilină care îi acoperea corpul.

Da, mai văzuse aşa ceva o singură dată în viaţă, şi anume la Borii din Tara întunericului.

El îi smulse din mână zdreanţă murdară pe care şi-o pusese pe faţă, privind-o atent. Ea nu trebuia să moară.

Începuse să respire greu şi încet Ketan se simţea neajutorat şi uluit de ceea ce vedea. Scopul tuturor cercetărilor sale părea a fi foarte aproape şi uşor de atins, nu ştia să facă nimic în aceasta situaţie.

Privi brusc în sus, când deschiderea peşterii fu întunecată de o umbră care clătina. Era umbra bărbatului pe care îl lovise cu piatra în cap şi apoi îl părăsise, crezându-l mort. Poate că la început nu-l văzu pe Ketan în întunericul peşterii, căci ochii nu i se fixară asupra lui. El se

clătină mergând pe perdea şi prăbuşindu-se lângă patul de acolo.

— Mary! strigă el. Apoi îl văzu pe Ketan, care se găsea aşezat de cealaltă parte a patului şi scoase un strigăt sălbatic de furie, începând să se ridice. Privirea îi căzu pe sticla care se afla lângă Ketan şi pe cârpa din mâna sa. Apoi se întoarse din nou către femeia care zăcea pe pat.

Încet-încet trăsăturile de pe chipul său se destinseră. Un zâmbet recunoscător îi miji pe faţa îngrijorată. Îi întinse mâna lui Ketan. Acesta o privi, şi după ce ezită puţin, întinse la rândul sau mâna, dând un răspuns pe jumătate înţeles.

Întrebarea care îl frământa se ivi din nou în mintea lui Ketan. Oare cine erau cei doi? Şi în ce ţară se găsea? Poate că se afla într-un ţinut situat dincolo de graniţele Ţării Întunericului. Niciun bărbat nu trecuse niciodată dincolo de ele, atât de îndepărtate. După câte ştia el, dincolo de aceste graniţe se găsea doar un şir impenetrabil de mlaştini care fierbeau, unde trăiau şi zburau nişte fiinţe monstruoase.

Pentru o clipă, analiză posibilitatea ca el să fi pătruns pur şi simplu prin Marea Margine, şi să fi căzut în ţara pustie, despre care îi vorbise Anetel. Dar aici nu se vedea nicio Margine şi nici ţinutul în care se afla nu semăna câtuşi de puţin cu cel descris de ea, în timpul explicaţiei absurde pe care i-o dăduse cu privire la construirea Templului Naşterii.

Ketan îşi înlătură din minte această problemă, căci era neînsemnată, în raport cu extraordinara întâmplare ce se petrecea acum sub ochii săi. Ajunsese la apogeul cercetărilor sale. Dovada valabilităţii teoriei sale eretice cu privire la apariţia vieţii se găsea acum la îndemâna sa.

Bărbatul care intrase în peşteră se ridică brusc de pe pat şi îi făcu semn lui Ketan să îl urmeze afara. El se supuse. În lumina tot mai scăzuta a zilei, cei doi stăteau unul în faţa celuilalt, evaluându-se miraţi. În tot acest timp, bărbosul în zdrenţe privea nervos în jur, de parcă s-ar fi temut de un urmăritor nevăzut. Îngrijorarea sa nervoasă i se transmise şi lui Ketan.

Rosti o propoziţie scurtă, care părea a fi o porunca, dar care lui Ketan îi era total străină. Totuşi, ceva din intonaţia sa declanşă un sentiment ciudat de familiaritate în sufletul lui Ketan. Atât intonaţia, cât şi combinarea multora dintre sunetele fundamentale era identică cu cea din limba sa. Totuşi, cuvintele rostite de cel din faţa lui nu aveau niciun înţeles pentru el.

Dezgustat, locuitorul peşterii, obosit şi măcinat de griji, văzu că interlocutorul său nu îl înţelegea. El renunţă să se mai facă înţeles prin cuvinte, şi arunca un braţ de lemne pe focul ce ardea în faţa intrării în peşteră. Apoi scoase afară o grămadă de haine zdrenţuite, uitându-se la ele nemulţumit şi resemnat. Luă un par scurt din grămada de lemne din faţa lui şi îi înfipse

vârful în foc, până ce acesta începu să ardă, apoi îl scoase repede de acolo şi îl înfipse cu vârful în sus în nisip.

Utilizând două beţe mai mici, ridică o zdreanţă, ţinând-o la o depărtare de o lungime de braţ de el deasupra focului. O lăsă acolo până ce ea începu să se pârlească. Apoi o înfăşură pe vârful carbonizat al parului înfipt în nisip.

Îi făcu semn lui Ketan să facă la fel cu restul zdrenţelor. Ketan se supuse, întrebându-se în acelaşi timp oare care să fi fost scopul misterioasei ceremonii de ardere a zdrenţelor? Probabil că era vorba de vreo superstiţie nefolositoare, menită să-l îmbuneze pe Zeu. Asemenea lucruri nu erau necunoscute în Kronweld.

Celălalt bărbat aduse afară o oală mare de pământ pe care o puse pe pirostrii. Cu ajutorul unor vase mai mici aduse apă din pârâu, şi făcu un foc uriaş sub oala cea mare, urmărind nerăbdător cum apa se încălzea încet, iar în cele din urmă începu să fiarbă.

Ca pregătire finală, scoase un cuţit cu vârful ascuţit pe care îl ţinu deasupra flăcării, iar apoi îl înfăşură în cârpele pârlite. În cele din urmă, îşi legă o cârpă peste faţă şi se spălă cu nădejde pe mâini cu apă şi nisip, ţinându-le scufundate pentru o perioadă lungă de timp în apă foarte fierbinte; apoi le ţinu deasupra flăcărilor. După

ce le usca, şi le înfăşură în nişte pătrate confecţionate din cârpe, indicându-i lui Ketan prin semne să facă acelaşi lucru. Nişte gemete şoptite şi nişte ţipete a căror intensitate creştea constant, care îl făcură pe Ketan să-i îngheţe sângele în vine, răsunaseră în tot acest răstimp din peşteră. Cei doi se grăbiră să între.

Femeia se mişca de pe o parte pe alta într-o agonie sălbatică. Bărbatul scoase un sunet şoptit, ca o înjurătură spusă din gât şi o trase înapoi, către mijlocul patului. El umezi şi mai mult cârpa, cu lichidul din sticla şi aplica câteva picături din el pe nările femeii. Îi făcu semn lui Ketan să o ţină de braţe, şi să o oblige să rămână absolut nemişcată. Acesta îl ascultă, abia fiind în stare să privească la forma extrem de diformă a trupului femeii.

Fiind cuprins de un val de greaţă ce îi făcu tot mai rău, determinându-l să fie doar pe jumătate conştient, Ketan se supuse instrucţiunilor date prin semne de către bărbatul cel bărbos, dar acestea erau foarte puţine. El lucra contra cronometru, fiind cuprins de frenezie şi teamă. Aceste sentimente i se transmiseră şi lui Ketan. Ştia că ceva era în neregulă, dar nu ştia precis şi ce anume. Realiza doar faptul că o mare teamă şi groază umplea locul în care se aflau, şi părea să-i smulgă viaţa din trup încet, o dată cu fiecare respiraţie.

Trecu mult timp. Femeia începu să tremure

sub mâinile lui Ketan, dar acest tremur devenea tot mai slab. Apoi bărbatul se ridică, ţinând în braţe un mic animal roşiatic. El îl bătu uşurel cu palma peste fund, şi apropiindu-şi gura de a sa respiră lung şi încet.

O ceaţă păru să-l înfăşoare pe Ketan, cuprinzându-l cu totul. Greaţa sa condiţionată timp de o viaţă întreagă ce-i generase scârba faţă de toate manifestările biologice, nu fusese nici măcar parţial depăşită de propriile investigaţii pe care le făcuse în acest sens, în rândurile Neînregistraţilor, şi nici de experienţa avută cu borii.

Asta era o naştere. Acesta era începutul vieţii. Undeva, la propria lui venire pe lume, se petrecuse o scena identică cu cea la care tocmai asistase acum. Undeva, în lumea asta mare, s-ar putea ca încă să mai trăiască femeia care îl ţinuse în pântece. Ce groaznic ar fi pentru el să o întâlnească şi să o cunoască cu adevărat!…

El îşi aminti de reacţia pe care o avuseseră membrii Primului Grup atunci când le vorbise despre asta.

Totuşi, mai era şi un alt sentiment necunoscut, care îi tempera scârba într-o lume în care toţi bărbaţii ştiau cum veniseră pe lume, nu putea să fie o ignorare universală a celor de către care fuseseră aduşi pe lume. Se întreba în treacăt ce fel de lume ar fi aceea, şi ce fel de

relaţii s-ar putea stabili între locuitorii unei astfel de lumi?

Îşi lăsă privirea să alunece pe faţa bărbosului, care ţinea în braţe mica fiinţă umană. Pe faţa lui se puteau citi numai îngrijorarea, teama, şi încă un sentiment, pe care Ketan nu-l putea încă descifra.

Ketan se gândi la Elta, şi începu să tremure.

Simţi o schimbare bruscă, ce se produsese cu femeia pe care o ţinea încă strâns de braţe pe patul de lemn. Ea se mişcă de câteva ori convulsiv, apoi se destinse, privi la trăsăturile chipului ei liniştit şi diform, o pipăi pentru a vedea dacă mai respiră şi dacă îi mai bate inima.

Încet, fascinat de groază, se îndepărtă de ea. Era ca şi cum carnea femeii s-ar fi transformat într-o substanţă venită din altă lume. Era a doua oară când Ketan asistase la moartea unei fiinţe umane. După o perioada nedeterminată de timp, îl străfulgera un singur gând. Elta. Oare venirea pe lume a unei noi vieţi se solda întotdeauna şi obligatoriu cu o moarte?

Privirea i se îndreptă din nou către bărbatul bărbos, care rămăsese în picioare, ca o imagine sculptată în piatră, cu trupşorul mic şi roşu al copilului ţinut neglijent în braţe. Cei doi rămaseră astfel pentru mai mult timp. Nu se auzea niciun sunet, exceptând susurul îndepărtat al pârâului şi al trosniturilor

întâmplătoare ale grăsimii fumegânde, care lumina peştera.

Nemişcarea fu întreruptă de ţipătul ascuţit, disperat care venea din partea bărbatului bărbos. El aruncă din braţe corpul nemişcat al copilului, trântindu-se la rându-i pe pat, lângă cele două siluete moarte, îngropându-şi capul în sânul femeii.

Ketan ieşi încet din peşteră, îndreptându-se către pârâul strălucitor. Sfera de pe cer era gata să apună, şi umbre se iveau cu degete lungi de întuneric din vârfurile copacilor.

Aerul era aproape îngheţat, ceva aproape necunoscut lui Ketan. Dar exista ceva mai mult decât atât, care făcea ca trupul să-i tremure din toate mădularele, căci văzuse pentru a doua oară în viaţă moartea cu ochii, într-un răstimp extrem de scurt.

Şi oare ce se întâmplase cu forma de viaţa nou venita pe lume? Ce se alesese de ea? Lucrurile arătau de parcă acolo nu fusese niciodată viaţă. Se petrecuse ceva foarte rău. Sigur că astfel de lucruri nu erau planificate să se întâmple. Apariţia vieţii nu putea însemna sau să fie nicidecum egală cu asemenea groază şi moarte, ca cele pe care le suferise femeia, şi cu atâta tristeţe ca cea pe care o simţise izvorând de pe chipul bărbatului din faţa lui.

În spatele lui răsunară pași grei. Se răsuci pe călcâie către bărbatul care venea spre el. Ochii

negri şi arzători ai acestuia îl priveau, văzându-l doar pe jumătate, dar braţul musculos şi tremurător care îi făcea semn să vină către el nu admitea neascultarea. Ketan îl urmă din nou în peşteră.

O dată ajunşi acolo, bărbatul îi indică prin semne lui Ketan că trebuia să înfăşoare cadavrele cu cele câteva zdrenţe şi cuverturi care se aflau acolo. Cumva, Ketan se simţea bucuros că era în stare să-l ajute, cu toate că nu ştia ce scop aveau toate astea.

Când terminase, ieşi din peşteră, găsindu-l pe bărbos săpând o groapă adâncă în nisip. Întrebându-se ce scop ar putea avea ea, Ketan se aplecă să-l ajute. Cărbunii strălucitori erau singura sursă de lumină atunci când cei doi terminaseră de săpat groapa. Târşâindu-şi greoi picioarele, bărbosul intră în peşteră, întorcându-se încet, purtând pe braţe cele două cadavre, ce fuseseră înfăşurate strâns în cârpe.

O dată ajuns afară, el le coborî drăgăstos în groapa din nisip, apoi cu un sunet uşor, ca o bătaie de vânt, nisipul fu pus peste cele doua trupuri, formând o movilă joasă. Peste toate se instaură apoi liniştea.

Ketan văzu că cea de a doua sferă răsărea. El realiză faptul că venea peste dealurile ce înconjurau locul din direcţia în care curgea pârâul. Dar ceva era în neregulă cu sfera. Era palidă, nesemnificativă, răspândind doar o

lumină rece, argintie, peste peisajul din jur. Pentru prima oară, Ketan se simţi cuprins de teamă la vederea acesteia. Sfera nefirească vorbea despre un univers în care existenţa Kronweld-ului nu era decât o simplă închipuire.

Se întoarse către interlocutorul său. Stătea nemişcat, cu chipul contorsionat de o mare amărăciune, scăldat în lumina soarelui strălucitor şi argintul. Cu un tremur, trupul său păru să se adune către sine, fiind cuprins de o contracţie ce părea că în acelaşi timp îl şi umfla, şi îl şi micşorează. Fiecare muşchi era încordat la maximum. El se reliefa sub forma unei siluete înspăimântătoare, negru-argintie.

Şi un pumn puternic era ridicat în noapte, stând mărturie izbucnirii bruşte de mânie nebunească care îi ieşea din gât. Pumnul se lăsă în jos, presându-i-se brutal de chip. În vreme ce umerii i se cocârjară, peste movilița săpată în nisip.

Bărbatul se ridică şi fugi, şi înainte ca ochii lui Ketan să poată distinge punctul din pădurea deasă către care se îndrepta, el dispăruse.

Teama îl cuprinse din nou pe Ketan. Tragedia nebunească şi fără sens la care fusese martor în acea după-amiază îi întunecă raţiunea. Împrejurimile străine îl făceau să se gândească numai la existenta unor fiinţe monstruoase, iar trupul îl durea din cauza solicitărilor obositoare la care fusese supus, şi a lipsei hrană.

Obosit își întinse rochia pe nisip, se culcă pe ea, neîndrăznind să între în peştera despre care credea că e bântuită de fantomele celor doi decedaţi. Focul se stinse, iar el adormi.

16

În acea noapte Ketan avu din nou atât visul, cât şi viziunea de care se temea atât de mult. Dar de data asta părea să fie vorba de o viziune cu ochii deschişi, şi nu de un vis al nopţii conceput de o minte obosită. Ea părea să se deschidă atât înaintea lui, cât şi de jur-împrejurul lui, încet de parcă ar fi prins viaţă, chiar sub ochii săi. Oceanul de nisip se unduia, şi în cele din urmă devenea solid. Fără să realizeze când s-a trezit, el era în picioare, iar acestea se afundau la infinit în nisipurile mişcătoare.

Acum se afla mai aproape decât fusese vreodată de turnul de stâncă. Era de o sută de ori mai înalt decât Ketan, ridicându-se deasupra deşertului. Nişte pereţi abrupţi de piatră se înălţau de o parte şi de alta a sa, dar Ketan ştia cum să ajungă în vârf.

Se apropie şi mai mult de turn. Nisipurile şuierătoare ţâşniră, înţepându-i chipul, de parcă ar fi fost ace care îl atacau în valuri aduse de vânt. Un geamăt încet răsună din tot deşertul, ca şi când ar fi fost o singură voce puternică Norul de nisip crescu brusc în intensitate

învârtindu-se în jurul capului său, lovindu-l. Îi întunecă vederea. Orbit, se târa greoi înainte. Apoi vocea răsună din nou…

— Ai grijă, Singuraticule, căci nu trebuie să dai greş în îndeplinirea misiunii tale. Tot viitorul planetei mele este în mâinile tale. Vino…

Se trezi tremurând de frig. Stratul de plastilina de pe trup îl ajuta foarte bine sa păstreze căldura sa, dar împreună cu veşmântul de ceremonie folosit la intrarea în Templu nu erau suficiente pentru a-i înlocui întru totul hainele.

Privi în jurul său, sperând că va găsi materialele necesare pentru a face un foc, deşi nu ştia cum îl va aprinde fără o brichetă radioactivă.

Apoi în nări îi ajunse mirosul de fum, iar în urechi îi răsună trosnetul lemnelor arzânde. Se întoarse. Jos, pe malul pârâului ardea un foc, trosnind, iar în fața sa un bărbat stătea pe vine, mestecând îndârjit dintr-o halca uriaşă de carne. Era bărbosul pe care îl întâlnise cu o noapte înainte.

Ketan coborî dealul înspre plajă, nefiind sigur de modul în care va fi întâmpinat, dar pe măsură ce simţea tot mai aproape căldura degajată de foc, grăbi pasul.

Se opri puțin, uitându-se întrebător către bărbatul din lata focului. Acesta îl privi indiferent, şi fără a i se putea citi nimic pe chip, îi oferi lui Ketan o bucată de carne care se

prăjea deasupra focului. Acesta o acceptă bucuros, şi se aşeză la rândul său pe nisipul cald.

Pe jumătate sătul, Ketan privi la rămăşiţele carcasei animalului din care mâncau. Era un animal destul de mare, cu un greabăn maroniu, şi cu nişte coarne în formă de furculiţă care se ridicau la o înălţime apreciabilă deasupra capului său, făcând ca trofeul reprezentat de acest animal să fie destul de valoros pentru un vânător. Nu avea trupul atât de masiv şi gras precum borii. Când Ketan se întoarse din nou cu faţa către omul bărbos, acesta terminase de mâncat, şi îşi ţinea capul între genunchi. Ketan se mişcă, bărbatul privi în sus, către el. Şase cuvinte care lui Ketan i se părură ai fi ciudat de cunoscute, ieşiră încet de pe buzele omului.

Ketan se gândi că omul îl întreabă cine este? El îi spuse acest lucru bărbosului, care păru să-l asculte atent. Păru să dovedească că îi înţelege cel puţin pe jumătate spusele, şi astfel începură să converseze. Ketan hotărî că era încă bine să îşi păstreze deghizarea de femeie, şi îşi subţie vocea cât putu mai mult pentru a nu se trăda.

Omul spuse că îl chema William Douglas. Lui Ketan i se păru că erau două nume diferite între ele, dar le acceptă pe amândouă, fiindcă omul nu-i dăduse de înţeles în niciun fel că ar fi avut vreo preferinţă pentru unul dintre ele.

Rana pe care Ketan i-o provocase cu o zi în

urmă era umflata şi acoperită de sânge închegat. După masă, William îşi spălă rana la pârâu şi plecă în pădure. Se întoarse cu câteva frunze pe care le mestecă în gură până ce obţinu un fel de pastă, combinându-le între ele. Le legă în jurul capului, cu o fâşie de pânză pe care o rupsese din hainele pe care le purta.

Turnă apă şi nisip peste foc pentru a-l stinge. Tăie cu dibăcie cele două sferturi ale carcasei de animal din care mâncaseră, ridicându-şi-le pe umeri. Ketan îi sugeră că l-ar putea ajuta să care şi el o parte din carne. William Douglas privi întrebător la deghizarea de femeie, şi apoi îi dădu un picior din faţă al animalului.

Ei porniră de-a lungul plajei, în jos. William Douglas nu aruncă nici măcar o privire înapoi, către punctul în care femeia şi micuţul fuseseră îngropaţi în nisip.

Ketan nu se îndoia de faptul că dorea să-l urmeze pe William. Oricum nu avea altceva mai bun de făcut. Vroia să înveţe să vorbească cu el, pentru a afla de unde venise şi unde se găsea acest ţinut ciudat, sălbatic pe care îl străbăteau acum.

Dar mai mult decât toate, dorea să-şi ostoiască singurătatea care îi cuprinsese inima, ca o foame. În acest ţinut străin, tovărăşia cuiva valora tot atât cât însăşi viaţa. Mintea îşi scuturase întrucâtva letargia provocată de şocul suferit cu o zi în urmă şi el recunoscu cu

certitudine că aceasta nu era nicidecum moartea, aşa cum presupusese într-un mod atât de absurd. Nici puntea de timp și spaţiu pe care o trecuse nu ducea la vreun ţinut aflat pe planeta Kronweld. El era sigur că trecuse prin Marea Margine.

Dar oare unde se afla aceasta acum? Şi de ce era invizibila aici? Şi tot timpul gândurile i se întorceau la Elta. El trebuia să găsească cumva un drum de întoarcere, sperând până în ultima clipă că s-ar putea ca ea să fie încă în siguranţă.

Împiedicaţi în mişcări de greutatea poverii de carne pe care o purtau, şi de incapacitatea de a folosi ajutorul limbajului semnelor pentru a comunica, încercările de conversaţie dintre ei au decurs foarte prost o vreme, însă Ketan începu să-şi însuşească repede un anume vocabular în limba lui Douglas, devenind evident faptul că Ketan va fi acela care va învăţa limba celuilalt, mai degrabă decât invers.

Douglas îi spuse că se îndreptau către un sat cu o populaţie de cam 200 de locuitori, şi că ar trebui să ajungă acolo până la căderea nopţii.

Ketan îl întrebă despre sferele de pe cer. El încercă să-i indice acestuia faptul că ar trebui să existe două sfere, de o strălucire aproape egală între ele, dar îi fu imposibil să îl facă pe William să înţeleagă asta.

El îi arătă în sus, cu vârful bucăţii de carne pe care o căra în spinare.

— Soare, spuse el. Cea pe care ai văzut-o aseară era luna.

Mintea lui Ketan începu să accepte faptul că aceste două sfere erau singurele vizibile, dar dădea greș atunci când încercă să le perceapă ca fiind două sfere diferite de cele pe care le ştia. Renunţă până la urmă să-şi mai lămurească lista crescândă de ciudăţenii inexplicabile.

Exista pentru moment o întrebare mai arzătoare, pe care mintea sa nu putea renunţa să o pună. Şi acum încercă să o descrie. O făcu jumătate prin cuvintele însuşite din limba lui Douglas, şi jumătate cu cuvintele din propria lui limbă. Spuse:

— Vreau să găsesc un loc pustiu, în care nu se găseşte decât nisip, şi o stâncă mare, ce ţâşneşte către cer.

Aplecându-se, el desenă un cerc mare pe nisip, punând o stâncă, argintie în centru, apoi se ridică pentru a arăta către cer şi către stâncile enorme ce se aflau la o mare înălţime deasupra sa.

William Douglas păru uluit. Arătă în depărtare, printre copaci.

— Deşert, spuse el. Nisip. Dar, indicând stânca, clătină negativ din cap.

Ei continuară drumul, iar ziua era pe sfârşite. În interiorul pădurii, printre copaci, aproape că se întunecase. Mai devreme, William arunca

priviri îngrijorate în jur, dar acum, mărşăluia drept înainte, fără a privi altundeva, ca şi cum, indiferent de pericolul de care se temuse până atunci, acum el fusese înlăturat.

Ketan dorea disperat să găsească turnul pe care-l visase. Doar dacă ar fi avut ceva mai multe indicaţii privitoare la locul unde se afla acesta, şi-ar fi dorit ca ele să fie mai limpezi decât perdeaua nesfârşita de nisip împrăştiat de vânt. Poate că visul lui nu avea corespondent în realitate, poate că existenţa sa nu era decât rezultatul acţiunii timpurii al unui stimul intens, la care fusese supus la o vârstă fragedă, şi care făcea ca visul să se repete, de câte ori mintea îi era obosită.

Dar el nu credea asta. Credea, fără vreo scuză raţională pentru asta că turnul exista în realitate, că trebuie fie să-l găsească, fie să înnebunească. Îşi aminti că prima oară când avusese viziunea, fusese exact în prima noapte pe care o petrecuse în Kronweld, în afara Templului, după naşterea sa. Aceasta îl speriase de-a dreptul, că nu reuşise să doarmă. Era sigur de asta. Stătuse treaz într-o cameră, împreună cu alţii, ascultându-l pe unul dintre profesori. Brusc, tot ce îl înconjura dispăruse din jurul lui, şi se trezise târându-se prin deşert, în căutarea acelui turn îndepărtat, care pe atunci era la orizont.

De fiecare dată, mai precis de fiecare din cele

optsprezece dăţi când avusese această viziune, turnul îi păruse a fi tot mai aproape, ca şi când ar fi progresat încet, în cealaltă existenţă a sa, avansând tot mai mult către atingerea ţintei sale. Uneori se întreba de nu cumva asta era lumea adevărată, şi dacă Kronweld-ul şi toate evenimentele ce se petreceau acolo nu erau decât visul său.

Noaptea se lăsă repede în pădure, dar Douglas nu încetini pasul. Ei se opriseră la miezul zilei pentru a se odihni şi pentru a mai mânca încă o dată din carnea pe care o luaseră cu ei, dar acum, continuau să meargă neîntrerupt, căci William spunea că se găseau foarte aproape de sat.

Ketan se întreba ce va fi când va ajunge acolo? Ce va face mai departe? Va deveni oare viaţa lui o căutare continuă a turnului de piatră şi a drumului de întoarcere către Elta?

El era atât de adâncit în gânduri, încât nu observa că Douglas se oprise, până când nu se ciocni de el. Acesta se urcase pe o movilă scundă, şi stătea nemişcat, privind fix în jos. Ketan se urcă şi el pe ea, urmărindu-i privirea tăcută.

La picioarele celor doi, într-o mică vale, fumul se ridica în nişte panglici gri, din vreo sută de focuri care abia mai ardeau. Văzând priveliştea, Ketan se gândi că focul arsese toată ziua, şi acum era pe cale să se stingă.

Din gâtul lui William Douglas izbucni un sunet slab, animalic, despre care Ketan ştia că nu sunt cuvinte, ci că el exprima neîndoielnic disperarea şi îngrijorarea ce se strânseseră în inima sa.

Nu mai rămăsese nimic în picioare pe măsură ce coborau dealul şi se plimbau printre ruinele fumegânde. Ajunseră în centrul satului, iar William aruncă preţioasele bucăţi de carne pe care le cărase până atunci. Îl dureau umerii, şi aproape că îl ardeau, cărase povara toată ziua. Acum, nu mai era nevoie să o facă. Ketan realiză că el dorea să le-o dea, cadou sătenilor care mai rămăseseră în viaţă.

— Ce s-a întâmplat aici? întreba Ketan.

— Etatişti. Vânători Etatişti, asta s-a întâmplat…

Cuvântul fu ca o flacără care declanşă în mintea lui Ketan un noian de amintiri. Odată, odată în noaptea aceea, la Karildex, atunci când Matra venise la el, cerându-i permisiunea să folosească tastatura principală de control, spusese… oare ce spusese?… „Timp de mai bine de o sută de tara în mijlocul nostru a existat o organizaţie care avea ca obiectiv final distrugerea Kronweld-ului. Ei se tem de noi, şi ne vor distruge. Ei sunt Etatiştii”.

Ketan îşi aminti spusele ei. Îi putea vedea chipul, exact aşa cum stătuse în picioare, tremurând, frica părea să-i zgâlţâie trupul fragil, de parcă ar fi fost ramura uscată a unui copac,

suflată de colo-colo de vântul rece venit din Ţara Întunericului.

Dar nu-i spusese cine erau Etatiştii, ci doar îi îndrugase acea fantezie absurdă despre o lume care chipurile ar fi înconjurat Kronweld-ul. Îi spusese că Elta era cea care ştia ce avea de făcut în continuare, iar el nu fusese în stare s-o găsească, pentru a afla ce ştie despre asta.

— Cine sunt Etatiştii? întrebă Ketan întorcându-se către William Douglas. Vocea sa tensionata era plina de o emoţie abia stăpânită.

— Etatiştii? William Douglas îşi lăsă mâna să cuprindă cu un gest larg ruinele rămase în picioare. Ei sunt cei care au făcut ceea ce vezi acum. Tirani, oameni nebuni, jefuitori – cât de multe cuvinte sunt în limba ta ca să descrie toate astea? Ei sunt tot răul la un loc, chiar mai mult decât atât, dacă pot spune aşa. Au ruinat o întreagă lume.

Ketan nu înţelese pe deplin. În limba lui nu existau cuvinte care să-i descrie pe aceia care declanşaseră un asemenea dezastru.

— Oameni? întrebă el. Douglas făcu o grimasă de scârbă. Ei arată doar în mare ca nişte oameni.

Ketan nu înţelese nici tonul folosit de William, nici cuvintele pe care acesta le folosea. Înainte de a putea vorbi, William se aplecă şi luă în mână unul dintre picioarele din spate ale animalului pe care îl transportaseră până atunci.

— Trebuie să continuăm să mergem, spuse el cu o voce monotonă.

Există şi un alt sat la care putem ajunge până la miezul nopţii, dacă o mai fi încă pe faţa pământului!

Etatiştii – orice ar însemna acest cuvânt – reprezentau o legătură între această lume şi Kronweld. Nu conta dacă cuvântul respectiv era plin de ură şi amărăciune. Acesta reprezenta o legătură şi pe Ketan îl cuprinse speranţa. Avea să desluşească mă târziu ce însemna asta.

William Douglas părea capabil să îşi croiască drum prin întuneric. Ketan se împiedica şi se clătina, croindu-şi drum la rându-i aproape orbeşte în urma lui. Odată se împiedică de un obiect care zăcea de-a lungul potecii şi căzu. Când se ridică se întoarse să vadă ce era, dar William Douglas îl îndemnă să înainteze.

— E un mort, spuse el.

Atunci Ketan îşi dădu seama ce era atât obiectul de care se împiedicase, cât şi celelalte atârnate prin copaci. Cei două sute de săteni ce trăiseră aici muriseră împreună cu satul lor.

Ketan nu ştia cât timp se târâse şi se împiedicase, înainte ca William să-i facă un semn cu mâna ce îl îndemna la prudenţă. Rămase nemişcat. Pentru o clipă nu putu vedea de ce s-au oprit. Ketan urmă direcţia arătată de Douglas şi văzu nedesluşit în lumina slabă a sferei de noapte o mişcare pe poteca dinaintea

lor.

O mişcare continuă şi ondulatorie Vederea lui Ketan fracţionă priveliştea în imagini separate, şi văzu vreo doisprezece oameni.

William Douglas avansa precaut, până când ajunseră la o aruncătură de băţ în spatele oamenilor. Apoi spuse:

— E în regulă, sunt din satul Brent.

În auzul vocii sale, oamenii se întoarseră către ei, tresărind speriaţi, în vreme ce William Douglas îi salută. Apoi, recunoscându-l, se înghesuiră în jurul lui. Iar vocile lor izbucniră într-o litanie de doliu în noapte, în vreme ce îi povesteau cele întâmplate într-un schimb atât de rapid de cuvinte, încât Ketan nu putu înţelege tot. Era povestea distrugerii satului Brent.

Grupul era format din opt bărbaţi şi şase femei. Două dintre acestea aveau copiii. Unii dintre ei erau răniţi. Braţul unuia dintre bărbaţi se bălăngănea oribil într-o parte şi alta, ca un pendul, ori de câte ori acesta se mişca. Una din femei avea părul atât de năclăit de sânge, încât era pur şi simplu lipit atât în jurul capului, cât şi pe faţă.

— Sigur că aceştia urmau să fie duşi la Palatul Muribunzilor, gândi Ketan, şi îşi dădu seama că ei nu aveau un astfel de loc. Cădeau pur şi simplu din picioare, fiind îngropaţi exact pe locul unde căzuseră, cum se întâmplase la

peşteră.

Dar atunci ce avea să se întâmple cu cei răniţi? se întrebă Ketan.

Preluând conducerea grupului, Douglas instaură ordinea şi îşi continuară drumul. Lăsat singur, cu gândurile sale, Ketan încercă să-şi imagineze cine sau ce erau Etatiştii?

Nu îşi putea închipui că există oameni gata să producă asemenea distrugeri şi omoruri, ca cele pe care le văzuse. În Kronweld nu fuseseră asemenea evenimente pe tot parcursul istoriei sale, dar îşi aminti că nu se mai afla acolo.

Lucrul care îi ţinea uniţi era inamicul lor comun, reprezentat de Etatişti. Ar fi fost posibil ca aceştia să fi planificat un asemenea dezastru şi pentru Kronweld?

Până la miezul nopţii ajunseră la următorul sat. Pe măsura ce se apropiau, Ketan simţea că în rândurile refugiaţilor creşte îngrijorarea. În sfârşit, ajunseră la o cotitură a potecii, de unde, în faţa lor se putea vedea satul. Din rândurile refugiaţilor izbucni un suspin de uşurare, urmat de strigăte de mulţumire, căci satul din faţa lor era intact.

Atunci când intrară pe uliţele strâmte ale satului, trezindu-i pe săteni, Ketan îşi putu crea prea puţine impresii coerente. Văzu că autoritatea lui Douglas era recunoscută de toată lumea, fără crâcnire. Ketan nu îşi putu da seama nici de ce se întâmpla asta, nici ce

funcţie ocupa William în cadrul comunităţii. El fu împins printre refugiaţi, şi se trezi într-un adăpost întunecat, luminat doar de o lampă cu ulei. Într-unul din colţurile sale, se găsea un pat murdar, făcut din scânduri negeluite, sprijinit de peretele cel mă îndepărtat al colibei. Cuverturile de pe el erau din nişte piei de animale acoperite cu o blană alb-cenuşie.

O femeie obeză de vârstă mijlocie îl îndemnă să intre. Reuşi să-i vadă cu coada ochiului părul ciufulit, hainele uzate, din piei de animale. Acestea din urmă semănau cu pielea de pe greabănul animalului pe care îl mâncaseră în acea zi.

Cel puţin, printre ei nu existau niciun fel de inhibiţii privitoare la folosirea animalelor, gândi Ketan.

Mai târziu, femeia îi aduse o strachina în care se găsea un lichid amar, şi-o bucată tare de carne gătită. Mâncă foarte puţin din ea şi, fiind prea obosit pentru a-și mai continua cercetările prin împrejurimi sau a mai pune întrebări localnicilor, adormi.

De îndată ce se trezi a doua zi dimineaţă William Douglas veni să-l vadă. Comportamentul său faţă de Ketan era încă politicos, poate din cauza aspectului îmbrăcăminţii sale; Ketan se întreba când va ajunge să scape de ea, mai ales că era ruptă şi murdară.

Dar acum, nu avea timp să se; gândească la asta, căci pe Douglas îl însoţea un alt bărbat slăbuţ, aproape negru, fapt care se datora razelor soarelui, după cum îşi dădu seama Ketan. Se întreba de ce localnicii nu foloseau niciun fel de mantii pentru a se acoperi.

— El este John Edwards.

— John Edwards… repetă Ketan.

Omul se destinse într-un zâmbet de bun venit, dezvăluind ochilor lui Ketan dinţii albi ca laptele.

— Spune-i unde vrei să mergi, spuse William Douglas. Povesteşte-i despre deşertul de nisip şi stânca din mijlocul său, aşa cum mi-ai spus mie!

Când îi văzu pe cei doi, Ketan începu să tremure din toate mădularele. Oare ăsta să fi fost omul care îl putea conduce către turnul de piatră? Nerăbdător, îi descrise în amănunt scena din visele avute, aşa cum îi povestise şi lui Douglas.

Omul păru uluit. Îl privi un timp tăcut. Apoi i se adresă lui Douglas, rostind ceva care pentru Ketan era de neînţeles. Noul venit rămase puţin pe gânduri, apoi arătă afară, undeva departe, dincolo de pădure. Rosti un nume. William dădu afirmativ din cap. Acesta se întoarse către Ketan, spunând:

— John Edwards cunoaşte ţinutul mai bine ca oricine. El crede că te poate duce la locul descris. Vrei să mergi cu el?

— Sigur ca da! Plecăm acum?

Douglas dădu negativ din cap.

— Nu, nu încă! mai întăi trebuie să ne odihnim. Avem în faţă un drum lung, şi tu trebuie să îmi mai povesteşti multe până atunci. Trebuie să învăţăm să vorbim mă bine între noi. Peste o zi sau două plecăm.

— Vii şi tu cu mine?

— Da.

Ketan nu înţelese de ce era atât de doritor ca William să îl însoţească? Exceptând faptul că în acea primă clipă groaznică în care se trezise în pădure trauma fusese risipită de către acest om, Ketan agăţându-se încă de el din punct de vedere mintal, ca şi când prezenţa lui William ar fi reprezentat pentru el o garanţie că îşi va păstra sănătatea mintală, indiferent de cât de mari ar fi fost pericolele prin care ar fi trecut de aici încolo. Ketan nu ar fi putut explica în mod logic.

Cei doi se aşezară, îndemnându-l prin semne şi pe Ketan să facă la fel.

— Vrem să vorbim cu tine, spuse Douglas. El îşi forma cuvintele încet, căutând greu expresiile pe care ştia că Ketan le putea înţelege. Venirea ta aici este foarte importantă pentru noi. Nu le-am spus sătenilor că nu eşti de-ai noştri.

Vrem să ştim mai întâi dacă ai venit să ne ajuţi, sau dacă ai evadat şi tu, dintr-o ţară ce ne este necunoscută. Ştii unde te afli? Ketan

clătina negativ din cap, spunând:

— Acolo, sus pe cer, unde este o singură sferă ar trebui să fie două sfere mari, şi ar mai trebui să existe Marea Margine, care ar trebui să fie vizibilă din orice parte a ţării.

— Marea Margine? Ce e aia? întrebă John Edwards.

— Aşteaptă, spuse William Douglas. Înainte de a răspunde, află mai întâi că eşti într-o pădure numită Kyab. Planetei acesteia noi îi spunem Pământ. Lucrurile astea au vreun înţeles pentru tine?

— Nu.

— Atunci spune-ne câte ceva despre lumea din care vii tu.

În loc să o facă, Ketan se gândi că ar fi vrut mai degrabă să afle cât mai multe lucruri despre lumea lor. Dar exista o oarecare nerăbdare în comportamentul lor, fapt care îl determina să încerce să coopereze cu ei cât mai bine, astfel încât să se poată înţelege între ei cât mai repede posibil. Simţea într-un mod nedefinit că ei îl aşteptau oarecum, şi că-i puteau dezlega misterul exilării sale din Kronweld.

— Kronweld-ul e o planetă plată, are formă semicirculară, spuse Ketan, făcând un desen în noroiul de pe podea. Pe o parte a sa se află Marea Margine. Nimeni nu ştie exact ce este ea, exceptând faptul că este o perdea de întuneric,

ce se întinde dincolo de limitele capacităţii noastre de înţelegere. Pe porţiunea circulară, planeta e înconjurată de Ţara de Foc. Acesta este un ţinut de bălţi topite, care explodează în aer, de pământ arzând şi gaze fierbinţi ce se ridică din el. Doar câţiva dintre noi, printre care mă aflu şi eu, au reuşit vreodată să treacă prin ea, pentru a ajunge dincolo de ea, în regiunea numită Ţara Întunericului, pentru că sferele de pe cer nu sunt niciodată vizibile acolo, din cauza turnului şi a cenuşii care sunt suflate din Ţara de Foc. În Ţara Întunericului există plante şi animale necunoscute în Kronweld.

— Şi câţi sunteţi acolo?

La început, Ketan nu înţelese întrebarea, iar când o făcu, se opri uluit întrebându-se cum putea oare să le spună asta, căci realizase că nu aveau unităţi de măsura comune.

William Douglas văzu că ezită, şi pricepu imediat ce se întâmplă. El desenă pe pământ un pătrat, având de o parte zece diviziuni.

— Zece, spuse el, indicând diviziunile dintr-o parte a pătratului. Apoi arătă către acesta, spunând o sută.

Ketan desenă la rândul său un pătrat, şi indică o parte a sa.

— O sută, avem şi noi pe planetă o sută din astea, spuse Ketan.

— Asta înseamnă că pe planeta aia sunt doar zece mii de oameni, spuse Douglas încet. Sigur

că trebuie să fie mai mulţi de atât. El îl privi pe Ketan Întrebător, spunând:

— Oare nu vine niciunul dintre voi pe Kronweld, străpungând Marea Margine?

— Ba da, aşa venim toţi pe lume acolo, spuse Ketan. Dar acum spune-mi tu ce ştii despre planeta mea, zise Ketan. Asta însemna că această lume trebuie să nu-i fi fost atât de străină pe cât crezuse la început. Aceşti oameni ştiau atât despre Marea Margine, cât şi despre misterul ce sălăşluia dincolo de zidurile Templului Naşterii.

Dar William Douglas clătină negativ din cap spunând:

— Nu ştim nimic sigur despre ea, este doar o presupunere a multora dintre noi, dar nu avem vreo bază reală care să ne fundamenteze convingerile.

— Pe planeta mea este o lege care cere ca toţi nou născuţii să fie examinaţi pentru a se vedea dacă nu cumva prezintă tendinţe infracţionale sau criminale de caracter. Când acestea sunt descoperite la vreun nou născut, el este ucis. Atâta tot. Există însă unii dintre noi care nu cred că toţi cei ce sunt ucişi – sau cel puţin o parte dintre ei – despre care se presupune că sunt ucişi păţesc asta cu adevărat. Întotdeauna am crezut că ei sunt trimişi undeva.

— Unde?

William Douglas clătină negativ din cap.

— Dincolo... probabil dincolo de Marea Margine. Spre Kronweld?

— Dar noi, cei din Kronweld nu suntem nici criminali, nici jefuitori! Aceştia sunt Etatiştii, după câte ai spus tu! protestă Ketan.

— Toată treaba asta este lungă şi complicată, spuse William. În ce ne priveşte, noi nici măcar nu ştim unde ar trebui să căutăm indiciile care ne-ar putea ajuta să descoperim adevărul. Tot ce ştim este că printre noi viaţa este o stare puţin mai bună decât moartea. Lasă-mă să-ţi povestesc.

— Nu ţi-am spus cum ni se spune, nu-i aşa? Ni se spune Bastarzii. Asta înseamnă că suntem cei care nu au dreptul la viaţă. Suntem cei care nu am fost examinaţi de către Selector. Atât părinţii, cât şi bunicii noştri înaintea lor au fost cei care au refuzat să supună copiii examinării cu Selectorul, riscând astfel să vadă cum sunt omorâţi fără milă în faţa lor, dacă nu ar fi corespuns criteriilor stabilite de Selector.

— Legea prevede ca toţi noii născuţi să fie aduşi în decurs de o lună la Selector. Eu nu am văzut decât marele Selector din Danfer. Alte subsecţii ale sale sunt răspândite în toată ţara. Este cea mai groaznică privelişte din lume. Sute de părinţi vin zilnic în clădirea Selectorului, încredinţându-şi copiii în seama maşinii. Acesta este un aparat mare, monstruos, care ocupă în întregime un capăt al unei săli uriaşe. Copiii

sunt transportaţi automat prin măruntaiele ei, unde fiecare trăsătură fizică sau psihologică le este analizată şi cartografiată. Majoritatea lor ies cu bine de acolo, reîntorcându-se în braţele părinţilor care îi aşteaptă, însă unii din ei nu mai ies niciodată din ea.

Deci astea erau chipurile văzute de el, gândi Ketan. Asta era mulţimea enormă care plângea, şi îl strigase, implorându-l să îi vină în ajutor! În vis văzuse marea sală a Selectorului.

— Într-o zi am văzut părinţii unui asemenea copil, spuse William Douglas. Ei au dus copilul în sală, împreună cu sute de alţi copii. I-am văzut intrând în sala de primire şi aşteptând să li se întoarcă copilaşul. Au stat acolo o zi întreagă, nemişcaţi, privindu-i pe ceilalţi ce intraseră după ei, primindu-şi copii înapoi, şi plecând acasă. Nici bărbatul şi nici femeia nu au spus absolut nimic. Seara s-au ridicat de pe scaun şi au plecat, fără să fi luat cu ei şi copilul. Nu vorbiseră toată ziua, şi nu făcuseră niciun zgomot, dar i-am privit în ochi în timp ce treceau pe lângă mine, iar tristeţea din ei mă va urmări până la sfârşitul verii.

Se lăsă un moment de linişte pe care Ketan în cele din urmă îl întrerupse, căci trebuia să cunoască semnificaţia scenei petrecute în peşteră în ziua venirii sale. El îi vorbi şoptit lui Douglas, zicând:

— Şi copilul tău de ce a murit?

După ce ezită îndelung, William îl privi pe Ketan, spunând:

— Atât Mary, cât şi eu eram Bastarzi, ca şi părinţii noştri. Ne-am întors dintr-o misiune specială în oraş, pentru a încerca să aflam mai multe despre planurile Etatiştilor. Purtam semne false, care le imitau pe cele marcate de către Selector pe pielea fiecărui om examinat. Eram de meserie chirurg, lucram acolo, şi odată m-au desemnat să-l văd pe Director însuşi, adică pe Conducătorul Suprem al Etatiştilor, dar, pe neaşteptate, întâlnirea cu el s-a contramandat, şi am aflat că siguranţa etatistă avea suspiciuni în ceea ce ne priveşte. Ştiam prea bine că ne-ar fi ucis pe amândoi dacă ar fi reuşit să ne prindă, dar Mary era însărcinată, trebuind să nască curând. Aşa că trebuia să plecăm neapărat de acolo. Am reuşit să ajungem teferi până în satul Domani, dar în noaptea în care am ajuns acolo acesta a fost distrus de un vânător etatist, care la descoperit întâmplător. Aşa că noi doi a trebuit să fugim din nou.

Cu toate că Ketan nu avusese niciodată cu altcineva o relaţie de genul acelora care existau între toţi cei de aici, putu înţelege sentimentul din inima lui Douglas. Din cauza relaţiei sale cu Elta, el putea să înţeleagă natura emoţiilor pe care bărbatul le nutrea faţă de soţia sa, Mary. Şi undeva, în adâncul fiinţei sale, în ciuda stratului gros de condiţionare ce-i fusese impus încă de

la naştere, el înţelese reacţia firească pe care o avusese bărbatul faţă de acel copilaş care se născuse mort.

Lumea în care nimerise el acum era o planetă pe care domneau conflicte teribile, de neînţeles pentru Ketan; acest ţinut în care venise de curând se asemăna cu un grup de oameni ce se lupta între ei noaptea, pe întuneric, fără ca vreunul dintre ei să ştie nici cine este duşmanul, şi nici ce reprezintă el.

Ketan realiză totuşi că chiar Kronweld-ul însuşi fusese exact aşa. Probabil că timp de nenumăraţi tara, un conflict latent mocnise sub aparenta linişte socială din Kronweld, iar el nu ştiuse nimic despre asta, până când, doar pentru câteva zile scurte se aruncase cu capul înainte, în miezul furtunii.

Se simţea cumva sigur de faptul că conflictele existente în cele două lumi aveau legătură între ele, şi totuşi nu reuşise să-şi dea seama care era aceasta. Îi lipseau anumite bucăţi de informaţie, de care se părea că nu dispunea nimeni dintre cei prezenţi acolo pentru a umple locurile vacante din mozaic.

— De ce ai crezut că cei ce dispar nu sunt omorâţi? întreba Ketan. Vreau să spun, înainte de a şti ce ţi-am spus eu. Liderii noştri ne-au dat totdeauna de înțeles că Selectorul îi ucidea pe criminali, pe jefuitori, pe tirani. Dar sunt criminali printre noi. Şi Etatiştii înşişi depăşesc

prin cruzime orice tiranie existentă în veacurile trecute. Totuşi, au apărut după ce Selectorul a fost dat în folosinţă.

Dar chiar mai mult decât atât, au fost dăţi, desigur foarte puţine, dar suficient de multe, astfel încât dovezile reprezentate de ele să nu poată fi ignorate, când cei aflaţi în sala Selectorului au văzut în depărtare ceva ce semăna cu o poartă, prin care se zăreau alţi bărbaţi, îmbrăcaţi în veşminte ciudate. Vezi tu, cei respinşi de Selector sunt scoşi în faţa unui fel de altar, care poate fi văzut de către toată lumea, în afară de părinţii acelor copii. Ei sunt împiedicaţi să vadă modul în care copiii lor sunt respinşi de către maşină, căci priveliştea este atât de rea, încât, dacă ar vedea-o, ei s-ar răscula, creând mari tulburări sociale.

Copiii respinşi ce se află pe suportul în formă de altar sunt înconjuraţi de nişte electrozi cărora li s-a dat foc, care îi înfăşoară cu totul, iar când flacăra dispare, nu mai rămâne urmă din noul născut.

Se spune că pe altarul înconjurat de electrozi, atunci când flacăra e gata-gata să se stângă, uneori au fost văzuţi bărbaţi; alteori, când nimeni nu se află pe altar, apare câteodată o strălucire slabă şi nişte chipuri fantomatice sunt văzute între aceşti electrozi. Toate astea ne-au făcut să credem că sigur, în afară de moarte, se mai petrece ceva acolo.

— Am văzut o astfel de lumină, zise Ketan. Era în camera de naştere a Templului din Kronweld. Se găseşte chiar lângă Marea Margine, şi când poarta se deschide, apare şi o flacără enormă, care pare să facă o gaură în însăşi Marea Margine, iar când se stinge, s-a născut un nou copil în Kronweld.

— Probabil că trebuie să fie vorba despre unul şi acelaşi lucru, căci cele două fenomene sunt mult prea asemănătoare ca să credem că ar fi vorba doar de o simplă coincidenţă.

— Probabil că aşa-i. Mulţi dintre noi au sperat mult timp că ar putea exista o asemenea explicaţie. Motivul pentru care ţi-am vorbit pentru prima oară despre Etatişti îl reprezintă faptul că oamenii aceia au fost văzuţi intrând în sala Selectorului. M-am gândit că poate ştii despre existenţa noastră, că şi tu lupţi împotriva lor. Şi totuşi, cum se face că ştii acest cuvânt, dar nu ştii nimic despre ei?

Ketan îi explică cât mai scurt posibil ce ştia despre evenimentele inexplicabile ce avuseseră loc înaintea săriturii sale prin Marea Margine. Cei doi Bastarzi îl ascultară, cu sentimente amestecate de mirare şi surpriză, dar în timp ce termina de vorbit, William clătină afirmativ din cap, ca şi când spusele lui Ketan nu ar fi făcut altceva decât să-i confirme propriile convingeri.

— Etatiştii se află acolo. De ce sau ce vor să facă, nu ştiu. Dar este destul de evident că

Kronweld-ul posedă cunoştinţe ştiinţifice pe care ei nu le au. Cum de este posibil aşa ceva? Oare de ce ar vrea aceştia să distrugă Kronweld-ul, dacă, aşa după cum se pare că este posibil ei au fost aceia care l-au construit în mod deliberat? Ne poţi da o explicaţie la toate astea, Ketan?

— Nu, singura mea grijă este să mă întorc acolo. Trebuie neapărat să o fac și să văd ce s-a întâmplat cu Elta.

— Dacă cumva este agentă a Etatiştilor, probabil că ea se află deja aici, printre cei din tabăra ei.

— Aşa ceva e imposibil, căci o cunosc de…

— De când?

— Din timpuri imemoriale.

— E cumva mai în vârstă decât tine? A ieşit prima prin Marea Margine?

— E doar cu câţiva tara mai mare decât mine. Poate doar cu trei sau patru ani mai mare.

— Când ai cunoscut-o de fapt? S-a petrecut la mult timp după naşterea ta, astfel încât să fi putut veni pe lume în acelaşi fel ca tine?

— Nu este agentă etatistă, spuse Ketan.

Bastarzii tăcură. Dar Ketan nu avea nevoie de niciun răspuns. Atunci se gândea la Matra şi la acuzaţiile pe care ea le formulase împotriva Eltei atunci când venise la Karildex. Dar chiar şi ea se împăcase cu Elta, având încredere în ea şi în ceea ce voia să facă. Dar oare care să fi fost scopul final al Eltei, şi cine era Matra?

Mintea lui Ketan fierbea din cauza întrebărilor la care nu găsise răspuns şi a miilor de implicaţii pe care acest fapt l-ar fi putut avea asupra desfăşurării evenimentelor de pe Kronweld. Fu smuls din gânduri de vocea lui Douglas. El era conştient că omul trebuie să fi început să vorbească de ceva timp, înainte ea el să îşi dea seama de asta.

— Lucrul pe care am vrea să-l ştim este ce semnificaţie are acest misterios turn de piatră? De unde ai ştiut că este un astfel de lucru aici? De ce vrei cu atâta ardoare să-l găseşti? Ketan se întrebă cum le-ar fi putut explica celor doi un lucru pe care nu şi-l putea explica nici sieşi? Foarte atent, alegând grijuliu fiecare cuvânt din vocabularul sărac ce le era comun, îi explică lui Douglas despre visele şi viziunile pe care le avusese, şi despre vocea pe care o auzise.

— Este ca şi cum aş fi atras de o forţă din interiorul turnului, spuse el. Nu-mi pot închipui cum vi se pare, dar este adevărul gol-goluţ. Este ceva acolo, în turn, ce îmi este destinat numai mie. Există acolo o putere creată de om, care se întinde către mine, căutându-mă şi chemându-mă la ea. Habar n-am cum ştie cine, ce sau unde sunt, dar mă trage înainte. Aproape am ajuns să cred că dacă aş închide ochii şi aş începe să merg, aş fi atras puternic de ea, cu o forţă irezistibilă, atât este de puternic acest sentiment în inima mea.

Ambii Bastarzi tăcură. William privea undeva, departe în zare, în direcţia în care John Edwards spusese că ar putea fi turnul. În cele din urmă, se întoarse către Ketan spunând:

— Nu-i pot găsi locul şi rostul în nicio poveste relatata până acum. Pare a nu avea niciun sens, ba chiar aş fi pregătit să nu mă supăr dacă cele spuse de tine se dovedesc până la urmă a fi o creaţie a imaginaţiei tale. Poate că vreo condiţionare suferită la o vârstă fragedă este cea care o determină să-ţi revină atât de insistent în minte, cu toate că nu-ţi aminteşti să fi văzut un asemenea loc, atunci când nu eşti stresat.

— Există un astfel de loc, spuse Edwards foarte sigur de sine. Dacă el arată cum l-ai descris, înseamnă că te pot duce acolo, cu toate că eu nu am fost niciodată în acel loc, dar l-am văzut din oraşul Mesa. I se spune „Valea Vânturilor” din cauza veşnicelor furtuni de nisip care domnesc acolo. Prin împrejurimi nu este altceva, în afară de stânci şi deşert. Nu-mi imaginez ce te aştepţi să găseşti acolo.

— Este înăuntru, spuse Ketan.

— Înăuntru? Deodată, pe chipul lui Douglas se putu citi o hotărâre nestrămutată. Vom pleca mâine, indiferent dacă este sau nu acolo, şi indiferent de modul în care ai aflat de existenţa lui, acest lucru putându-se dovedi până la urmă a fi o cheie ce ne poate conduce la răsturnarea

regimului Etatiştilor.

— Mai este încă ceva pe care trebuie să-l ştiţi, zise Ketan, bâlbâindu-se brusc.

— Şi ce anume?

— Eu nu sunt exact ceea ce par a fi. Pentru a putea pătrunde în Templul Naşterii a trebuit să mă deghizez. Acum aş vrea… să-mi revin, dacă se poate.

— Sigur, zise William. Şi îţi vor trebui şi nişte haine mai rezistente decât cele de acum; mă voi îngriji să ai tot ce-ţi trebuie!

— Şi aveţi grijă să mi se aducă şi foarte multă apă fierbinte!

— Fireşte, zise Douglas. Probabil că el credea că Ketan avea nevoie de ca pentru a face o baie.

17

Ketan îşi petrecu tot restul zilei singur în cameră. Se dezbrăcă de veşmintele ponosite şi subţiri pe care le purtase de la intrarea în Templu încoace, şi cu un cuţit împrumutat tăie încet plastilina pe jumătate muiată. El cerea la nesfârşit să i se aducă foarte multă apă fierbinte încercând să topească plastilina rezistentă. Căldura îl pătrundea până la oase, şi până când termină, fu pe jumătate „fiert”, şi aproape schilodit.

Rezultatul obţinut nu era deloc satisfăcător, dar restul de plastilină trebuia să mai aştepte,

până când aceasta avea să cadă de la sine. Privi atent veşmintele aspre şi grosolane din piele ce i se aduseseră. Apoi realiză că prietenii săi îi aduseseră nişte veşminte de femeie. Râse în sine când se gândi la reacţia probabilă a lui Douglas în momentul în care îi va descoperi adevărata identitate. Rămase dezbrăcat, şi îl chemă pe acesta la el.

Era aproape, întuneric, iar sătenii se pregăteau de masă, atunci când în sfârşit veni Douglas.

— Vino şi ia şi tu ceva de mâncare, zise William. Eu aproape că mi-am terminat pregătirile pentru călătoria noastră de mâine. Eu… şi rămase cu gura căscată, privindu-l fix pe Ketan.

Acesta spuse pe un ton scăzut:

— Aş dori să primesc haine bărbăteşti, căci astea nu mi se par a fi potrivite Pentru mine.

— Păi, fir-aş al naibii! exclamă Douglas mirat. Deci asta era deghizarea despre care vorbeai!

Dând dovadă de o reticenţa greu de înţeles, Ketan permise să fie condus afară din colibă, în mijlocul sătenilor. Era totodată nerăbdător să afle mai multe despre viaţa de grup a Bastarzilor, dar în acelaşi timp, îi era pe jumătate frică să ia legătura cu ei, din cauza unei convingeri că îi vor face rău, care îl făcea tot mai mult să se teamă din cauza propriei condiţionări anormale ce-i fusese indusă încă de

la naştere.

Făcute din chirpici, locuinţele compuse din două sau patru camere erau grupate neregulat, în acea poiană din Vale, şi erau separate între ele de poteci crăpate, şerpuitoare, ce se strâmtau şi se lărgeau din loc în loc.

Lui Ketan îi era greu să înţeleagă modul lor de viaţă, pe care îl permiteau aceste condiţii modeste. Pentru el era evident că aceste condiţii grele de viaţă nu se datorau în totalitate doar greutăţilor create de frecventele atacuri ale Etatiştilor împotriva lor.

Oamenii înşişi aveau ignoranţa oglindită în ochi, şi lipsa imboldului de a cerceta. Ketan se plimbă printre ei, căutând zadarnic să descopere chipul unui cercetător adevărat, adică al cuiva care putea concepe şi construi nişte condiţii de viaţă cu mult mai bune decât cele existente acum. Dar efortul fu zadarnic, căci nu descoperi niciunul.

Feţele din jur făceau mai degrabă parte dintr-o categorie pe care el nu o văzuse în Kronweld niciodată. Erau printre ei chipuri care încercau să îi transmită un mesaj pe care nu îl putea înţelege. Erau chipurile celor care îi înfruntau pe Etatişti, riscându-şi astfel zilnic viaţa. Erau oameni care preferau mai degrabă să trăiască în condiţiile rudimentare din aceste păduri dese, înfruntând ignoranţa, greutăţile, decât să îşi supună copiii sau pe ei înşişi tiraniei

Selectorului.

Cumva, lui Ketan îi plăcură cele văzute, în ciuda împrejurimilor dezgustătoare. Dacă în Kronweld ar fi existat câţiva bărbaţi cu feţe ca ale lor, atunci, acolo nu ar mai fi fost mistere a căror cercetare să fie interzisă. Dacă vreodată aceştia şi oamenii din Kronweld s-ar putea contopi, atunci realizările lor ar fi nelimitate.

Merse alături de William printre cei care hoinăreau de la o casă la alta, pălăvrăgind între ei pe străzi, şi dând uşor din cap pentru a-l saluta pe William, dovedindu-şi astfel respectul faţă de el. Cei doi merseră înainte, către celălalt capăt al satului, unde urmau să mănânce, în casa care-i fusese rezervată lui William Douglas.

Trecură pe lângă o clădire în faţa căreia se găsea o grămadă de rămăşiţe metalice. William văzu privirea întrebătoare pe care le-o aruncă Ketan.

— Etatiştii, spuse el. Astea sunt maşini pe care ei le-au fabricat pentru a se putea transporta prin aer. Le numesc avioane aici, dar cu siguranţă că aţi construit şi voi aşa ceva în Kronweld.

Ketan clătină negativ din cap zicând:

— Nu a fost nevoie de aşa ceva, aşa că noi, n-am construit niciodată asemenea aparat. Posibilităţile de a construi unul m-au interesat un timp îndelungat, dar n-am făcut-o niciodată. De unde le aveţi?

— Ele au performanţe slabe, nu se compară cu cele construite de oameni cu o mie de ani în urmă. Uneori se defectează şi sunt obligate să aterizeze. În acest caz, capturăm echipajele etatiste, le ucidem şi aducem aici aparatele, care sunt mai întotdeauna stricate. Cele două sate pe care le-ai văzut mai înainte, Dorman şi Brent au fost distruse de un vânător etatist, care se găsea exact la bordul unui astfel de aparat.

Altă dată, lui Ketan i-ar fi plăcut să examineze aparatele, dar acum avea altceva mult mai urgent de rezolvat, şi în afară de asta, posibilele principii de funcţionare ale aparatelor erau foarte simple şi evidente pentru el.

Ei continuară să meargă. Aproape de locul unde se aflau observară că un grup de săteni se adunase în capul străzii, strângându-se în jurul cuiva, unul din ei arăta spre josul străzii, către Ketan şi William.

Brusc, William strigă de bucurie.

— Carmen!

Apoi, o luă la fugă, lăsându-l în urmă pe Ketan. O femeie se desprinse din grup, luând-o la fugă către el. Se întâlniră la jumătatea drumului, prinzându-se într-o lungă şi strânsă îmbrăţişare.

Când Ketan îi ajunse din urmă, nu îl observară timp de câteva clipe lungi. Stătea în picioare, privindu-i, neputând înţelege relaţia existentă

între cei doi. Oare ce fel de oameni erau aceştia, care puteau privi cu numai două zile în urma moartea cuiva, aşa cum făcuse William cu tovarăşa sa de viaţă, pentru ca acum, să facă aşa ceva…

Apoi, cei doi se întoarseră către el, spunând:

— Acesta este Ketan. Are o poveste foarte lungă pe care şi tu va trebui să o asculţi, este foarte interesantă. Aceasta este sora mea, Carmen! Ketan luă mâna pe care i-o întinsese femeia, strângându-i-o.

— Soră?! întrebă el mirat Era un cuvânt pe care-l auzise, dar rostirea lui implica existenţa între cele două persoane a unei relaţii pe care el nu o putea înţelege.

Douglas văzu confuzia ce se citea pe chipul lui Ketan. Zâmbi şi, înţelegând ce se întâmplase de fapt fu cuprins de un sentiment de milă, care îi şterse zâmbetul de pe buze.

— Este sora mea, repetă el. Iar asta înseamnă că acelaşi bărbat şi aceeaşi femeie ne-au dat viaţă amândurora, adică avem aceeaşi mamă şi acelaşi tată.

Carmen tăcea, dar privea când la unul, când la altul într-un mod ciudat. Mai avem şi un frate, spuse William, dar nu ştim unde este. Credem că Etatiştii l-au ucis.

Ketan rămase în picioare tăcut, privindu-i pe cei doi pe rând. Încerca să „prindă” ceva din legătura de sânge dintre ei, dar nu reuşi. Însă,

cunoştea sentimentul enorm de singurătate care îl cuprindea totdeauna în Kronweld, zidul impenetrabil ce părea să se ridice acolo între toţi oamenii, exceptând tovărăşiile. Şi acum, el credea că descoperise motivul pentru care exista acest zid.

— Soră, spuse el încet. Frate, Tată, Mamă... Repeta cuvintele pe care tocmai le auzise de parcă ar fi fost un copil care le învăţa pentru prima oară. Şi sentimentele necunoscute, pe care le întrevedea întrucâtva ca fiind legate de aceste cuvinte, erau copleşitoare pentru el. În ciuda frumuseţii şi profunzimii cercetării sale, Kronweld-ul era mai pustiu decât aceste sate din pădure, în care trăiau Bastarzii.

O altă ciudăţenie neînţeleasă de Ketan erau caii pe care nu-i văzuse niciodată, şi care a doua zi dimineaţă, când se trezi, aşteptau gata înşeuaţi în faţa casei. William încălecase unul dintre ei. Văzându-l, lui Ketan acest lucru i se păru dea dreptul ridicol, dar trebui să recunoască în sinea sa că acesta era un mod de folosire a animalelor, care lui nu-i trecuse niciodată prin minte pe când se afla încă în Kronweld. Totuşi, el se îndoia de faptul că ar fi foarte uşor şi posibil să călăreşti pe bori.

În timp ce se apropia de animal, se îndoi de asemenea de faptul că ar fi fost foarte posibil şi practic pentru el să călărească un cal. Totuşi încălecă şi el, ajutat de Edwards.

Pe lângă animalele pe care le călăreau cei trei prieteni ai noştri, în coloană se mai aflau încă trei cai, ce nu cărau în spate nimic altceva, în afara pachetelor cu provizii.

Prima sferă sau Soarele, aşa cum încerca Ketan să se obişnuiască să-i spună, nu răsărise încă deasupra orizontului, însă cerul era palid luminat. În aer exista o prospeţime şi o strălucire care lui nu-i fuseseră niciodată cunoscute în Kronweld. Acest lucru îi umplea inima de un ciudat sentiment de exuberanţă şi plăcere de a trăi. Pe cer hoinăreau nori înalţi şi albi.

John Edwards privi cerul, plin de îndoială, spunând:

— Sper din toată inima că nu vom fi prinşi pe drum de o furtună zdravănă, cu tunete şi fulgere, până la sfârşitul zilei.

— Dar nici nu putem aştepta de teama ei, zise Douglas nerăbdător. Găsirea acelui turn de piatră din deşert despre care a povestit Ketan este cu mult mai importantă pentru noi, decât înfruntarea unei furtuni.

În spatele tonului calm pe care fuseseră rostite cuvintele, Ketan sesiză că William era la fel de nerăbdător ca şi el să găsească turnul şi să dezlege misterele ascunse de el. Se întreba dacă forţele ce se îndreptau spre exterior din turn, nu cumva îl canalizaseră şi pe William spre atingerea acestui obiectiv, la fel cum se

întâmplase şi cu el.

Pentru prima jumătate de zi avu prea puţin timp să se mai gândească şi la altceva, în afară de a învăţa să călărească corect. Cei doi călăreau tot timpul lângă el, supraveghindu-l, încercând să-i arate cum trebuia să-şi lase trupul să se clatine înainte şi înapoi, o dată cu mişcările animalului.

Aproape până în seară au urmat o potecă şerpuită ce ducea prin pădure, pe sub coroanele măreţe ale copacilor ce tronau deasupra capetelor lor, ca un acoperiş înalt.

Instinctele de cercetător ale lui Ketan erau de-a dreptul copleşite de lucrurile din jurul său. Aici se aflau suficiente Mistere, cât să dea de lucru tuturor cercetătorilor de pe o mie de planete precum Kronweld-ul. Comparativ cu cele cincisprezece feluri de plante descoperite de el în timpul călătoriei din Ţara Întunericului, observă aici o sută de astfel de tipuri de plante, în timp ce continua drumul călare. Văzându-le, avea impulsul de a descăleca, a le smulge şi a le colecţiona pentru a le examina, dar nu o făcea, deoarece îşi dădea seama că nu este timp pentru asta. Cine ştie? Poate mai târziu, va veni şi ziua asta.

Văzu şi animale. Erau nişte fiinţe mărunte şi vioaie, care fie că se căţărau în copaci, fie că alergau pe pământ. Şi o dată sau de două ori, zări şi nişte animale mari, cu coarne, ce

semănau cu cel pe care William îl ucisese cu o zi în urmă.

Când Soarele era aproape de apus, începură să coboare o pantă abruptă, iar copacii din jur erau mai scurţi, şi începuseră să se rărească. Apoi ieşiră brusc pe o coastă golaşă de deal, unde munţii se retrăgeau, lăsând locul unui deşert nesfârşit, ce li se arăta tot mai mult.

Apariţia bruscă a unei privelişti atât de frumoase îi întretaie respiraţia lui Ketan. În depărtare, alte dealuri plate erau scăldate într-o lumină purpurie, care se contopea cu culoarea lor naturală, roşie-arămie. Pe măsură ce Soarele apunea, ascunzându-se dincolo de linia orizontului, lui Ketan i se părea că enormul deşert din faţa sa era o mare uriaşă de culori şi lumini mişcătoare. El îi inunda şi îi copleşea simţurile atât de mult, încât până la urmă renunţă să mă privească peisajul.

Dar înainte să o fi făcut, îl văzuse.

Văzuse dincolo de acel deşert roşu-gălbui şi dincolo de munţii cu marginile purpurii. Văzuse o mare întindere, şi un vârf de ac ce ţâşnea pentru a sparge monotonia priveliştii.

O arătă şi tovarăşilor săi, printr-o spărtură în depărtare, de-a lungul deşertului.

— Uitaţi-l acolo, spuse el.

William începu să vorbească, apoi, după un timp tăcu. Edwards îl privi fix pe Ketan, apoi clătină capul afirmativ.

Cei trei se instalară într-o poiană netedă de la lizieră. După ce mâncară şi focul era aproape stins, se culcară pe spate şi Ketan văzu stelele.

În acea prima noapte petrecută în peşteră, simţurile îi fuseseră prea amorțite pentru a mă putea observa că aici, stelele erau mai numeroase, mai strălucitoare decât cele de pe cerul înnorat a Kronweld-ului, dar acum le văzu. Stătea pe spate, urmărindu-le, ca un copil. Le privea nici cu uimire, nici cu teamă, ci acceptându-le pur şi simplu frumuseţea şi apropierea, ca parte integrantă a unei noi lumi. Pe care abia începea să o cunoască.

Se întoarse către Douglas, care stătea culcat aproape de el, privind departe, undeva dincolo de stele.

— Ce sunt astea? Oameni buni, ştie vreunul din voi să-mi răspundă? întreba Ketan.

— Ce sunt ce?

— Acolo sus, punctele alea luminoase.

— Sunt stelele.

— Stelele?! Aşa le numiţi? Mă întreb dacă s-ar putea să ajungem suficient de sus pentru a vedea ce sunt ele cu adevărat.

Douglas ridică mâna şi privi în jos, către Ketan mirat.

— Adică vrei să spui că pe cerul planetei tale nu există stele vizibile? Să însemne asta că voi nu cunoaşteţi ştiinţa astronomiei?

— Asemenea lumini sunt vizibile în Kronweld

doar foarte rar, şi pentru intervale foarte scurte de timp. Ne-am pus adesea întrebări cu privire la ele, dar nu ştim nimic despre ele. Existenţa lor a fost declarată totdeauna a fi unul dintre Misterele sacre care nu pot fi cercetate.

Stele, spuse el, repetând cuvântul, ca şi când acesta i-ar fi izvorât de pe buze ca o răsuflare exotică de vânt. În rostire el puse toată groaza, mirarea, dependenţa şi frica pe care omul le cunoscuse din clipa în care primii locuitori ai peşterilor se rugau la Zeii din universul infinit al cerului, iar primii păstori priveau noaptea în sus către ele, rugându-le să le lumineze calea, fără a le rosti numele, căci nu le ştiau.

— Stele, zise el. Ele arată la fel de frumos pe cât le sună numele. Ştiţi cumva ce sunt?

William fu şi el cuprins de această stare de reverie pe rare o simţea Ketan, spunând:

— Ele sunt vise. Vise şi alte vieţi, rase, lumi, în care probabil că sunt alţii asemenea nouă.

Ochii săi reveniră pe pământ, privind dincolo de focul ce era gata-gata să se stingă, în spuza căruia abia dacă mai mocneau câţiva tăciuni aprinşi. Apoi îl privi pe străinul de lângă el, cu trăsături faciale strâmte, nări subţiri, ochi vioi ce nu se odihneau niciodată, şi către fruntea sa înaltă şi netedă. El spuse:

— Trebuie să te întorci neapărat acasă, Ketan, căci lumea noastră, cu care nu eşti obişnuit te va ucide.

— Or mai fi oare şi alte lumi la fel ca asta? întrebă Ketan.

— Marea lor majoritate au o formă sferică, la fel ca Soarele nostru. Unele dintre ele sunt alte planete, identice cu asta. Mulţi dintre acei alţi sori din univers au în jur planete. Probabil că există mai multe lumi ca asta, decât poţi număra corect, şi decât intră în raza ta vizuală.

— Oare Kronweld-ul ar putea fi o asemenea lume? Ar putea, nu-i aşa? întrebă Ketan cu răsuflarea întretăiată.

— Şi eu mă întreb dacă e aşa, zise William.

Când William adormi în cele din urmă, Ketan se sprijinea încă într-un braţ, privind stelele.

Lui Ketan i se păru că nici nu adormise încă, atunci când William începu din nou să se mişte. Bastardul făcu focul şi pregăti micul dejun.

— Trebuie să plecăm devreme şi să străbatem o parte cât mai mare de deşert înainte de răsăritul Soarelui, zise el. Câci pe la amiază va fi un adevărat cuptor în mijlocul deşertului.

Stelele străluceau încă pe cer când ridicară tabăra, reluându-şi drumul încet şi şerpuit, coborând pe panta muntelui. Atunci când ajunseră la deşert cerul abia începe să strălucească spre răsărit.

Un şir de nori aflaţi la joasă înălţime lumina totul, când cei trei călători lăsară în urmă munţii, pentru ca, încet-încet, deşertul ce li se deschidea privirilor să se transforme într-o

nesfârşită mare gălbuie. Aceasta îi făcea ca totul să li se pară ireal, ca şi când s-ar fi mişcat pe o suprafaţă lichidă, luminată de jos în sus. La un moment dat, li se păru că încetaseră să se mişte, câci munţii din faţa lor păreau să fie tot atât de îndepărtaţi ca la început. Cei pe care-i lăsaseră în spate păreau să nu se fi îndepărtat deloc.

Pentru Ketan era evident că tovarăşii săi erau tot mai deranjaţi de arşiţa zilei, dar pentru el aceasta nu constituia o problemă, căci atmosfera se asemăna cu cea existentă foarte multe zile pe Kronweld, fiind mult mai puţin toridă decât infernul prin care trecuse în timpul călătoriilor făcute în Ţara Focului.

La miezul zilei poposiră lângă un izvor. Soarele era deasupra capului lor, marcând astfel trecerea timpului, dar pentru Ketan asta părea o iluzie, pentru că atât timpul, cât şi toate experienţele sale de viaţă păreau să se fi pierdut în mijlocul acestei mări enorme de culoare gălbuie.

— Nu vom ajunge niciodată în celălalt capăt al deşertului, gândi el.

Dar până la căderea nopţii se apropiau tot mai mult de defileul existent în munţii din faţa lor, iar timpul păru să-şi reia scurgerea firească. Ketan ştia că dincolo de defileu se găsea un deşert şi mai întins, ce era tot timpul răvăşit de vânturi, şi în care doar un colț de stâncă se

ridica, către cer.

— Ne vom stabili tabăra în afara deşertului, câci acolo este un iad din cauza căldurii şi pentru că are o suprafaţă atât de mare, nu ştiu dacă vom reuşi într-o singură zi să o străbatem sau nu.

Acum, când era atât de aproape de scopul final, Ketan abia dacă puse geană pe geană în noaptea aceea. Toate speranţele şi temerile pe care le avusese până atunci se reîntorseseră, într-o avalanşă de emoţii şi raţionamente ilogice. Oare avea să descopere în cele din urmă semnificaţia misterioaselor viziuni avute până atunci, care îl tot chinuiseră? Oare turnul către care se îndrepta acum conţinea cu adevărat explicaţii plauzibile ale lumii artificiale şi ireale de pe Kronweld?

Şi mai presus de toate, oare turnul avea să-i ofere o soluţie care să-l ajute să se întoarcă acasă pentru a o revedea pe Elta?

Probabil că adormise puţin către zori, pentru că următorul lucru pe care-l conştientiza era faptul că Douglas făcea focul. Acum era mai târziu decât în dimineaţa anterioară, şi deja pereţii canionului în care se aflau începuseră să se coloreze, precum fructele coapte.

Continuară repede drumul, trecând prin defileul strâmt, cu pereţi impunători. Fu o trecere scurtă, şi după o singură cotitură văzură departe capătul deşertului. Părea ca şi cum o

perdea de bronz ar fi fost agăţată de-a curmezişul său.

— Ăsta este punctul în care trebuie sa ajungem. Şi până acolo e o căldura de iad!

Apoi, Ketan realiză ce era de fapt. El îl vedea acum nu într-o viziune, ci în realitate. Dincolo de gura canionului se întindea deşertul, în care suflau totdeauna vânturile turbate ce răscoleau nisipurile mişcătoare. Edwards îl definise ca fiind un adevărat iad, iar Ketan ştia prea bine că asta este adevărat, căci în viziunile avute îl traversase nu o dată.

Vântul începu să-şi înfigă degetele în stratul auriu şi ascuţit de nisip din canion, care se subîmpărţi în încă o mie de degete de nisip, care le pătrunseră în plămâni şi le străpunseră ochii, înţepându-le pielea. Pe jumătate orbiţi de nisipul biciuitor, nu ajunseseră încă în capătul canionului.

John Edwards tuşi, întorcându-şi calul pe loc.

— Va trebui să aşteptăm, gâfâi el, căci nu vom reuşi niciodată să ajungem la ţintă cu vântul ăsta, care bate atât de îndrăcit acolo, e un adevărat uragan.

Ceilalţi doi îl imitară, protejându-şi feţele împotriva nisipului.

— Aproape totdeauna e aşa pe aici, zise Ketan.

— Ce zici de asta? întrebă Douglas. Este oare vreo şansă ca vântul ăsta să se mai domolească

sau să se oprească?

— Nu se opreşte niciodată complet, dar s-ar putea să se mai domolească un pic, spuse John Edwards. Oricum, nu vom reuşi niciodată să găsim turnul în iadul de acum, pentru că nu reuşim să vedem nici măcar la zece metri depărtare în faţă.

— Ba da, îl putem găsi, zise liniştit Ketan. Nu trebuie să-l văd ca să ajung la el.

— Rostise aceste cuvinte pe un ton atât de sigur de sine, că parcă o voce nevăzută i-ar fi călăuzit paşii. Știa că putea găsi turnul, căci doar o mai făcuse şi altă dată. Avea certitudinea că îl vor găsi, de îndată ce vor ieşi din capătul defileului.

— Eşti sigur de asta? întrebă William Douglas. Ketan dădu afirmativ din cap.

William ezită puţin şi apoi se hotărî.

— Am putea încerca totuşi să facem asta în lipsă de altceva mai bun. Nu avem provizii suficiente pentru a ne putea permite să aşteptăm prea mult timp. Eu sunt dispus să cred că Ketan ne poate duce acolo, aşa cum a spus.

Edwards tăcea. El nu ştia prea multe despre Ketan, şi nici nu-i păsa prea mult despre capacităţile paranormale pe care el ar fi putut sau nu să le aibă. Pentru Edwards, Ketan era un tip ciudat, care nu făcea parte din lumea cotidiană a Bastarzilor şi le depăşea puterea de

înţelegere. Însă Edwards îi era foarte devotat lui Douglas, aşa încât, decizia luată de acesta, indiferent de natura sa, era litera de lege pentru el. Văzând cât de încăpăţânat şi îngust la minte era Edwards, Ketan gândea că avusese mare noroc, că împreună cu ei era şi William Douglas, pentru a aplana neînţelegerile dintre ei, care altfel ar fi putut degenera în conflicte ireconciliabile.

Îşi înfăşurară feţele cu bucăţi de cârpă pe care le umeziseră cu apa din bidoanele pe care le aveau la ei, continuând să îşi îndemne caii la drum. Aceştia înaintau greu cu vântul în faţă, vânt ce bătea foarte puternic, mai ales în gura canionului. E de la sine înţeles că Ketan preluase conducerea micii coloane. Ceilalţi, îi acceptaseră propunerea instinctiv, deşi aveau suficiente ezitări în a-i acorda încredere.

Pereţii canionului se transformară în simple umbre, ce erau doar puţin mai întunecate decât ceaţa de nisip din jurul lor. Cei trei nu fură absolut siguri privitor la momentul exact în care ieşiseră din gura canionului. Ştiură doar că brusc, atât intensitatea vântului, cât şi înţepăturile nisipului pe chipurile lor crescuseră.

Caii intrară în panică pentru că erau orbiţi de nisip, iar datorită vântului urlător, călăreţilor le era foarte greu să-i controleze, pentru a rămâne în şa. Ketan strângea tare hățurile, pentru a menţine calul cu capul înainte, înspre vânt. Dar

la un moment dat, trebui să slăbească strânsoarea, pentru a permite animalului să lase capul în jos, pentru ca nisipul să nu-i între în nări, sufocându-l.

Astfel cei trei, cu toate că nu vorbeau, continuau să călărească, în mijlocul troienelor de nisip, purtate peste tot de vânturile urlătoare şi disperate. Lumea din jur era pustie, iar chinul era tot mai mare, cu cât noaptea părea nesfârşită. Ketan avea din nou acel sentiment că parcă pierduse noţiunea timpului şi a mişcării, dar ăsta era acum de o mie de ori mai puternic decât cu o zi înainte, în timpul călătoriei prin deşert. Acum, el se găsea într-o lume unde mişcarea era imposibilă, unde se părea că timpul se oprise.

Întoarse capul pentru a se convinge dacă ceilalţi îl mai urmau. Nu-l putu vedea decât pe Douglas, care se găsea abia cu o jumătate de pas în urma sa însă Edwards nu era nicăieri. Ketan spera că spre binele său, şi celălalt Bastard îi urma încă.

Se întoarse din nou cu faţa către direcţia de mers, încercând să privească fix înainte, adăpostindu-şi ochii de furtună. Dar nu se vedea nimic. Pentru o clipă rămase doar cu gândurile sale, analizând totul profund. Oare putea fi absolut sigur că se îndreptau spre direcţia bună?

Nu se îndoia de asta în mintea sa, totul se

petrecea ca şi cum o rază invizibilă ar fi fost orientată asupra creierului său pentru a-i călăuzi. Ştia sigur unde se găsea turnul din deşert.

Şi în timp ce continuau să meargă, se părea că tot ce descoperise anterior din epoca de dinaintea apariţiei cercetării ştiinţifice din toate tarele trecute se combina într-o singură şi puternică convingere de forţe directoare care îl duseseră de-a lungul vieţii sale până în prezent. Era bine ceea ce făcea. Se afla acolo unde aceste forțe îl duseseră, şi acum, imediat, aveau să i se dezvăluie împreună cu toate adevărurile lumilor îngemănate, care puteau fi unite printr-o punte luminoasă, ce străbătea veacurile şi spaţiile infinite ale universului.

Nu avea cum să ştie unde se afla Soarele pe cer. Îşi puteau da seama că vine noaptea doar din cauză că ceaţa din jurul lor se îngroşa tot mai mult. Părea incredibil să fi trecut o zi întreagă, cu toate că li se părea că nisipul îi bătuse în faţă o veşnicie.

Brusc totul încetă. Perdeaua de nisip mişcător căzu, ca şi când s-ar fi topit, sub rafalele potopului ploii ce cădea peste ei. Vântul se linişti la fel de brusc precum începuse, iar acum perdelele de nisip care îi orbiseră mai înainte fură înlocuite cu cele de apă. Dar aşa era mai bine.

Se apropiară unul de altul, se opriră şi priviră

furtuna care tocmai se dezlănţuise. Rânjiră unul la altul, în timp ce apa le curgea în cascade pe feţele ridate, ducând o dată cu ea şi stratul de nisip care se găsea acolo.

— Ai avut dreptate cu privire la furtună, îi spuse Douglas lui Edwards. Şi mă bucur că a fost aşa!

— Dacă nenorocita aia de furtună de nisip ar mai fi ţinut o oră, eu dădeam colţul, fraţilor, răspunse acesta. Apropo, ştiaţi că în nenorocirea asta am pierdut doi dintre caii de povară?

William privi înapoi. Chipul îi deveni brusc serios.

— Asta înseamnă că vom sta mai puţine zile decât ne-am propus iniţial. Ştii cumva pe unde ne aflăm, Ketan?

Acesta arătă înainte, şi cei doi văzură în acelaşi timp ceea ce văzuse şi el. Prin ceaţa de apă care cădea peste ei, văzură la o oarecare distanţă în faţă coloana singuratică ce se îndrepta către cer.

Era turnul.

Brusc, pe Ketan îl cuprinse pentru puţin o emoţie fără sens. Asta se întâmplă când realiza că aici, chiar aici, înaintea sa se afla obiectul unei căutări de o viaţă. Se găsea stânca pe care o văzuse în viziuni, şi a cărei imagine îi fusese gravată pe creier chiar înainte să o fi văzut în realitate.

— Haideţi, spuse răguşit.

Turnul era o bucată de stâncă ce părea să nu fie afectată de ger şi vânturi. Părea a fi la fel de veşnică precum stelele înseşi. Planurile netede ale zidurilor laterale arătau de parcă ar fi fost făurite de mâinile zeilor.

Până şi Edwards se linişti, fiind cuprins de un sentiment de groază în prezenţa acelui lucru.

— Pariez că nimeni nu s-a mai apropiat atât de mult de el de o mie de ani încoace, murmura el.

— Ketan, acum ştii ce te aştepţi să găseşti? întrebă Douglas.

— Da. Intrarea este jos, aproape de bază, pe partea opusă celei unde suntem noi acum…

Zicând acestea, îndemnă calul către acel loc. Picioarele cailor se înfundau în nisipul încă prăfos sub stratul de noroi. Setea acumulată în deşert abia le fusese potolită de ploaia torenţială, care începu să cedeze puţin, pe măsură ce se apropiau de turn. Cumva, stânca era mai mare decât o întrevăzuse el. William o estimă ca având 30 diametru şi 1800 înălţime. Nicio alta nu tulbura marea câmpie de nisip cât vedeau cu ochii.

Iluzia unei mari distanţe se datora în parte – după cum văzură ei acum – faptului că deşertul se ridica încet, acest lucru tăind priveliştea asupra stâncilor din spatele lor.

Ketan, împreună cu tovarăşii lui, merseră spre

partea opusă a turnului, iar Ketan privi câteva minute lungi, în sus, la părţile ude ale stâncii. Silueta ei groasă era împodobita cu dungi roşii, albe, arămii dispuse în straturi, la fel ca şi stâncile ce rămăseseră la o oarecare distanţă în spatele lor.

Edwards repetă remarca pe care o făcuse mai devreme despre izolarea turnului.

— Dacă cineva ar vrea să ascundă orice, atunci acesta ar fi un loc bun. Dar Ketan nu-l asculta. Studia zadarnic şi foarte atent suprafaţa stâncii.

Merse şi pe celelalte părţi ale sale, privindu-le de asemenea atent. Dar nu găsi nimic, care să marcheze locul căutat de el. Se reîntoarse la punctul din care pornise, continuând să privească fix, în sus.

— Nu-i acolo, zise el. Apoi ochii i se luminară. E acolo, jos! exclamă el. Nisipul a îngropat-o.

— Ce a îngropat? întrebă William.

— Intrarea, zise Ketan.

Era evident că nisipul de la baza turnului fusese răspândit de vânt, ajungând la o adâncime considerabilă, căci formase o pantă lungă, abruptă, ce indica faptul că ar fi avut foarte mult de săpat, dacă ar fi vrut să ajungă la un punct situat la aceeaşi înălţime cu cea iniţială a deşertului.

Dar Ketan le spuse că nu vor trebui să sape la o adâncime mai mare de propria lor înălţime.

Viziunea sa era aceea a unui semn ce se găsea undeva departe, deasupra capului său, atunci când stătea la nivelul deşertului.

Torentul brusc de ploaie se liniştea încet-încet. Puteau vedea spărturi în întunericul de pe cer. Vântul bătea din nou, prevestind o reluare a furtunii de nisip care fusese întreruptă de ploaie. Dar ea nu avea să fie la fel de rea ca cea dinainte, din cauza stratului de nisip amestecat cu apă ce se găsea acum pe suprafaţa solului.

Bagajele lor conţineau o gamă largă de unelte rudimentare, care fuseseră fabricate de Bastarzii înşişi. Din fericire, ele se găseau pe spinarea calului care nu se pierduse în timpul furtunii. Ketan indică tovarăşilor săi locul exact unde trebuiau să înceapă să sape. Nu erau materiale pentru sprijinirea malurilor de nisip pentru ca acestea să nu se prăbuşească peste ei în timp ce săpau. Trebuiau să lărgească gura găurii, pentru a ţine seama de cantitatea mare de nisip care sigur că alunecase.

Era o sarcină obositoare, îngreunată şi de vântul care se pornise din nou, ce strâmta gaura, limitând direcţia săpăturii, astfel că în groapă nu se putea băga decât un singur om. Pe lângă asta noaptea se apropia cu paşi repezi, plafonul jos de nori închizând găurile pe care ei le deschiseseră pe încercate. Se părea că acea noapte avea să fie dominata de uragan şi ploaie.

În cele din urmă, Edwards se îndreptă de spate, oprindu-se din săpatul său nebunesc. Se şterse pe faţă de nisip, privind la Ketan.

— Până aici ai spus că va fi nevoie să săpăm, dar încă nu am dat de nimic. Eşti sigur că aici este?

— Da, trebuie să fie acolo! spuse și sări în groapă.

— Lasă-mă să încerc şi eu.

Edwards îi dădu lopata, ieşind de acolo. Stătu pe marginea gropii, împreună cu Douglas.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, căci nu este nimic aici, nu putem ţine caii fără apă, şi ar fi curată sinucidere să încercăm să instalăm tabăra aici pentru mai multă vreme.

Ketan îi auzi. Siluetele lor abia se vedeau pe marginea găurii de deasupra lor, privindu-l batjocoritor, ca nişte zei care decideau ceva important. El spera că ei nu se vor întoarce, dar ştia de asemenea că dacă o vor face, vor pleca fără el.

Era prea întuneric pentru ca el să vadă ceea ce făcea, dar continua să arunce nisipul afară, orbeşte. Vântul îl sufla din nou în groapă, peste el, aşa că trebuia să sape aproape cu ochii închişi. Se ţinu aproape de pereţii stâncoşi ai turnului, iar lopata lovea stânca în mod repetat, astfel încât forţa sa de muncă era cheltuită ineficient.

Apoi îşi dădu brusc seama că nu lovea doar

peretele, ci şi o protuberantă a sa.

Aruncă lopata afară din groapă, şi îngenunchind scurmă surescitat nisipul cu degetele. Nu putea vedea obiectul de acolo, dar îi putea simţi forma, pipăindu-l. Iar degetele sale găsiră o găurică deasupra lui.

— Am găsit-o! Aruncaţi-mi ranga aia! le strigă tovarăşilor săi.

William Douglas i-o aruncă şi se aplecă peste marginea gropii ea să vadă ce făcea Ketan. El înfipse bara în gaură şi sparse piramida mică şi netedă de stâncă. Ea cedă uşor, dar nu se mai întâmplă nimic altceva. Privi uluit întreaga suprafaţă. Se aşteptase ca asta să fie cheia care să-i deschidă o cale de acces către interiorul turnului. Acolo nu se afla nimic.

Apoi William Douglas strigă încântat:

— Acolo jos, lumina aceea, în gaură!

O rază slabă de lumină aurie se scurgea înspre înafară prin mica deschizătură, crescând rapid în intensitate. Ketan se întinse pe o parte, contorsionându-şi trupul în partea de jos a săpăturilor pentru a putea vedea prin gaura din stâncă.

Nu ştia la ce să se aştepte să vadă. Era pregătit pentru orice – orice ar fi putut vedea se oprea acolo.

Lumina venea de la o imagine micuţă, strălucitoare, imaginea aurită a unei balerine care stătea graţios într-un picior. Personajul era

cioplit cu o atât de veridică frumuseţe, că îl făcea să se aştepte ca acesta să se mişte.

Înainte ca toate simţurile lui să înregistreze pe deplin imaginea, el ştiu ca o mai văzuse şi altădată. O văzuse aproape în fiecare zi de când se născuse în Kronweld.

Era o miniatură delicată a imaginii aurite a Primei Femei care stătea în măruntaiele pământului în faţa Templului Naşterii.

— Ce e asta? William Douglas şi John Edwards stăteau impacientaţi pe marginea gropii.

Încet, Ketan ieşi din groapă şi îi invită pe ei să între în ea.

— Vedeţi singuri, spuse el.

Pe rând, cei doi săriră în groapă pentru a privi micuţul personaj din interior, în timp ce pe buza gropii Ketan stătea nemişcat, privind fix priveliştea. Vedea Kronweld-ul, Templu Naşterii, perdelele fluturânde de lumină purpurie pe cerul nopţii, deasupra lumii aceleia îndepărtate.

Şi vedea imaginea aurie a balerinei ce o reprezenta pe Prima Femeie.

Oare cum era posibil ca o imagine miniaturală să se afle aici, pe Pământ?

Douglas se ridică încet din poziţia chircită.

— Asta este cea mai frumoasă sculptură văzută vreodată. Şi când te gândeşti că am găsit-o aici, în deşert… Ai idee ce reprezintă, Ketan?

Le povesti despre originalul existent în

Kronweld şi despre semnificaţia sa. Douglas fluieră uşor.

— Asta e ceva! Şi de cât timp spune istoria voastră că a existat imaginea asta acolo? Adică în Kronweld, vreau să spun…

— De o mie de tara. Mă întreb câţi din anii voştri ar însemna asta?

— Dacă e să calculăm aproximativ, ar însemna cam 1200 de ani tereştri. Bastarzii se întoarseră către gaura unde el putea încă să vadă strălucirea uşoară a figurinei care trebuie să fi fost acolo o perioadă tot atât de îndelungată de timp ca şi originalul de pe Kronweld.

— Mă întreb cum o fi ajuns acolo, cine a pus-o acolo, şi mai cu seamă de ce? gândi Ketan.

Edwards nu fu atât de impresionat.

— Asta e tot ceea ce am venit să găsim? Daci da, hai să ne luăm picioarele la spinare şi să ne cărăm de aici.

— Nu, zise William, trebuie să mai fie ceva. Căci această statuetă nu are nicio semnificaţie de sine stătătoare. Tu ce părere ai, Ketan?

— Nu ştiu ce să mai cred. Sunt sigur că aici se găseşte şi altceva, în afară de asta, clar habar n-am despre ce este vorba exact.

— Păi parcă spuneai ceva despre o intrare.

— Ar trebui să existe una, tot ce ştiu este că acea mică piramidă care iese în afară ar trebui înlăturată. Am crezut că dacă o vom face, vom

avea drum deschis, dar nu a fost aşa! Voi intra din nou în groapă, să mă mai uit o dată.

Coborî iar în ea chircindu-se şi privind fix la mica imagine din faţa sa întinse mâna pentru a o atinge. Statueta se odihnea acolo, stând într-un echilibru delicat pe un picior subţire. O ridică şi o scoase, strălucirea sa luminând groapa de nisip, cu raze aurii.

Şi apoi nisipul de sub el se surpă.

La fel de brusc, de parcă o pelerină ar fi fost aruncată în jurul său, Ketan dispăru din câmpul vizual al celor doi Bastarzi.

— Ketan! strigă William Douglas în groapă. Dar nu se auzi niciun răspuns, în afara fâsâitului sutelor de kilograme de nisip ce continuau să se surpe.

— Ketan!

Apoi, îndepărtat, venind parcă de pe altă lume, răzbătu până la ei strigătul slab al lui Ketan.

— Veniţi aici, repede!

Douglas se menţinea în echilibru pe marginea gropii. John Edwards îi apuca de braţ, spunând:

— Crezi că e sigur să păşeşti acolo?

— O să intru eu primul. Dacă totul e în regulă, am să te chem. Dacă nu mă auzi, nu te impacienta, nu sări înăuntru după mine până nu te lămureşti exact despre ce este vorba.

— Asta nu-mi place deloc…

Dar William nu-l mai auzi, căci plecase. Sări în

groapă şi alunecă de-a lungul peretelui nisipos, dar nu se opri acolo unde se termina săpătura. Continua să cadă printr-un tunel întunecos, îmbâcsit de praful de nisip care aluneca, continuu.

Dar tunelul era scurt. William îşi opri brusc, căderea, aterizând pe o podea pietruită.

Ketan stătea în picioare în faţa lui, de parcă s-ar fi transformat într-o stană de piatră. El nici măcar nu observase venirea lui Douglas, ci continuă să rămână nemişcat, la numai câţiva paşi de el.

Apoi, Douglas se ridica, rămânând la rândul său nemişcat şi mut de uimire.

18

Cei doi prieteni stăteau în picioare, într-un fel de grotă. Nişte stânci întunecate şi colţuroase marcau pereţii şi tavanul din jurul lor, cu toate că podeaua pe care se aflau era netedă.

Dar nu la asta se zgâiau cei doi, ci la peisajul de dincolo de această barieră. Priveau într-o grădină, în care nişte flori ciudate roz, galbene, albastre se clătinau în bătaia unei brize uşoare şi parfumate. În mijlocul grădinii se găsea un bazin cu apă, deasupra căruia se ridica o perdea uşoară din stropi fini, şi în care se bălăcea zgomotos o pereche de păsări. Dincolo de el, nişte copaci înalţi se unduiau în vânt, pe fundalul unui cer pe care nori plutitori se mişcau

încet, topindu-se chiar sub privirile celor doi.

Rămăseseră muţi de uimire. William era vag conştient de faptul că Edwards îl striga disperat de sus, încercând să vadă dacă mai trăieşte, dar rămăsese atât de uluit, de ceea ce vedea, încât nu reuşea să îi răspundă, negăsindu-şi cuvintele potrivite.

Era convins de faptul că erau victimele unui miraj, produs al vreunei aberaţii mintale ce pusese stăpânire pe ei, dar nu i se puteau împotrivi. Şi apoi, într-o clipa îşi pierdu toată dorinţa de a o face.

Printre florile care înconjurau bazinul se produse o mişcare uşoară, şi silueta unei fete se apropie de ei.

Ţinea capul sus, zâmbindu-le cu toată gura. Puteau vedea cum vântul îi ciufulea părul negru ca pana corbului, şi îi mototolea faldurile rochiei, al cărei roz se potrivea cu cele mai delicate flori din grădină.

Apoi fata li se adresă, dar Ketan nu înţelese ce spune, fiindcă mintea îi era cuprinsă de o agitaţie atât de profundă, încât nu era în stare să rostească vreun cuvânt. Probabil că el nici măcar nu auzise spusele fetei. Nu putu face altceva decât să continue să privească fix, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Şi apoi William remarcă la rândul său acest lucru.

Fata era întruparea pe care Ketan o mai ţinea încă strâns în mână. Ea era Prima Femeie.

— Bun venit în muzeul nostru, spuse ea. Vă aşteptam. Vă rog, urmaţi-mă, tatăl meu vă aşteaptă.

Atât timbrul vocii sale, cât şi cuvintele pe care le rostea avură un nou impact asupra conştiinţelor celor doi bărbaţi, căci acestea erau rostite mai degrabă în limba cunoscută de Ketan, decât în cea cunoscută de Douglas. Totuşi, era o ciudată formă, prea puţin familiară. Pronunţia ei nu era extrem de corectă, iar formele cuvintelor folosite erau învechite.

Ketan încetă să se mai mire şi o dată ce mintea îl ajută să preia din nou controlul asupra coardelor sale vocale, îi răspunse.

— Eu sunt Ketan, acesta este William Douglas, zise. Iar acesta... ei realizară pentru prima oară faptul că lipsea John Edwards. William se reîntoarse la deschizătura gropii şi îşi strigă tovarăşul, spunându-i să coboare.

Bombănind, cu respiraţia întretăiată, Edwards se supuse prudent.

— Am crezut că aţi picat pe un teren minat şi aţi fost omorâţi. Tocmai mă pregăteam să astup gaura şi să mă întorc de unde am venit. Apoi se opri uluit.

— Ce Dumnezeu înseamnă asta? Fata păru la rândul ei mirată.

— Dar câţi sunteţi de data asta?

— Trei. De data asta? Adică vrei să spui că au mai venit şi alţii înaintea noastră? o întrebă

Ketan.

— Mulţi alţii. Dar veniţi, căci probabil că tatăl meu vă aşteaptă nerăbdător.

— Nu-i adevărat, nu se poate! şopti Edwards răguşit, în timp ce fata le întoarse spatele, el pregătindu-se să o urmeze. El nici nu remarcase asemănarea flagrantă dintre fată şi imaginea statuetei aurite, din cauza uimirii foarte mari care îl cuprinsese.

Cei doi Bastarzi se întoarseră simultan către Ketan.

— Ce înseamnă asta? întrebă William Douglas. Ea nu e reală, nu-i aşa? Probabil că astea sunt alte viziuni de genul acelora despre care ne-ai povestit. Şi de data asta ne afectează pe toţi. Stânca asta a fost sigilată timp de peste o mie de ani. Niciun om nu ar fi putut supravieţui în interiorul ei. Poți înţelege ce spune? Eu înţeleg doar cam o treime.

— Limba în care se exprimă ea este o formă oarecum veche a limbii kronweld-iene. Nici eu nu ştiu mai multe decât voi despre explicaţia ştiinţifică ce poate fi dată acestui fenomen, dar ştiu că oricare ar fi natura sa, este unul benefic. Asta este lucrul pe care am venit să-l găsesc.

O urmară pe fată în linişte, mersul acesteia părea a fi mai degrabă o mişcare graţioasă de dans. Trecură prin grădina de lângă fântâni, remarcând că în interiorul acestora înotau alene peşti, era vorba de peşti ciudaţi, aurii.

Iluzia de distanţă era perfectă, dar să fi fost oare doar o simplă iluzie? Cât de departe puteau privi, se întindeau grădini cu flori şi copaci care se răspândeau peste dealurile joase ce se vedeau în depărtare. Un stol de păsări trecu la mare înălţime, deasupra capetelor lor, şi în depărtare, o ploicică pătă cerul.

După un scurt drum, parcurs pe poteca din grădină, ajunseră într-o poiana şi începură să urce drumul abrupt al unui deal relativ înalt, comparativ cu celelalte.

Apoi îşi dădură seama ce cauzase asta. Ăsta nu părea să fie vârful dealului. Continuară să meargă şi nu se vedea niciun drum deasupra lor, dar fata nu ezită.

Apoi, în cele din urmă găsiră vârful.

Dealul, grădina şi cerul dispărură şi merseră către podeaua de marmură a unui coridor lung şi înalt, de-a lungul căruia îi conducea fata. Pantofii ei tropăiau pe podea, cu ecouri multiple, care sunau ca tobele dintr-o poveste veche cu zâne. Gratia îi era înşelătoare şi nu putea ascunde moliciunea mişcării ei, aşa că ei trebuiră să grăbească pasul pentru a se ţine după ea. Mirarea le trecuse de mult şi nu mai rămaseră uluiţi la transformarea subită pe care o suferiseră grădina şi poteca de marmură.

Cotiră brusc, ajungând într-o camera cu tavanul înalt lambrisată luxos cu panouri de culoarea mahonului. În centrul camerei se afla o

masă pe care trona un sfeşnic în care ardeau lumânări. Pe ea se afla mâncare scumpă.

Nu trecu mult timp şi observară un bărbat care şedea la masă. Acesta se ridică încet când ei intrară şi fata îi lăsă să înainteze spre bărbatul de la masă.

— El este tatăl meu, Richard Simons, spuse fata. Acesta este Ketan. William Douglas şi…

— John Edwards, spuse Ketan, arătând către bărbatul care venise ultimul.

— Sunt bucuros de cunoştinţă, domnilor, spuse Richard Simons. Într-adevăr, a trecut ceva vreme de când vă aşteptăm. Puteţi lua loc şi să vă faceţi comozi, pentru ca după aceea să putem discuta?

Niciunul dintre felurile de mâncare nu era recunoscut de niciunul dintre cei prezenţi. Cei doi Bastarzi aveau dubii în privinţa asta, dar Ketan ştia că era vorba de tipuri necunoscute de preparate sintetice, aşa cum erau cunoscute în Kronweld. El considera că felurile de mâncare erau foarte gustoase.

Dar în timpul mesei nici bărbatul, nici fata nu doreau să discute despre lucrurile pe care cei trei oaspeţi ardeau de nerăbdare să le afle. Gazdele nu dădură explicaţii şi nu comentară cu privire la acestea.

Ei pălăvrăgiră totuşi relaxaţi despre lucruri lipsite de importanţă. Simons le povesti despre grădina de dedesubt sau de afară, sau de

oriunde ar fi fost acea. El le vorbi despre plantele adunate din toate ţările lumii pentru a le răsădi aici, apoi vorbi mândru despre frumuseţea camerei în care se aflau şi despre lambriurile de mahon pe care le preţuia foarte mult.

Totuşi, gazdele degajau o oarecare ciudăţenie prin aspect, pe care Ketan nu o putea numi cu certitudine, de parcă această calitate iar fi scăpat printre degete, şi de parcă Simons şi fata nu ar fi fost de fapt conştienţi de prezenţa lor. Totuşi, parcă nici aşa nu păreau să stea lucrurile. Ei priveau oaspeţii fix în ochi, zâmbind, râzând, în timp ce vorbeau.

De fapt, ei aproape că monopolizaseră conversaţia, abia permiţându-le oaspeţilor lor să spună din când în când ceva. Totul se petrecea de parcă gândurile nerostite, generate de sutele de ani de încarcerare în turn izbucniseră acum, dintr-o dată, nemaiputând fi oprite.

Dar Ketan nu se putu opri să nu-şi bombardeze gazdele cu un potop de întrebări. Unele primiră răspuns, altele nu.

Aşa stăteau lucrurile. Din când în când, în timpul discuţiei, gazdele ignorau total afirmaţiile sau întrebările celor trei oaspeţi. Ele se comportau ca şi cum nu auziseră sau doriseră să nu o facă despre ce li se vorbeşte. Ketan se întreba dacă nu cumva gazdele erau parţial surde?

După masă, Richard Simons le oferi tuturor trabucuri pe care Ketan nu le mai văzuse până atunci, dar cei doi Bastarzi le acceptară cu plăcere. Apoi el îi conduse într-o altă cameră luxos mobilată, care era o bibliotecă.

Pereţii înalţi erau ticsiţi până la tavan de mii de volume. Întinderea rafturilor era din când în când întreruptă de prezenţa câtorva tablouri excelente. Covoarele pufoase de culoare gri de pe podea atenuau toate sunetele din încăpere, şi se părea că o simplă şoaptă era suficientă pentru continuarea conversaţiei în acea cameră.

Se aşezară pe scaune adânci, confortabile, iar Simons, aprinzându-şi trabucul, expedie un vălătuc de fum către tavan.

— Este neîndoielnic faptul că vreţi nişte explicaţii, zise el. Vreţi să ştiţi cine suntem, ce sunt toate astea. Vă voi răspunde pe rând la întrebări.

Mă întâi, lăsaţi-mă să vă spun că veţi găsi greu de crezut multe dintre cele pe care le veţi afla, dar credeţi-ne că ceea ce vă spunem este adevărat, cu toate că am fi vrut ca marea majoritate a spuselor noastre să nu fie adevărate.

Aţi venit aici pentru că noi am dorit-o. Nu aţi fi putut face altfel. Când aţi trecut prin Selector vi s-a implantat în minte un impuls care încă de atunci încoace v-a îndemnat să o faceţi. Aţi trăit toată viaţa având în minte obiectivul de a

ajunge în acest punct. Sper ca asta să nu vă fi cauzat neplăceri foarte mari, dar trebuia sa fiu foarte sigur că veţi veni.

Sigur că se referea la Ketan, dar privirea sa păru să îi învăluie şi pe cei doi Bastarzi.

— Prin urmare, ăsta era izvorul viziunilor avute, şi asta era originea forţei care mă obligase şi mă călăuzise să vin aici, gândi Ketan. Dar oare în ce scop? La prima vedere, gazda era pregătită să răspundă la această întrebare.

— Este greu să ştiu de unde să încep, zise. În primul rând, trebuie să ştiţi ca asta este casa voastră. Sunteţi pe planeta Pământ. Crown World a fost doar o locuinţă temporară pentru voi, acum sunteţi pe punctul de a vă întoarce acasă.

— Crown World, gândi Ketan. Asta era cea mai veche dintre denumirile sub care era cunoscut Kronweld-ul. Se întreba de ce o folosea cel din faţa sa, sau de unde o cunoştea?

— Ar trebui să ştiţi o bună parte din trecutul istoric al Pământului, pentru a înţelege de ce se întâmplă toate astea. N-am de gând să vă spun această poveste. Veţi găsi amănuntele în cărţile care ne înconjoară, şi pe care veţi avea timp să le citiţi în următoarele câteva zile.

Pentru a vă schiţa totuşi un fundal, ar trebui să ştiţi că a fost cândva o epocă în care ştiinţa şi civilizaţia erau mult mai dezvoltate aici decât

sunt acum. Au fost distruse de un mare război care a declanşat o serie de catastrofe, a căror desfăşurare s-a întins timp de peste o sută de ani, însă de fapt, toate au fost un singur război, întrerupt de încheierea de armistiţii şi păci pe care oamenii le-au utilizat pentru a se reînarma şi a se pregăti în vederea războaielor şi mai mari, şi mai crâncene ce au urmat.

Datorită înaltului grad de dezvoltare pe care ştiinţa îl atinsese în acea epocă, aceste războaie au fost tot mai distrugătoare, până când s-a acumulat o atât de mare putere de distrugere, încât continuarea dezvoltării civilizaţiei a devenit imposibilă din cauza ei, şi prin urmare, aceasta s-a oprit.

În timp, a survenit o distrugere a capacităţii tehnologice de producţie. Nu era desigur doar o circumstanţă culminantă, dar facilităţile tehnice au căzut una după alta, fiind înlocuite cu situaţii din ce în ce mai primitive, până aproape de venirea civilizaţiei Epocii de Piatră. Simultan, aceasta a însemnat sfârşitul Războiului Mondial, pentru că trecuseră abilităţile de transport şi comunicaţii.

O generaţie a crescut luptându-se cu cuţitele şi topoarele, comunicând prin semnale de fum şi prin ştafete. Şi în sfârşit, au uitat pentru ce luptau, şi s-au oprit, pentru a-şi menţine energiile în vederea vânătorii necesare procurării hranei.

Vei crede probabil că aceste condiţii de trai sunt de neimaginat dar te asigur că au existat, timp de mai multe decenii.

Dezvoltarea ce a urmat s-a produs repede, pentru că încă mai erau pe Pământ un fel de tehnicieni, iar rudimentele ştiinţei au putut fi salvate din minele bibliotecilor şi laboratoarelor. Fragment după fragment, au revenit la viaţă porţiuni ale sale, numai că între timp, se întâmplase ceva cu oamenii. Pur şi simplu nu mai voiau să îşi recapete cunoştinţele ştiinţifice. Un val uriaş de ură în acest sens părea să bântuie întreaga lume, peste tot, aproape simultan. El a devenit o dogmă, religie, iar ştiinţa a devenit ţapul ispăşitor pe care pământenii ce rămăseseră în viaţă după războaie dădeau vina pentru soarta lor nefericită. Ei acuzau ştiinţa şi tehnica pentru toate astea, denumind noul cult antimaterialism.

Acesta a fost ceva absurd, dar a cuprins întreg pământul. Pentru a putea recrea sisteme de comunicaţii, oamenii s-au găsit în bizara şi contradictoria poziţie faţă de noua lor credinţă de a fi forţaţi să adopte unele dintre tehnicile pe care le urau atât de mult dar au justificat acest fapt ca fiind o aşa-zisă ceremonie de sanctificare. Ceea ce au făcut de fapt atunci şi acolo a fost să arate, că nicio societate de o oarecare complexitate şi cultura – oricare ar fi

fost ea – nu se poate dezvolta fără existenţa în paralel a unei ştiinţe sau tehnici care să o slujească.

Dar între timp, acelora dintre noi care credeam în restaurarea tehnicii ne era imposibil să ne afirmam punctele de vedere. Sute dintre noi au fost ucişi pentru asta, iar alţii au fost obligaţi să se ascundă.

La auzul acestor cuvinte, Ketan se apleca atent.

— Noi? Tu ai participat la acele evenimente? Ciudata gazdă dădu afirmativ din cap.

— Nu fii surprins de asta, căci îţi voi spune imediat cum s-au petrecut lucrurile.

Am luptat ani de zile pentru restaurarea ştiinţei, continuă el, dar, în cele din urmă, a trebuit să recunoaştem că acest lucru era imposibil de realizat în timpul vieţii acelei generaţii. Un singur lucru ne mai rămăsese de făcut, anume acela de a introduce în conservare cunoştinţele ştiinţifice şi tehnologice, pregătindu-ne pentru viitor. Asta am şi făcut.

El se lăsă pe spate, privind tavanul înalt de deasupra lui, în vreme ce trăgea un ultim fum din trabuc.

— Am venit aici şi am construit toate astea, spuse el, făcând un gest larg cu mâna, pentru a cuprinde turnul şi toate lucrurile din el. Asta s-a întâmplat cu mai bine de o mie de ani în urma, la doisprezece ani după terminarea construcţiei

am murit cu toţii.

Ochii săi îi urmăreau atent şi amuzat pe cei trei. Cei doi Bastarzi se aplecară înainte, tresărind, incapabili să vorbească.

Ketan nu se mişcă. Se aşteptase la asta, încă de când erau în sufragerie realizase că perechea din faţa lui semăna cu nişte fantome, dar nu îndrăznise să exprime cu glas tare acest sentiment. Dar dacă nu afişase niciun semn exterior sau vreo reacţie faţă de declaraţia bărbatului, în adâncul inimii resimţea o şi mă mare dezorientare decât până atunci.

Acest sentiment îl copleşi precum o undă mare de şoc a unui sunet extern. El se umflă, cuprinzând întreaga sală, iar ecoul său produse reverberaţii prin coridoarele de marmură şi uriaşele camere a căror existenţă o presupunea, dar pe care nu le văzuse încă.

Mort era singurul cuvânt care se potrivea cu acea melodie melancolica, cu acest turn singuratic şi cu toate comorile pe care le ascundea în el. Morţi erau şi acest mare şi necunoscut Cercetător, cât şi Prima Femeie.

Ketan o privi fix în ochi. Acolo erau adâncimi foarte mari de tristeţe, care îi vorbeau fără cuvinte, dar apoi buzele i se mişcară, şi abia putu auzi ce spunea.

— Da, suntem fantome. Aş fi vrut să te fi putut cunoaşte, spuse ea. Mă întreb cum arătaţi, ştiind acum lângă noi, după o mie de ani, când

suntem doar lumini, umbre, sunete înregistrate... Sunteţi oare nişte sabatici primitivi, care au venit să distrugă tot ceea ce am încercat să salvăm şi să arunce lumea pentru totdeauna în beznă? Poate că nu este aşa, fiindcă ne-am protejat împotriva unor astfel de lucruri.

Sau sunteţi fiinţe sensibile, inteligente, pe care prin munca noastră le-am ajutat să supravieţuiască şi de care am putea fi mândri dacă v-am putea vedea? Nu vom şti niciodată sigur asta, dar cel puţin am murit sperând că aşa va fi.

Atunci când privi în altă parte ochii i se umeziră.

Toată hotărârea şi speranţa din inima fetei i se transmiseră lui Ketan. Pira ca şi cum ar fi avut o viziune a morţilor atunci când stătea lângă ca, când îi privea mişcările, când îi auzea vocea. În fiecare zi a vieţii sale de până atunci, el trecuse pe lângă imaginea veche de o inie de tara care o reprezenta, şi se găsea înaintea Templului Naşterii. Acum, a o vedea în viaţă, chiar dacă doar ca o iluzie, era ca şi cum s-ar fi trezit în mijlocul unui vis, şi ar fi descoperit brusc, că este real.

Îşi imagină cumplita sarcină asumată de ea atunci când mersese singură pe Kronweld, însoţindu-i pe primii dintre cei care fuseseră selecţionaţi de către maşina construită de tatăl

său, pentru a începe: viaţa pe acea planeta. Cât de greu trebuie să fi trecut anii în care ia privit pe cei mici crescând! Când au îmbătrânit, probabil că i-au construit imaginea dintr-o copie a cheii de la intrarea în turn, pe care o luase cu ea.

Dar singura întrebare la care nu primiseră încă răspuns era sterilitatea de pe Kronweld. De ce viaţa nu se reprodusese singură niciodată acolo?

Simons începu din nou să vorbească.

— Era evident ce era necesar să facem, zise el. Aceia dintre noi care rămăseseră în viaţă, cam vreo 500, am strâns câte o mostră din fiecare realizare tehnico ştiinţifică pe care am putut-o găsi. Am început această muncă cu mult timp înainte de naşterea ei, zise el, arătând cu capul către fată, dar ea a crescut pentru a mă ajuta să termin această treabă. Am amplasat turnul în ceea ce părea a fi cel mai sigur punct de pe Pământ. Vânturile continue, despre cart: geologii noştri ne-au asigurat că nu vor afecta structura vieții timp de cinci mii de ani de acum încolo şi despre care meteorologii noştri ne-au spus că vor continua la nesfârşit, până când structura particulară care a determinat formarea lor va dispărea, vor alcătui o barieră naturală, aproape de netrecut, în calea celor ce ar dori să vină până aici, dar ea poate fi trecută uşor, dacă există un motiv

suficient de puternic pentru a o face.

— Foarte mulţi dintre noi au trăit aici până când numărul nostru a scăzut treptat, datorită deceselor. Am fi plecat în Kronweld pentru a scăpa teferi, aşa cum v-am dorit-o vouă, dar aici rămăsese prea multă treabă neterminată, aşa că, am rămas. Doar Dorian a plecat pentru a-şi sfârşi viaţa în Crown World printre primii colonişti trimişi acolo.

Asta nu reprezenta decât jumătatea problemei. Cealaltă jumătate trebuie să e rezolvaţi voi, şi dacă n-aţi făcut-o sau ştiţi că nu o puteţi face, atunci trebuie să vă întoarceţi pe Crown World şi să nu mă reveniţi niciodată pe Pământ. Peste o mic de ani un alt om de pe planeta ta va veni după tine. Dar asta este sarcina pe care o ai de la mine: rezolvă cea de a doua problemă sau pleacă!

Ochii săi căpătară o ciudată strălucire de oţel, care într-un fel, purta cu ea o ameninţare nerostită, o convingere că încă putea ajunge la el, în ciuda mileniului care-i despărțea, pentru a-l forţa să îşi respecte orice promisiuni pe care le-ar fi făcut.

— Şi care e cea de a doua problemă?

— Este cea mai veche problemă a unei societăţi: cum poate fi omul guvernat cel mai bine?

Iată ce am făcut pentru voi. Am profitat de scârba oamenilor faţă de război, şi am construit

o serie de maşini mari, despre care le-am spus că vor elimina o dată pentru totdeauna din mijlocul lor criminali ca aceia care, în trecut, duseseră la distrugerea lumii. Le-am arătat ce schimbări ar fi intervenit în lume dacă oameni ca Alexandru cel Mare, Nero, Attila, Hitler etc., ar fi putut fi examinaţi la naştere, descoperindu-li-se tendinţele criminale şi fiind distruşi fără a li se acorda vreo şansă de a trăi.

Cu obişnuita lor uşurinţă de a întoarce capul în altă parte de câte ori apărea o maşină bună, contrară învăţăturilor lor, antimaterialiştii au acceptat existența Selectorului, aşa cum l-am numit noi, instalându-l în mai multe locuri de pretutindeni. Toate aparatele mai mici erau controlate de maşina principală, mai mare.

Am inclus în ea circuite care au identificat şi distrus liderii cu potenţial criminali, dar am mai inclus şi alte circuite, care au selectat sau respins oamenii cu capacitate ştiinţifică, adică pe cei care puteau ridica lumea către noi culmi de civilizaţie, progres, dacă ar fi avut condiţiile potrivite să o facă, dar care ar fi trăit şi murit fără să facă nimic într-o lume frustrantă, în care se simţeau inutili printre antimaterialişti, dacă ar fi rămas pe Pământ. Tu ai fost unul dintre ei.

Izolarea asta a devenit posibilă din cauza descoperirii făcute de unul dintre ai noştri, ce susţinea existenţa lumilor paralele, în care ratele de oscilare ale particulelor atomului

diferă de cele de pe Pământ. Poate că n-ai să înţelegi asta, căci nici eu nu o înţeleg. Poate că este doar unul pe Pământ care a înţeles asta cu adevărat, dar a murit. Totuşi, notiţele sale sunt aici, dacă cumva vrei să le studiezi.

Ceea ce a descoperit a fost că particulele de materie perfect normale pot fi schimbate structural, privind frecvenţa oscilaţiei componentelor, putând coexista în spaţiu, alături de alte particule încărcate cu frecvenţe diferite.

Totul se rezumă la faptul că am descoperit existența a sute de mii de lumi, care, ca să folosim o figură de stil, stau alături cu lumea noastră. Unele erau planete teribile, fantomatice, cu forme de viaţa care ar bântui un om până la moartea sa. Doar o duzină de planete, sau aşa ceva erau potrivite pentru dezvoltarea vieţi umane şi cea mai bună dintre ele, care nici ea nu era foarte bună am denumit-o Crown World. Şi v-am trimis pe voi, cei selectaţi intelectual, acolo. Cât de bine a funcţionat, tu ştii mai bine.

Totdeauna am avut o teorie proprie conform căreia, dacă o sută dintre cei mai buni oameni de ştiinţă din lume ar fi putut fi izolaţi pe o insulă, departe de toată influenţa ignoranţilor şi a politicienilor, ei ar fi putut parcurge o mie de ani de progrese ştiinţifice, în numai o zecime din timpul istoric normal al acestei perioade.

Cred că acum, când trebuie să se fi scurs aceasta mie de ani, sau mai mult, o astfel de societate alcătuită din oameni de ştiinţă a evoluat şi progresat mai mult decât în visele mele cele mai fanteziste. Nu v-am oferit nicio bază de pornire.

Nu v-am trimis nici măcar una dintre cele mai importante ştiinţe de pe Pământ ca să construiţi pornind de la realizările sale. Am vrut să vă construiţi atât temelia, cât şi structura clădirii singuri. Tot ceea ce aţi făcut nu ne aparţine, decât nouă şi vouă.

Acum cea de a doua problemă este ca voi să reveniţi pe Pământ şi să guvernaţi lumea, care este casa voastră de drept. Dacă o puteţi face, dacă sunteţi pregătiţi pentru asta şi dacă şi ea este aşa cum cred că ar trebui să fie, preluaţi conducerea şi exercitaţi-o, transformaţi Pământul în paradisul care ar fi putut fi demult de n-ar fi fost lăcomia proştilor, războinicii, politicienii. Guvernaţi aşa cum credeţi de cuviinţă, dar dacă nu sunteţi pregătiţi să o faceţi cu înţelepciune, mergeţi înapoi de unde aţi venit şi mai aşteptaţi încă o mie de ani înainte de a reveni iarăşi. Asta este misiunea voastră. Şi acestea fiind zise, discuţia noastră pentru astă seară s-a terminat. Dorien vă va conduce în camerele voastre, unde vă puteţi odihni. Gândiţi-vă la ce v-am spus. Mâine vom vorbi din nou.

Mintea lui Ketan fu năpădită de o mulţime de întrebări, însă Dorien se ridicase deja de pe scaun pentru a-i conduce spre ieşire. Silueta bărbatului rămăsese nemişcată şi tăcută ca şi cum viaţa i-ar fi fost brusc întreruptă de acţionarea unui întrerupător din interiorul său. Ieşiră din bibliotecă, pătrunzând într-un alt coridor care avea pe jos un covor gros, slab luminată de un tavan fosforescent Dorien îi conduse către uşile celor trei camere aflate una lângă alta, urându-le noapte bună.

— Cred că în camere veţi găsi tot ce vă trebuie, spuse ea, inclusiv un mesaj ce va fost adresat de către predecesorii voştri care s-au întors primii pe Pământ. Citiţi-l atent. Cei doi Bastarzi abia dacă înţeleseseră o treime a convorbirii dintre Ketan şi Richard Simons, nedându-şi decât prea puţin seama de importanţa relatării acestuia din urmă, aşa că imediat după plecarea fetei intrară în camera lui Ketan, supunându-l unui adevărat tir încrucişat de întrebări.

— Despre ce e vorba? spuse William Douglas, căci n-am înţeles prea multe din convorbirea voastră. Tu ai înţeles în totalitate spusele gazdelor noastre? Ketan le rezumă pe scurt ceea ce nu înţeleseseră. Pe măsură ce înainta tot mai mult în derularea povestirii sale, cu atât le străluceau mă tare ochii cuprinşi de o bucurie fără margini. Când Ketan termină de vorbit, cei

doi tăcură pentru câteva clipe, iar apoi William Douglas spuse:

— Acesta este lucrul pe care l-am aşteptat să se întâmple o viaţă întreagă. Să însemne asta oare că voi, toţi locuitorii Kronweld-ului vă veţi întoarce aici, preluând conducerea planetei din mâinile Etatiştilor? Ketan dădu afirmativ din cap spumând:

— Se pare că acesta ne este destinul. Este aproape sigur faptul că ne vom întoarce pe Pământ pentru a lua în stăpânire casa care ne-a aparţinut cândva. Mai ales că, condiţiile de trai de aici sunt mult mai plăcute decât cele din Kronweld.

— Dar până atunci mai sunt încă multe probleme de limpezit, ba chiar cred că există unele probleme la posibilitatea apariţiei cărora strămoşii noştri nu s-au gândit. S-ar putea ca întoarcerea noastră în locul care ni se cuvine de drept să nu fie atât de simplă pe cât pare la prima vedere.

— Desigur că nu. Etatiştii vor lupta, dar o sută de mii de Bastarzi din întreaga lume vor lupta alături de tine. Dă-ne doar un Conducător şi procură-ne armele pe care am încercat şi nu le-am putut construi singuri. Tu poţi conduce lumea înapoi către utopia asupra căreia acei oameni de ştiinţa din antichitate au avut viziuni. Acesta este visul pe care Bastarzii l-au avut de trei generaţii încoace, şi în a cărui realizare ei

nu mai credeau.

— Ne vom întoarce, zise în final Ketan, dar mai întâi eu trebuie să învăţ un lucru simplu, adică cum să fac să mă întorc în Kronweld.

— Te vom ajuta şi noi, spuse William Douglas. Îţi pot arăta calea acum.

Pe când se întindea pe patul din camera întunecată, Ketan se gândea la declaraţia făcută de Dorien celor ce veniseră înaintea lor acolo. Aceste gânduri îl lăsară perplex şi îl îngrijorară.

Dacă acolo erau şi alţii ce fuseseră acuzaţi de aceleaşi lucruri, oare cu ei ce va fi? Apoi îşi aminti de mesajul pe care fata i-l adusese la cunoştinţa, el fusese primul om care venise în contact cu acestea. Coborî din pat şi aprinse lumina. Cartea se afla pe masa de lângă pat. O deschise şi citi.

Acum ştiţi despre misiunea pe care o au locuitorii din Kronweld, citi. Pentru că eşti unul dintre cei care ai suficientă putere şi imaginaţie pentru aceasta responsabilitate, ai fost ales de nobilii Cercetătorii ca să o realizezi. Ei au planificat totul pentru noi, şi au ezitat cu privire la cunoştinţele ştiinţifice, toate acestea fiind de mare ajutor, dar mai sunt o mie de probleme pe care ei nu le-au anticipat.

Cei mai importanţi dintre aceştia au dezvoltat un astfel de grup de Etatişti. Ei n-au planificat vreo cale de a prelua conducerea guvernului, şi prin urmare, nu putem să continuăm ceea ce

dorim aşa cum dorim.

S-ar putea sau nu, ca până acum să fi aflat cine sunt Etatiştii. Sunt un grup de conducători tiranici, care deţin puterea, în virtutea faptului că au aflat cu mult timp în urmă despre existenţa Kronweld-ului. Nu ştiu dacă asta s-a întâmplat în mod accidental sau prin trădare, dar se pare că nici ei înşişi nu mai ştiu cum s-a întâmplat treaba asta! Însă, au fost suficient de inteligenţi pentru a se infiltra pe Kronweld, fără a dezvălui faptul că sunt străini, şi prin intermediul Templului Naşterii s-au hrănit cu rezultatele cercetărilor noastre timp de mai mult de 200 de ani.

Totuşi, ei nu sunt ca noi, căci ignoră total principiile de bază ale ştiinţelor noastre. După cum ştiţi deja, locuitorii Pământului au fost ca să zicem aşa inerţi, fiind lipsiţi de oamenii dotaţi pentru cercetarea ştiinţifică timp de mai bine de o mie de ani. Asta înseamnă că cei rămaşi pe Pământ au fost siliţi să trăiască într-o epocă intimidată din toate punctele de vedere, şi plină de ignoranţi. Aceia dintre Etatişti care au furat munca noastră, folosindu-se de rezultatele ei sunt incompetenţi, aproape reduşi în ce priveşte construirea tehnologiei necesare pentru utilizarea la maximum a descoperirilor noastre. Singurul lucru ce i-a salvat până acum a fost că nici măcar unul dintre ei nu a fost supus testului cu Selectorul, şi ca urmare a acestui fapt orice

urmă de pricepere tehnică pe care o mai aveau, şi care oricum era insuficientă după secole întregi de furt, este acum perpetuată. Printre ei există acum un număr destul de mare de tehnicieni pricepuţi.

O criză era gata-gata să izbucnească de mai demult, căci ei se tem de Kronweld. Cumva, printre ei s-a răspândit o legendă referitoare la existenţa acestui turn de piatră. L-au căutat mult timp, zadarnic, crezând că dacă Kronweld-ul ar afla vreodată despre existenţa sa, şi dacă cei de acolo ar reuşi să revină pe Pământ, luând legătura cu noi, atunci ar fi înlăturați de la putere, şi nimiciţi, lucru desigur adevărat.

Rezolvarea problemei nu este simplă. Sunt mulţi dintre noi care au reuşit să vină acum până aici. Veţi afla la timpul potrivit cine suntem şi unde ne aflăm. Veniţi în Danfer şi acolo mă veţi întâlni, primind mai multe informaţii şi instrucţiuni.

Numele meu este Igon.

Ketan citi ultimul rând şi puse broşura jos, înainte de a-şi da pe deplin seama de semnificaţia pe care acel nume îl va avea asupra conştiinţei sale. Igon!

Cercetătorul legendar al Kronweld-ului, care străbătuse primul pustiul, ajungând în Ţara de Foc şi Ţara Întunericului, fiind aproape ucis în cursul încercărilor şi mai apoi decăzut din toate drepturile sale pentru asta! Igon, cel legendar şi

eroic, încât foarte mulţi locuitori a Kronweld-ului se îndoiau de faptul că el ar fi existat vreodată cu adevărat. Trecuseră cel puţin optzeci de tara de când el dispăruse din Kronweld.

Era absolut imposibil ca el să mai fie încă în viaţă. Hârtia pe care fusese scris mesajul era veche, dar chiar dacă Igon era mort, ce se alesese de toate planurile sale, şi de toţi cei din Kronweld care trecuseră prin Marea Margine pentru a-i cuceri pe Etatişti şi a-şi revendica dreptul de stăpâni asupra Terrei? Unde se găseau ei acum?

19

Ketan nu putu dormi, perpelindu-se ca peştele pe uscat toată noaptea. Mintea sa refuza să abandoneze rezolvarea multitudinii de probleme ce se întrepătrundeau.

Încerca să treacă în revistă lucrurile aflate până atunci, aranjându-le într-o anumită ordine. Pentru el era evident că atât Hoult, cât şi Daran fuseseră agenţi ai Etatiştilor, care transmiseseră înapoi pe Pământ rezultatele cercetării din Kronweld, pentru a fi utilizate de cei din grupul etatist. Pentru a-şi masca munca, se folosiseră de superstiţiile referitoare la Templul Naşterii.

Şi asta, gândi el, era cam tot ceea ce ştia sigur. Era nesigur cu privire la rolul jucat de Matra în toate astea. Aparent ea se opunea Etatiştilor, dar la început, fusese de partea lor,

dacă Templul ar fi fost canalul pentru retransmiterea informaţiilor furate? Şi care era oare rolul lui Anetel? Ea trebuia să fie cel puţin agent etatist, sau aliat al lor, se hotărî în cele din urmă el.

Mai rămânea Elta. Îi era imposibil să ajungă la o hotărâre în ce o privea. Refuza să creadă că acuzaţiile ce-i fuseseră aduse iniţial de Matra erau adevărate, dar nu putea exista o alta explicaţie. Singurul factor favorabil Eltei era ciudata schimbare de opinie a Matrei, care survenise cu puţin înaintea morţii sale. Şi atacul necugetat făcut de Elta asupra lui Anetel…

Aceste gânduri i se rotiră în minte, până la ivirea zorilor, ce pătrunseră cu o explozie de lumină prin geamul de lângă patul său. Erau zori de zi tot atât de visători şi ireali precum toate celelalte obiecte din turnul de piatră. Se trezi mai obosit decât atunci când se culcase, privi împrejurul camerei, inspectând-o cu mare atenţie pentru prima oară de când intrase în ea. Într-o parte a sa văzu ceea ce păreau a fi nişte instalaţii sanitare, şi se apropie pentru a vedea cum funcţionează.

După câteva clipe descoperi robinetele duşului, şi păşi sub curentul înviorător ce ţâşnea din el. Spre surprinderea sa, descoperi că nu era decât apă, bună, chiar dacă nu era tot atât de răcoritoare ca şi spray-urile chimice pe care era obişnuit să le folosească pe Kronweld pentru a

se spăla.

Într-un dulap găsi mă multe haine, stând mult la îndoială, pentru a alege unele din ele, ce i se potriveau cât de cât, dar în cele din urmă se hotărî să îmbrace din nou veşmintele rezistente de piele pe care le primise cu o zi în urmă, atunci când ajunsese printre Bastarzi.

Când sfârşi cu îmbrăcatul, uşa camerei se dădu de perete, iar înăuntru păşi Richard Simons.

— Bună dimineaţa, sper că ai dormit bine, spuse el.

— Nu prea, căci pentru mine, ultimele câteva zile au fost pline de surprize total neaşteptate.

— Înţeleg, dar ele nu s-au terminat încă, mai avem să-ţi arătăm multe lucruri de care n-ai habar.

Era ciudat să poarte o astfel de conversaţie peste timp, cu un om care murise acum o mie de tara. Ketan nu se putea descotorosi de fiorul real, de gândul că de fapt vorbeşte cu o fantomă, ba dimpotrivă, în loc să scadă, acesta creştea în inima sa, clipă de clipă.

— Lucrul ce mă preocupă cel mai mult acum este să ajung înapoi, la Elta, zise el.

Pe chipul interlocutorului sau apăru din nou surprinderea şi neînţelegerea Era evident că Elta nu era un nume a cărei rostire ar fi declanşat vreunul din multitudinea de răspunsuri înregistrate ce se găseau în memoria

artificială a celui din faţa sa. În vreme ce stătea acolo în picioare, Ketan făcu un pas înainte trecându-şi mâna fără greutate prin cavitatea toracică a fantomei.

— Da, spuse Richard Simons zâmbind cu regret. Nu sunt decât o alcătuire de lumini, umbre, sunet şi alte efecte ale radiaţiilor care îmi dau posibilitatea să ridic lucruri de pe jos, să strâng mâna celor cu care vorbesc. Dar aşa e cel mai bine, nu? Cred că preferi să te însoţesc, ca ghid astfel, decât să-mi asculţi doar vocea, ce răsuna în sălile astea pustii, ce zici?

— Da, e mult mai bine aşa, zise Ketan. Simons privi fix spre uşă, spunând:

— Te rog, totuşi, nu mă considera mort şi nu mă privi cu teamă! Cu toate că trupul meu s-a dezintegrat cu o mie de ani în urmă, te-am adus până aici. Ţi-am condus viaţa atât, încât să te duc către un destin măreţ. Nu pot fi cu adevărat mort dacă pot face toate astea, aşa-i?

— Nu, nu, nu poţi fi mort, e adevărat, spuse Ketan. Știu brusc, că cele spuse de omul din faţa lui erau adevărate. Această sală, turnul, preţioasa sa comoară ce depozita ştiinţa planetei sale natale, nimic din toate acestea nu erau moarte! Era cea mai vioaie şi mai plină de viaţă creaţie din toată această lume muribundă, cuprinsă de semiîntuneric. Era o scânteie de viaţă care avea să pătrundă în Kronweld, unind cele două lumi, într-o existenţă atât de

strălucitoare, încât nimeni nu îndrăznise să viseze şi să spere că s-ar putea realiza. Nimeni care poate încă îndruma vieţile altora prin operele sale nu este mort cu adevărat, gândi Ketan.

Curând li se alăturară şi cei doi Bastarzi, care arătau de parcă s-ar fi odihnit mult mai bine decât Ketan. Era un motiv pentru care totul se petrecuse astfel. Ei întrevedeau sfârşitul tuturor problemelor cu care până atunci se confruntaseră, şi împlinirea tuturor speranţelor de mai bine ale poporului lor, în vreme ce Ketan nu întrevedea decât începutul nenumăratelor probleme cu care avea să se confrunte, a căror rezolvare nu o găsise încă.

După câteva clipe, li se alătură şi Dorien, care în această dimineaţă purta un veşmânt alb, îngrijit, care îi evidenţia contrastul părului de abanos ce i se revărsa pe umeri.

— Unde-i duci? îşi întrebă ea tatăl.

— În dimineaţa asta mă gândeam să mergem până la laborator. Oaspeţii noştri trebuie să vadă colecţia de acolo.

— A! Muzeul Figurilor de Ceară? râse Dorien.

— Dorien, fii serioasă, te rog!

Era evident faptul că fata le trata munca cu oarecare uşurinţă şi familiaritate, lucru cu care Simons nu era de acord. El era foarte serios, aşa cum se aşteptase Ketan să fie, acordând o importanţă extrem de mare muncii lor. Dar

Ketan se bucura în legătură cu faptul ca fata putea să râdă pe tema asta, căci acest lucru îi făcea pe toţi să se simtă mai bine.

Ei şerpuiră prin coridoarele şi scările ce coborau, pană când Ketan nu mai încercă să se orienteze cu privire la direcţia în care mergeau. Încetase să se mai mire de relativa mărime a turnului, atât în interior, cât şi în exterior.

În cele din urmă, ajunseră pe un balcon de pe care se vedea o cameră enormă, aflată în paralel cu el. Probabil că acolo se găseau cel puţin două mii de oameni care lucrau concentraţi asupra meselor de laborator şi a grămezilor de aparate şi echipamente adunate pe podea. Câţiva dintre ei, foarte puţini, lucrau în grupuri, dar marea lor majoritate păreau să lucreze singuri, în linişte, exceptând clinchetul sticlăriei pe măsură ce echipamentul era fie montat, fie demontat.

— Ce fac toţi oamenii ăştia? întrebă Ketan mirat. Credeam că în toată clădirea asta nu mai este nimeni în afară de voi doi.

Richard Simons rămase pentru o clipă tăcut.

— Aceştia sunt la fel ca noi, Dorien şi cu mine, dar nu sunt mai morţi decât noi doi, pentru că munca lor a influenţat milioane de vieţi, influenţând-o şi pe a ta, şi miliarde de alte vieţi după tine. Aceştia sunt savanţii Terrei, cei mai mari dintre ei, care au descoperit majoritatea cunoştinţelor pe care omul le-a stăpânit de-a

lungul timpului, până în epoca construirii acestui depozit din turn, în care ne aflăm. Haide, coboară, împreună cu mine, ca să-i cunoşti pe câţiva dintre ei.

Grupul de lucrători din cameră avea un aspect ciudat, fiind îmbrăcaţi într-o mare diversitate de haine, care le conferea tuturor o ciudată incompatibilitate.

Simons îi duse către un colţ în care un bărbat bătrân, cu părul alb, înfăşurat într-un simplu halat alb, şedea în faţa unei mese negeluite, zgâriind o substanţă dură, maronie.

— El se numeşte Arhimede, zise Simons. Şi încearcă să îmbunătăţească o catapultă pentru bătălia de la Siracuza. La auzul vocilor lor, bătrânul ridică privirea, care era visătoare, amestecată cu îngrijorarea şi teama ce domneau în inima sa.

— Dacă aş putea transporta o sută de mii de oameni simultan în acelaşi loc, atunci ce putere aş avea!

— De ce oameni? Ai putea folosi… Richard Simons îl atinse uşor e braţ.

— Nu ar înţelege. Este Arhimede, cel din epoca sa, în care nu se ştia nimic altceva în afară de puterea oamenilor, a animalelor, a căldurii, a obiectelor căzătoare. Hai, vino cu mine să vizităm o epocă mai recentă. Numele celui din faţa ta este Michael Faraday. El a descoperit principiul producerii curentului

electric.

Un om tras la faţă, de statură medie, privi către ei în vreme ce se apropiau. Era îmbrăcat într-o cămaşă cu mâneci scurte şi nişte pantaloni trei sferturi. Coama sa albă, ondulată, pieptănată îngrijit, i se părea lui Ketan a fi oarecum artificială.

— Bună, Richard, zise el.

— Buna, Michael. Pari puţin supărat în dimineaţa asta!

— Supărat?! Aseară, am ţinut o prelegere, şi o femeie nebună a venit la mine după terminarea demonstraţiei practice pe care o făcusem, întrebându-mă la ce foloseşte ăsta? Spunând acestea, le arătă un disc, dotat cu o manivelă, care avea să-l învârtească între vârfurile metalice ale unei bucăţi de formă conică.

Faraday chicoti.

— Vă puteţi imagina ce i-am răspuns? I-am spus „doamnă, cu tot respectul, îmi puteţi spune la ce foloseşte aducerea pe lume a unui nou-născut?” Nu mi-a putut răspunde, aşa că a plecat, fără a mai spune ceva.

Cei doi chicotiră împreună cu el, apoi continuării drumul.

— Ketan, vreau să-i cunoşti pe toţi savanţii care lucrează aici. Vino aici cât de des poţi. Stai de vorbă cu toţi. Ei te pot înţelege, pentru că limba le-a fost corectată pentru a se potrivi cu a ta, cu toate că, la început, vorbeau o sută de

limbi diferite între ele.

Eu vreau ca tu să afli ce fac şi de ce. Aici sunt cei care au încercat să ridice către stele o întreagă lume, dând greş din cauza ignoranţei şi stupidităţii semenilor lor, care i-au blocat. Eu vreau să înveţi cât mai multe de la ei, pentru că trebuie să porneşti pe acelaşi drum, reuşind acolo unde ei au dat greş.

Ei vor fi totdeauna aici, lucrând tot timpul la făurirea invenţiilor datorită cărora lumea şi-a reamintit de ei şi datorită cărora încă trăiesc. Uite-l acolo pe Edison, încercând să-şi audă fonograful, cu toate că este puţin surd. Uneori îl pune atât de tare, că Einstein, care lucrează de cealaltă parte a mesei, se supără. Fă cunoştinţă cu toţi. Sunt prietenii mei şi ai oricărui om de pe planetă.

O dată ajuns din nou sus pe balcon, Ketan privi în jos, către grupul de siluete care îi reprezentau pe toţi marii Cercetători ai unei lumi. Ştia că savanţii ce construiseră această machetă şi creaseră aceste siluete nu o făcuseră doar de dragul spectacolului fără sens. În faţa sa se afla ceva foarte important pentru cercetătorii din Kronweld, care urmau să vină pe Pământ.

Aveau să-i întâlnească şi să-i cunoască pe cercetătorii de pe Pământ, ca şi cum ar fi lucrat împreună cu ei şi aveau să afle despre visele şi ambiţiile lor, căpătând puterea de a le îndeplini.

— Şi acum să-ţi arăt biblioteca, zise Simons.

Trecură prin alte coridoare, ajungând în cele din urmă într-o cameră strâmtă, lungă, în care se afla o masă, la care se puteau aşeza simultan peste o sută de oameni. Pe ea, înaintea fiecărui loc, se afla un mic monitor, o tastatură alcătuită din butoane colorate şi numerotate.

— În spatele zidurilor, se găsesc fotocopiile a o sută de milioane de volume, zise Simons. Asta a fost sarcina cel mai greu de îndeplinit. Ne-am petrecut aproape tot timpul hoinărind în secret prin lume, salvând cărţile scrise de oameni. Pentru că erau atâtea exemplare din fiecare dintre ele, nu au putut fi distruse în totalitate, chiar şi de către groaznicele bombardamente şi incendii provocate de războaie. Le-am păstrat pe film, apoi am construit biblioteca asta.

Un indice manual îţi spune ce avem în ea, referitor la orice subiect ales. Apoi, o dată ce afli numărul filmului din indice, tastându-l, ordoni automat ca filmul să fie introdus în aparatul de proiecţie. Aşa se face că te poți aşeza la oricare din posturile de lucru de aici, putând citi oricare dintre cele o sută de milioane de volume, având nevoie de doar câteva secunde pentru a trece de la unul la altul. Noi am plănuit că într-o zi această cameră va fi plină de savanţii veniţi de pe Crown World, care vor învăţa zi lumină despre moştenirea ştiinţifica a planetei lor de

baştină.

Ketan se aşeză în faţa unui post de lucru şi pentru a vedea despre ce este vorba, apăsă pe o serie de taste. Într-o clipă, monitorul se lumină, afişând imaginea unei pagini de carte. Citea cu greutate.

Acea mărime a scrierilor omenirii, acumulate într-o singură bibliotecă, îl îngrozea. Cineva ar fi avut nevoie de mai mult de o viaţă pentru cercetarea fie şi a unei mici părţi din totalul cărţilor de acolo.

Era gata să vorbească, dar Simons spuse:

— Mai este şi o altă cameră pe care trebuie să o vezi azi. Muzeul nostru. Acesta era lângă bibliotecă, şi ca şi ea, era foarte mare, încât nu permitea studierea în amănunt Erau mostre ale maşinilor şi produselor meşteşugăreşti, care reprezentau fiecare artă a omului primitiv. Mijloace de transport, comunicare, produse manufacturiere, pe care savanţii le adunaseră la un loc, culegându-le bucată cu bucată din ruinele unei lumi, pentru a sta mărturie măreţelor culmi de civilizaţie pe care omul le atinsese cândva.

— Este prea mult! exclamă Ketan. Am văzut mai mult decât destul. Nu mai are rost să văd şi alte rămăşiţe ale lumii mele natale. Lăsaţi-mă să mă întorc pe Kronweld şi să-i aduc pe cei de acolo, aici, pentru a vedea şi ei aceste comori.

— Atunci urmează drumul deschis de Igon,

zise Richard Simons. Ai grijă să nu dai greş!

Înainte de plecare Ketan se întoarse din nou în bibliotecă, făcând o selecţie a volumelor pe care urma să le ia cu el pe Kronweld drept dovadă în sprijinul povestirii pe care trebuia să le-o spună compatrioţilor săi.

Ca şi cum ar fi ieşit din Paraclis, ajungând în Iad, ei au ieşit din nou în deşert, unde cerul fumega din pricina nisipului, iar acesta înceţoşa lumina solară.

Îşi găsiră caii împiedicaţi şi legaţi. Aceştia erau protejaţi de arşiţă fiind acoperiţi cu pături groase, făcute dintr-un material necunoscut şi fuseseră adăpaţi şi hrăniţi. Ketan şi Bastarzii nu se opriră să comenteze această minune. Era ultima manifestare a bunăvoinţei celor din turn faţă de ei. Prietenii noştri puseră la loc în groapă micuţa imagine de aur, o echilibrară în poziţia în care o găsiseră şi plecară. Uriaşul capac de piatră ce se îndepărtase uşor coborî încet, blocând din nou intrarea în turn. Aruncară nisipul înapoi în groapă cu ajutorul lopeţilor, căutând să acopere piramida care ieşea în afară.

Cerul era fierbinte şi razele soarelui îi ardeau, cu toate că se găseau la adăpostul norilor de nisip. Se acoperiră pe feţe cu cârpe umede şi începură să parcurgă drumul invers, pentru a intra din nou în defileul prin care veniseră. Simţul de orientare al lui Ketan în raport cu

turnul îi conduse fără greş înapoi, pe acelaşi drum. Fiindcă porniseră foarte târziu, era aproape dimineaţă când ajunseră la crăpătura din canion, care îi scotea din zona nisipurilor mişcătoare, ducându-i în imensitatea primului deşert întâlnit în cale atunci când veniseră aici.

— Am putea foarte bine să ne oprim şi să ne odihnim în restul zilei, sugeră John Edwards. Dacă mergem noaptea, va fi mai răcoare decât acum. Se pare că în ţinutul către care ne îndreptam la ora asta este un adevărat cuptor.

William Douglas şi Ketan fură de acord. Simţeau şi ei din plin nevoia să se odihnească, şi în ciuda gravităţii şi urgenţei misiunii pe care o avea de îndeplinit, Ketan voia un respiro pentru a avea timp să se gândească puţin la toate cele prin care trecuse până atunci.

Douglas era cel mai nerăbdător dintre cei doi Bastarzi.

— Acum, Ketan, ce ai de gând să faci? Ce spuneau scrierile alea pe care le-ai citit?

Cei trei stăteau în jurul focului de tabără luând cina.

— Acele instrucţiuni au fost scrise de Igon, care a dispărut din Kronweld cu peste nouăzeci de ani în urmă. Orice valabilitate ar fi avut ele atunci, acum cu siguranţă că a expirat. Neîndoielnic, Igon este mort. Dacă există o organizaţie clandestină a celor veniţi de pe Kronweld la turn, eu trebuie să iau legătura cu

ea, dar mă întreb dacă nu cumva a fost descoperită şi anihilată de către Etatişti cu mult timp în urmă. Sigur că până acum ar fi trebuit să existe vreo dovadă a activităţii lor, dacă nu s-ar fi întâmplat aşa. Igon ar fi aplicat un plan de acţiune pe când era în viaţă, dacă asta ar fi fost posibil din punct de vedere fizic.

Dar, instrucţiunile nu ar mai fi rămas în turn dacă nu ar fi fost încă valabile.

Nu este niciun motiv pentru care să fi fost luate de acolo. La urma-urmei, tot ce se găseşte în turn nu funcţionează decât mecanic. Aparent Igon a trecut pe acolo, reuşind să parcurgă câteva etape în elaborarea unui plan de acţiune. Apoi s-a întors din nou în turn, unde a lăsat acele instrucţiuni, modificând tastele care controlează activitatea lui Richard Simons şi a fiicei sale, astfel încât să aducă aceste instrucţiuni la cunoştinţa oricărui om care ar fi venit acolo după el. A murit şi planul lui a dat greş, din el nerămânând altceva decât instrucţiunile.

William clătină negativ din cap.

— Eu nu cred că lucrurile sunt atât de simple pe cât le-ai expus tu. Acele imagini erau prea bine programate, dacă au putut răspunde întrebărilor neaşteptate din timpul conversaţiei noastre aşa cum au făcut-o, cu siguranţă că ele ar deţine un mai bun control asupra împrejurărilor legate de instrucţiuni. Ce ţi-au zis

să faci?

— Trebuie să merg la Danfer, unde se găseşte Selectorul Central. Acolo trebuie să mă întâlnesc cu Igon, lucru care evident că acum este imposibil. Dacă el ar mai trăi, aş primi instrucţiuni mai în amănunt, acolo, pe loc.

— Poate că este în viaţă în acelaşi fel în care este şi Richard Simons.

— M-am gândit şi eu la asta, dar dacă el nu este decât o imagine umblătoare de sunet şi lumină, nu poate reprezenta o forţă eficace în procesul răsturnării de la putere al Etatiştilor.

— Poate că asta este misiunea ta.

— Nu ştiu. Daci lucrurile stau aşa, oare ce s-a întâmplat cu ceilalţi călători de pe Kronweld care au ajuns aici înaintea mea?

— Vrei să te duci cu orice risc?

— Mă voi întoarce pe Kronweld, zise Ketan. Asta este prima grijă pe care o am acum. O dată ajuns acolo, o voi găsi pe Elta, dacă încă trăieşte. Dacă nu, îmi voi petrece tot restul vieţii răzbunând-o, chiar dacă pentru a o face ar trebui să distrug ambele planete, Kronweld-ul şi Pământul.

— Atunci mă voi întoarce la Danfer împreună cu tine. Asta este singura cale de întoarcere în Kronweld. Poate că o dată ajuns în oraş vei afla mai multe despre acest Igon. Ai noroc că ai fost marcat atunci când ai trecut prin Selector, căci astfel Etatiştii nu te vor întreba nimic, cel puţin

în privinţa asta Ketan privi în jos, la semnul purpuriu de pe braţul său în legătură cu rostul căruia îşi pusese adesea întrebări rămase fără răspuns, dădu afirmativ din cap.

Atât în timpul nopţii aceleia, cât şi a celei următoare, pe când călăreau, îndreptându-se din nou către dealuri, Ketan se simţi asaltat de un sentiment de inutilitate, ca şi când tot ceea ce avea să facă de acum încolo era pentru o cauză pierdută. Legă acest sentiment de episodul petrecut în turn, atunci când îşi dăduse seama că legendarul Cercetător Igon trecuse pe acelaşi drum cu cel puţin optzeci de tara înaintea sa, şi evident că eşuase în îndeplinirea misiunii încredinţate. Dacă un om atât de capabil precum Igon eşuase, cum ar fi putut el, Ketan să spere că va reuşi?

Exista totuşi o mici posibilitate care îl făcea să spere în reuşită şi anume că Igon văzând neputinţa de a îndeplini sarcina, nu încercase, dar aşteptase desemnarea altcuiva într-o epocă mai potrivită. Asta părea totuşi ilogic, având în vedere instrucţiunile citite de el. Este posibil ca ei să fi încercat şi să fi dat greş. Este posibil ca un mare număr de oameni să fi venit şi să fi trecut prin turn, făcând un mare efort pentru a-i cuceri pe Etatişti pentru refacerea plantei Pământ, dar au eşuat.

Acestea erau doar câteva întrebări fără răspuns care îl frământau. Se autoanaliză,

căutând să stabilească un curs de acţiune ce trebuia urmat.

Când îşi adresa în mod direct aceste întrebări lipsite de orice răspuns emoţional, deveni limpede faptul că drumul pe care trebuia să îl urmeze era trasat tot atât de clar, ca şi atunci când venise de pe Kronweld spre turn. Se întreba de nu cumva mai era încă supus unei influenţe exterioare ce veghea asupra lui, călăuzindu-l? În primul rând avea să se întoarcă în satele din pădure ale Bastarzi lor pentru a se odihni şi pentru a se pregăti pentru călătoria spre Danfer şi pentru a se asigura de ajutorul acestora. Trebuia neapărat săi fie aliaţi, avea nevoie să aibă de partea lui credinţa, independenţa şi devotamentul lor faţă de libertate. Pentru a le amesteca cu pasivitatea şi capacitatea de cercetare ale locuitorilor din Kronweld.

Apoi, avea să plece la Danfer, să găsească o cale de întoarcere în Kronweld. O dată ajuns acolo avea să o reîntâlnească pe Elta, dar indiferent de soarta ei, avea să-şi pună în practică intenţia iniţială de a dezvălui şarlatania ce se ascundea în spatele Templului Naşterii şi de a-l distruge. Avea să le arate celor din Kronweld adevărata faţă a acestuia, anume că nu reprezenta decât o poartă de legătură, ce le va permite întoarcerea în lumea din care veniseră la început.

Apoi locuitorii Kronweld-ului vor fi convinşi de justeţea spuselor sale. Cei trei prieteni nu puteau lua cu ei dovezile strânse de el pentru a le arăta în sprijinul afirmaţiilor sale. Era convins de asta, şi de faptul că, cu ajutorul Neînregistraţilor avea să-i convingă de justeţea spuselor sale.

Prin urmare, acesta era drumul ce trebuia urmat. Apoi avea să-şi conducă compatrioţii în călătoria de întoarcere pe Terra. La turnul de piatră şi în satele Bastarzilor aveau să afle mai multe despre moştenirea cultural-ştiinţifică. Aveau să plănuiască împreună ce aveau de făcut pentru a-i înlătura de la putere pe Etatişti, şi atunci această sarcină nu va mai fi atât de greu de îndeplinit, căci nu va mai fi singur în efortul de a o duce la capăt.

La prima vedere, situaţia nu părea atât de grea, dar o dată ce îşi trasase în minte drumul de urmat, părea sigur de reuşită şi inima i se umplu de un sentiment de încântare.

Dar acesta nu dură mult, căci dacă problema ar fi fost atât de uşor de rezolvat, oare de ce dăduse greş Igon?

20

Cei trei călătoriră cea mai mare parte a acelei zile astfel încât, pe la miezul nopţii, ajunseseră înapoi în sat.

În mod obişnuit, acesta ar fi fost cufundat în

întuneric, putând fi văzută doar siluetele nemişcate ale santinelelor, ce nu puteau fi distinse de umbrele întunecate ale pădurii, dar acum, în mod inexplicabil, erau sute de ace punctiforme de lumină şi o vâlvătaie mai mare, ce marca locul unde fusese satul.

La vederea acestui peisaj, William izbucni mânios.

— Priviţi! Etatiştii ne jefuiesc din nou!

Acestea fiind zise, dădu pinteni calului. Animalul obosit sări lung, determinând ca trupul să-i ajungă mai aproape de pământ, transformându-l într-o umbra ce se strecura printre copaci. Încă înainte ca Ketan să-şi fi putut da seama de cele întâmplate, Douglas dispăruse din vedere la o cotitură. Ketan încerca să îl imite, cu toate că era lipsit de experienţă.

Se agăţă disperat de spatele calului, în timp ce acesta îl legăna nebuneşte, pe măsura ce căpăta viteză în timpul zborului de-a lungul potecii. În spate îl auzi pe Edwards strigându-l, dar nu-i putu desluşi cuvintele din cauza vântului şi a sunetelor potcoavelor cailor.

Abia când cel de al doilea Bastard îl forţă să se tragă într-o parte a drumului, trecând pe lângă el ca o nălucă, realiză că Edwards îi strigase să se dea la o parte lăsându-l să treacă.

În ciuda faptului că mergea mai încet decât ceilalţi, Ketan putu vedea silueta lui William Douglas, care acum se găsea pe potecă, mai

departe de el, îndemnându-şi calul şi mai repede cu pintenii.

El era încă destul de departe de ei, când văzu că indiferent de natura focului, satul nu ardea. Putea distinge foarte bine siluetele bordeielor, care se evidenţiau în lumina focului.

Şi acum, în timp ce se apropia, auzi un sunet care venea din aer. Acesta nu era un sunet omenesc, dar asta fu tot ceea ce putu desluşi. Era un sunet sălbatic, de natură animalică, ce îl îngrozi, la fel ca şi mirosul morţilor sau vederea unor lucruri rele. Era un sunet produs sub îndrumarea unor minţi răvăşite, cuprinse de demenţă, care îşi pierduseră orice pretenţie pe care ar fi putut-o avea de apartenenţă la rasa umană.

Sătenii erau cei care strigau aşa. Înfrângându-şi scârba din cauza strigătelor furioase ce se revărsau asupra sa, mână calul înainte.

Trecu de exteriorul satului şi călări de-a lungul unei străzi strâmte şi şerpuite. Apoi, înaintea sa văzu mulţimea Bastarzilor care urlau, ei erau adunaţi în piaţa centrală a satului, în jurul unei grămezi în flăcări, a cărei lumină se înălţa repede către cer.

— Ce…? începu Ketan. Apoi îl văzu pe Douglas, care apăruse lângă el.

— Hai, pleacă de aici, şopti liderul Bastarzilor. Tu n-ar trebui să vezi asta.

— Adică ce nu ar trebui să văd? Ce fac

oamenii ăştia aici? Dar înainte ca William să îi fi putut răspunde, Ketan văzu că obiectul furiei dezlănţuite a oamenilor, care începuse să fie cuprins de un inel de foc, era un par înfipt în mijlocul grupului, care avea legat de el un om.

Un strigăt întretăiat porni din gâtul lui Ketan.

— Douglas, pentru Dumnezeu, opreşte-i! Nu vezi ce fac?

— Este un Etatist pe care l-au prins azi. Cineva spune că-i vorba de un spion. Acum nu i-ai putea opri, căci de vei încerca să o faci, te-ar face şi pe tine mii de fărâme, arzându-te. Nici eu nu i-aş putea opri, căci m-ar ucide, şi tot ar face ceea ce aveau de gând să facă.

Îngreţoşat, Ketan mai întoarse o dată capul pentru a privi rugul funerar. Apoi văzu cum capul celui legat de stâlp se ridică, iar victima strigă îngrozitor. La auzul vocii sale, Ketan rămase înmărmurit, lumea din jurul său se opri pentru câteva clipe, căci văzu negru înaintea ochilor.

Victima de pe rug era Elta.

În următoarele câteva clipe, el nu mai ştiu ce face. Nu mai avea timp să gândească şi nici loc pentru asta nu mai era în mintea lui. Instinctul îl îndemnă să apuce colacul de frânghie ce se găsea pe şaua lui Douglas, lângă el. Cu un strigăt animalic, Ketan stăpâni calul şi îi biciui coapsele cu colacul de frânghie.

Oamenii care erau cel mai departe de el pe

flancurile mulţimii întoarseră capetele la timp, pentru ca potcoavele calului său să îi lovească drept în faţă. Calul sări în mijlocul mulţimii, în vreme ce Ketan îl împungea sălbatic cu pintenii.

Pentru o clipă mulţimea îngrozită se dădu în lături, ferindu-se din faţa măcelului. Strigătele animalice auzite mai înainte erau îndreptate împotriva sa acum, şi mâinile oamenilor se întinseră spre el, în încercarea de a-l da jos de pe cal. Încercând să-şi menţină echilibrul, lovea disperat, simţind cum oasele feţelor oamenilor se frâng sub picioarele lui. Biciuia în stânga şi în dreapta cu colacul de frânghie, care acum era plin de sânge, căci de câte ori îi lovise le sfâşiase carnea, până la os.

În aceste momente, nu mai rămăsese nici urmă din Ketan, cercetătorul paşnic de pe Kronweld. Nu mai era decât un animal sălbatic, înnebunit de teamă, călare pe cal. Strigătele sale le egalau în intensitate şi animalitate pe cele ale Bastarzilor din faţa sa, iar vocea i se auzea mai tare decât a lor.

Încet, oamenii începură să dea înapoi, fiind cuprinşi de o adevărată groază, din cauza furiei celui care pătrunsese ca un fulger în mijlocul lor.

Se aplecă puţin înainte, pentru a scoate din pachetul adus un cuţit cu lamă scurtă. Acum era mai aproape de foc. Mai avea doar puţin, şi putea tăia legăturile de pe trupul Eltei.

În timp ce se lăsa într-o parte, pentru a duce mâna la coburii şeii, calul se clătină brusc, împiedicându-se, sub greutatea neaşteptata a unuia din mulţime, care îi sărise în spate, atacându-l. Având în mână o piatră, omul lovea capul lui Ketan. La un moment dat, îl lovi fulgerător, şi-i provocă o tăietură lungă pe o parte a feţei.

Atunci, raţiunea se amestecă cu emoţia, iar Ketan se aplecă mai mult înainte, expunând loviturilor pentru câteva clipe capul şi gâtul. Apoi, în timp ce atacatorul se dădu înapoi, pregătindu-se să-i dea lovitura de gratie, el scoase cuţitul, şi rotindu-l într-un singur arc lung de cerc îl înfipse în şoldul inamicului său. Smulse brutal cuţitul din rană, în vreme ce omul cădea.

Capul îi era plin de sânge scurgându-i-se pe gât şi faţă. Simţea căldura acestuia prin cămaşa de piele. Toată condiţionarea psihică ce i se făcuse în Kronweld, îndemnându-l la nonviolenţă, îl părăsise atunci, iar roşcata şi mirosul sângelui erau ca un drog pe care tocmai îl înghiţise.

El mai lovi de câteva ori în juru-i, privind atent pentru a vedea dacă mai era cineva care ar fi îndrăznit să-l atace de pe flancuri. Făcu reflex o mişcare pentru a nu fi lovit de un bolovan greu şi văzu cum acesta cade de cealaltă parte, lovind tâmpla unuia dintre adversarii săi.

Calul părea să împărtăşească setea de sânge a stăpânului în felul său propriu. Nechezând ascuţit, lovea aerul cu copitele, repezindu-se către atacatorii săi. Ketan observă la timp cum o mână înarmată cu un cuţit se îndrepta către pântecele expus al calului, iar colacul de frânghie din mâna sa şerpui prin aer, pentru a atinge mâna celui înarmat.

El se afla acum destul de aproape de foc pentru a simţi intensitatea flăcărilor pe piele şi a vedea că Elta atârna inertă, cu ochii închişi, doborâtă de fumul şi căldura din jurul ei. El observă că rochia ei era chiar rochia pe care o purtase la ceremonia de intrare în Templul Naşterii. Acum arăta înnegrită, începând sa ardă. Cuprins de o furie nestăpânită, ce creştea parcă o dată cu flăcările, Ketan înfipse nemilos pintenii în carnea calului. Se aplecă înainte, înjunghiind pe cineva în gât, zdrobi pur şi simplu faţa altuia cu carâmbul cizmei.

Apoi calul necheză ascuţit şi se îndepărtă speriat de flăcări. Ketan răsuci din nou frânghia în jurul său, obligându-l să se apropie mai mult de vâlvătaie, până când se ridică în două picioare, lovind puternic lemnele aprinse şi răspândind tăciunii prin mulţime.

El tăie o dată cu cuţitul şi o parte dintre legături căzură. El o strigă pe Elta pe nume pentru a nu o lăsa să cadă cu faţa în jos, în flăcări, dar ea nu-l putu auzi.

Calul se dădu din nou înapoi, îndepărtându-se îngrozit de foc, iar Ketan îi înfipse pintenii în carne, până la sânge. Îl conduse mă aproape de acesta, aruncând laţul în jurul stâlpului de deasupra capului fetei, iar apoi, răsucindu-l, legă celălalt capăt de oblâncul şeii.

Căldura focului era o adevărată tortură. Îi usca gâtul şi îi pârlea plămânii. În nări îi pătrundea mirosul părului de pe cap şi de pe braţe, care începuse să ardă.

În vreme ce mulţimea urla, frustrată, continua să taie frânghiile ce o ţineau prizonieră pe Elta. Calul necheza şi tropăia prin flăcări, până când aproape că scoase stâlpul din pământ.

Elta fu eliberată. Greutatea corpului său în timp ce se clătina, îndepărtându-se de stâlp, aproape că îl dobori pe Ketan din şa, aruncându-l în tăciunii aprinşi şi albi de dedesubt. Pentru a se putea menţine în şa şi a ţine trupul fetei pe crupa calului, depuse un efort supraomenesc. Tăie bucata folosită de frânghie, şi ţâşni repede, îndepărtându-se de foc.

Dacă strigătele mulţimii fuseseră şi mai înainte sălbatice, nu există cuvinte care să poată descrie urletul de frustrare care ţâşni către cerul nopţii atunci când văzură cum Ketan, îndepărta de foc trupul moale al fetei.

Cuprinşi de o furie tot mai mare, oamenii se aruncară din nou asupra sa, înghesuindu-se în

jurul corpului împovărat şi rănit a calului. Împovărat acum şi de greutatea fetei, calul încetini mersul, aproape oprindu-se în mijlocul valului de ură din faţa sa.

Ketan reîncepu să lovească în jur tot mai furios. Dar ştiu din instinct că handicapul dobândit din cauză că avea pe cal, împreună cu el, trupul lipsit de vlagă al fetei, era prea mare, şi că nu va trece decât foarte puţin timp până va fi înfrânt. Dându-şi şi ei seama de asta, oamenii ţâşneau înainte, înarmaţi cu bâte, lovindu-l la picioare şi pe trup, atât pe el, cât şi calul. Întreaga atenţie a lui Ketan era acum concentrată asupra îndepărtării acestora de trupul lipsit de apărare a Eltei.

Pe de o parte, se bucura că aceasta se întâmplase acum, şi nu înainte ca el să fi săvârşit teribila greşeală de a încredinţa rezultatele obţinute de cercetătorii din Kronweld în mâinile acestor sabatici. Acestea ar fi fost de o mie de ori mai potrivite în manile Etatiştilor, decât aici. Poate că aceştia nu erau deloc aşa cum Prelinseseră Bastarzii că ar fi. E adevărat că în Kronweld avuseseră loc o serie de incidente ce indicau faptul că Etatiştii erau duşmanii acelei planete, dar în orice caz, când cei de acolo vor veni aici, ei aveau să-i înfrângă pe toţi, Etatişti, Bastarzi, oricine.

El nu observă celelalte nuclee ale bătăliei şi confuzia din jurul său, până când acestea

aproape că îl cuprinseră şi pe el. Auzi vocea tunătoare care îi răsuna în ureche şi valul strigătului mulţimii se linişti încet. Întorcând capul, îi văzu pe Douglas şi pe Edwards bătându-se, pentru a ajunge lângă el.

Vocea groasă şi tunătoare a lui William domina strigătele mulţimii, acoperindu-le, liniştindu-le, până când doar un număr mic de atacatori mai continua să-l înconjoare.

William îşi ridici în două picioare calul, determinându-l să-i lovească pe cei mai îndârjiţi dintre adversarii lor. Avea în mână o bâtă uriaşă, pe care o răsucea în jurul capului, mânuind-o cu viteză foarte mare, spărgând câte un cap, ori de câte ori o lăsa în jos.

— Opriţi-vă şi ascultaţi-mă! zise el. Acum putea fi auzit sunetul sec provocat de bâta sa, care lovea peste tot, şi care era mai intens decât strigătele mulţimii. Adversarii se dădură înapoi, ameţiţi, neînţelegând ce se întâmpla cu ei. Erau secătuiţi de emoţia ce îi mânase în luptă şi obosiţi de încercările de a face faţă îndârjirii cu care cei trei îi înfruntau.

Cei trei călăreţi păreau să ezite, atunci când fu vorba să înceteze cu loviturile, dar dacă ar mai fi continuat, ar fi fost ca şi cum ar fi lovit într-un cadavru. Douglas se ridică în şa, adresându-se mulţimii.

— Aceştia doi s-au întors de dincolo de Selector. Ştiţi ce înseamnă asta? Tăcerea

îngrozită cu care sătenii, acum speriaţi, întâmpinau spusele lui, fu atât de bruscă, de parcă se crease un vid care anulase toate sunetele. Apoi William vorbi mai încet, însă, cu toate astea, vocea sa răsuna limpede, până în cele mai îndepărtate colţuri ale mulţimii.

Ca şi când ar fi putut citi gândurile lui Ketan, el spuse:

— Am aşteptat timp de trei generaţii, sperând în reîntoarcerea celor înghiţiţi de Selector, sperând ca ei să ne poată aduce moştenirea libertăţii pe care credeam că ne-o pot reda. Prin felul cum v-aţi comportat astă seară, v-aţi pierdut toate drepturile de a beneficia de acea moştenire. Meritaţi să trudiţi şi să fiţi sclavi pentru de zece ori câte trei generaţii, pentru felul incalificabil în care v-aţi comportat astă seară.

Acum, căraţi-vă pe la casele voastre!

Asemenea unor valuri ce şoptesc atunci când se retrag, oamenii dispărură atât de repede, încât era aproape imposibil să vezi unde plecasem. Ketan o ridică pe Elta în braţe, urmându-l pe Douglas, în timp ce acesta o luase înainte, pe străzile pustii pe care nu se mai vedea nimeni, exceptând câţiva morţi ce zăceau în mijlocul lor.

Liniştea care urmă era asemănătoare calmului din ochiul unui uragan, ameninţător, fierbinte, şi care te lăsa cu respiraţia tăiată. În inima lui

Ketan mai mocnea încă ura faţă de Bastarzi. Ştia prea bine că aceasta nu se va ostoi niciodată. După părerea lui, niciun mijloc de exterminare nu ar fi fost prea crud pentru uciderea acestor barbari.

William Douglas tăcu până când ajunseră la capătul străzii drepte şi strâmte care ducea la casa în care stătuse, atunci când venise prima oară aici.

— Vom rămâne aici, zise el. Elta va fi îngrijită, voi trimite după Carmen.

Ketan nu spuse nimic. Cu toate că cei doi Bastarzi luptaseră alături de el, salvându-i viaţa, nu putea uita că ei erau Bastarzi, şi că William nu dorise decât sa îl împiedice să vadă arderea pe rug, până când descoperise singur cine era victima.

Asta însemna că el nu era mai puţin sălbatic decât oricare dintre ei.

Prin jur nu se mai vedea picior de Bastard. Ketan o duse în casă pe Elta, o întinse pe patul grosolan. Ea se mişcă în timp ce el o transporta. Douglas se aplecă asupra ei, examinând-o atent. Văzu că respiraţia îi era regulată.

— A leşinat din cauza fumului, dar în rest nu are nimic grav. Deschide ferestrele acelea, şi ai grijă să primească, cât mai mult aer posibil. Arsurile de pe picioare o vor durea o bucată de vreme, dar ele nu sunt grave. Am să le tratez şi am să ordon să ni se aducă de mâncare.

Edwards nu făcea decât să stea în picioare, rezemat de peretele cel mai îndepărtat al camerei, privind fix pe geam. Ketan văzu că braţul îi era însângerat, atârnându-i inert. El nu putu citi gândurile acestuia.

William Douglas se întoarse după o clipă, aducând cu sine materialele necesare pentru a trata arsurile fetei. Lăsă rănile nebandajate şi se întoarse către Ketan, zicând:

— Mi se pare că şi tu ai nevoie de oarece „reparaţii”.

Ketan realiză abia acum vag faptul că tăietura lungă de pe chip îi provoca valuri de durere, care radiau în tot trupul, dar în focul luptei uitase de ea. Întreg trupul îi fusese învineţit de lovituri şi julituri, care fuseseră provocate de bâte şi pietre. Se supuse tăcut examinării şi îngrijirii acordate de William Douglas.

Privi cu o curiozitate distantă şi obiectivă, de parcă ar fi fost vorba de altcineva şi nu de sine, cum rănile de pe trup au fost spălate pentru a fi curăţate de sânge, iar pe tăieturi şi vânătăi au fost aplicate mixturi de plante şi apoi a fost bandajat.

Era un tratament ciudat. Dacă astfel de răni s-ar fi produs pe planeta sa, nimeni nu le-ar fi tratat în niciun fel. El le-ar fi spălat, şi dacă după aceea s-ar fi umflat, ar fi mustit de substanţa aceea galbenă, vâscoasă, aşa cum se întâmpla de obicei, ar fi luat ceva care să-i provoace

moartea pentru a-şi alina durerea, sau dacă ar fi refuzat să o facă, el ar fi fost dus în Palatul Muribunzilor, şi abandonat acolo. Cei care aplicau acest tratament nu îşi puneau nicio clipă problema milei. Era singura posibilitate de tratament în acest caz. Tabu-urile ce înconjurau cercetările privitoare la desfăşurarea proceselor vitale făcuseră imposibilă investigarea posibilităţii de tratare a bolilor sau pansare a rănilor.

Ketan se întreba câte mii de vieţi ar fi putut fi salvate prin aplicarea tratamentelor simple ale lui William dacă clicii din Templul Naşterii nu i s-ar fi permis să-și impună restricţiile obligatorii cercetării ştiinţifice din Kronweld.

Când se apropie de Ketan, William Douglas îl prinse pe John Edwards de braț și îl escorta până la locul unde avea nevoie de el.

Carmen apăru cu mâncarea care fusese preparată într-o altă parte a casei. Ştiindu-se posesoarea unor cunoştinţe care o făceau să se simtă vinovată, îl privi ruşinată pe Ketan şi tăcu. Mâncară în linişte.

La sfârşitul mesei William se ridică greoi şi privi către Elta care dormea ca urmare a efectului pe care îl aveau medicamentele pe bază de plante pe care i le administrase.

Edwards plecă la el acasă, dar William Douglas se aşeză lângă Ketan şi începu să vorbească în şoaptă.

— Nu ştiu ce gândeşti, dar pot să ghicesc. Nu încerc să-ţi explic sau să te influenţez în vreun fel. Poate că vreau doar să mă aud vorbind, sau poate că gândesc prea mult. De câte ori vrei să mă opresc, spune-o, zise William.

— Ceea ce ai văzut astă seară trebuie să fi fost dureros ca un cuţit într-o rană pentru tine. Ştiu asta, pentru că am trăit printre Etatişti atâţia ani. Setea lor de sânge este mult mai purificatoare.

Cu secole în urmă oamenii obişnuiau să producă animale. De exemplu, unii dintre ei numeau câinele ca fiind la origine animal sălbatic, fără caracteristici specifice, exceptând faptul că trăiau, se luptau şi vânau pentru a se hrăni. Dar oamenii au luat câinii separaţi, ce aveau caracteristici puţin diferite între ele, şi i-au crescut. După sute de ani erau multe rase de câini diferite între ele, iar aceştia erau atât de diferiţi între ei, de parcă ar fi fost nişte animale total diferite între ele. Astfel gândeam şi eu despre omul însuşi, ca fiind o uriaşă comunitate animală. Fiecare trăsătură de blândeţe, frumuseţe, brutalitate şi sălbăticie se regăseşte în caracterul lui. Cu secole în urmă noi am existat şi am supravieţuit în acest turn Babel al contrastelor. Toţi oamenii au realizat existenţa acestora.

Apoi Selectorul fabricat de Richard Simons a început să pregătească aceste animale mari

pentru caracteristici unice. Ştiinţa, arta, poezia au fost selectate şi împărţite în Kronweld. Sălbăticia şi tirania au dispărut, dar mai exista încă ceva bun, care a rămas, şi acesta s-a decantat prin propriile forţe. A fost spiritul de independenţă, dragostea de a lupta pentru respectarea neîngrădită a dreptului de a trăi fără a fi proprietate cu trup şi suflet a unei clase de tirani aşa-zis superioară.

Aceştia erau Bastarzii.

I-ai văzut în seara asta, le-ai văzut ura şi setea de sânge. Ea nu îi caracterizează pe deplin, dar este o parte a caracterului lor. Vor consacra încă fiecare particulă de energie răsturnării de la putere a Etatiştilor în numele instaurării pe Terra a unui mod de viaţă just, bazat pe cuceririle ştiinţei şi tehnicii, dar pentru asta îşi vor cere dreptul la libertate. Preferă moartea în loc să accepte ceva mai puţin decât atât. Sunt sălbatici şi cruzi cu oricine le neagă dreptul la libertate. Pentru a reuşi, ei au nevoie de ştiinţa ta, iar ţie ţi-ar prinde probabil bine o parte din vitalitatea şi independenţa lor de gândire.

Ketan tăcea. Ochii lui priveau fix înainte. După o tăcere îndelungată, William continuă.

— Lucrurile s-au mai petrecut cam aşa încă o dată. Cei mai mari pionieri şi oameni iubitori de libertate care au trăit vreodată pe acest continent au devenit pentru un timp cei mai brutali şi sălbatici dintre oameni. Sau numărat

printre cei care au fondat pentru prima oară o civilizaţie pe aceste meleaguri, dar s-au lăsat copleşiţi de o rigiditate şi intoleranţă ce i-au condus către arderea, înecarea, torturarea unor oameni de-ai lor, doar pe baza unor acuzaţii care proveneau din nişte capricii, egoism, teamă. Au fost numiţi Puritanii. Vei putea citi despre ei în cărţile de istorie din turn.

În camera alăturată cetei în care dormea Elta, Ketan zăcea treaz, pe grămada de piei aruncate într-un colţ, la multă vreme după ce Douglas adormise. El o auzea pe Elta, care gemea încet şi se răsucea în somnul provocat de medicamente. Carmen dormea acolo, împreună cu ea.

Gândurile lui Ketan rămăseseră concentrate asupra scenelor petrecute în acea seară şi asupra spuselor lui William Douglas. Acum, fiindcă Elta era aici, printr-o minune aflându-se în siguranţă, Ketan ştia că nu era nicio grabă să se întoarcă în Kronweld, aşa cum dorise înainte de sosirea ei. Putea să se concentreze pe deplin asupra îndeplinirii misiunii încredinţate de Simons.

Se întreba dacă nu din întâmplare descoperise motivul pentru care Igon dăduse greş în îndeplinirea misiunii sale. Poate că el descoperise tocmai la timp brutalitatea, sălbăticia, ignoranţa în care se zbătea această lume, considerând că nu merită ca cei de pe

Kronweld să se întoarcă aici.

Cu siguranţă că ăsta trebuie să fi fost motivul.

Apoi, Ketan îşi reaminti propriile acţiuni. Emoţia oarbă ce-l copleşise în primul moment când o văzuse pe Elta şi care îl ajutase să ajungă până la ea. Nu crezuse că un creier omenesc, a lui sau al altcuiva, ar fi capabil să genereze un asemenea sentiment, ca cel trăit de ei în acea noapte.

Încet-încet realiză faptul că Douglas dăduse de înţeles, dar nu afirmase cu tărie că „atât în sufletul oricărui bărbat, cât şi în caracteristicile rasei umane în ansamblu existau toate contrastele frumuseţii şi urii, ale iubirii şi sălbăticiei”. Ketan se gândea la vânătorii Etatişti, care zburau pe cerul senin şi ardeau satele din pădure, ucigându-i pe Bastarzi ca pe nişte animale, numai pentru a se distra.

Se întrebă dacă având în vedere acest lucru, oare acţiunea de azi a Bastarzilor era îndreptăţită?

Singurul răspuns pe care-l putu găsi în inima sa era cel afirmativ.

Din cauza ignoranţei lor, a vieţii dure moştenite, a poziţiei lipsite de speranţă pe care o aveau în societate, nu era alt răspuns posibil, cu excepţia exercitării formei celei mai brutale de represalii de care erau în stare. Ei erau la fel ca ceilalţi, despre care îi vorbise William Douglas, cei care fondaseră naţiunea ce

devenise cea mai puternică din această lume, exceptând faptul că Bastarzii se aflau într-o poziţie, mai puţin favorabilă decât a acestora din urmă.

Ei trebuiau învăţaţi cum să se comporte. Aceasta urma să fie misiunea bărbaţilor de pe Kronweld, adică mă întâi să-şi însuşească moştenirea culturală, tradiţiile Terrei, pentru ca apoi să se contopească cu Bastarzii, pentru a forma rasa la care visaseră Richard Simons şi colegii să savanţi.

Somnul îi fu scurt. Se trezi din cauza exploziei de lumină solară ce-i invadase camera. Deschise ochii şi pentru o clipă, încercă să-şi reamintească groaznicul coşmar pe care îl visase. Apoi se ridică brusc în şezut, realizând că nu era un vis. Elta se afla aici, şi el înfruntase un sat întreg de Bastarzi pentru a o salva.

Din camera alăturata se auzi un sunet slab de bun venit. Era numele său rostit de Elta. El se îmbrăcă repede, intră în camera alăturată, în vreme ce Carmen îi făcu semn din uşă că totul era în regulă. Zâmbi privindu-l, fără să îl condamne pentru cele făcute alor săi cu o seară înainte.

Elta stătea culcată pe pat, iar razele soarelui îi cădeau pe păr. În ciuda durerii provocate de arsuri, ea mai găsea putere să zâmbească.

— Ei bine, am venit după tine, după cum ţi-am promis… Nu-i aşa?

— Elta, draga mea! O privi, repetându-i numele încet. Crezusem că n-am sa te mai văd niciodată. Povesteşte-mi, ce s-a întâmplat, şi cum de eşti aici?

Îl privi ezitând.

— Mă întreb… Cât ştii… Ai aflat… Totul?

— Am aflat aproape totul, exceptând rolul pe care îl joci tu.

— Sunt o spioană Etatista, zise ea simplu.

Auzind acestea, pământul păru să i se scufunde sub picioare, şi tot trupul său fu scăldat într-o sudoare rece.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

— Ascultă-mă şi crede-mă, Ketan. Timp de zece tara am locuit pe Kronweld. Împreuna cu conducătorul Hoult şi profesorul Daran am transmis informaţii şi descoperiri ştiinţifice ale cercetătorilor din Kronweld înapoi pe Terra, pentru ca Etatiştii să le folosească în îndeplinirea scopurilor lor. Nu credeam că fac cuiva vreun rău. Nu mi-am dat seama că pe Terra mai sunt şi alţii, în afară de Etatişti care trebuie luaţi în seamă. Mă refer la marile mase de oameni simpli. Le-am privit şi eu, la fel ca toţi Etatiştii. Sunt considerate de către aceştia simple vite de reproducţie, menite să dea naştere creierelor care apoi pleacă pe Kronweld pentru a concepe mai multe bunuri de larg consum, bogăţii, în folosul Etatiştilor.

Dar apoi, aceştia au pus la cale un plan

groaznic. Au ajuns să creadă că erau la fel de capabili precum cercetătorii din Kronweld şi se temeau că ei aveau să descopere curând poarta de trecere prin Marea Margine, invadând apoi Terra, îndepărtându-i de la putere pe Etatişti, luându-le toate lucrurile cu care se obişnuiseră atât de mult. Au hotărât să distrugă Kronweld-ul. Nu mai doreau de la voi decât să le daţi planurile amănunţite de construcţie ale maşinilor pe care le folosiţi pentru a utiliza corect energia nucleară. Atunci când vor fi siguri că stăpânesc aceste principii, ei plănuiesc să le dezlănţuie împotriva Kronweld-ului, distrugându-l.

Când am aflat despre asta, m-am revoltat şi am refuzat să-mi continuu îndeplinirea misiunii încredinţate. Nici Hoult, nici Daran nu puteau înţelege ce se putea face prin utilizarea principiilor energiei nucleare. Eu eram singura capabilă să le înţeleg şi ei m-au obligat să le dau, ameninţându-mă că te vor omorî pentru că ei ştiau că noi doi eram pe punctul de a ne încheia tovărăşia, sau de a ne căsători, cum se spune aici, pe Terra.

— Şi mi-ai cumpărat viaţa cu preţul ăsta?! De ce nu mi-ai spus cum stau lucrurile, căci m-aş fi putut apăra!

— Nu, nu de Hoult. Ai văzut cât de uşor a reuşit să-şi impună punctul de vedere, atunci când ai apărut în faţa Consiliului! Apariţia ta

acolo n-a fost decât o farsă. Hoult ştia exact ce avea să urmeze. Tu nu te-ai fi putut apăra niciodată de el.

— Dar cu Matra ce era? Cine era ea? Când am întâlnit-o prima oară, voia să te ucidă. Apoi, în Templu, mi-a spus că a înţeles ce făceai tu, şi că trebuie să îţi acord toată încrederea.

— Matra era agent Etatist, zise Elta. Ea a venit în Templu cu mai mulţi ani în urmă decât oricare alt om de care îmi aduc aminte. Era canalul principal de distribuire, prin care Etatiştilor le veneau informaţiile din Kronweld, sau cel puţin asta am crezut noi.

Acum, eu ştiu că în toată acea perioadă îndelungată de timp ea complota de fapt împotriva Etatiştilor, tăinuind informaţii sau falsificându-le, astfel încât, inginerii Etatişti nu le puteau descifra corect. Pe toate căile posibile, ea a întârziat transmiterea informaţiilor.

Ne cunoştea adevărata identitate, mie, lui Hoult, lui Daran, fiindcă am fost nevoiţi să lucrăm împreună. Când a aflat despre planul pentru distrugerea Kronweld-ului te-a căutat la Karildex, încercând să te determine să ne ucizi, dar a avut prea puţin timp şi nu a reuşit să îţi povestească tot ceea ce trebuia să ştii.

Dacă Hoult nu v-ar fi întrerupt în seara aceea, tu ai fi putut să te furişezi în spatele meu în timp ce te aşteptam, şi să mă omori.

— Elta, pentru Dumnezeu, cum poţi crede

asta?

— I-am spus Matrei că aveam de gând să trec prin poarta care duce către Terra, dincolo de Marea Margine, să o distrug, împreună cu Selectorul, şi astfel să închid pentru totdeauna calea de comunicare dintre cele două planete. Am convins-o de sinceritatea mea şi ea mi-a dat inelul care ar fi trebuit să mă protejeze în vreun fel. Dar nu ştiu cum, căci nu am apucat să-l folosesc niciodată.

— Să distrugi poarta?! Dar asta ar fi însemnat că nu te-ai mai fi putut întoarce pe Kronweld nicicând.

— Ar fi meritat să plătesc acest preţ, pentru asta aş fi fost dispusă să renunţ la tine, căci ştiam că niciodată nu voi mai putea trăi printre Etatişti. Nimic nu i-ar fi putut opri de la a-şi pune în practică intenţia de a distruge Kronweld-ul. Trebuia să aleg între fericirea personală alături de tine, sau să asist pasivă la distrugerea planetei. Dacă am fi plecat în Ţara Întunericului aşa cum aveam de gând, ar fi fost un plan minunat, nebunesc, dar nu am fi putut trăi acolo, căci la venirea lor, Etatiştii ar fi distrus întregul Kronweld.

Am dat greş în tot ceea ce speram să reuşesc să fac, acum nu ştiu ce va fi cu mine.

— Ce s-a întâmplat în Templu după plecarea mea?

— Matra se afla în legătură cu membrii unui

grup secret, despre care nu ştiu unde se aflau, care luptau pentru salvarea Kronweld-ului, zise ea. Când a aflat despre intenţiile mele, mi-a dat aprobarea, pentru că mi-a spus că aceasta părea a fi singura cale viabilă de urmat, dar mi-a dat inelul, despre care mi-a spus că mă va apăra de toate pericolele pe care le voi avea de înfruntat şi mă va duce la Igon, de îndată ce voi fi trecut prin poartă. La Igon, poţi crede aşa ceva?!

— Igon! Ketan privi afara, unde pentru o clipă vizualiza turnul din deşert. Prin urmare Igon este încă în viaţă! spuse el încet. Matra era sigură de asta?

— Aşa părea, da, cu toate că e puţin credibil ca spusele să-i fie adevărate.

— Dar Anetel ţi-a luat inelul.

— Da, nu ştia la ce foloseşte, dar ştia că este un mijloc oarecare de protecţie.

— De ce ai încercat să o omori?

— Pentru că Etatiştii nu au aflat decât de foarte puţin timp că Matra îi trădase. Ei i-au ordonat surorii mele, Anetel să meargă acolo şi să preia conducerea Templului, după ce ar fi ucis-o pe Matra. Am descoperit prea târziu asta pentru a o mai putea salva.

— Anetel era sora ta?! întrebă Ketan mirat.

— Da, suntem gemene, dar aş fi omorât-o pentru a o salva pe Matra, şi pentru a împiedica transmiterea informaţiilor privitoare la folosirea

energiei nucleare de către Etatişti. Eu i le dădusem deja lui Anetel, şi unul din motivele pentru care am încercat să o ucid a fost acela că voiam să le iau înapoi. Atunci când am făcut încercarea de asasinat am crezut că ea le-ar putea trimite înapoi pe Terra, Etatiştii putând ataca Kronweld-ul înainte ca eu să fi putut distruge poarta de legătură dintre cele două planete, dar ea a reuşit să transmită informaţiile, şi după plecarea ta m-a trimis după tine, aşteptându-se să fiu capturată de cealaltă parte a trecerii, ucisă, pentru că am dezertat din rândurile Etatiştilor.

Apropo, minciuna pe care ţi-a turnat-o despre ceea ce există de cealaltă parte a Marii Margini a fost de fapt adresată celorlalte Doamne ale Templului. Una din ele mi-a povestit despre ea.

— Cum ai reuşit să evadezi?

— Este încă un mister pentru mine. Am fost prinsă de îndată ce am trecut prin Marea Margine de către cineva necunoscut. Erau doi bărbaţi. Mi-au ordonat să rămân nemişcată, spunându-mi că mi se va permite să evadez. M-au dus la marginea oraşului, unde mi s-a dat o navă şi anumite instrucţiuni de zbor. În punctul către care mi-au spus să mă îndrept nu era nimic, în afară de o pădure deasă. Am aterizat într-o mică poiană, pentru ca apoi, sălbaticii ăştia să mă captureze, încercând să mă ardă de vie, legată de stâlp. Pe urmă ai apărut tu, asta e

tot ce ştiu.

Ketan se încruntă.

— Oare cine erau bărbaţii care te-au eliberat, dându-ţi avionul? Nu ţi-au mai spus şi altceva?

— Nimic. Se pare că aflaseră nu ştiu cum că tu eşti aici, şi doreau ca eu să mă întâlnesc cu tine. Ăsta era cred scopul celor două inele… acela de a ne aduce aici. Dar tu ai ajuns oricum, eu am fost îndrumată către acest loc, nu înţeleg ce se întâmplă.

— Cei doi făceau probabil parte din organizaţia secretă condusă de Matra şi Igon. Dacă i-ai vedea din nou, i-ai mai recunoaşte?

— Presupun că da. Şi acum, spune-mi ce ţi s-a întâmplat.

— Am descoperit turnul de piatră din deşert, despre care ţi-am tot vorbit. La auzul acestei veşti fata păli, şi se lăsă pe spate, pe perna dură, din piei de animale.

— Prin urmare, l-ai găsit. Însă vocea îi era atât de pierită, încât abia putu să o audă. Ce ai găsit?

Ketan o privi stupefiat.

— De ce te temi atât de mult de ceea ce se găseşte în turn? Ce ştii despre el?

— Printre Etatişti circulă o legendă veche de veacuri, care vorbeşte despre existenţa unui astfel de turn, în care se găsesc secretele privitoare la naşterea Kronweld-ului. Legenda mai spune că odată, un locuitor al acestei

planete va găsi turnul şi îşi va conduce înapoi poporul pe Terra, pentru a-şi revendica drepturile avute asupra ei şi a-i distruge pe Etatiştii care iau trimis acolo.

— Şi ce-i atât de groaznic în toată povestea asta?

— E adevărată legenda?

— Da.

— Şi tu eşti bărbatul acela?

— Da… nu ştiu! Ketan clătină capul violent. Igon a trecut pe acolo înaintea mea, şi a eşuat. Au mă fost şi alţii, dar unde sunt? Eu nu trebuie să dau greş. Îi voi aduce înapoi.

— Ba nu!

Pentru moment, se priviră fix, hotărârea violentă a celor doi astupând prăpastia ce se deschisese între ei.

— Asta nu trebuie niciodată să se întâmple, zise Elta şoptit.

— De ce? Am fost jefuiţi de moştenirea lumii noastre fireşti, care ne aparţine de drept, fiind aruncaţi într-un loc fierbinte, pustiu, nefiresc, unde nici măcar naşterea nu poate avea loc în condiţii optime. De ce nu ne-am întoarce aici, să ne revendicăm dreptul de proprietate asupra acestei lumi?

În loc să răspundă, Elta zise:

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat acolo? Ce se află în interiorul turnului? Ezitând puţin, Ketan începu să-i povestească încet, apoi cu tot mai

multă forţă despre călătoria până la turnul de stâncă din mijlocul deşertului, despre uimitoarea bibliotecă şi despre depozitul ce cuprindeau descoperirile tehnico ştiinţifice ale unei lumi dispărute, şi despre misiunea ce le era încredinţată celor care reuşeau să ajungă la turn.

Selectorul a fost astfel programat încât să aducă înapoi în turn, o dată pe mileniu pe cei care ar fi avut puterea intelectuală de a înţelege planurile lui Simons şi ale savanţilor săi. Igon a fost primul dintre noi. Poate că eu sunt ultimul. Oare câţi alţii or mai fi fost între noi, nu ştiu. Dar Igon a dat greş. Sau poate nu? Indiferent de rezultatul său, misiunea îmi revine acum mie. Voi avea grijă sa o îndeplinesc, mă întorc pe Kronweld pentru a le povesti ce am văzut. Voi lua cu mine exponate din turn, în sprijinul afirmaţiilor făcute de mine. Astfel, nimeni nu va putea nega adevărul spuselor mele. Şi mă vor urma pe drumul de întoarcere.

— Nu ştiam că înaintea ta au mai fost şi alţii, mă întreb, oare ce s-o fi întâmplat cu ei? Ce crezi că se va întâmpla atunci când toţi cei de pe Kronweld vor veni aici?

— Ei bine, îi vom înlătura de la putere pe Etatişti. Vom înlătura stăpânirea deţinută de ei asupra acestei lumi, şi vom prelua conducerea sa, aşa cum ne-a fost scris. Bastarzii vor fi alături de noi. Le vom împărtăşi cunoştinţele

noastre, iar noi vom face la fel cu ale lor.

— ...sălbăticia şi primitivismul lor...

— Dragostea lor de libertate, puterea lor de a aştepta, de a îndura şi ştiinţa de a construi.

— Bieţi oameni proşti... şi orbi... zise Elta în şoaptă privind fix într-un punct îndepărtat.

— Bastarzii?

— Nu. Richard Simons, savanţii săi, Igon, tu...

— Despre ce vorbeşti? Richard Simons şi grupul condus de el au salvat o lume care ar fi putut muri, dacă n-ar fi fost ei. Au transplantat-o undeva unde putea creşte, fără a fi afectată de degenerarea lumii din jur, care ar fi distrus-o. Acum e timpul ca plantele transplantate să revină în pământul lor, căci au devenit suficient de puternice pentru a o face.

— Nu. Tocmai asta e problema, în Kronweld nu există putere. Sau cel puţin nu acel gen de putere necesar pentru a supravieţui pe Terra. Nu înţelegi asta, Ketan? Treaba asta nu ar reuşi niciodată. Voi, locuitorii Kronweld-ului, nu trebuie să vă întoarceţi niciodată aici. O, te rog, încearcă să înţelegi asta! Eşti orbit de lumina acestui fals vis străvechi, căci nu va fi niciodată altceva.

— Nu te înţeleg. Am vrut să-ţi povestesc despre asta. Credeam că vei fi bucuroasă auzind-o, că vei crede în ea şi mă vei ajuta.

— Ar fi ceva infinit mai crud să-ţi aduci poporul aici, decât să îl părăseşti şi să-i laşi pe

Etatişti să-l distrugă. Am trăit în ambele lumi, deci ştiu ce spun.

— Planeta asta este crudă. Aici bărbaţii se luptă între ei pentru supravieţuire, iar între Pământ şi om este tot timpul un conflict continuu. Aseară ai văzut pe viu efectele setei de sânge. Acest lucru nu reprezintă nimic ciudat în aceasta lume. Este ceva obişnuit ce aţi putea face voi, cei de pe Kronweld într-o astfel de lume?

— Le putem arăta celor de aici că există o cale mai bună de a trăi, putându-i învăţa de asemenea să păşească pe ea.

— Voi sunteţi blânzi, vă petreceţi zilele în lumea artei, a muzicii, a poeziei, sau în laboratoarele de cercetare ştiinţifică. În întreaga istorie a planetei voastre, de o mie de tara, nu a existat nici o singură împrejurare în care să fi izbucnit un război, care este cel mai obişnuit lucru pe Terra. Spui că veţi veni şi îi veţi înlătura de la putere pe Etatişti. Oare nu ştii că acum, ei îşi pot întoarce forţa energiei atomice împotriva voastră, aruncându-vă cât ai clipi în neant, înainte ca să puteţi face măcar o mişcare, cât de mica?

— Putem folosi aceste forţe la fel de bine ca şi ei. Noi putem inventa şi construi mult mai multe maşini distructive decât ei, dacă este necesar.

— Voi nu ştiţi să luptaţi. Vederea sângelui le provoacă greaţă chiar şi celor nai puternici

bărbaţi din Kronweld. A face rău în mod deliberat unei alte fiinţe umane este lucrul cel mai neînţeles din vieţile voastre. Crezi că poţi lua asemenea bărbaţi, transformându-i în nişte războinici sângeroşi peste noapte? Ei sunt la fel de blânzi ca şi copiii, iar bărbaţii adulţi de pe Kronweld, din cauza condiţionării mentale nu ar putea forma acum o armată, aşa cum nu o puteau face nici atunci când au ieşit pentru prima oară în lume pe porţile Templului Naşterii.

— Ei pot fi antrenaţi pentru a face asta.

— Gândeşte-te la tine însuţi, doar tu mi-ai spus cât de mult te-a afectat atunci când l-ai lovit pentru prima oară pe William Douglas.

— Mi-am depăşit destul de bine aceasta stare aseară, am fost bucuros să-mi rănesc de moarte adversarii.

— Atunci ai dat dovadă de pură nebunie, vederea lucrurilor îngrozitoare pe care mi le făceau a şters cu totul condiţionarea. Asta te mai afectează încă şi acum, dar când se vor estompa, te vei simţi mai rău şi vei fi mai dezgustat de tine însuţi decât ai fost vreodată în viaţă până acum. Dar chiar şi aşa, o armată formată din locuitorii Kronweld-ului nu va beneficia de avantajul unui asemenea stimulent. Ar fugi la primul semn de distrugere şi sânge.

— Singura dovadă pe care ţi-o pot oferi în sprijinul spuselor mele va fi aceea de a te pune

în faţa faptelor împlinite.

— Să presupunem că veţi reuşi să puneţi mâna pe putere, ce veţi face după aceea?

— Vom transforma planeta în paradisul pe care l-a visat Simons.

— Ce veţi face cu milioanele de oameni pe care Etatiştii i-au oprimat obligându-i să li se supună orbeşte, şi cu miile de Bastarzi rebeli? Nu te chinui să-mi răspunzi, căci îţi spun eu ce veţi face. Veţi aduce în istoria omenirii cea mai lungă perioadă de haos pe care a cunoscut-o omenirea de la destrămarea guvernelor mondiale încoace, lucru care a avut loc în epoca lui Simons.

Te-a întrebat dacă sunteţi gata să guvernaţi? Îți voi răspunde eu în locul tău. Voi, cei de pe Kronweld nu ştiţi nimic despre arta guvernării, pentru că aproape toţi aţi avut un singur gând, impuls, aveţi prea puţină nevoie să fiţi guvernaţi. Pentru a v-o satisface, aţi construit Karildex-ul. Niciunul din voi nu are experienţa conducerii, a elaborării legilor, a aplicării lor.

Pentru a transpune în viaţă lumea propusă, aţi avea nevoie de mii de oameni pricepuţi în arta conducerii, a elaborării, a aplicării legilor. Aşa cum stau toate acum, aţi fi precum copiii care încearcă să conducă nişte adulţi bătrâni. Sigur că aţi eşua în orice astfel de încercare.

— Dar cel puţin, o vom face, zise Ketan. Ce părere ai de Igon şi Matra, despre dovezile

găsite, privitoare la existenţa grupărilor de opoziţie?

— Nu ştiu, dar ştiu că este prea târziu pentru a-mi face planuri pe termen lung. Etatiştii vor trece repede la acţiune! Trebuie să le-o luăm înainte să distrugem Selectorul, să închidem poarta ce face legătura între cele două lumi. Noi doi va trebui să ne făurim o nouă viaţă aici, aşa cum putem mai bine.

Elta întinse mâna, apucând mâna lui Ketan.

— Putem fi fericiţi atât cât suntem împreună.

— Mi-e teamă că nu pot renunţa la fel de uşor ca tine. Aici nu mai e vorba doar de o mică divergenţă de păreri, bazată pe credinţele sau prejudecăţile personale. E vorba de soarta unei lumi despre care vorbim acum, de însăşi împlinirea sau eşuarea în încercarea de a împlini chiar motivul pentru care există Kronweld-ul. Dacă greşim, am fi putut la fel de bine să fi rămas pe Terra, să fi murit în războaie, sau să fi trăit şi noi, ca şi Bastarzii.

— Visul lui Simons a fost o mare greşeală. Faptul că v-a selecţionat, izolându-vă, a produs exact efectul contrar celui scontat, în loc să vă facă mai potriviţi pentru exercitarea funcţiilor de conducere, făcându-vă să fiţi mai puţin potriviţi pentru îndeplinirea lor pe Terra. Dacă aţi fi rămas aici, aţi fi putut fi suficient de puternici pentru a provoca o revoluţie pe care să o conduceţi, revoluţie care ar fi eliberat Terra

cu mult timp în urmă, dar acum, asta este imposibil de realizat.

— Prin urmare, nu mă vei ajuta? îl privi fix.

— Ba dimpotrivă, am să mă opun planurilor tale, împreună cu toate forţele pe care le pot reuni în junii meu.

21

Ketan părăsi locuinţa, plimbându-se prin sat. Văzu doar câţiva săteni la o oarecare distanţă care dispărură ca potârnichile când îl văzură.

Se plimbă prin aglomerarea de colibe de chirpici şi lemn care şerpuia până în adâncul pădurii. Găsi o potecă ce ducea în sus, către vârfurile înalte ale munţilor, ce se găseau dincolo de sat. Se îndepărta tot mai mult de el.

Era la fel ca în prima zi, când se aflase singur în pădure, forţându-se să meargă continuu pentru a nu se mai gândi la nimic. La fel ca atunci, nu îndrăznea să se oprească pentru a se gândi, şi nici să se confrunte cu realităţile pe care le avea în minte. Tot ce ştia era corect, dar ceea ce ştia că trebuie să facă părea a fi împărţit în fragmente mici, ce se confruntau între ele, neavând înţeles.

Briza îi mângâia uşor chipul, iar răcoarea ei îl făcea încă să tremure, pentru că încă nu se obişnuise cu aerul de aici, care era ceva mai rece decât cel din Kronweld.

Vârfurile copacilor străpungeau cerul ca nişte

degete, dându-i încă un sentiment de nesiguranţă, ameţindu-l, ori de câte ori le privea vreme mai îndelungată.

Dar vocile lor, se asemănau în mintea sa cu cele ale zeilor, atunci când îi răsunau în urechi. Muzica lor îl liniştea, ostoindu-i o parte din infinita durere şi oboseală care îi cuprinseseră trupul.

Îndrăzni să-şi lase o parte a minţit să stăruie cu gândul asupra Eltei; asta aduse cu el un val de gânduri ce se amestecară, transformându-se într-un tumult fără sens. El nu îi putea înţelege reacţia faţă de întâmplările prin care trecuseră amândoi. Ameninţarea sa finală de a i se opune îl uluia cel mai mult, aproape strivindu-l.

Ea deţinea asupra lui avantajul unei foarte bune cunoaşteri a ambelor lumi ce se confruntau şi cunoaşterea în amănunt a vieţii cotidiene din Danfer. Asta fi oferea o anumită perspectivă asupra întregii situaţii pe care ar fi dorit şi el să o aibă.

Dar el avea alte cunoştinţe, alte puncte de vedere, care erau cu mult mai bune decât ale ei. Cunoştinţele dobândite din depozitul din turnul lui Simons îl făceau să înţeleagă mai bine totul. Poate că, dacă Elta ar fi putut vedea şi ea toate astea, ar fi crezut în justeţea spuselor lui, l-ar fi înţeles şi ajutat.

Savanţii întâlniţi de el fuseseră nişte adevăraţi uriaşi ai epocilor lor. Gândul lor privitor la

perfecţiunea ce trebuia să fie într-o lume viitoare şi visul lor privind asta nu era întâmplător. Planificaseră totul cu grijă. El realiză asta acum, mai mult ca oricând. Înţelese şi modul în care fiecare amănunt fusese aranjat astfel încât să-l impresioneze, transmiţându-i scopul nobil al misiunii sale, greutatea şi justeţea sa.

Nu acordase destulă atenţie laboratorului recreat unde lucrau cei mai mari savanţi de pe Terra, dar de atunci încoace, semnificaţia sa i se întipărise tot mai bine în minte. El simţea pregnant impresia puternică pe care doriseră să i-o provoace, arătându-i laboratorul uriaş. Asta îi crease o obligaţie de a continua munca celor pe care-i văzuse.

Aceşti savanţi te privesc de peste veacuri, ţi-au lăsat moştenire speranţele, visele lor. Nu ai voie să-i dezamăgeşti. Când pătrunse sensul acelui gând se simţi de parcă primise o lovitură în plină figură. Se aşeză pe un bolovan de sub copaci şi ascultă vocile veşnice ale zeilor vânturilor. Erau aceleaşi voci care vorbiseră în zilele în care bărbaţii ce vorbeau şi se mişcau prin turnul de piatră din deşert trăiau încă. Aceste voci îi repetau misiunea primită în turn, ordonându-i să nu greşească, căci dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat ca toată munca şi visele savanţilor din acel laborator uriaş ar fi fost zadarnice.

El rămase acolo multă vreme după ce se convinsese pe deplin de asta. În inima lui domnea un sentiment de calm deplin, ca a unui om ce îşi căutase pacea sufletească, hoinărind pe toate coclaurile universului, găsind în cele din urmă oaza sa de linişte. În sufletul său domneau siguranţa şi mulţumirea de sine. Ştia unde trebuia să plece şi ştia că avea dreptate, pentru că nu era singur. O perioadă de sute de ani, în care omul privea în jos, comandase, avusese încredere în ceva, crezuse în ceva…

Mergea din nou în susul dealului. Aerul era tăios, vântul era mult mai sălbatic decât de-a lungul potecii abrupte.

Avea nevoie de Elta. Asta reprezenta singura incertitudine în ceea ce priveşte întregul viitor. Avea nevoie de ea, cu toate constrângerile ei violente, care le împleteau vieţile de prieteni şi viitori soţi.

Dacă ar fi luat-o în turn, dacă ar fi lăsat-o să privească în trecut, de-a lungul epocilor savanţilor de pe Terra, lăsând esenţa viselor acestora să o învăluie, aşa cum îl învăluise pe el, ea ar fi fost de asemenea convinsă de utilitatea acestui fapt.

Nu se punea problema dacă ar fi avut posibilitatea să o facă, sau dacă ar fi fost bine să o facă, ci era o poruncă, ca bărbaţii din Kronweld să fie aduşi în ţinutul lor natal. Sigur că ea ar fi înţeles asta, dacă ar fi mers la turn.

Dar el ştiu în aceeaşi clipă că nu mai era timp pentru asta.

Etatiştii intraseră în posesia tehnicii de fabricare a armelor nucleare. Poporul Kronweld-ului trebuia să fie pregătit pentru întoarcerea pe Terra, înainte de atacul acestora.

El se opri puţin pentru a privi cerul de deasupra suliţelor verzi ale copacilor, care rămăseseră undeva jos, la picioarele lui. Mulţimea de ramuri ascuţite ascundea vederii în întregime pământul de sub ele şi doar undeva, la foarte mare depărtare, străluceau dealuri de un roşu auriu.

Fără chef, coborî dealul, încercând să rețină în amănunt toate detaliile peisajului din faţa lui. Apoi, ceva îi reţinu atenţia. Un sunet, o mişcare fulgerătoare pe cer.

De undeva, de jos, de dincolo de sat, căzu un proiectil, umflându-se în aer, fulgeră o lumină argintie pentru o clipă, apoi dispăru şi şuieratul şoptit produs în aer se amestecă cu cel al vântului printre ramurile copacilor, până când, el nu mai era sigur dacă auzise cu adevărat ceva.

Uluit, se întrebă ce fusese proiectilul acela, care ţâşnise în scântei pe cer, dar era vorba doar de o curiozitate superficială, ce nu dură decât o clipă. Se întoarse la gândurile sale, întrebându-se ce avea să facă cu Elta? Oare o putea lăsa cu toată încrederea în grija

Bastarzilor? Aveau să fie suficient de liniştiţi, sau printre ei se va declanşa o reacţie în lanţ care le va cere să se răzbune pe ea, pentru victimele făcute de el printre ei?

Realiză brusc, că fata avusese dreptate cu privire la sentimentele lui, referitoare la noaptea trecută. În timp ce gândul privitor la grozăviile de atunci îi reveni în minte în liniştea paşnică din pădure, îl cuprinse un val de greaţă, ce apăruse la gândul celor comise de el, inclusiv lăcomia de a ucide cu orice preţ. Se strădui să nu se mai gândească la asta.

Când ajunse jos, satul era în fierbere. Privi în jur, dar nimeni nu voia să îl privească în ochi. Îi întoarseră spatele, intrând în case.

Primul om care îi vorbi, îndreptându-se în fugă, era William Douglas.

— Ketan, strigă el. Unde ai fost? Ea a plecat!

— Ce tot spui, cine a plecat?

— Elta. A fugit în avionul sau, a mers pe jos până la el, în ciuda arsurilor de pe picioare. Ţi-a spus cumva că pleacă?

El clătină capul negativ, inima îi fu cuprinsă de un sentiment îngrijorător de neputinţă.

— Trebuie s-o ajung din urmă, spuse el. Să o prind cumva, înainte de a ajunge la Danfer, căci are de gând să distrugă poarta de legătură dintre cele două planete, astfel încât cei de pe Kronweld să nu mai poată ajunge niciodată aici.

Auzind asta, William păli.

— Nu poate face asta. Ar însemna eşecul. Nu am mai reuşi niciodată să ne ridicăm din... Cuprinse cu privirea murdăria ce domnea în sat.

— Dar cum am putea-o opri? Nu avem nicio posibilitate de a ajunge înaintea ei la Danfer.

— Dacă este adevărat că e căutată de Etatişti pentru că a trădat, va fi nevoită să pătrundă în oraş ascunzându-se de ei, asta ar însemna că va trece ceva timp până când ea să îşi poată îndeplini obiectivul.

— Şi la ce ar folosi asta? Odată mi-ai spus că am avea nevoie de o lună pentru a ajunge călare la Danfer.

Chipul lui William se albise de disperare.

— Nu mă gândesc să ajungem călare acolo, îţi aminteşti de grămada aia de vechituri pe care ţi-am arătat-o odată?

Ketan dădu afirmativ din cap.

— Şi ce-i cu asta?

— E alcătuită din mecanisme. Genul acela în care Etatiştii îşi trimit aviatorii în misiune. Este şi combustibil acolo. Niciunul din noi n-a putut înţelege principiul lor de funcţionare. Oare tu nu a putea să o faci?

Ketan înţelese imediat la ce se referea Bastardul. Nave prăbuşite ale Etatiştilor. Poate că acolo erau suficiente piese disparate, din care el să fi putut asambla un avion. Era ceva absurd, dar nu cu totul imposibil. Era foarte sigur că Etatiştii nu erau în stare să

construiască un avion atât de complicat încât el să nu-l poată înţelege, analiza, chiar dacă utilizau principiile descoperite de cercetătorii din Kronweld, pentru ca apoi să-l asambleze şi să-l conducă într-un timp foarte scurt.

— Hai să ne apucăm de treabă, zise el, cu o voce şoptită, plină de o tensiune reţinută.

Douglas îl duse la clădirea unde Bastarzii, total lipsiţi de competentă tehnica, lucrau, încercând să redescopere şi să reţină o parte din moştenirea tehnică pierdută. Eşuaseră în această încercare de trei generaţii încoace, căci nu puteau înţelege decât cele mai simple dintre mecanisme. Tropăiau neobosiţi pe poteca pustie.

Pentru Ketan, stângăcia lor era de necrezut, însă încerca să le înţeleagă handicapurile, admirând ceea ce reuşiseră să facă.

Învăţaseră să topească fierul, să fabrice unelte rudimentare: ciocane, lopeţi, alte unelte de săpat, dar era peste puterile lor să fabrice maşini-unelte. Chiar şi cele mai simple mecanisme cu şurub şi piuliţă le depăşeau capacitatea de copiere.

Aşa se face că, maşinile Etatiştilor, care uneori se prăbuşeau, reprezentau Pentru Bastarzii care le examinau (după ce le ucideau echipajele) adevărate produse ale vrăjitoriei turnului. Se revigoră spiritual când văzu lucrurile nemuritoare ce îl înconjurau jurându-le solemn

tuturor celor care veniseră aici înaintea sa că le va îndeplini visele, transformându-le în realitate.

Cei patru ajunseră brusc într-o cameră enormă, pe care Ketan nu îşi reamintea să o mai fi văzut.

De parcă ar fi vrut să răspundă la întrebarea nerostită, Richard Simons zise:

— Acesta este un lucru pe care nu l-ai văzut mai înainte, căci nu ai rămas suficient de mult timp la noi ca să vizitezi întreg turnul, ceea ce vei vedea acum reprezintă tehnica cea mai avansată a veacurilor de dinaintea instaurării întunericului pe Terra.

El întinse mâna către un cilindru sclipitor şi ascuţit care stătea în adâncimile întunecoase ale acoperişului. Nişte plăci strâmte ca nişte stabilizatori se găseau în perechi, de-a lungul unei părţi din lungimea avionului, de fiecare parte a sa, conferindu-i un aspect stabil, impunător.

Exteriorul său neted, fără trăsături caracteristice, nu îl impresiona pe Ketan.

— Maşinăria o să mă ducă până la Danfer? întrebă el. Simons zâmbi.

— Te-ar putea duce chiar şi pe Lună, dacă ai dori să ajungi acolo. Nu ar fi nevoie decât de o uşoară reconstruire a interiorului, pentru a putea lua cu tine suficiente provizii pentru această călătorie. Chiar acum te poate duce în orice punct al Terrei. Este alimentat, dotat cu

proviziile potrivite. Hai să plecăm.

Aparatul îi inspira groază lui William; cu toate că trăise printre Etatişti, văzând aparatele pe care le construiau şi cu care zburau, nu-şi imaginase niciodată că ar putea exista pe lume ceva atât de strălucitor şi frumos. Avea un fuzelaj perfect, din oţel, cupru, aluminiu, care nu aştepta decât scânteia care să-i dea viaţă. Atinse partea laterală a aparatului, în timp ce se apropiau de el.

Simons deschise o uşiţă de la baza avionului, în timp ce urcau la nesfârşit, până la înălţimea unui tub strâmt, care, din când în când avea nişte coridoare, care făceau legătura cu părţile necunoscute ale navei, însă cei doi ghizi continuară să urce.

În cele din urmă, ele se deschiseră, într-o cameră mică, despre care Ketan ştia că trebuie să se fi găsit în botul avionului. Era o cameră cu pereţi transparenţi, unde, în centru, se găseau două scaune identice şi un panou de comandă, pe care se găseau multe indicatoare, care pentru ei nu avea niciun înţeles, legate între ele şi urcate pe o suspensie cardanică. Pentru a ajunge la scaune, trebuiau urcate câteva trepte.

Astea sunt manetele, zise Simons. Am să vă arăt imediat cum se folosesc. Poate că vreţi să ştiţi că în bătăliile finale ale ultimului război această navă era cunoscută pentru calităţile sale de avion de luptă. Pentru a zbura şi a lupta,

avea nevoie de douăzeci de persoane; dacă e modificată, se transformă într-un excelent avion de transport pentru două persoane.

Ketan şi William urcară treptele, aşezându-se pe cele două locuri, ce nu se clătinară sub greutatea lor, în ciuda aspectului aparent fragil. Simons rămase pe loc pe scară. Apăsă pe un buton de pe panoul de comandă. La început păru că nu se întâmplă nimic.

— Circuitul e conectat la sursa exterioară de alimentare, zise el. Tocmai am înlăturat învelişul protector instalat peste piesele ce pot fi supuse coroziunii atunci când nava a fost depozitată pentru prima oară aici. Acum, lubrifianţii sigilaţi sunt automat transmişi către toate piesele mobile ale avionului. Într-o clipă va fi gata de zbor.

Aşteptară în linişte, iar după o clipă, Simons mai apăsă pe câteva butoane. O dată cu apăsarea primului, un bâzâit încet, de origine necunoscută, păru să cuprindă totul în jur, iar când apăsă al doilea buton o porţiune a acoperişului de deasupra capetelor lor alunecă într-o parte, iar nisipul adus de vânt căzu peste ei, lovind botul transparent al avionului.

Savantul îi arătă lui Ketan manşele semiautomate, simple, explicându-i modul de funcţionare.

— Poţi pleca oricând vrei, acum, nu da greş! spuse el.

Le întoarse spatele, coborând lângă Dorien, care rămăsese jos, aşteptându-l. Ketan şi William îi urmăriră coborând pasarela strâmtă; apoi, ajunse până la ei zgomotul slab al uşii închise a încăperii.

Ketan împinse înainte o manetă, iar nava se ridică încet, ieşind prin gaura din acoperişul plat al turnului. Dispăru repede în noapte.

Pe Ketan îl cuprinse groaza, atunci când se ridicară deasupra păturii de nisip şi aer care ascundea vederii pământul de dedesubtul lor. Privi stelele de deasupra capului. Cât de uşor ar fi să mergem în continuu, gândi el. Nava s-ar ridica la nesfârşit, dacă ar lăsa-o. Se întrebă de ce nu construise o astfel de navă pe când se afla în Kronweld?

Dar avea prea puţin timp să se mire, căci William, care era lângă el, spunea cu respiraţia întretăiată:

— Nu merge aşa repede! Trebuie să controlăm şi direcţia de navigaţie! Ketan realiză abia atunci că habar n-avea încotro mergeau. În acelaşi timp, degetele împinseseră inconştient maneta de viteză până la maximum, astfel încât, acum zburau cu o viteză foarte mare, care îi înspăimânta. Era un zbor la fel de lipsit de ţintă, ca şi saltul făcut pe acel coridor lung, când venise de pe Kronweld.

— Cum ne putem da seama de direcţia de zbor, poţi să-mi spui tu? Complexitatea navigării

îl descumpănea. În Kronweld ar fi putut vedea orice punct de sosire, situat la o distanţă rezonabilă, dar oare cum s-ar fi descurcat pentru a face asta pe enorma suprafaţă a Terrei?

— Habar nu am. Ia să văd încotro ne-am îndreptat?

Ketan rămase uluit când William îi arată busola, explicându-i funcţionarea sa. Între graniţele strâmte ale Kronweld-ului nu fusese necesară apariţia navigaţiei ca ştiinţă, prin urmare neexistând nici instrumentele necesare dezvoltării şi practicării sale. Dar logica sa era limpede şi într-un timp foarte scurt, Ketan pătrunsese dincolo de explicaţiile rudimentare ale lui William, luându-i-o înainte în privinţa priceperii de navigator.

— Îmi poţi da poziţia Danfer-ului faţă de turn?

— Da. El se află la 47 de grade, la o distanţă de 400 de mile. Verifică timpul viteza, poziţia actuală.

Ketan făcu mental calculele necesare, ajustă manetele, astfel încât nava să se îndrepte către noua direcţie de mers. Fără zgomot, proiectilul aerodinamic sfâşia aerul nopţii.

Ketan privea fix şi absent stelele, gândul îi fugea la Elta.

— Mă întreb, cum se simte, şi ce i-or mai fi făcând arsurile?

— Ar putea să o necăjească, dar îmi imaginez

că ştie destule lucruri încât să aibă grijă de ele. Etatiştii au dezvoltat o şcoală medicală destul de bună, zise William.

După un timp Bastardul verifică direcţia de zbor, aplecându-se înainte.

— Aproape c-am ajuns. Caută o mulţime de lumini. Mă întreb dacă nu asta se vede acolo, departe, la orizont.

Întoarseră nava, pentru a cerceta.

— Asta e! exclamă William, luminile din centru. Marchează poziţia marelui dom, a citadelei în care locuieşte Directorul. În interior se găseşte Selectorul Principal, o maşinărie uriaşă.

— Cred că ar fi o prostie să încercăm să intrăm cu nava asta în oraş, zise Ketan. Sau ca tu să apari pe acolo. Hai să aterizăm undeva, în afara lui şi am să intru singur. Dacă nu mă întorc în 20 de zile, va însemna ca am dat greş, va însemna totodată că tu va trebui, fie să-l aştepţi pe Igon, (dacă mai trăieşte încă), fie să încerci să iei legătura cu partizanii lui.

— Nici gând, vin cu tine.

— Nu tu ai fost cel care mi ai spus că fiecare om care intră în oraş trebuie să-şi înregistreze imediat marcajul de pe mână?

Oare ce ţi-ar face dacă ar descoperi că al tău este artificial, lucru pe care autorităţile îl ştiu deja? Eu sunt mai apărat decât tine, căci al meu este natural. Vreau să-mi desenezi o hartă a

oraşului. Să-mi dai numele principalelor puncte de reper şi a celor mai importante clădiri, să mă pot familiariza cu topografia sa, astfel încât să pot trece uşor examenul la care mă vor supune autorităţile.

— Poate că-i mai bine aşa... zise William încăpăţânat Privindu-l, Ketan îi putu citi gândurile nerostite, ce se îndreptau către acea peşteră întunecată de lângă pârâul de la poalele muntelui cu plaja, unde o oală de grăsime arzândă lumina spaţiul în care muriseră o femeie şi un copil, morţi pentru care, Etatiştii erau direct răspunzători. Oraşul le aparţinea.

Ştia că Douglas nu i-ar fi fost de folos, din cauza emoţiei copleşitoare pe care o avea asupra lui amintirea acelei nopţi întunecate, când îşi pierduse familia, şi care, striga puternic, cerând răzbunare.

Priceperea înnăscută ce sălăşuia în degetele subţiri ale lui Ketan conduseră în linişte nava ce atârna pe cer, determinând-o să descrie un arc de cerc îndreptându-se spre oraş. Luminile Danfer-ului erau ca nişte scântei slabe, răspândite peste tot, care se vedeau pe cer de parcă ar fi fost suspendate în mijlocul unei prăpăstii uriaşe.

— Acolo, mai spre stânga, exista o regiune împădurită, spuse William Douglas. Este netedă ca în palmă, şi totuşi pădurea de acolo este foarte deasă, cred că vei putea găsi o

ascunzătoare sigura pentru navă, ca să putem ateriza. Ketan dădu afirmativ din cap, în semn că a înţeles.

— Putem încerca, spuse el. Îndreptă botul avionului în jos, către sectorul de pădure ce îi fusese indicat de către William. Avionul era dotat cu nişte faruri foarte puternice, însă Ketan nu îndrăzni să le folosească până când nu ajunse la o înălţime foarte mică. Le aprinse doar pentru o clipă, atât cât să arunce o scurta privire asupra terenului din faţa lui, iar apoi, printr-o mişcare bruscă, ridică botul avionului, pentru ca acesta să nu se izbească de pământ. Degetele începută săi tremure, la vederea trunchiurilor uriaşe, verzi ale copacilor, ce blocaseră înaintarea avionului prin întuneric, fiind gata-gata să-l străpungă, ca nişte suliţe.

— Era cât pe-aci să murim, spuse William Douglas, şoptit. Cred că ar fi mai bine să laşi farurile aprinse, fiindcă nu cred să ne paște un pericol prea mare la ora asta târzie din noapte şi la o depărtare atât de mare de oraş.

Prudent Ketan aprinse din nou farurile din faţă ale avionului. Făcu acest lucru tocmai la timp, pentru a vedea că în faţă îi apăruse o mică poieniţă. Ridică puţin botul avionului, lăsându-l sa înainteze în virtutea inerţiei, frânând şi aşezându-l apoi uşor pe roţile posterioare.

Cei doi călători se ridicară de pe scaune şi, străbătând avionul pe toată lungimea, ieşiră în

aerul rece al nopţii. Lui Ketan îi era frig, începu să tremure zdravăn când ieşi în aerul rece de afară.

— Trebuie să aştept până mâine dimineaţă pentru a continua, căci n-am nici cea mai mică şansă să găsesc drumul de ieşire din zona asta acum, noaptea.

— Poate că ar trebui să merg şi eu cu tine…

— Cineva trebuie să rămână lângă avion.

Se întoarseră în interiorul navei şi găsiră compartimentele unde se aflau dormitoarele cu paturile gata pregătite, ca pentru oaspeţi mult aşteptaţi. Căzură frânţi şi adormiră sforăind zgomotos, până când razele strălucitoare ale soarelui se scurseră în cameră, învăluindu-i.

După ce luară micul dejun, care era alcătuit din componente sintetice, ieşiră în aerul uşor încălzit de razele soarelui.

— Nu departe de aici, era o autostradă veche, abandonată, zise William Douglas. Am să merg cu tine şi am să te conduc prin oraş.

Ketan fu de acord, şi în timp ce continuau să meargă, William continua la rândul lui să îi dea explicaţiile promise.

— Drumul ăsta te va duce către fosta pistă de aterizare. Ne va lua o zi întreagă până în oraş. Vorbeşte cu câţi oameni este posibil. Vei fi oprit la pistă şi îţi vor examina semnul. Spune-le că vii din est, accentul te va da de gol. Nu vei fi pus să răspunzi la alte întrebări, aşa că nu îţi fie

teamă să te apropii de ei. Fii sigur de tine, şi ei nu te vor suspecta de nimic.

— Până ajungi la Selector poţi să aştepţi mult şi bine! Apropie-te de el, nimeni nu te va bloca să o faci. Când vezi că apare pe altar vreun bebeluş, înconjurat de electrozi, urcă treptele şi sari în flăcări lângă el. Aşa vei trece dincolo.

Se opri pe vârful micului deal, privind fix la crăpătura din verdele pădurii care se afla la distanţă. O rază albă se întindea până în raza lor vizuală.

— Asta e autostrada. Cu sute de ani în urmă, ei spuneau că aceste drumuri duceau drept, de-a lungul continentului, şi sute de automobile, după cum le numeau ei, mergeau pe ele. Niciunul dintre aceste drumuri nu se mai foloseşte acum.

Ketan se opri la marginea drumului. Ridică pachetul care conţinea cărţile luate din turn şi hrana luată de la bordul navei şi strângându-i mâna lui William zise:

— Nu uita, 20 de zile! Dacă nu mă întorc până atunci, du-te înapoi la turn şi ia legătura cu cei de acolo.

Când privi înapoi, pentru a-şi marca cu grijă locul în care trebuia să părăsească autostrada, pentru a pătrunde în pădure, Bastardul deja dispăruse.

Ketan începu să meargă repede, încercând inconştient să găsească un ritm regulat în

bătaia neregulata a vântului printre copaci, ce îi părea a fi o adevărată „muzică” celestă. În aceste păduri de pe Terra era o adevărată magie, el abandonându-i-se cu totul. Nu se mai gândea la extraordinara şi dificila sarcină pe care o avea de îndeplinit, ci asculta doar vântul, mergând pe jos, visând la trecutul moştenit şi la viitorul pe care era dator să îl construiască pornind de la acesta.

Autostrada nu îşi merita numele, căci niciun vehicul nu ar fi putut-o traversa în starea aceea. Bucăţi uriaşe dintr-o piatră neregulată ieşeau în afară, în unghiuri nebuneşti. Observă că o parte a acesteia era netedă şi se întrebă dacă nu cumva, materialul fusese topit înainte de a fi turnat, la fel ca pe Kronweld. Copaci de toate mărimile îşi înfipseseră rădăcinile în el, rupându-l, răsucindu-l, de parcă ar fi fost uriaşi înceţi, nepăsători, violenţi, cărora puţin le păsa de civilizaţia trecătoare, ce construise autostrada, cândva impunătoare.

Întreaga Terră semăna cu un Palat al Morţii, numai că aici nu mai era vorba de persoane luate separat, ci de o naţiune, o rasă o civilizaţie, care se afla în agonie. Totuşi, înainte de sfârşitul convulsiilor dinaintea morţii, o nouă civilizaţie, demnă de toată stima, va fi apărut, gata să o înlocuiască, un mugure al celei vechi, purificat de toate neajunsurile şi lucrurile neplăcute ale acesteia.

Şi cumva, el fusese cel sortit să poarte pe umeri renaşterea acestei civilizaţii, ce depindea total de succesul misiunii lui. Nu suporta să se gândească prea mult la asta, aşa că redeveni doar Ketan, cercetătorul din Kronweld, ce era concentrat în rezolvarea unei anumite probleme, bine determinate şi foarte interesante.

Când soarele ajunsese abia la miazăzi, aruncă o privire la periferia oraşului Pădurea ajungea chiar până la marginea sa, aproape depăşind-o. Se aşteptase să dea de un oraş strălucitor, foarte curat, cu străzi mari, netede, cu clădiri de beton, asemănătoare celor din Kronweld, având în vedere că Etatiştii aveau acces la cultura aceea.

Dar, privind prin desimea copacilor, de o parte şi de alta, putu vedea ruinele clădirilor enorme, alcătuite din grămezi mari de ziduri dărâmate, ce fuseseră invadate de ierburile pădurii. Etatiştii abia dacă reuşeau cu greu să facă faţă puterii enorme a acesteia, care îi înconjura.

Dincolo de marea poiană unde se găsea pista aeroportului pe care o vedea, putu vedea cu coada ochiului oraşul misterios, pe jumătate ruinat. Îndepărtatul, puternicul bastion al Selectorului se vedea chiar şi de aici, fiind singura construcţie care afişa din plin puterea şi tăria unei culturi aflată în expansiune, bazată pe construcţii.

Pentru Ketan era evident că dacă dorea să nu fie prins la intrarea în oraş, trebuia să vină dinspre aeroport. Un grup de clădiri aflat de partea opusă autostrăzii, îi indica locul în care tatuajul avea să îi fie examinat, pentru ca apoi, în funcţie de rezultat, să i se hotărască intrarea în oraş.

Se afundă în pădure, părăsind ruinele sparte ale autostrăzii. Se mişcă, camuflat de frunziş, către cealaltă parte a pistei de aterizare. Ezită puţin, înainte de a-şi face cunoscută prezenţa.

În acel moment auzi un şuierat ce venea din cer. I se părea cunoscut, căci îl mai auzise cândva. Se uită în sus fără să vrea. Un punct strălucitor creştea, apropiindu-se, cu o foarte mare viteză. Privi manevra acestuia de apropiere de aeroport, descriind o curbă lungă, graţioasă, ce atinse apogeul, pentru ca apoi să scadă în înălţime, până când, se aşeză blând pe sol.

Aproape imediat un şir lung de pasageri începu să iasă din navă. Ketan ieşi din ascunzătoare, pentru a se amesteca printre ei, pentru a putea intra în siguranţă în clădire. Era puţin îngrijorat din pricina veşmintelor pe care le purta, însă, examinând atent scena ce avea loc în faţa lui, toată nervozitatea i se risipi. Călătorii erau îmbrăcaţi foarte divers, reprezentând toate curentele modei.

Pentru el asta nu însemna decât că mijloacele

de transport şi comunicare erau foarte limitate, folosind chiar şi acest mijloc rapid de transport, reprezentat de avioane, dacă era permisă coexistența unor tendinţe vestimentare atât de diverse.

Nava înaltă şi tăcută rămăsese nemişcată, astfel încât umbrea prin mărime clădirile apropiate. Acestea aproape că ar fi putut fi transplantate de pe Kronweld, gândi Ketan. Cea mai apropiată din ele era înconjurată de acelaşi gen de coloane, albe, canelate, înşiruite, la fel ca acelea care se foloseau în arhitectura de pe Kronweld.

Se îndreptă către clădire, căutând să se strecoare fără a fi observat îndepărtându-se puţin de ceilalţi pasageri, urcă şirul scurt de scări, o dată cu ultimii pasageri ce coborau. Intrară într-o cameră mare, care vuia de zgomotul specific acestor locuri. Apoi, Ketan remarcă faptul că nou-veniţii erau îndrumaţi către o Platformă, unde li se ordona să-şi suflece mânecile, pentru ca semnul de pe antebraţul lor să poată fi examinat. Ketan rămase mai în urmă, pentru a studia procedura.

Un bărbat în uniformă se îndreptă către el din partea opusă a sălii, spunându-i:

— Vă rog, treceţi la ghişeul de identificare.

Era o simplă declaraţie, dar pentru Ketan reprezenta toată forţa subdiacentă a lumii conduse de Etatişti care erau gata să distrugă

fără milă pe oricine ar fi prins că nu trecuse în mod corespunzător testul Selectorului.

El se îndreptă către ghişeu, fiind ultimul din rând. Privea chipurile celor din jur, nevăzând niciunul care să se fi asemănat cât de cât cu cele ale Bastarzilor şi neremarcând nicio sfidare hotărâtă, niciun început cât de timid de revoltă ci doar o acceptare docilă a rutinei, ce reprezenta concretizarea a o mie de ani de tiranie. Apoi, bărbatul din faţa sa îşi suflecă mâneca. Ketan văzu un tub flexibil, care avea la capăt un dispozitiv în formă de cană, ce se înşuruba pentru o clipă deasupra cicatricei purpurii de pe antebraţul bărbatului. Operatorul dădu plictisit din cap, iar bărbatul plecă.

Ketan îşi suflecă la rândul lui mâneca, şi operatorul aplică tubul, fără măcar să îl privească. Îl ţinu puţin acolo, apoi dădu uşor din cap, fără ca pe chip să i se poată citi ceva.

Ketan se îndepărtă, şi ajunsese chiar la capătul ghişeului, când glasul operatorului ajunse până la el.

— O clipă, vă rog! Ketan se întoarse. Cel din faţa sa se încrunta, ca şi când pentru prima oară după mai multe luni, ar fi avut în minte un gând care nu-i dă dea pace.

— O clipă, vă rog! repetă bărbatul, dar de data asta nu mai era nicidecum vorba de o rugăminte.

Ketan se dădu înapoi, temându-se ca nu cumva să fi comis vreo greşeala, trădându-se. Aşteptă o clipă tensionat, în vreme ce operatorul se încrunta, răsfoind hârtii ce se găseau pe birou, în faţa lui. Apoi, se întoarse la Ketan.

— Vă rog să păşiţi către capătul coridorului, intraţi în a treia camera, pe stânga, căci acolo vă va aştepta cineva.

Ketan privi atent o vreme chipul bărbatului, dar nu putu citi nimic, căci poliţistul îşi recăpătase expresia plictisită de mai înainte. Ketan se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi refuzat să se supună. În cele din urmă, se hotărî că nu merita să rişte ca să afle.

Dar cine erau ei, cei la care se referise poliţistul? Intonaţia cu care poliţistul rostise prenumele personal, îi conferea o semnificaţie anormala.

Ketan se răsuci brusc, mergând în direcţia indicată, numărând uşile. Se opri în faţa celei de a treia de pe stânga şi o deschise.

În încăpere se aflau doi bărbaţi aşezaţi în spatele unui birou. Dintr-o privire Ketan aprecie calitatea superioară a materialului şi a croielii hainelor purtate de ei, fapt care arăta că erau Etatişti.

Pe chipuri nu li se putea citi mai multă inteligenţă decât pe cel a poliţistului pe care

abia îl părăsise. Atât în ochii cenuşii şi reci a unuia, cât şi în cei bulbucaţi, negri a celuilalt, era o caracteristică pe care el nu o putea defini precis, parcă ar fi fost mai familiarizat cu obiceiurile şi expresiile de pe Terra, ar fi numit-o şiretenie.

Când Ketan intră, cei doi rămaseră tăcuţi. Îl studiară atent, cu calm, remarcând dintr-o privire atât croiala grosolană a veşmintelor de piele purtate, cât şi faptul că pielea chipului şi a mâinilor sale erau înăsprite de vânt şi soare. Privind atent, ei observară că ochii lui se străduiau să-şi păstreze calmul în timp ce-i privea pe sub genele lungi.

Simţea că fiecare dintre cei doi îl examina din motive personale, de parcă ar fi fost o specie animală nouă, nemaiîntâlnită. Profită de ocazie, pentru a proceda la fel.

Bărbatul din stânga sa era scund şi îndesat, iar umerii îi erau atât de rotunzi, că trebuia să-şi îndoaie gâtul către spate, pentru a putea privi înainte. Ochişorii săi îl priveau de pe obrazul plin de riduri, într-un fel care îi amintea lui Ketan de un animăluţ mic şi rău, care se pregătea de atac.

Prin contrast, celălalt bărbat, afişa un calm olimpian, o expresie aproape indiferentă, care îi rămânea la colţurile gurii, într-o urmă de zâmbet amuzat, dar privirea lui nu era mă puţin scrutătoare şi atentă decât a celuilalt.

El fu cel care sparse tăcerea.

— Eşti cumva din gaşca lui Igon? zise el.

Înainte de a răspunde, trupul lui Ketan fu străbătut de un avertisment, asemănător unui curent electric.

— Habar n-am ce-i aia, spuse el.

„Dopul” se încruntă şi mă mult, iar pe chipul celuilalt se lăţi un zâmbet, ce se transformă într-un rânjet.

— Aşa o fi, zise el în cele din urmă, poate că încă nu ai aflat despre el, dar trebuie totuşi să-ţi aducem la cunoştinţă faptul că numărul de înregistrare de pe antebraţul tău indică faptul că ai trecut prin Selector, la categoria „respinşi”. Şi totuşi, iată te afli pe Pământ viu, şi bine mersi! Le poţi explica, caraliilor Etatişti cum devine cazul, dacă s-ar osteni să te întrebe?

— Păi voi, ce dracu’, nu sunteţi Etatişti?! răspunse Ketan cu ochii bulbucaţi, într-o expresie despre care spera că mima cât de cât bine surprinderea în acelaşi timp, trupul îi fu cuprins de o senzaţie de scufundare, care îi făcea rău. Cât de tâmpiţi putuseră să fie el şi William Douglas, încât să nu îşi dea seama că numărul lui va fi înregistrat la categoria „respinşi”. Dacă cei doi oameni erau agenţi Etatişti, atunci el era în pericol, iar dacă erau cumva partizanii lui Igon, oare cum putea afla?

– Unde ţi-au spus să cauţi cartierul general al

lui Igon? întrebă bărbatul cei nalt. Lasă-ne să îţi dovedim cine suntem, conducându-te până acolo.

Ketan clătina negativ din cap.

— Habar n-am despre ce vorbiţi.

— Poate că ne-ai putea spune unde ai lăsat-o pe Elta? Ea te poate ajuta să ne identifici. Ştii cine e, nu-i aşa? Şi despre ajutorul dat de ea locuitorilor Kronweld-ului?

— Nu am auzit numele ăsta până acum. Grăsanul cel scund mârâi nerăbdător.

— Toate astea sunt numai prostii, Javins, toate zvonurile prosteşti despre existenţa unei organizaţii conduse de Igon! Ştim prea bine cu toţii că a fost executat înainte de a fi avut şansa să facă ceva, şi că asta s-a petrecut cu mai bine de şaizeci de ani în urmă. Toţi ăştia au spus acelaşi lucru, hai să-l ducem la Director, şi să terminăm cu porcăria asta!

— Prea bine, spuse Javins oftând resemnat. Cred că ai dreptate, Bocknor. Dar încercarea moarte n-are. În urma rapoartelor care ne-au parvenit de la Anetel, eu tot mai cred că zăpăcita aia de fiică-mea a stabilit o oarecare legătură cu ei. Aş da orice să ştiu unde este ea acum. Poate că îl putem determina să „ciripească”.

— Vax! Nu ştie nimic, ascultă aici, la moşu’… A picat şi el, ca musca-n lapte, ajungând până aici, la fel ca ceilalţi Acum avem treburi mai

importante de făcut, decât să ne pierdem timpul cu el. Ultimele trei proiectoare sunt gata de testare.

Ketan rămăsese nemişcat, ca şi cum ar fi fost înrămat într-o matriţă Se uită fix la Javins. Nu îi venea a crede că Elta era fiica acestui Etatist cu chip ascuţit şi privire crudă.

Dar o parte din spusele celor doi îl îmbărbătară. Ei nu ştiau unde este fata. Să fi însemnat oare asta că ea nu ajunsese încă în oraş, sau pur şi simplu că i se întâmplase ceva? Cel puţin avea satisfacţia de a nu fi întârziat prea mult şi de a putea trece prin poarta de care despărţea Terra de Kronweld în cazul în care ar fi reuşit să scape de Etatişti.

Ba dacă se gândea bine, i se mai prezenta încă o şansă nesperată, anume aceea de a-l cunoaşte personal pe Director! William Douglas îi spusese ceva incredibil despre fiinţa numită „Directorul”, care-i conducea pe Etatişti, cu o cruzime nemăsurată. Oare nu merita să-şi amâne planurile puţin, pentru a-l întâlni pe Director şi a evalua personal puterea adversarului?

În vreme ce stătea nemişcat gândindu-se la toate astea, cei doi se ridicară, înconjurând biroul. Luându-l fiecare de câte un brat, Javins şi Bocknor îl conduseră către uşă, ieşind cu toţii.

Ei merseră în josul coridorului, către direcţia opusă celei din care venise Ketan şi ieşiră pe o

uşă laterală a clădirii. Pentru o clipă, pe măsură ce trecea pe sub acoperişul înalt al verandei, Ketan fu cuprins de o oarecare nostalgie. Clădirile din jur semănau atât de mult cu oricare din cele de pe Kronweld, încât aproape că se trezea ca fiind acasă. Îi fu greu să realizeze că se găsea la o foarte mare depărtare de planeta sa, şi că nici măcar n-avea habar de poziţia sa exacta, în raport cu ea.

— Hai, mişcă-te! spuse Bocknor, împingându-l brutal, spre un obiect mic, în formă de automobil ce se afla la baza treptelor. Ketan aruncă doar o privire pentru a-şi da seama că acesta era mult mai rudimentar decât cele de pe planeta sa, în loc să fie propulsat de energia nucleară, părea să aibă un motor cu ardere internă, care folosea combustibil distilat. Scoase fum, făcând un zgomot foarte tare atunci când grasul Bocknor se aşeză pe locul şoferului şi începu să rotească volanul.

Fiind aşezat între cei doi, Ketan avea prea puţină libertate de mişcare, dar întinse gâtul cât mai mult pentru a arunca măcar o privire asupra oraşului.

Măreţul şi fantasticul oraş al Etatiştilor, de care Bastarzii se minunau atât, era de fapt un loc al ruinelor şi decăderii.

Îi venea greu să înţeleagă sistemul economic, de guvernământ care trebuie să fi existat aici. Întregul tablou al guvernărilor din trecut de pe

Terra, cât şi sistemul actual de conducere din rândurile Bastarzilor, era pentru Ketan o masă confuză de informaţii nedigerate pentru mintea sa, pregătită în Kronweld, dar condiţiile de trai din rândurile Etatiştilor păreau a fi chiar mai confuze decât îşi imaginase.

Cert era că Etatiştii erau puţini la număr, însă conduceau populaţia de milioane de oameni a Terrei într-un fel pe care ea nu îl mai cunoscuse până atunci. Prin intermediul cunoştinţelor ştiinţifice furate, alcătuiau o ierarhie intelectuală malefică.

Rezultatul existenţei sale era uriaşul oraş Danfer. Meşteşugarii, proiectanţii, tehnicienii, erau prea puţini pentru a construi un nou oraş măreţ, sau chiar pentru a-l putea întreţine pe cel vechi, care se ruinase. Nu reuşiseră decât să încetinească decăderea sa, construind fortul în care locuiau majoritatea Etatiştilor. Ketan îşi imagina că în alte părţi ale lumii condiţiile de trai trebuie să fi fost chiar mai primitive decât cele de aici.

Cu toate că posedau secretele metalurgiei, ale construirii de utilaje descoperite de cercetătorii de pe Kronweld, îşi puteau administra tehnica doar prin intermediul unor lente procese manuale.

Asta poate explica existenţa unor aviatori solitari foarte pricepuţi, ca aceia pe care îi văzuse unul lângă altul, lângă ruina din pădure.

Automobile asemănătoare aceluia cu care călătorea el erau puţine pe străzi, strada însăşi unduia pe lângă grămezi de moloz, ce zăceau nebăgate în seamă pe lângă locuinţe, dintre care unele erau noi, copiind curios arhitectura de pe Kronweld, altele fiind simple, vechi, peticite cu o mulţime de materiale şi stiluri de construcţie foarte diferite între ele.

Copacii se înşiruiau pe ambele părţi ale străzilor, haotic, şi în mod neîngrijit.

Maşina intră în cele din urmă în centru, iar Ketan văzu construcţia disproporționat de mare care domina autoritar restul oraşului.

Văzu fortul, cartierul general al Etatiştilor, care adăpostea Selectorul Principal..

Un şir subţire, dar constant de părinţi, ieşea printr-o boltă înaltă, situată în oralul clădirii. Majoritatea aveau în braţe un nou născut, ce urma să fie supus testului Selectorului. Ketan înţelese greoi cum putea exista o afluenţă atât de constantă de părinţi, asigurată de un oraş de mărimea Danfer-ului.

Realiza că erau şi dintre aceia care veniseră până aici călare sau cu căruţa sau cu orice alt mijloc de transport din sute de oraşe şi sate ce se găseau departe, în afara acelora care trăiau în pădurile învecinate şi în ţinuturile sălbatice. William îi spusese că unii din ei călătoriseră săptămâni întregi, pentru a ajunge aici.

Niciunul dintre cei care-l însoţeau nu-i vorbise,

de la plecarea de pe aeroport încoace. Se opriră şi Bocknor, ţâşni grăbit, zicând:

— Hai, mişcă-te! Directorul te aşteaptă, şi nu prea are răbdare.

În timp ce ieşea din maşină, privind la clădirea enormă cu ziduri groase a fortului, Ketan îşi aminti Marea Margine, exceptând că zidul de aici era cenuşiu în loc de negru. Era enorm, acoperea pe jumătate atât cerul, cât şi pământul din jurul său.

Ketan încercă să-şi facă un plan de acţiune, în vreme ce-l împingeau înăuntru, dar nimic nu i se contura în minte. Nu ştia nici puterea, nici modul de acţiune al adversarilor lui. Trebuia să aştepte pentru a afla mai multe, înainte de a se decide cum să acţioneze.

În semiîntunericul unei săli mari de marmură, aerul era rece şi o muzică suavă ajungea până la urechile lor, dintr o sursă necunoscută.

Iar este totul ca în Kronweld, gândi Ketan.

Trecură prin cameră, intrând printr-un tunel ce se închise în urma lor. Traversară un coridor, pătrunzând pe o uşă largă, frumos împodobită ce se găsea vizavi.

Ketan văzu că ajunseseră într-o cameră mare, plină cu fel de fel de lucruri, încât, la început, crezu că sunt singuri. Se concentra din nou, studiind fiecare obiect din cameră. Totul era pur şi simplu plin ochi de echipamente şi aparate.

De-a lungul tavanului înalt erau multe cabluri

întinse, al căror scop nu putea fi înţeles la prima vedere. Privind în dreapta sa, Ketan văzu un panou de abanos, care acoperea întregul perete. Aparate de măsură şi control, întrerupătoare, porţiuni de cablu închise în fibre de sticlă, acopereau întreaga sa suprafaţă. Drept înainte, nenumărate grupuri de tuburi, pulsau, becuri albastre sau galbene aprinzându-se intermitent.

Abia când îşi desprinse privirea de pe mulţimea de tuburi, văzu celălalt obiect, mic, aproape nesemnificativ, care se găsea în faţa echipamentelor.

Structura sa centrală era formată din elongaţia unui tub de sticlă, mare cât un trup de bărbat adult, ce se odihneşte, stând întins. Spre tub convergeau mai multe cabluri, unele din nişele de deasupra, iar altele dinspre mecanismele montate lateral.

În tub se găsea trupul nemişcat al unui bărbat. Ketan îl privi fix, pornind înainte, fără să vrea.

— Aşteaptă până îţi vorbeşte! mârâi Bocknor trăgându-l brutal de umăr înapoi.

— Sunt gata, lăsaţi-l să înainteze, vă vorbeşte Directorul!

Vocea care umplu camera emana o linişte şi o putere reţinute. Era vocea cuiva tânăr şi sigur de sine, ce nu cunoscuse niciodată teama.

Ketan înainta încet. Simţi un fior de groaza, când terifiat, perii scurţi de la baza gâtului se

ridicară, gâdilându-l. Pe măsură ce se apropia, îndrăzni să privească mai atent către simulacrul de om care zăcea în tub.

— Poate că a fost un om, cândva, odată, de mult, gândi el. Chipul îi semăna cu o bucată de piele tăbăcită. Gura îi era îngropată, strâns închisă, oferind vederii doar un orificiu, a cărui existentă trebuia mai mult să ţi-o închipui, decât să o percepi în adevăratul sens al cuvântului. Calota craniană, lipsită de păr, era galbenă, ca şi cum pielea fusese parţial bronzată.

Ketan nu putu realiza dacă avea sau nu ochi, căci în găurile unde aceştia ar fi trebuit să fie, existau două ceşti negre, semisferice, care se odihneau în orbitele goale, părând a fi permanent prinse de piele.

— Nu ofer vederii o privelişte prea atrăgătoare, zise vocea din nou.

Ketan realiză faptul că acele buze nu vorbiseră; ele nu rostiseră vreun cuvânt de foarte multe tara încoace, dar vocea pulsa de viaţă.

Înainta încet, până când se izbi brusc de un zid protector invizibil.

— Te-ai apropiat destul, este vorba de protecţie… zise vocea. Cred că ne putem privi destul de bine acum.

— Cine eşti? îl întrebă Ketan cu vocea întretăiată. Cum de…?

— Cum de trăiesc? Ciudat, nu-i aşa? spuse el,

părând acum să se adreseze celorlalţi Etatişti. Felul în care toţi aceşti tineri Cercetători din Kronweld pun aceeaşi întrebare. Ai zice că ar trebui să fie mai preocupaţi de ce-i aşteaptă şi dacă vor rămâne în viaţă, decât de soarta mea. Apoi, zise direct către Ketan:

— Totuşi, mă bucur mult, ori de câte ori mi se arată un interes atât de plin de politeţe, căci viaţa mi-este posibilă datorită muncii voastre. Folosind principiile pe care aţi muncit să le descoperiţi, am fost în stare să înlocuiesc aproape toate funcţiile fireşti ale acestui sărman trup, cu mecanisme ce mă compensează în mod mai mult decât satisfăcător, pentru pierderea funcţiilor iniţiale.

— Am orbit cu mult timp în urmă, grăbindu-mă să valorific înaintea voastră unele informaţii pe care ni le furnizaserăţi. Pe atunci eram tânăr. Nu voi mai comite asemenea prostie. Nici nu mai am cum! De atunci sunt ca o legumă, nu-mi mai pot folosi membrele. Dar am reuşit să supravieţuiesc mulţi ani de zile, deţinând şi funcţia de Director, folosindu-mă de proteze.

Ketan observă că de la cablurile ce îi intrau în tub, o reţea de fire subţiri pornea direct atât către pielea zbârcită a mâinilor şi picioarelor sale, cât şi către gât. Semănau cu firele subţiri de păr, ce îi creşteau direct din carne.

— Te uiţi atent? vorbi Directorul. Da, firele merg direct la nervii rămaşi. Impulsurile motorii

sunt potenţate de un miliard de ori de tuburile din spatele meu. Ele determină funcţionarea unor maşini, ce se află în toate colţurile lumii. Şi vocea nu-mi e decât un dispozitiv mecanic, controlat de impulsurile nervoase, propriile coarde vocale mi s-au atrofiat cu multă vreme în urmă. Poţi vedea cum hrana îmi parvine, prin tuburile care vin de la maşinile de dinafară acestei camere. Sunt suficient de bine hrănit.

Ketan nu remarcase prezenţa tuburilor roşii ca sângele, pe care acum le vedea că vin din spatele containerului transparent, ce duceau la mixerele şi pompele din apropiere. Simţea că îi revine acea scârbă, profundă, totală la gândul schimbării enorme suferite de acest rest uman, dar în acelaşi timp, era îngrozit şi entuziasmat de gradul de schimbare ce era posibil.

— Nici măcar una din o mie de persoane ce mergeau la Palatul Morţii din Kronweld nu era necesar să moară, gândi, dacă atât de mari erau posibilităţile latente ale cercetării lor.

— Ei bine, Bocknor, ce ar trebui să facem cu ăsta? întrebă Directorul amuzat.

— Să-l ucidem, desigur, căci e periculos.

— Nu-i aşa că susţine că nu ştie nici de Igon, Elta, sau vreun alt membru al organizaţiei lor?

— Nu, dar neîndoielnic, minte.

— Mă întreb dacă chiar aşa o fi? Aş vrea să existe vreun mijloc prin care săi facem să mărturisească adevărul. Am încercat şi mai

înainte, în van, şi nu am găsit pe nimeni care să recunoască că l-a văzut pe Igon. Trebuie să fie vreo constrângere mentală ce le este imprimată în turn. Ah, cât de mult mi-ar place să mă confrunt cu acel atât de celebru om al vostru, doar o dată, înainte de a muri, cu condiţia să mai fie în viaţă.

— Igon e mort, zise Ketan. Vocea chicoti.

— Tare mi-e teamă că puterea ta de convingere este prea slabă. Igon şi ai săi, sau ce a mai rămas din ei, dacă el încă trăieşte, poate într-un alt plan decât cel fizic, sigur că acţionează. Suntem siguri de asta, dar nu ne facem prea multe griji. Vezi, şi noi avem un plan. Vrei să-i spui despre el, Bocknor? căci tu te ocupi de transpunerea sa în practică.

— Nu, hai să continuăm, căci pierdem timpul cu gunoiul ăsta, mârâi Bocknor pe neaşteptate.

— Spune-i!

Se lăsă tăcerea şi Ketan abia se abţinu să nu-şi exprime mirarea cu glas tare. Găsise chiar acolo fractura pe care o căutase atât! La cartierul general al Etatiştilor se produsese o schismă.

Furia latentă pe care cei doi, Directorul şi Bocknor, se străduiseră să i-o ascundă, îi dezvăluise totul. Ketan ştia că grăsanul colabora cu fiecare facţiune de putere posibilă, pentru ai smulge controlul situaţiei celui din faţa sa.

— Avem proiectoarele cu propulsie atomică,

aproape gata, ce vor fi trimise prin poartă şi transforma Kronweld-ul într-o vată de zahăr, zise Bocknor.

— Amabil tip, aşa-i? întrebă Directorul. Şi acum, poţi ghici ce îţi vom face? Te vom trimite înapoi, ne vom distra copios, în timp ce te vom urmări, cum încerci să îi convingi pe ai tăi de faptul că ar trebui să se pregătească de luptă. Da, noi, adică eu, pot vedea destul de bine ce se întâmplă pe planeta ta. Pot vedea pretutindeni, cu ochii mei de metal, sticlă, electroni. Ei sunt mult mai buni decât cei vechi. Aşa că am să mă distrez pe cinste, urmărind spectacolul pe care mi-l vei oferi, în încercarea de ai convinge pe ai tăi de existenţa Pământului. Văd acum, va trebui să fii grijuliu, ştii? fiindcă probabil că vor fi suficient de supărați din cauză că nu acorzi consideraţia necesară Templului Naşterii. Îţi sugerez să acţionezi prin intermediul Neînregistraţilor, căci acolo aveţi o organizaţie redutabilă, dar te rog să îmi asiguri o distracţie de bună calitate, până când Bocknor va pregăti proiectoarele pentru a vă distruge. Până atunci, mă voi distra copios urmărind intervenţiile tale zadarnice.

— Nu crezi că aş putea reuşi? întrebă Ketan.

— Nu! Nu am studiat Kronweld-ul degeaba în toţi aceşti ani. Este absolut imposibil să ai succes în ceea ce faci, totuşi, vei continua să te lupţi pentru a-i convinge, până când Bocknor va

declanşa atacul final. Tocmai asta va fi partea cea mai amuzantă a situaţiei.

— Atunci, de ce te temi atât de mult de locuitorii Kronweld-ului? De ce nu poţi să îi laşi să trăiască?

— E vorba de turn, prostule, şi de grupul condus de Igon. Vor reuşi eventual dacă nu îi vom tăbăci, dar tu nu ai absolut nicio şansă de reuşită în timpul rămas. Dacă erai un al doilea Igon, nu riscam, dar tu nu reprezinţi pentru noi niciun pericol. Totuşi, trebuie să recunosc, ai fost pe punctul de a face unele descoperiri importante. Ai ghicit corect faptul că Templul Naşterii reprezintă slăbiciunea culturii voastre, prin multe dintre superstiţiile create. Apariţia misterioasă a vieţii reprezenta un tabu al tuturor investigaţiilor asupra proceselor acesteia, care au dus la apariţia unui întreg grup de aşa zise Mistere interzise, aşa după cum le numeşti atât de fermecător. Drept rezultat, printre disciplinele voastre ştiinţifice, nu se număra nici biologia, nici bacteriologia, nici fiziologia. Toată ştiinţa voastră se bazează pe chimie, fizică şi electronică. Trebuie să fi fost o lume ciudată, cea în care trăiţi voi, cei de acolo, dar presupun că prea puţini dintre voi realizează ciudăţenia acestui fapt.

— Atunci cum de ştii despre aceste ştiinţe?

— Istoria ne spune că odată acestea au înflorit pe Terra, şi că şi noi am reuşit să le dezvoltăm,

prin anumite descoperiri proprii, întrucât în marea majoritate sunt ştiinţe ce se bazează pe spiritul de observaţie, dezvoltarea lor necesitând prea puţină creativitate, despre care trebuie să recunoaştem că nu se găseşte într-o cantitate prea mare printre noi.

— Asta înseamnă că am avut dreptate, şi că dacă aceste superstiţii ar fi înlăturate, Kronweld-ul ar fi cu mult superior, oricărei forțe de pe Pământ, pe care aţi putea-o reuni.

— Aşa-i, şi pentru că, cultura vi se mişcă încet, în această direcţie, am hotărât că trebuie distrusă, înainte de a deveni o putere ce ne-ar înlătura de la conducerea Terrei. Înţelegi?

Ketan nu înţelegea, mintea sa nu reuşea să pătrundă în intimitatea procesului de gândire al Directorului. Ideile de război, cucerire, erau atât de străine oricărei minţi condiţionate pe Kronweld, încât Ketan nici nu reuşea să înceapă să priceapă, măcar în mare, exprimarea dorinţelor ce motivau o astfel de acţiune.

Era nevoit să acţioneze orbeşte, ca şi când Directorul şi Etatiştii nu ar fi fost decât o maşinărie insensibilă, creată în scopul distrugerii Kronweld-ului, dar era un indiciu care îl ajuta să înţeleagă impulsurile Directorului. Părea evident că rănile suferite îl făcuseră să se simtă cu atât mai inferior, încât îşi petrecuse întreaga viaţă străduindu-se să fie mai puternic decât oricare altul, şi să acumuleze atâta

putere, încât să-i conducă pe toţi ceilalţi. Acesta era adevăratul secret din spatele motivelor pentru care dorea distrugerea Kronweld-ului. Cercetătorii de aici erau rivali ai puterii sale, şi asta nu pentru că pericolul ca ei să descopere poarta de trecere prin Marea Margine, provocându-i pe Etatişti ar fi fost foarte mare fără influenţa turnului, ci pentru că simpla lor existenţă într-un plan străin reprezenta o provocare pentru puterile sale. Motivul Directorului era acela de a distruge orice putere superioară, oriunde ar fi fost ea, indiferent dacă îi înconjura sau nu domeniul.

Ketan se cutremură în faţa acestei nesăţioase lăcomii de putere.

— Ce aţi făcut cu ceilalţi prizonieri capturaţi dintre aceia care au trecut înaintea mea pe aici?

— Nu i-am numărat, zise Directorul. Pe unii i-am ucis dintr-o dată, din când în când îmi place să-i privesc. Sunt destul de ingenioşi. Unul din ei trăieşte undeva, unde spaţiul însuşi este tangibil, acolo duce o existenţă destul de curioasă.

Dar acum, încep să obosesc. Ceea ce mai este încă viu din acest trup oboseşte uşor. Bocknor şi Javins se vor ocupa acum de tine. Îţi urez călătorie plăcută, la revedere.

Ca şi când ultimele cuvinte ar fi fost un semnal, Ketan fu prins grosolan de braţe de cei doi Etatişti şi târât afară din cameră.

Ieşiră în linişte, coborând de-a lungiri unui coridor semiîntunecat, unde chiar şi paşii lor nu făceau zgomot. Le aruncă paznicilor o privire ciudată.

— Cred că trebuie să vă fi plictisit să fiţi conduşi de maşina aia nenorocită. Bocknor confirmă bănuielile lui Ketan privind relaţia dintre el şi Director.

— Mda, da nu o să mă dureze foarte mult, zise el, aşa că mai bine ţi-ai plânge de milă, şi i-ai lăsa pe aţii în pace!

Dintr-o dată îi eliberă braţul; Ketan privi repede în spate şi în sus.

Bocknor avea în mâna un cuţit ascuţit. Se pregătea să-l lovească.

Ketan se aruncă la podea, aplecându-se şi apucându-l pe grăsan de glezne. El trase din greu, răsucind simultan. Simţi cum cuţitul îi despica fibrele cămăşii de piele.

Javins scoase un strigăt sabatic de mânie şi îi smulse cuţitul lui Bocknor. În acelaşi timp îl prinse pe Ketan de braţ, răsucindu-l violent, tocmă când acesta se pregătea să fugă.

— Nebunule! urlă Javins. De ce a-i încercat asta?

— Fiindcă gagiul e prea periculos, îl vreau mort.

— Atât timp cât Directorul mai trăieşte, o să-i execuţi ordinele fără crâcnire. Ca noi toţi!

— Nu ar avea niciodată habar de cele

întâmplate. I-am spune că prizonierul ne-a atacat, încercând să fugă de sub escortă şi că a trebuit să-l omoram.

— Nu-ţi intră niciodată nimic în dibla aia seacă? Nu crezi că Directorul ne priveşte şi aude tot ce vorbim chiar acum?

Copleşit brusc de teamă, Bocknor se răsuci şi privi nervos în jur.

— Găgăuţă, tu nu-l poţi vedea! îi reaminti Javins fără rost, dar ştii bine că el te poate vedea! Hai, lasă prostiile, şi vezi-ţi de treaba.

Apoi cei trei porniră din nou la drum. Ketan simţea un amestec ciudat de euforie şi disperare. Euforia era pentru că, până la urmă, în ciuda îngrijorării de până atunci, avea să fie atât de uşor să se întoarcă pe planeta sa. Disperarea îl cuprinsese la gândul că adversarii erau mai mulţi, mai puternici decât crezuse vreodată.

Directorul îi profeţise eşecul oricărei încercări de a apela la bunul simţ şi spiritul de luptă al celor de pe Kronweld. Argumentele lui coincideau în parte eu cele folosite de Elta. Ketan se gândise că va fi atât de simplu ca o dată întors pe planeta sa, spunând povestea existenţei Terrei şi demonstrându-le alor săi că erau moştenitorii de drept ai civilizaţiei terestre, să îi poată convinge să-l urmeze în călătoria de întoarcere pe Terra. Acum nu mai era atât de sigur de sine. Etatiştii îi confiscaseră cărţile,

celelalte dovezi pe care sperase să le ia la întoarcere, pentru a le aduce ca sprijin al teoriei sale. Tot ceea ce mai avea, era doar cuvântul şi povestea sa incredibilă. Îi putea determina pe ceilalţi să-l creadă? Trebuia să îl creadă, îi va obliga cumva să o facă.

Coridorul pe care mergeau se sfârşea brusc. Cei doi însoţitori ai lui fură cuprinşi deodată de o tensiune vizibilă, pe măsură ce se apropiau de capătul său, ca şi cum se temeau de puterile pe care aveau să le simtă.

Se opriră la uşa simplă care le tăia calea. Rapid, Bocknor o deschise brusc, îl împinseră pe Ketan înăuntru. El auzi cum încuiau uşa în urma lui.

Ca şi cum venirea sa ar fi dat viaţă brusc unui coşmar, privi peisajul. Unii îl priveau fix, uitându-se în sus. Totul semăna cu scurta viziune pe care o avusese când se găsea în nişa din Templu. Oamenii îl priveau fix, rugându-l disperaţi să îi ajute. Tăceau, dar sutele de perechi de ochi parcă îl străpungeau.

Stătea în picioare, la o înălţime puţin mai mare decât ei, la capătul unui şir de trepte care duceau la o terasă, şi care se sfârşeau în faţa unui altar. Dedesubt, în adâncimile care se întrevedeau sub terase, putea simţi vibraţia puterii ce străbătea maşina. Realiză că tot ce se găsea în jurul lui alcătuia însuşi Selectorul.

Cupola clădirii emana o lumină palidă, care

cădea asupra mulţimii deznădăjduite. Aparent, ei fuseseră preveniţi că se va întâmpla ceva, căci pe chipuri li se citea mila.

Ketan remarcă totul dintr-o privire, înainte de a auzi zgomotul unei busculade ce intervenise undeva, departe, într-o parte a mulţimii. Văzu mişcarea cuiva, aflat mai în faţă, care privea temător înapoi, cu toate că se găsea mai aproape de Selector.

Omul se întoarse, şi Ketan abia se abţinu să nu strige de mirare. Elta era acolo. Ochii ei nervoşi priveau de la altar către o parte a clădirii, şi înapoi, la el.

Ea purta o manta de zi care o acoperea cu totul. Avea o mână ascunsă între falduri, şi el ştiu aproape cu certitudine ce ţinea în ea.

O explozie bruscă, puternică, umplu sala, transformându-se într-o voce tunătoare, care spuse:

— Judecata de Apoi a Directorului a sosit! Să înceapă haosul!

În clipa aceea, electrozii de pe ambele părţi ale Selectorului străluciră şi peisajul deveni tot mai ceţos. Acesta se rotea nebuneşte, şi Ketan îşi dădu seama că picase în genunchi.

Ceaţa începu să strălucească, transformându-se în puncte rotitoare ce alcătuiau modele fără sens, care se transformau în fâşii luminoase. Ketan se simţea de parcă o tensiune tot mai mare, ce se manifesta în spaţiul din jur, ar fi fost

gata-gata să-l sfâşie.

Apoi, văzu cu greu prin ceaţă silueta fetei. Urmăritorii lui, care creaseră harababura dintr-o parte a rândului erau gata să pună mâna pe ea. Fata scoase mâna de sub manta şi Ketan recunoscu forma unei arme din Ţara Întunericului. Din ţeava sa irupse o rază şi sub el apăru un punct strălucitor de foc, care cuprinse toate terasele Selectorului. Se auzi tunetul echipamentului de dedesubt ce exploda, cutremurând sala. Altarul se lăsă într-o parte, şi Ketan se trezi că o strigă pe Elta.

23

Se auzi o muzică suavă în noapte, şi un val de parfum se răspândi în aer. Pe cerul negru umbre şi lumini săreau, fluturau, iar pentru moment, se văzură puncte alunecoase de lumină.

Ketan stătea culcat pe spate, plivind fix la cerul atât de străin şi cunoscut, totodată. Sub el, se întindea iarba moale şi cu coada ochiului văzu curba alb-strălucitoare a unei enorme suprafeţe semisferice, ce se arcui în sus, până când fu întreruptă de o perdea de întuneric.

Aerul era cald, iar în nări îi reveni un miros puternic, foarte cunoscut.

Era adus de vânturile din Țara Focului în seara asta, gândi.

Se ridică în şezut, făcându-i-se rău din pricina amintirii acelei ultime clipe, viziunea Eltei, care

împroşca Selectorul cu un cuţit de flacără, care tăia în inima maşinii eterne. Îşi amintea acea ultimă clipă a groazei generate de cădere, când se prăbuşea de pe rămăşiţele altarului dărâmat, către balta de metal în flăcări ce marca traiectoria razei de la arma sa, dar Selectorul funcţionase doar cu puţin înainte de distrugerea sa, ştia asta. Deschisese poarta de trecere, aruncându-l dincolo de haosul şi de vidul de materie stelară, care separau cele doua planete.

Şi acum, trecerea era închisă, fusese închisă pentru totdeauna.

Elta reuşise să pună în practică planul nebunesc de a despărţi cele doua lumi pentru totdeauna, iar el eşuase în îndeplinirea misiunii încredinţate de cei din turn de a uni cele două lumi.

Acum, existenţa lui în Kronweld era fără sens, ar fi putut rămâne în Danfer, pierind o dată cu ceilalţi în ruinele Selectorului.

Se strădui să nu se gândească la soarta fetei, căci ştia aproape sigur care va fi. Văzuse cum slugile credincioase ale Directorului aproape că o capturaseră, în timp ce ea, apăsase pe trăgaci, generând globul de foc ce transformase Selectorul într-o mare de flăcări. Probabil că chiar acum, gărzile o prezentau Directorului, şi acea caricatură de om va pronunţa o sentinţă mai rea decât moartea pentru ea. El nu se va

mulţumi doar cu faptul că Kronweld-ul era despărţit pe vecie de Terra, pierind din cauza propriei sterilităţi, pentru a-şi demonstra puterea trebuia să îl distrugă cu propria sa mână.

Perdelele fluturânde de lumină albiră pentru o clipă cerul. Ketan întrevăzu un colţ pe jumătate luminat al oraşului alb, cu coloanele şi turnurile de marmură strălucitoare. Era asemănător cu o scenă de pe Terra, luminată doar de purpuriul lunii.

Se întreba dacă Anetel ştia adevărul. Privi către strălucitorul Templu, din direcţia căruia venea muzica ce se auzea în surdină. Se întreba de ce nu aterizase în camera de naştere? Probabil că asta se datorase deformării porţii de trecere, generată de momentul în care Elta distrusese Selectorul. Probabil că niciun indiciu în acest sens nu le provenise Doamnelor din Templu, ele nefiind în niciun fel prevenite de schimbarea survenită. Aveau să continue aşteptarea în interiorul întunecatei camere de naştere, dar la ele nu vor mai veni bebeluşii respinşi de Selector.

Fuseseră alarmate de numărul tot mai mic al bebeluşilor ce apăruseră în ultimii câţiva tara. Cât de mare va fi panica lor, când vor vedea că zilele se vor lungi, transformându-se în tara, şi nu vor mai apărea nou născuţi? Se întreba cine va fi ultimul bărbat ce va trăi şi va muri în

lumea asta a morţilor?

Dar, în timp ce stătea pe iarbă gândindu-se la asta, ştiu cumva că toate erau greşite. Planeta sa nu putea muri atât de uşor! Poate că s-ar descoperi o cale prin care să se rezolve problema sterilităţii care-i cuprindea pe toţi. Dacă locuitorii Kronweld-ului ar putea fi convinşi să se mute în Ţara Întunericului, probabil că era o şansă ca ei să se înmulţească precum borii…

Îi veni o idee mai bună. De ce nu ar putea construi o maşină care să deschidă poarta de trecere de pe partea asta? Dacă savanţii din epoca lui Simons fuseseră în stare să o creeze, înseamnă că şi cei de pe Kronweld ar trebui să fie în stare să creeze o copie a maşinii.

Se ridică. Scopul lui final rămăsese acelaşi, numai că în calea îndeplinirii lui se mai ridicase un obstacol, îşi zise.

Există doar o clipă când privi în viitor, gândindu-se la Elta. Asta îi genera o tristeţe fără margini, ce nu putea fi egalată de nimic, nici măcar de vânturile reci din Ţara Întunericului. Se strădui să nu se mai gândească la asta. Era mai bine să se gândească doar la prezent şi la scopul foarte important pe care-l avea de îndeplinit.

Porni pe jos, către autostrada ce înconjura partea din faţa Templului. Cu cât se apropia, cu atât realiza pericolul căruia i se expunea.

Se găsea în spatele liniei letale purpurii, ce

încercuia Templul, izolându-l de oraş.

Stătea în picioare, în faţa ei, privind fix în jos, când brusc, auzi aproape de el o exclamaţie de mirare. Văzu doi cercetători, care stăteau în uşile caselor lor, cu gurile căscate de uimire.

— Cum ai ajuns acolo?

Înainte ca el să fi putut răspunde, cel de-al doilea bărbat exclamă.

— Stai, te cunosc! Tu eşti Ketan, cel care a pângărit Templul, dar cum de mai trăieşti, căci conducătorii noştri ne-au spus că ai murit.

— După cum bine vezi, nu-i deloc aşa…

Unicitatea situaţiei îi dădu aripi. Acest dialog ar fi putut fi începutul unei rupturi între locuitorii din Kronweld, şi superstiţiile lor, încremenite de vreme, trebuia doar să ştie să profite de ea.

— Am trecut prin Marea Margine, în regatul Zeului, m-am întors ca să vă povestesc ce este acolo, şi de unde am venit de fapt noi, cei din Kronweld.

Cei doi păşiră înapoi, de teama blasfemiilor sale.

— Ostaşii se vor ocupa de el, zise primul bărbat, cu o voce răguşită.

— Da, spuneţi-le ostaşilor, zise Ketan. Spuneţi tuturor ce aţi văzut şi aduceţi-i aici. Lăsaţi-i să vadă cu ochii lor că încă nu m-a atins mânia Zeului pe care l-am pângărit. Spuneţi-le că am un mesaj pentru ei.

Se întoarseră cu spatele, luând-o la fugă.

Probabil vor găsi un ostaş să-i spună ce-au văzut, dar nu mai conta, gândi el. Povestea trebuia să se răspândească şi oricine era bun ca transmiţător, indiferent de gradul de cultură.

Probabil Consiliul, membrii Primului Grup vor mai încerca să împiedice răspândirea mesajului, dar populaţia era formată din oameni de ambe sexe, Cercetători, ce pricepeau adevărul spuselor lui, o dată ce li s-ar fi deschis ochii, demonstrându-li-se falsitatea inhibiţiilor lor. Ei erau cei care trebuiau să-l audă în primul rând.

Văzu primii oameni care se adunau pe străzile ce duceau la Templu. Erau conduşi de cei doi cercetători emoţionaţi şi care nu mai conteneau cu exclamaţiile de uimire, povestind tuturor cele întâmplate.

Se furişară mai aproape. În frunte, se aflau şase ostaşi care înaintau încet către el, cuprinşi de o teamă ciudată, ce se transformase în groază, credeau cu tărie că înviase.

Ketan făcu un pas înapoi, depărtându-se puţin de linia ce marca perimetrul interzis, iar oamenii începură să-l bombardeze cu întrebări cărora nu le răspunse, până când mulţimea deveni prea mare, pentru a o mai putea stăpâni cu vocea, ca să se poată face auzit. Ştirea întoarcerii lui se răspândea ca fulgerul, toţi fiind curioşi să-l vadă.

— Cercetători din Kronweld! strigă el brusc. Tăcură, vocile furioase transformându-se în

murmure abia auzite.

— Mă vedeţi aici, şi vă întrebaţi probabil miraţi cum de mai sunt în viaţă, după ce am trecut de linia interzisă, am pătruns în Templu, descoperindu-i secretele?!

Da, am fost acolo, am văzut ce se petrece acolo, vreţi şi voi să ştiţi ce este acolo? Să știți de unde aţi venit?

Făcu o pauză, simţind undele spontane de şoc, care emanau dintre cei prezenţi. Aşteptă ca cineva să vorbească, dar toţi tăceau. Continuară doar să privească fix, îngroziţi.

Se uită în jur, îi privi şi ştiu că nu reuşise să capteze nici măcar atenţia unuia dintre ei.

— Am să vă spun despre ce-i vorba, fie că vreţi să auziţi sau nu! Am să vă spun că aţi venit de dincolo de Marea Margine, de pe o planetă care ne aparţine atât de drept, cât şi prin moştenire. Eu am vizitat-o şi cei de acolo vor să ne întoarcem. Cu mult timp în urmă, un grup de distinşi cercetători ne-a pregătit mijloacele de salvare pentru a nu cădea victime genocidului ce a cuprins planeta noastră natală, trimiţându-ne pe Kronweld pentru a ne proteja. Acum e timpul să ne întoarcem acolo, reconstruind planeta. Este casa noastră, e moştenirea noastră. Este singura raţiune a existenţei noastre. Cu toţii trebuie să mergeţi acolo, să vedeţi cu ochii voştri. Dar poarta de trecere către acea lume este închisă acum, iar

pe Kronweld nu se vor mai naşte oameni prin Templu, până când nu vom reuşi să o redeschidem. Înainte de a putea trece, trebuie să redeschidem poarta din partea asta.

Se opri. Privi peste o mie de chipuri, şi ceea ce văzu îl îngheţă. În acea clipă îşi aminti cuvintele rostite de Director.

— „Nu am studiat degeaba psihologia Kronweld-ului toţi anii ăştia. E absolut imposibil să reuşeşti, totuşi vei continua să te zbaţi în van, până în ultima zi în care Bocknor va dezlănţui atacul final asupra voastră. Asta va fi partea amuzantă a chestiunii.”

Se întreba dacă nu cumva Directorul privea acum, dacă misterioasele sale puteri îi dădeau posibilitatea să pătrundă dincolo de Marea Margine, şi îi dădea posibilitatea să ştie că acum Ketan înţelese vorbele sale.

La fel de nemişcat ca şi imaginea aurită din spatele lui ce o reprezenta pe Dorien, Ketan scrută adunarea, şi ştiu că a dat greş. Cu o mie de tara în urmă, oamenii ăştia creaseră mitul Templului Naşterii, iar acum erau legaţi de el cu lanţuri indestructibile. Numai realitatea dură a dărâmării fizice a Templului iar fi putut convinge de contrariu. Asta, precum şi o privire aruncată cu coada ochiului pe Terra. Nici cuvintele rostite de cel mai talentat orator nu ar fi putut realiza altceva.

Oamenii începuseră din nou să murmure, căci

îşi reveneau de pe urma şocului provocat de spusele sale. Cineva aruncă înspre el o piatră. Momentul în care aceasta trecu pe deasupra liniei protectoare de culoare purpurie ce despărţea incinta Templului de restul oraşului, fu marcat printr-un tunet însoţit de o lumină orbitoare.

— Hulitorule!

Strigătul se ridică din exteriorul mulţimii, de parcă ar fi fost un val uriaş ce-și aduna forţele. Trecu peste Ketan, lăsându-l obosit, îngreţoşat.

Îşi reaminti cealaltă mulţime, din satul Bastarzilor; şi aceasta dorea să-i verse sângele, la fel ca prima.

Trebuia să le arate că are dreptate, gândi înceţoşat, prin valul de oboseală care îl tot cuprindea. Cuvintele nu erau suficiente, trebuia să ajungă la Neînregistraţi, să vadă ce se întâmplase cu ei, şi să-şi continue munca, alături de ei. Chiar şi Directorul îl sfătuise batjocoritor să facă asta. Acea jumătate de bucată de carne zbârcită ştia mai multe despre Kronweld decât el.

Nu înţelese pe deplin bruscheţea cu care avu loc următorul eveniment, şi nici mulţimea nu pricepu nimic, apoi, cineva strigă.

— Linia protectoare din jurul Templului a fost oprită!

Mulţimea se năpusti asupra lui. Se caţără fugind, pe zidul scund de incintă, luptându-se

din răsputeri să fugă mai repede decât oamenii furioşi, dar nu avea unde să se ducă şi durerea din trup era copleşitoare. Se întoarse către ei, înfruntându-i, aşteptând să fie linşat.

În acea noapte rămase singur, într-o cameră interioară cu un singur pat din locuinţa sa. Potrivit obiceiurilor de pe Kronweld, ea fusese declarată liberă, de îndată ce-i fusese anunţată moartea, dar nimeni nu dorea să locuiască în casa hulitorului Ketan, şi aşa se face că îşi regăsi toate lucrurile, aşa cum le lăsase.

În fiecare cameră care se deschidea din cea în care era el acum, erau prezenţi trei ostaşi. În afara sa, un şir dublu de ostaşi patrulau în jurul casei.

Timp de mai multe ore rămăsese nemişcat, mintea îi lucra doar retrospectiv. Pe măsura trecerii timpului, realiza tot mai bine enormitatea greşelii comise. Cum putuse să fi subestimat într-un asemenea hal puterea pe care controlul răspândirii informaţiilor o avusese asupra oamenilor, de-a lungul veacurilor de existență a planetei Kronweld? Chiar Branen însuşi îi înţelesese efectul, mai bine decât el. Presupusese că dezvăluirea bruscă a adevărului avea să-l strivească, neobţinând efectul scontat. Restul Neînregistraţilor, Elta, Directorul, toţi, ştiau ce efect avuseseră asupra minţii oamenilor acele sute de tara de perpetuare a superstiţiilor.

Oare Igon, nerăbdător, făcuse aceeaşi greşeală ca şi el? se întreba Ketan.

Undeva, întregul vis uriaş al lui Richard Simons greşise, ieşind din tiparele planificate, dar unde oare?

Toată treaba se centra în Templul Naşterii. Savanţii din antichitate nu anticipaseră niciodată o dezvoltare atât de profundă a acestuia, ba nici măcar apariţia sa. Presupuseseră că viaţa, naşterea se vor desfăşura firesc pe Kronweld, exceptându-i pe cei ce veniseră prin Marea Margine. Dacă teoriile anticilor ar fi fost corecte, atunci embargoul impus asupra cercetării proceselor biologice referitoare la apariţia vieţii, nu ar fi existat. S-ar fi desfăşurat cercetări în domeniile medicinei, chirurgiei, biologiei, bacteriologici, fiziologiei şi în tot acel domeniu de cunoştinţe despre care-i vorbise William Douglas.

Dar era ceva care provoca sterilitatea la fiecare bărbat şi femeie care veneau pe Kronweld. Asta însemna că, „crema” intelectualităţii de pe Terra fusese secată de-a lungul timpului, pierzându-şi capacitatea de reproducere, încet, dar inevitabil, avusese loc o evoluţie inversă, a societăţii combinate de pe Terra şi din Kronweld. Puținii oameni ce locuiau acum în Kronweld ar fi trebuit să fie de fapt o mulţime formată din sute de mii de Cercetători. Savanţii ce construiseră turnul de piatră din

deşert dăduseră greş în îndeplinirea misiunii lor, căci nu înţeleseseră pe deplin evoluţia factorilor de pe planeta pe care îi aruncaseră pe cei aleşi de ei, iar Ketan eşuase la rândul său, deoarece nu reuşise să înţeleagă corect modul de gândire al propriului popor.

În cele din urmă, adormi, fiind trezit de un ostaş, care îl zgâlţâi brutal de umăr.

— Consiliul Cercetătorilor îţi ordonă să i te înfăţişezi, zise omul.

— Sunt gata să o fac.

Era gata să fie decăzut din toate drepturile cetăţeneşti, gata să trăiască, ca un proscris, ca un paria, printre cei pe care-i cunoscuse toată viaţa.

24

Când se îmbrăcă, ei îl scoaseră din cameră, îmbrâncindu-l într-un automobil, ce aştepta, gata de plecare. Urcă, aşezându-se între doi ostaşi tăcuţi, ce nu catadicsiră să îl salute, măcar. Scurta călătorie se termină prea repede pentru el şi fu împins în liftul Centralei de Control, dus la uşile sălii de judecată.

În timp ce se apropia, fu uluit să constate înghesuiala şi murmurele celor prezenţi. Se întreba de unde apăruseră toţi aceştia? Apoi, uşile sălii se deschiseră, şi putu arunca o privire. Audierea fusese declarată publică. Asta înseamnă că membrii Consiliului trebuie să fi

fost foarte siguri de ei, gândi disperat.

Fu condus în spaţiul din faţa mesei semicirculare ce se găsea înaintea consilierilor cu chipuri solemne. În sala plină, la audiere, participau toţi cei 2000 de cercetători de pe planetă.

Ketan se întoarse către Consiliu. Se întreba cine era Conducătorul, în locul răposatului Hoult. Niciunul nu ar fi putut fi mă feroce decât Etatiştii, pe care îi întâlnise pe Terra.

Apoi începu să se îndoiască de justeţea afirmaţiilor sale. În scaunul Conducătorului se aşezase Anot pe chipul său mic, se instalase o plăcere infinită, în timp ce îl privea pe Ketan. El uitase de geologul scund, ambiţios a cărui sete de putere îi amintea de Director. Ca şi acesta din urmă, lui Anot îi plăcea să-şi exercite puterea asupra unora care aveau o mentalitate mai deschisă şi o gândire mă profundă decât a sa.

Mulţimea tăcuse, doar din când în când se auzea ici şi colo câte o şoaptă, dar Ketan simţea privirile lor înfipte între umeri. Simţea în ceafă răsuflarea fierbinte a valului de sălbăticie primitivă ce se declanşase brusc.

Chipurile celor din Consiliu, care se aflau în faţa sa erau ca de gheaţă. Anot se ridică încet, circumspect, şi se întoarse fără zgomot astfel încât să cuprindă întreaga adunare. În cele din urmă se întoarse către Ketan.

— Doar o dată sau de două ori până acum, în întreaga istorie a Kronweld-ului, această cameră a fost înţesată de oameni într-o astfel de ocazie, zise Anot străduindu-se ca vocea să-i fie auzită şi de cel mai îndepărtat ascultător.

Ca să fiu mă precis, pot să vă spun că niciodată, înainte, nu ne-am mă confruntat cu o astfel de situaţie, cum e cea de astăzi. Ne-am adunat aici pentru a judeca pe unul dintre noi, ale cărui blasfemii, surclasează oricare înregistrat de acest gen din istoria planetei noastre.

Se răsuci încă o dată pe călcâie, privind în cameră, în căutarea lui Ketan. Asta nu este o audiere obişnuită în faţa membrilor Consiliului, care are ca scop dojenirea cuiva. Omul acesta a afectat profund rădăcinile societăţii noastre, forţându-ne să asistam la un examen retrospectiv al întregii noastre structuri sociale, făcând astfel posibilă prezentarea în faţa dumneavoastră a acestei judecăţi.

Nu suntem deseori chemaţi să estimăm obiectivele existenţei noastre, atât ca, comunitate, cât şi ca indivizi. Trecem automat de la Templul Naşterii la perioada de învăţare din Casa Înţelepciunii, pentru ca apoi să ne asumăm propriile teme de cercetare, conform dorinţelor şi capacităţilor noastre. Cei care sunt cei mai talentaţi Cercetători, primesc cele mai înalte funcţii, bucurându-se de cel mai mare

respect în cadrul comunităţii, fiind eliberaţi de îndeplinirea sarcinilor neînsemnate, dar necesare, cum ar fi producerea hranei, construirea locuinţelor, dobândirea celorlalte bunuri de larg consum pe care trebuie să le avem cu topi.

Astfel, suntem cu toţii satisfăcuţi de traiul nostru. Aceia dintre noi care au putut vedea extinderea înţelepciunii şi a descoperirilor ştiinţifice din ultimii câţiva tara, au constatat satisfăcuţi că ţinta pe termen lung a poporului nostru a fost aproape atinsă. Am ajuns aproape la sfârşitul Epocii Cercetării. Curând, vom fi descoperit soluţiile tuturor problemelor cu care ne confruntăm, şi atunci se vor ivi zorii unei noi epoci în care nu vom avea voie să facem altceva decât ne bucurăm de rezultatele tuturor descoperirilor făcute. Atunci, existenţa cercetării nu va mai fi necesară, pentru că vom şti tot ceea ce poate fi ştiut. Intelectul nostru îşi va lărgi aria, fiind copleşit de frumuseţea şi plăcerile ce pot fi oferite de priceperea mâinilor noastre şi de înţelepciunea pe care o avem. Toţi bărbaţii vor trăi atunci fericirea deplină a existenţei noastre, prin faptul că au ajuns să-şi atingă ţinta către care am pornit, cu multe tara în urmă, atunci când Zeul, în marea sa înţelepciune, a considerat prima oară că este potrivit să ne aşeze aici.

— Minciună! zise Ketan, cu flăcări în priviri,

ţâşnind înainte. Se răsuci, cu faţa către sala ticsită. Oare voi, cercetătorii, credeţi chiar şi un singur cuvânt din toate gogomăniile astea?! Voi, cei a căror singură plăcere în viaţă este cercetarea, credeţi că veţi ajunge să consideraţi că plăcerea supremă a vieţii o reprezintă trândăvia, începând din ziua în care fosilele astea preistorice, mortăciunile astea, membre în Consiliu, vă vor fi interzis, în sfârşit, total să cercetaţi?

— Linişte!

Porunca liderului şuieră către Ketan. Auzind acest semnal, trei ostaşi se apropiară ameninţători de el.

— Vei asculta, şi îţi vei păstra respectul faţă de membrii Consiliului, sau dacă nu, vei fi îndepărtat din sală, fiind judecat în lipsă! mârâi Anot, privind în jos, către Ketan.

Probabil că totuşi, ar trebui să-ţi mulţumesc, pentru că ai afişat în faţa acestei onorate adunări caracteristicile delictului de comiterea căruia eşti acuzat!

Totuşi, de-a lungul secolelor, au fost anumite Mistere, pe care ştim că nu le vom cerceta niciodată, pentru că sunt Mistere care aparţin Regatului Zeului, pe care nu-l vom încălca.

Cel mai de seamă dintre ele este Misterul Templului Naşterii. Fiecare dintre noi, apare pe lume într-un mod miraculos, pe care niciun bărbat nu îl înţelege. Numai acelea dintre

Doamne, care s-au sfinţit, dedicându-şi vieţile unui serviciu credincios în Templu, au voie să cunoască o parte din complexitatea acestui Mister şi nu credem că ele ştiu pe deplin modul în care viaţa apare acolo. Dar sunt unii dintre noi, care nu sunt demni să trăiască într-o comunitate de cercetători ce respectă lucrurile sacre. Sunt şi dintre aceia care consideră că uneltele cercetării nu sunt decât nişte ciocane ale distrugerii, pe care orice bărbat iresponsabil le poate folosi orbeşte, dărâmând vălurile cu care Zeul a înconjurat Misterele ce reprezintă plăcerea noastră. Ei sunt aceia ce nu pot înţelege diferenţa dintre Misterele pe care omul le poate dezvălui şi cele care aparţin Regatului Zeului, fiind prin urmare intangibile.

Ei sunt aceia care ar dărâma Templul Naşterii, ar pângări trupul uman, îndrăznind să-l taie, pentru a-i putea cerceta misterele.

Anot se aplecă înainte, scrutându-l pe Ketan cu o privire ascuţită, pornită din ochii săi mici.

— Unor asemenea bărbaţi, nu li se poate permite să locuiască în Kronweld, şuieră el.

— Exilul! Exilul! strigă mulţimea, înfierbântată.

Ketan se simţi dintr-o dată cuprins de o mare neîncredere. Inima i se împietri, iar mintea i se întunecă. Se gândi la deșerturile fierbinţi din Țara Întunericului, la borii ostili, care îl vor înconjura pentru tot restul vieţii.

Dar Anot nu făcuse decât o scurtă pauză,

pentru a obţine un mai mare efect dramatic al spuselor sale. Acum continuă cu o voce rece, ca de gheaţă, prevestitoare de moarte.

— Dar de la deschiderea spre studiu a Misterelor din Ţara Întunericului au fost şi oameni ca acesta, care consideră că pot pângări toate Misterele sacre de pe Kronweld. De aceea, unor asemenea oameni ca acesta – spuse tăind aerul eu degetul către Ketan – nu li se poate permite să trăiască. Cer pedeapsa cu moartea pentru acest om!

Rostind acestea, se aşeză. Cei prezenţi rămaseră înmărmuriţi. Apoi un freamăt şoptit de groază îi cuprinse pe cei prezenţi. Numai o singură dată, în întreaga istorie de până atunci a planetei, se ceruse o astfel de pedeapsă pentru un om, era vorba de Igon, care mai târziu fusese graţiat şi exilat. Din mulţime se auzi un murmur confuz şi unul sau două strigăte răzleţe, dar mai încet şi mai sigur decât acestea răzbătu un strigăt tunător de aprobare, la început timid, ce se transformă apoi încet-încet într-un sălbatic şi pătrunzător torent, ce îi îngheţă lui Ketan sângele în vine. Chiar şi chipurile unora dintre consilieri albiră în faţa Valului de furie oarbă ce fusese dezlănţuit de spusele lui Anot.

Ketan se întoarse încet, privind fix la mulţimea de chipuri. Îi cunoştea, chiar pe sute dintre ei. Îi fuseseră prieteni şi colegi în Casa Înţelepciunii,

iar acum doreau să-l ucidă, pentru că încercase să le arate lumea de dincolo de Marea Margine. Aici nu se manifestau nicidecum bărbaţii şi femeile inteligente, raţionale pe care Richard Simons dorise să-i pună la adăpost de prăpădul de pe Terra, trecându-i prin furcile caudine ale Selectorului, se gândi Ketan. Se greşise undeva în veacurile trecute, şi prin Selector trecuseră doar nişte sălbatici inteligenţi, dornici de răzbunare.

Conducătorul Anot se ridică din nou, potolind mulţimea, cu toate că el însuşi tremura de emoţie.

— Consiliul va decide!

Se întoarse către colegii săi.

— Mi-aţi auzit cererea, există obiecţii sau este nevoie de dezbateri? Ketan îşi bulbucă ochii, privi la chipurile consilierilor aşezaţi în semicerc şi nu întâlni decât o duşmănie făţişă pe fiecare dintre ele, pe toate, cu excepţia celui al bătrânului Jedal, care se ridică greoi, fiind pe punctul de a se prăbuşi. Vorbi nesigur, cu o voce abia auzită.

— Eu susţin că acest om nu este vinovat de comiterea nici unei crime.

— Atunci înseamnă că eşti la fel de vinovat ca şi el, ripostă Nabah, tăios. Anot îi ordonă lui Jedal să continue.

— Ştiu că nu sunteţi de acord cu multe dintre lucrurile despre care susţin că ar fi adevărate,

spuse bătrânul consilier. Şi ştiu că părerea mea privitoare la această problemă deosebită, supusă azi dezbaterii domniilor voastre, nu va conta, căci în forul dumneavoastră interior l-aţi judecat deja, considerându-l vinovat, dar vă ofer ca argument următoarele: comiterea unei singure crime nu şterge greşeala comiterii unei alteia. Sunt de acord cu faptul că acest bărbat a depăşit cu mult, în cursul cercetărilor sale, limitele impuse de către Consiliu, dar pentru al pedepsi, propuneţi comiterea unei şi mai grave crime, ucigându-l, căci nu este un alt mijloc prin care asta să se realizeze, fără a comite o pângărire cu mult mai profundă decât cea de care îl acuzaţi. Nu îl puteţi ucide.

Numai grupul de judecători îi auzise cuvintele, rostite şoptit, iar Nabah vorbi cu viclenie.

— Totdeauna este o cale de a realiza asta, dacă vrem cu adevărat îi putem permite să moară, înfometarea este un mod firesc de a muri, ce nu implica niciun fel de pregătire a trupului condamnatului.

— A face asta, ar însemna să-i negăm un drept inalienabil, adică cel de a se hrăni, obiectă Jedal.

— Terminaţi cu astă izbucni Anot. Vom găsi o cale de a-l ucide, dacă asta este singura obiecţie. Care este sentinţa? Îmi aprobaţi cererea? Numai Jedal vota împotrivă.

O odaie a propriei sale locuinţe fusese

transformată în celulă a condamnaţilor la moarte.

Escortat de o trupă puternică de ostaşi, Ketan fu readus în aceeaşi cameră în care fusese luat prizonier cu o zi înainte. Tăcuţi, paznicii îl lăsară singur, închizând uşa în uima lor.

El ştia că nu va mai ieşi niciodată viu de acolo.

Se lăsase noaptea până la terminarea mascaradei de proces din Consiliu, iar Ketan se întinse, frânt de oboseală, în urma aventurilor din ultimele două zile.

Creierul său obosit refuză să mai gândească, în timp ce zăcea acolo, culcat, cu ochii deschişi, privind fix în întuneric. Gândurile îi fură înlocuite de o înlănţuire de imagini tremurătoare, care i se scurgeau în torente, de-a lungul viziunii. Nu erau decât simple imagini, de care nu era legat niciun gând, sentiment sau opinie.

Prin minte i se scurgea toată viaţa de până atunci, de parcă ar fi fost doar un spectator dezinteresat. Revăzu ziua ieşirii lui din Templu, cea în care intrase pentru prima dată în Casa Înţelepciunii, prima sa întâlnire cu Elta, prima oară când auzise povestea faimosului, dar atât de nepopularului Igon, momentul în care se hotărâse ca într-o zi să calce pe urmele celebrului său confrate, şi îndeplinirea acelui vis, atunci când pătrunsese cu adevărat prin pustiurile fierbinţi ale Ţării Focului, pentru a trece mai departe, în Ţara Întunericului.

Revăzu viziunile avute despre turnul de piatra din deşert, care îl chinuiseră atâta, în decursul tuturor acelor tara.

Şi apoi totul nu mai rămase doar o simplă imagine mentală...!

Se ridicase, stând drept, ca o lumânare, iar de fiecare parte a sa stăteau cele două gazde, care îl primiseră în turnul din deşert. Ca şi când ar fi fost luminată de o aură, Dorien se afla acolo, în dreapta lui, iar Simons era în stânga.

— Ştiam că vei avea o misiune grea, zise Simons, dar ne bizuim pe tine, ai grijă, nu ne dezamăgi!

Apoi simţi atingerea mâinii lui Dorien, fapt care îl înfiora, cu toate că pielea fetei era caldă.

— Totdeauna este o cale de ieşire din dificultate. Uneori ea este atât de evidentă, încât, este posibil să fi trecut de o sută de ori pe lângă ea, fără să o fi luat în seamă.

Cei doi dispărură.

El tremura din tot corpul şi transpirase. Se ridică de pe pat şi aprinse lumina. Era singur. Se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva visase totul, dar ştia că nu adormise, ştia, aşa ca totdeauna, că toate viziunile provenite din turn erau o realitate. Dar ce provocase această viziune?

Poarta de trecere dintre planete era închisă acum. Era posibil ca proiecţii de pe Terra să treacă oricum prin barieră? Nu ştia, dar ştia că

are prieteni acolo, ce se bizuiau pe el, în îndeplinirea misiunii încredinţate, pentru a le termina munca, cei care trăiseră şi muriseră cu o mie de tara în urmă, dar totuşi, prieteni. Asta îl făcu să se simtă de parcă s-ar fi născut a doua oară. Se bizuiau pe el. Acest gând îi răsuna în minte, precum reverberaţiile unui clopot puternic, al cărui sunet este nemuritor. Şi ce îi spusese imaginea fetei?

— „Totdeauna este o cale de ieşire din dificultate. Uneori ea este atât de evidentă, încât, este posibil să fi trecut de o sută de ori pe lângă ea, fără să o fi luat în seamă”.

Creierul îi funcţiona din nou, începu să se gândească atât la situaţia în care se găsea, cât şi la posibilităţile de supravieţuire pe care le avea. Acestea erau destul de puţine. Consiliul îl închisese acolo ca să moară, în singurul mod care n-ar fi încălcat niciuna dintre legile de pe Kronweld, anume prin înfometare. Orice tentativă de evadare, trecând prin cordonul de ostaşi postaţi în faţa casei ar fi fost deşartă.

Cum putea să nu slăbească, şi în cele din urmă să moară de foame? Hrănindu-se!

Încet se aşeză, izbucnind în sinea sa în râs. Apoi stinse luminile. Formă combinaţia secretă de pe panoul alimentar şi, într-o clipă, auzi declicul slab al manetelor sale. Luă tava pe pipăite. Era plină cu feluri de mâncare atât de săţioase şi atrăgătoare, pe cât ar fi dorit. Ostaşii

nu descoperiseră la percheziţia efectuată canalele private secrete pe care le conectase la panoul alimentar al casei. În depozitele sale avea suficienta hrană pentru mai multe zile, gândi el.

Avea hrană suficientă pentru exact 14 zile.

Prezenţa sa însemna fie că ostaşul Varano nu se trezise încă din somnul artificial, sau nu fusese descoperit. Până la producerea acestui eveniment, mai trebuiau să treacă exact 14 zile, apoi ostaşul avea să le dezvăluie camarazilor săi cele aflate despre posibilităţile secrete de hrănire ale lui Ketan.

Ketan pierduse noţiunea timpului. Se abţinea intenţionat de la ştergerea zilelor din calendar, ele devenind tot mai lungi, până când i se părură nesfârşite. Nopţile deveniră şi ele lungi perioade de coşmar.

În fiecare moment de veghe creierul i se concentra asupra posibilităţilor de evadare şi de contactare a Neînregistraţilor. În limitele strâmte ale camerei nu era niciun obiect, pe care să-l fi putut transforma în armă, oricât de ingenios ar fi fost.

Cu trecerea timpului, ştiind că proviziile de hrană scădeau, căzu din nou în ghearele disperării.

În acea zi paznicii de afară îşi făcură pentru prima dată simţită prezenţa. Dincolo de uşă se auzi târşâitul unor picioare, şi ea se deschise

brusc, Ketan privi fix la cel care o bloca.

— Varano!

Ostaşul stătea drept şi impunător înaintea lui, părând a fi cu un cap mai înalt decât el. Varano era urmat şi de alţi ostaşi.

— Aşa deci, m-ai recunoscut? Poate că vrei să-mi sugerezi să vorbim din nou ca de la egal la egal, sau cine ştie, poate vrei să împărţim şi celula? spuse Varano zâmbind. Şi poate vrei ca de data asta să mă loveşti în cap, aducându-mă în stare de inconştienţă, cu reducerea perpetuă a funcţiilor vitale. Eu…

Păşi înainte, pentru a-l lovi peste faţă pe Ketan, dar tovarăşii din spatele său îl imobilizară.

— Fără d’astea! Ai primit instrucţiuni precise, îndeplineşte-le!

— Ce ai de gând să faci? întrebă Ketan nesigur. Varano râse.

— Eu? Deocamdată am să mănânc. Ceilalţi ostaşi priviră fix, în timp ce o tavă plină cu mâncare ieşi din panoul alimentar şi Varano începu să mănânce cu poftă.

— Iată de ce a rezistat atât de mult, zise Varano între două înghiţituri.

— Hai, termină, că n-avem timp de asta! îl zori unul dintre camarazii săi. Ia-l, plecaţi, ca să putem şi noi să părăsim vizuina asta.

— Plăcerea e de partea mea. Veniţi cu mine, domnule cercetător Ketan, V-am pregătit un loc

cu totul deosebit.

— Unde mă duci? Ce ordine ai primit din partea Consiliului în legătură cu soarta mea?

— Deoarece se pare că nu poţi fi convins să mori aici, vei fi dus într-un loc mai potrivit pentru asta, vei fi dus în Palatul Muribunzilor şi înlănţuit acolo, până când vei muri.

La auzul acestor cuvinte, Ketan îşi pierdu cu totul minţile. Se repezi la omul din faţa sa, simţind impactul plăcut al pumnului său pe faţa zâmbăreaţă şi mârâitul de surprindere şi durere al lui Varano.

Apoi, gardienii tăbărâră asupra lui, imobilizându-l strâns, în centrul unui grup masiv de ostaşi furioşi.

— Luaţi-l! exclamă unul dintre ei.

Braţele lui Ketan erau legate strâns la spate. Cercul se desfăcu şi rămase în centru, privind fix chipul plin de vânătăi al lui Varano.

— Marş! O să am eu grijă de tine mai târziu, când vom fi singuri, adăugă ostaşul, cu voce joasă.

Ketan trecu înaintea bărbatului, ieşi din cameră, mergând către maşina care îi aştepta afară în faţa casei. Păşi încet ca într-un coşmar. Văzu nenumăraţi ostaşi, care stăteau, privindu-l fix, prosteşte.

Mintea îi ardea de amintirile ororilor despre care auzise că se petrec în Palatul Muribunzilor. Odată, demult, vorbise cu un bărbat care fusese

acolo.

Camera îi fusese descrisă ca fiind enormă, bolnavii şi răniţii zăceau neajutoraţi, gemând şi ţipând înfricoşaţi, fiind aduşi şi uitaţi acolo, pentru că deveniseră neputincioşi, nefiind nimic de făcut pentru ei de absolut nimeni.

Obiceiurile şi legile religioase ale planetei Kronweld nu permitea ca ei să fie ucişi repede şi dureros, mai mult decât permiteau să fie operaţi. Legăturile de dragoste şi prietenie ce fuseseră create de către familiile de pe Terra erau slabe în Kronweld, pentru că acolo nu exista noţiunea de familie. Prin urmare mila şi tristeţea faţă de muribunzi erau de scurtă durată.

Varano îl împinse în automobil şi ocupă locul şoferului.

Străbătură în viteză străzile, care erau flancate de clădiri albe şi curate, cu modele întreţesute de marmură strălucitoare. Cât de diferite erau toate acestea de ruinele şi decadenţa de pe Terra! gândi Ketan. Sigur că în Kronweld trebuie să existe ceva care să îi poată ridica pe bărbaţii de acolo la înălţimile pe care Simons le visase pentru ei!

Ajunseră la periferia oraşului, unde clădirile cedau locul pământurilor agricole, intens cultivate. Apoi ele se contopeau în deşertul exterior, iar strălucirea din Ţara Focului lumina cerul, arzându-le chipurile. O cotiră către vest,

urmând drumul neted ce ducea în apropierea inelului curbat al Ţării de Foc şi a perdelei negre a Marii Margini – unde se izbeau între ele cu o furie de nedescris forţe copleşitor de mari, pe care niciun om nu le putea înfrunta.

Varano opri brusc maşina. Privi câteva clipe în jur, apoi coborî.

— Am ajuns! Ieşi! îi ordonă lui Ketan, tăindu-i legăturile de la mâini. Ketan privi în jurul său uimit.

— Asta nu-i Palatul Muribunzilor. Unde m-ai adus?

Varano nu mai mârâia la ei, plin de amărăciune, ci era serios şi tăcut.

— La Hameth, zise el, pe un ton misterios.

— Ce?!...

Dar Ketan nu mai reuşi să smulgă vreun cuvânt de la el. Ostaşul îl înşfacă de braţ, trăgându-l după el. Se împiedicară de rocile vulcanice încă fierbinţi, înecându-se cu praful şi trecură printre dunele mari de nisip şi praf vulcanic, ce erau stârnite şi mişcate de colo-colo de vânturile fierbinţi ce suflau dinspre Ţara Focului.

Ochii lui Varano cercetau foarte atent drumul, ca şi când s-ar fi aflat în căutarea unui loc anume.

— Acolo, deasupra, în spatele acelei dune, anunţă el brusc.

Se târau înainte, prin praful înecăcios care se

ridica deasupra capetelor lor, formând nori deşi. Cotiră după duna indicată de Varano. Ketan exclamă surprins.

— Ia te uita, o maşină blindată!

— Urcă! spuse Varano.

Orbit şi total surprins, Ketan urcă în maşina masivă şi strălucitoare, Nu mai văzuse niciodată una asemănătoare până atunci. Putea transporta cel puţin şase bărbaţi şi o mare cantitate de echipament Blindajul îi era alcătuit din foi netede şi masive de plumb şi aluminiu, aşezate în patru straturi, separate între ele de spaţii umplute de argon lichefiat la presiuni enorme.

O astfel de maşină nu se putea utiliza decât într-un singur scop, transportul de persoane prin Ţara de Foc.

Varano ocupă locul de lângă Ketan, pornind motoarele silenţioase cu propulsie nucleară. Vehiculul puternic porni încet înainte, prin praful fin, cele 12 roti late presând greoi terenul nesigur.

Maşina luă viteza, străbătând tot mai repede văile dintre dunele impunătoare. O cotiră din nou către sud, pornind drept către focurile orbitoare din ţinutul inospitalier dinaintea lor.

Praful şi vântul se ridică în jurul maşinii în turbulenţe furibunde. O rafală de nisip se răspândi pe suprafaţa ei, făcând-o să se rotească nebuneşte prin furtună.

Era aproape imposibil să zăreşti ceva în faţa ta. Varano puse în funcţiune dispozitivul de vedere în infraroşu, care îi permitea să vadă bine, dincolo de norul de nisip. Prin el puteau vedea perdelele tot mai înalte de flacără şi fulgere, ce tăiau neîncetat aerul şi izvorau chiar din pământ.

Undeva, departe, în faţa lor, erupea un vulcan, făcând ca o cascadă de rocă topită să se scurgă de-a lungul flancurilor sale, rocă ce strălucea din cauza focului provocat de atomii ce se spărgeau şi care ţâşneau în aer, în curente scânteietoare. Desfăşurarea de forţe radioactive şi electrice se strângea în jurul lor, înfăşurându-i într-o solidă floare de foc, în timp ce îşi continuau drumul.

Praful vulcanic cedă curând, înaintea vânturilor irezistibile, care îl suflau, îndepărtându-l de Ţara Focului şi îndreptându-l către Ţara Întunericului. Poteca din faţa lor deveni o suprafaţă stâncoasă, neregulată. Acum, maşina atârna pe marginea unei prăpăstii foarte adânci, în ale cărei măruntaie ardeau focurile Iadului. Vâlvătăi prăfuite se căţărau prin dealuri abrupte de piatră arsă şi mărunţită, ascunzând poteca din faţa lor.

Apoi, brusc, drumul se sfârşi. Se aflau chiar pe marginea prăpastiei, privind în jos, într-un deşert arzător de stâncă roşie, topită. La 300 de metri sub ei, lava emana scântei care ţâşneau

din prăpastie. Curente dezordonate de ioni dansau pe orice suprafaţă disponibilă.

Se agăţau de orice bucată solidă de teren, rulau nesiguri, ameţiţi, desprinzându-se, pentru a-şi continua călătoria în infinitatea cosmosului. Ştiau că maşina în care se aflau strălucea pe suprafaţa exterioară, asemenea unui meteor în flăcări. Ozonul le umplea nările.

De o parte şi de alta a lor, prăpastia părea să se întindă pe kilometri întregi, iar Varano părea să se prăbuşească, din cauza oboselii.

— Poţi să conduci tu, acum? îl întrebă pe Ketan. Acesta clătină afirmativ din cap.

— Sigur, spune-mi doar unde mergem, căci ştiu foarte bine drumurile de pe aici.

— Trebuie să ieşim de aici pe oriunde putem, căci toate drumurile vechi, marcate de noi, au dispărut acum.

— Toate astea nu au sens, zise Ketan.

— Vor avea! Haide să vedem dacă poţi ieşi de aici!

Ostaşul abandonase orice pretenţie de a mai face pe paznicul. Ketan ştia că era dus către o libertate ciudată, totuşi, acţiunile ostaşilor erau de neînţeles pentru el. Era hotărât să o scoată la capăt, indiferent dacă ar fi avut greutăţi, indiferent de natura lor. Asta era posibilitatea de evadare, măcar de asta era sigur.

Trecu în locul lui Varano, rotind volanul. Se îndepărtă de râul de lavă topită și regăsi poteca

pe care merseseră până atunci. Ziua era pe sfârşite, întunericul se instala peste ţinutul pe care îl străbăteau, dar în peisajul din Ţara Focului aproape că nu intervenise nicio schimbare. Doar lumina ce îi învăluise până atunci, căpătase parcă o nuanţă mai gălbuie.

Maşina derapa periculos, alunecând în josul rampei de stânci sfărâmate şi se reîntoarse aproape la marginea deşertului prăfos pe care îl străbătuseră mai înainte. Apoi Ketan coti brusc, către est. Merse drept înainte, prin văile bătute de vânturi, printre munţii uriaşi şi incandescenţi, ce „zburau” în trecerea maşinii, stând mărturie vitezei nebuneşti cu care conducea Ketan. Varano se ţinea strâns de scaunul din dreapta şoferului.

La un moment dat, praful şi stâncile pe jumătate sparte de sub roţile maşinii cedară locul unei mase solide, negre de lavă care aproape că strălucea pe jumătate, de parcă ar fi emanat o lumină şi o căldură proprii.

— Ketan, eşti nebun să încerci să mergi pe porcăria asta! E pe jumătate topită! strigă Varano.

Simţeau cum cele 12 roţi ale maşinii se scufundau, lăsând urme tot mai adânci în magma neagră, pe jumătate topită pe măsură ce maşina mergea înainte, cu un zgomot infernal. Dacă şi-ar fi calculat viteza în termeni tereştri, cu care Ketan se obişnuise atât de mult

în ultima vreme, rulau cu aproape 408 km pe oră pe suprafaţa de rocă plastifiată.

— Ba vom reuşi să trecem pe aici, dacă mergem destul de repede, strigă Ketan căutând să acopere zgomotul provocat de motoarele ambalate la maximum. E singura cale de a ieşi de aici, dacă vechile drumuri sunt impracticabile. Am mai folosit drumul ăsta odată, demult.

Varano nu răspunse. Se mulţumi doar să stea ca hipnotizat, privind dunele şi văile netede care zburau pe lângă ei. Căldura din maşină devenise de nesuportat, amândoi erau topiţi.

— Asta e cea mai grea parte a călătoriei, zise Ketan liniştit Spune-mi, merită într-adevăr să ajungem acolo unde mergem?

Varano continuă să privească fix înaintea maşinii ce se deplasa cu viteză, clătină afirmativ din cap, cu respiraţia întretăiată. Marea suprafaţă şerpuitoare, neagră, a stâncii nesfârşite pe care călătoreau deveni mă întâi portocalie, apoi treptat de un roşu orbitor, până când se topi, transformându-se într-un lac de lavă topită, roşie, ce se întindea pe o lăţime mai mare decât cea a Kronweld-ului. Se întindea, de-o parte şi de alta, cât vedeau cu ochii, strâmtându-se încet transformându-se la fiecare capăt în prăpăstii adânci.

Maşina se îndrepta cu viteză maximă pe lacul de lavă topită. Acum ea atinsese o viteză de

aproape 490 km. Pe oră. Înainte ca Varano să-i poată răspunde lui Ketan la întrebare, realiză că nu-i putea da decât unul singur. Nu se puteau opri acum.

Înainte li se întindea o potecă strâmtă, de rocă de culoare sângerie. Era o fâşie strâmtă de lavă pe jumătate solidă, ce trecea peste lacul de lavă, ca un arc lung. Varano văzu că într-un anumit punct lava se întărise complet, formând o punte, ca o cochilie subţire, aruncată peste lacul de lavă fierbinte.

Ketan îl văzu şi el, şi un nou val de sudoare îi acoperi fruntea. Puntea, pe jumătate topită, nu se aflase acolo mai înainte, ultima oară când trecuse pe acolo, fâşia fusese în întregime solidă.

Dar acum era prea târziu ca să se mai întoarcă. Maşina va ajunge pe pod, înainte de a putea fi oprită. Ketan apăsă pe acceleraţie până jos, storcând şi ultima fracţiune de putere pe care motorul o putea da.

Suprafaţa de stâncă neagră dispărea, şi pe părţi, tot ceea ce era vizibil în universul lor era lacul de lavă fierbinte şi foc, care îi înconjura cu degete de raze radioactive. Însăşi puntea solidă, abia dacă se vedea, datorită căldurii degajate, încet, dar sigur, simţeau cum roţile maşinii uriaşe în care se aflau se scufundau în masa pe jumătate fluidă.

În spate se întindea un sfert din pasarelă,

Ketan era aproape orbit de incandescenţa potecii pe care trebuiau s-o străbată, ochii îi ieşiseră din orbite de încordare, în efortul de a preveni căderea în lac a bolidului în care se aflau.

Urcară greu panta lină şi nu mai putură vedea punctul culminant al pasarelei. Partea nesolidificată se afla sub ei.

Se auzi un scârţâit, urmat de zgomotul stâncii sfărâmate, în vreme ce suprafaţa pe care se aflau, ceda sub greutatea lor. Mai mult bănuiau decât vedeau crăpăturile periculoase apărute brusc de sub roţi, înconjurându-i. Văzură cum pasarela se prăbuşea dinaintea lor. Priviră totuşi acest lucru la fel de impersonal, de parcă ar fi fost doi cercetători ce stăteau liniştiţi într-un laborator, studiind un fenomen la microscop. Nu aveau timp să reacţioneze emoţiona.

Nu ştiură niciodată dacă moartea îi prinsese sau nu. Cumplita inerţie a maşinii o aruncă prin aer câţiva metri, în vreme ce urca panta. Ea ţâşni peste lacul topit şi ateriza cu o smucitură ce înfipse adânc roţile în suprafaţa moale de dincolo de lac.

Motoarele scrâşniră, în vreme ce roţile se roteau tot mai încet Dar ele rezistară. Turnară energia atomilor sparţi în roţi, împingând constant maşina, cu o viteză tot mai mare.

— Nu-i aşa că aproape am ajuns? zise Ketan, ridicându-se de pe podeaua maşinii, privind

peste umărul lui Varano. În faţă se întindeau câmpiile întunecate, nesfârşite, ale Ţării întunericului. Deasupra capetelor erau norii veşnici de cenuşă vulcanică şi ceaţă, ce ecranau lumina trimisă de cele două sfere gemene, făcând ca acolo să domnească zori veşnici.

Hăţişuri pipernicite se clătinau în bătaia vântului, şi din când în când, câte un copac rătăcit, îşi ridica ramurile goale la cer. Undeva, departe, în faţă, se vedea un şir de dealuri teşite.

Ketan nu recunoştea locurile unde se aflau.

— De când călătorim, şi pe unde om fi? Puse întrebările dintr-o suflare.

— Mai avem o jumătate de zi de mers, ajungem la destinaţie, zise Varano. Până acum nu ne-am oprit de o zi jumătate.

Ketan calculă repede. Dacă îşi menţinuseră o viteză constantă, însemna că ajunseseră mai departe decât toţi ceilalţi exploratori ce vizitaseră Ţara de Foc până acum. Depăşiseră demult pârâurile şi mlaştinile periculoase, despre care crezuseră până atunci că constituie graniţa Ţării întunericului.

— Vrei să conduc singur? se oferi Ketan.

— Da, chiar te rog.

Varano îi cedă locul, permiţându-i să ia volanul.

— În timpul ăsta, mai bine dormi, zise Ketan.

— Nu mai pot, sunt prea multe treburi la care

trebuie să te gândeşti, după ce ai stat atât timp departe de casă.

— Oricum, nu vrei să-mi spui unde mergem? îl întrebă pentru a suta oară. Şi tot de atâtea ori Varano clătină negativ din cap.

— Nu pot s-o fac, căci ar însemna să încalc ordinele primite. Vei primi toate informaţiile pe care vrea Hameth să ţi le dea, când vei ajunge acolo. Mie nu mi sa ordonat decât să te duc până la el. Soarele ajunsese la apogeul strălucirii slabe de la amiază şi începu sa apună. De la o oră la alta, Ketan menţinea maşina în mers, trecând peste câmpiile netede cu o viteză de aproape 490 km. Pe oră.

Monotonia motorului îl legăna, el încercând să rezolve problema motivului pentru care înaintau cu o viteză atât de mare, aparent fără ţintă, în pustiurile din Ţara Întunericului, încercând să afle şi cine era Varano?

Problema îl frământa, la fel de mult ca oricare alta. Ostaşul cândva supus, pierduse întreaga umilinţă şi întregul respect, care îl caracterizaseră atunci când îl cunoscuse pe Ketan. Acum era îndrăzneţ şi sigur de sine, având o privire strălucitoare şi un comportament puternic, care îl uluiau pe Ketan.

— Ce va face Consiliul când va descoperi că m-ai lăsat să fug? întrebă Ketan.

— Oricum, nu contează foarte mult, pentru că nu mă vor mai vedea niciodată. Nu mă mai pot

întoarce. De azi, utilitatea mea în Kronweld pentru mişcarea Restauraţiei a încetat.

— Restauraţia?

— Deja am vorbit prea mult... Te rog, uită acest cuvânt, până îl vei auzi din gura lui Hameth.

Aerul se răci o dată cu venirea nopţii, deşertul cedând teren dealurilor scunde, ce se transformară în mase impunătoare de stânci sfărâmate şi aruncate unele peste altele, până la cer. Vârfurile lor erau înzăpezite. Ketan nu ştiuse că zăpada exista şi pe planeta sa.

Adâncimea zăpezii crescu, fulgii de nea rotindu-se în jurul lor, la lumina farurilor ce străpungeau noaptea.

Varano era treaz de-a binelea şi privea îngrijorat înainte.

— Las-o moale, îl avertiză el. Drumul devine mai strâmt prin munţii de aici. Era de prisos, deja mașina derapa periculos. Călătoria se prelungi în noapte, încetinită de viscolul care îi cuprinsese. Fură nevoiţi să încetinească, până la mai puţin de 66 km pe oră.

Dar la puţin după miezul nopţii, la apariţia primei sfere, ajunseră la vârful trecătorii. Farurile străluceau ciudat, prin vârtejul de zăpadă, dezvăluind intermitent fundul unei văi nu prea adânci.

— Asta e! strigă Varano, cuprins de un val de emoţie şi fericire ce i se oglindea pe chip. Ketan

realiză că, oricât ar fi de ciudat, Varano iubea acest loc, şi că Kronweld-ul nu reprezenta nimic pentru el. Toată afecţiunea şi loialitatea sa se îndreptau către valea asta ascunsă din munţii Ţării întunericului.

Se opriseră la capătul superior al trecătorii. Acum, Varano trecu la volan, conducând încet maşina masivă, înaintând în jos, pe panta lungă.

Silenţios, alunecară de-a lungul câmpiei fantomatice, prin vălul de zăpadă. Doar poteca aproape de nevăzut îi ajuta să se orienteze, până când brusc, ajunseră la un baraj ce fusese ridicat în mijlocul ei.

Varano apăsă un buton care întredeschise unul dintre geamurile maşinii, oprind. Doi oameni, ce duceau cu ei nişte obiecte care lui Ketan i se părură a fi arme supradimensionate din Ţara Întunericului, apărură brusc din noapte, oprindu-se lângă ei.

Varano spuse:

— Sunt anarhistul Varano, mă întorc la bază, cu posibilul recrut revoluţionar, Ketan.

— Mergeţi până la Centrul de Operaţii. Acolo vei fi descărcat de responsabilitate, Hameth îl va primi pe Ketan. Vom anunţa că veniţi.

Continuară să înainteze, însă Ketan nu mai încercă să îi pună niciun fel de întrebări. Ştia că ar fi fost inutil să o facă, dar se părea că era pe punctul de a primi răspuns la toate întrebările, pe măsură ce se apropiau de oraşul din vale şi

de misteriosul Hameth.

Contururile întunecate ale clădirilor apărură pe lângă străzile înzăpezite, pe măsură ce maşina se apropia încet de periferie. Ketan nu putea descifra niciun detaliu al formelor sau stilului arhitectonic, dar fu cuprins de un sentiment ciudat de nostalgie, pe măsură ce gândul îi zbura către Terra, către Elta, către Bastarzii în mijlocul cărora o lăsase.

Strada se lărgea într-un mare pasaj, clădiri măreţe dominând o piaţă centrală, unde în centrul ei se ridica cea mai minunată construcţie dintre toate clădirile din jur.

Era luminată feeric, emanând strălucire la o mare distanţă. În vârful ei un turn metalic subţire străpungea aerul, ridicându-se la cer.

Cu pricepere, Varano introduse uriaşa maşină în piaţă, de-a lungul unei alei, care ducea la o intrare a clădirii. Pentru scurt timp, se furişară printr-un pasaj îngust, care se sfârşea într-o cameră unde se mai găseau alte multe maşini de mărimi şi forme diverse, dar niciuna nu era atât de puternică şi masivă, ca a lor.

— Am ajuns, zise Varano. Buzele i se desfăcură într-un zâmbet prietenos. Pentru prima oară de la începutul periculoasei lor călătorii. O să te conduc în camera care ţi-a fost rezervată. Cei doi ieşiră din maşină, mergând amorţiţi în susul unei pante care ducea la etajele superioare ale clădirii, dând într-un

coridor tapetat cu un covor gros. Pe laturile lui, se deschideau numeroase uşi. Cei doi se opriră înaintea uneia dintre ele. Varano o deschise şi intrară.

— Asta va fi a ta. Vei găsi aici tot ce ai nevoie. Hameth va veni la tine când va fi gata să o facă. Vei cunoaşte totul, sau cel puţin ceea ce va vrea el să cunoşti, pentru moment.

Varano se întoarse cu spatele şi închise brusc uşa în urma sa.

— Aşteaptă! strigă Ketan. Când voi…?

Dar încercă uşa zadarnic, căci nu se deschise.

25

Camera în care intrase ar fi putut aparţine celui mai renumit dintre profesori. Panoul alimentar era complicat, stârnind confuzii prin multele posibilităţi de alegere pe care le oferea. O lumina liniştitoare, difuză, cădea peste ziduri şi peste mobilele somptuoase.

Găsi haine curate şi o baie confortabilă, precum şi un pat moale, foarte tentant.

Mâncă, se schimbă şi se pregăti pentru venirea lui Hameth. Rămase multă vreme pe marginea patului, pentru a aştepta orice chemare care iar fi putut fi adresată. La un tonomat ce se afla în cameră, ascultă muzică interpretata în surdină. Legănat de ea, căzu într-un somn odihnitor, ce durǎ toată noaptea.

Se trezi tresărind, încercând să priceapă unde

se găsea. Se dezmetici treptat şi se ridică în capul oaselor, pe marginea patului. Abia atunci văzu un bărbat care stătea de cealaltă parte a camerei, vizavi de el. Străinul înainta în zigzag, până în centrul camerei.

Ketan vru să vorbească dar se răzgândi. Omul din faţa lui degaja atâta prestanţa, încât interlocutorul rămânea de cele mai multe ori mut de uimire. Ketan simţea că acesta avea experienţa şi înţelepciunea a douăsprezece vieţi, cu toate că nu părea bătrân.

Avea chipul ridat, precum munţii de granit de pe Terra, dar avea părul negru şi des. Era îmbrăcat numai în pantaloni scurţi şi un tricou, ce expuneau vederii trupul musculos şi foarte bronzat, înviorat de aerul proaspăt din cameră şi de razele luminilor din tavan. Puterea şi forţa musteau în acel trup, de parcă ar fi fost gata-gata să se reverse.

Şi totuşi Ketan avea obsedanta impresie că îl mă văzuse undeva pe omul din faţa lui, dar nu putea defini precis care dintre trăsăturile omului îi stârniseră amintirile? Privi atent trăsăturile comune ale chipului omului, şuviţa neagră de păr, ochii – privirea sa fixându-se asupra ochilor acestuia. Era ceva acolo, atât acolo, cât şi în buzele strânse şi senzuale. Dar Ketan tot nu îşi putea aminti cine era omul.

Străinul vorbi, în timp ce Ketan se trezea, ridicându-se, devenind conştient de cele ce se

întâmplă în jurul lui. Vocea i se asemăna cu şuieratul vântului prin codrii deşi ai Terrei.

— Tu eşti Ketan, murmură el. Doamne, cât am aşteptat venirea ta! Ani de zile am rezistat, ştiind că vei veni, chiar şi atunci când mi-au spus că nu avea rost să o fac, fiindcă nu tu erai alesul.

Mintea lui Ketan încercă să asimileze ciudatul înţeles al spuselor străinului, dar nu putu stabili vreo legătură între ele, şi nici nu le putu descifra sensul.

— Cine eşti tu? întrebă el.

— Sunt Hameth, adjunctul lui Igon.

— Ai pomenit numele lui Igon, înseamnă că-mi poţi spune unde este, căci trebuie să-l găsesc neapărat, pentru a sta de vorbă cu el.

— Nu pot s-o fac, fără ordinul lui expres, dar îţi pot spune doar că l-ai cunoscut deja, fiindcă l-ai văzut. Îl vei recunoaşte, neîndoielnic, atunci când îl vei revedea. El ştie de tine de mulţi tara încoace.

— Nu înţeleg, răspunse Ketan abia auzit, în vreme ce îşi trecea în revistă mintal numele şi trăsăturile tuturor celor pe care îi cunoscuse.

Oare care dintre ei ar fi putut fi Igon?

Fie Branen, fie Matra în travesti, (dar ea era moartă), – William Douglas. La acest gând se opri brusc. Să fi fost oare posibil ca misteriosul Conducător al Bastarzilor să fie cumva marele Igon? Sau cineva din turn – Richard Simons.

Poate că savantul nu fusese deloc doar o fantomă… Sau poate că Igon s-ar fi putut ascunde printre sutele de imagini din replica în mărime naturală a laboratorului din turn.

Nu avea cum să ştie exact Apoi, ochii lui Ketan se îngustară bănuitori. Dar oare ce hram purta Hameth însuşi? Oare cine era el cu adevărat? Hameth începu să vorbească din nou.

— Te rog, ia loc. Am să-ţi răspund la multe dintre întrebările care te frământă. Mai trebuie de asemenea să-ţi spun şi multe alte lucruri dar înainte de asta, trebuie să-mi răspunzi sincer la o întrebare. Încă mai crezi că este posibil să-i convingem pe locuitorii de pe Kronweld de faptul că reîntoarcerea pe Terra este destinul lor, şi săi conduci înapoi, acolo, cum doreai la început?

Ketan aplecă capul, privind fix la picioarele sale goale, care se odihneau pe covorul des, gros şi moale de culoarea purpurei.

— Nu, zise el încet. Am greşit. Condiţionarea manifestată de ei faţă de superstiţiile legate de Templul Naşterii este prea puternică. Ar putea fi convinşi de contrariu numai de impactul extraordinar pe care l-ar avea asupra lor distrugerea totală a Templului, şi faptul de a fi fost aruncaţi înapoi pe Terra, aşa cum s-a întâmplat cu mine.

— Bine, zise Hameth. Dacă nu ai fi răspuns aşa cum ai făcut-o, nu ţi-aş mai fi putut spune

nimic în plus. Acum, că ai aflat acest adevăr fundamental, pot continua.

Mai este şi un alt fapt, indubitabil: chiar tu, nu vei fi niciodată capabil să înfrângi total condiţionarea primită în Kronweld. Înţelegi şi accepţi asta?

Ketan clătină din nou afirmativ din cap, privind fix în ochii duri, cu străluciri de diamant, ai lui Hameth.

— Ştiu şi asta. M-am gândit la asta, crezând că după experienţele făcute pe Beri puteam rezista, fără probleme, la vederea sângelui, dar am descoperit contrariul în deşert, în lupta cu Bastarzii.

— Ştiu, îl întrerupse Hameth. Treptat vei dobândi obiceiuri şi deprinderi noi dar aminteşte-ţi că omul din Kronweld este totdeauna prezent acolo, undeva, sub duritatea noului Ketan. Şi acest om din Kronweld este o persoană falsa, ireală.

— Dar ce e de făcut? strigă Ketan. Oare să se fi înşelat Simons chiar în halul ăsta? Misiunea nobilă pentru care a fost creat Kronweld-ul ar trebui să fie abandonată?

— Nu, trebuie să facem exact aşa cum ai spus, să-i confruntăm pe concetăţenii noştri cu distrugerea din temelii a Templului Naşterii şi cu realitatea dură a existenţei Terrei.

— Dar cum o vom putea face?

— Asta trebuie să-ţi spun, dar pentru a o face,

trebuie să mă întorc la epoca lui Igon. El a fost primul ales de către mecanismul pe care Simons l-a încorporat în Selector, pentru a fi readus pe Terra. Cred că acum înţelegi modul de desfăşurare a acestui proces. De câte ori se năştea un copil ce prezenta anumite caracteristici prestabilite, maşina îi insera în creier un impuls menit să îl readucă în viitor pe Pământ. Metoda de reîntoarcere era diferită, astfel încât puteam fi siguri că unii dintre ei vor reuşi. Mai erau şi alte Porţi de întoarcere la Terra, în afara celei din Templu, spre exemplu Igon a găsit-o pe a sa în Țara Întunericului, dar desigur, acum au fost închise toate, o dată cu distrugerea Selectorului Central.

Igon a ajuns chiar până la turn, la fel ca tine. A găsit acolo aceleaşi lucruri şi i s-a spus aceeaşi poveste ca şi ţie. Tot la fel ca tine, s-a întors în Kronweld, defăimând Templul, încercând să le spună oamenilor totul. Nu ştiai asta, nu-i aşa? Adevăratul motiv al condamnării şi exilării sale a fost trecut sub tăcere, în cele din urmă, cei de pe Kronweld uitându-l.

De îndată ce a fost exilat a început să îşi îndeplinească misiunea într-o manierii logică. Primise aceleaşi lecţii ca şi tine, a trecut prin aceleaşi greutăţi, aşa că a început să îi organizeze mai întâi pe toţi cei care veneau pe Terra şi ajungeau la turn. De la el şi până la tine au existat cam o sută de oameni în această

situaţie. Exceptându-i pe câţiva dintre ei, care au murit toţi sunt aici, acum. El a ales câţiva dintre Bastarzii cei mai inteligenţi. A mai luat şi pe câţiva dintre oamenii obişnuiţi de pe Terra, ba chiar a recrutat câţiva agenţi din rândurile Etatiştilor. Printre cei de pe Kronweld a găsit doar câţiva care să se asemene cu cei din organizaţia Neînregistraţilor, pe care ai întemeiat-o. Apropo, dacă te întrebi cumva ce s-a ales de ei, află că Branen şi trei sferturi dintre ceilalţi membri ai organizaţiei sunt acum aici, alături de noi.

Igon a numit această organizaţie Luptătorii pentru Restaurarea Ştiinţei şi Tehnicii, fiind dedicată reconstruirii civilizaţiei de pe Terra. În cadrul ei ai un loc mai important decât îţi pot spune acum. Mai târziu vei afla toate amănuntele.

— Dar cum ne vom mai putea întoarce vreodată pe Terra, dacă Poarta a fost închisă? Trebuie să găsim un mijloc de a o redeschide! protestă Ketan.

— Nu ştiu ce gândeşte Igon în legătură cu asta, dar mi s-au dat toate asigurare că ea se va deschide când vom fi pregătiţi să trecem prin ea. Ni s-a cerut să pe continuam activitatea, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic care să determine închiderea ei.

— Nu înţeleg!

— Nici eu, dar nu facem decât să ne supunem

ordinelor lui Igon.

Ketan îl privi pe Hameth în tăcere. Era aproape sigur că era păcălit de el într-un fel sau altul.

Apoi descoperi brusc adevărul, fragmentele cunoscute din trăsăturile lui Hameth se reuniră în amintirea lui, precum pietrele unui mozaic.

— Te-aş recunoaşte dintr-o mie, Varano, zise liniştit.

Trecu ceva timp, până când Hameth zâmbi imperceptibil.

— Eu i-am spus lui Igon că în cele din urmă vei ghici cine sunt, am sperat totuşi că n-o vei face atât de repede. Travestiul meu în uniforma unui ostaş din Kronweld era suficient pentru a-mi ascunde adevărata identitate, atât timp cât nu fusesem văzut niciodată în rolul lui Hameth, dar m-am apropiat prea mult de tine acum, şi deghizarea nu mi-a fost destul de bine pusă la punct pentru a-şi putea atinge scopul în această nouă situaţie.

— Dar ce înseamnă toate astea?

— Igon mi-a ordonat să am grijă de tine, urma să te ajut să ajungi la turnul din deşert, aplicând un plan total diferit de cel pus de tine în practică, dar faptul că mai imobilizat, a dat totul peste cap. Până la urmă ai obţinut rezultatul dorit de noi, din proprie iniţiativă şi utilizând alte mijloace, aşa că a ieşit destul de bine.

— Regret, nu aveam de unde să ştiu…

— Las-o baltă, nu s-a întâmplat nimic rău.

— Nu-mi pot închipui cum ţi-ai putut însuşi o identitate legitimă în Kronweld, dacă această persoană n-a existat niciodată.

— Adevăratul ostaş cu numele de Varano era Etatist, acum este mort, zise Hameth simplu. Motivul pentru care Igon a manifestat un interes atât de mare faţă de persoana ta, lucru despre care cred că te întrebi cum de a fost posibil, este acela că a avut acces la înregistrările referitoare la tine, făcute de Selector, atunci când ai trecut pentru prima dată prin el, la naştere. El vrea să-ţi dezvolte calităţile latente, astfel încât să le poată folosi.

— Ce au făcut până acum, în această vale Luptătorii pentru Restaurarea Ştiinţei şi Tehnicii?

— S-au pregătit să respingă atacul Etatiştilor.

— Nu este vreo cale de a împiedica declanşarea sa? exclamă Ketan. Datorită cunoştinţelor şi capacităţilor de cercetare ce se află acum în posesia organizaţiei, poate că ar putea fi evitat acum, putând fi ocolită şi declanşarea unui conflict direct între cele două planete.

— Poate că s-ar putea realiza asta, nu ştiu. Dar nu ne pasă de asta, nu vrem sa îl evităm, trebuie neapărat să aibă loc.

— Vreţi să aibă loc?! Ketan era foarte uimit de cele auzite, nu-i venea să creadă. Se aşeză din

nou, privind neîncrezător la Hameth.

— Gândeşte-te puţin, analizează situaţia la rece, doar i-ai văzut pe Directorul Etatiştilor, pe Bocknor, pe Javins. Doar ăştia singuri, sunt suficienţi pentru a-ţi demonstra că Etatiştii trebuie distruşi total, şi că puterea lor trebuie zdrobiţi. Ţi-i poţi imagina predându-se liniştiţi, paşnic, acceptând de bună voie reîntoarcerea pe Terra a celor din Kronweld indiferent de cum s-ar realiza ea?

— Nu, nu pot, dar…

— Asta e singura soluţie. Vom aştepta atacul lor, apoi îi vom distruge, preluând puterea. Nu se vor aştepta să întâmpine vreo rezistenţă, şi totul se va reduce până la urmă la rezolvarea problemei de a-i întoarce din drum.

Multe altele vor fi de asemenea realizate o dată cu declanşarea atacului lor urmat de distrugerea lor totală. Vor invada Kronweld-ul, începând să distrugă oraşul. Ce efect crezi că va avea asta asupra cercetătorilor din Kronweld?

Pentru o clipă Ketan îşi închipui atacul ce va avea loc. Şi-l imagină pe Etatistul Bocknor ţâşnind prin poarta de trecere, având în mână o rază distructivă, care ar mătura oraşul, ca un cuţit în flăcări. El va distruge templul de piatră, determinându-i explozia ce îl va fărâma în mii de bucăţi care se vor răspândi deasupra oraşului. Apoi raza va arde, distrugând totul…

— Vor rade planeta, exclamă Ketan îngrozit.

— Probabil că unii vor muri, zise Hameth solemn. Asta e preţul pe care va trebui să îl plătească pentru ignoranţa şi superstiţiile lor. Totuşi, îţi pot promite că i-am adunat pe toţi cei care se vor dovedi foarte capabili în munca de reconstruire a civilizaţiei terestre. Niciunul dintre aceştia nu va muri.

— Nu ar trebui să fie nevoie să moară nimeni!

— Iar vorbeşte kronweld-ianul din tine… Zise Hameth, dar nu mi-ai răspuns la întrebarea de mă înainte. Care crezi că va fi efectul atacului asupra Cercetătorilor din Kronweld?

— Dacă nu va distruge superstiţiile legate de Templu, şi de inviolabilitatea Misterelor sacre, atunci nimic pe lume nu o va mă face.

— Şi analiza efectuată de noi a ajuns la aceeaşi concluzie ca şi tine. Înainte ca oraşul să fi suferit distrugeri de proporţii, generatoarele noastre energetice vor apărea, distrugându-i pe Etatişti, pe măsură ce intră pe poartă. Apoi ne vom întoarce pe Terra unde vom distruge citadela lor. Când vom fi preluat controlul asupra situaţiei, vom declanşa un exod către Terra şi vom organiza un sistem de învăţământ pentru a-i învăţa pe cei din Kronweld, aşa cum aţi fost învăţaţi tu, Igon şi ceilalţi care aţi trecut prin această experienţă, principalele date şi fapte importante din istoria Terrei.

Dar ține minte următoarele: Distrugerea Etatiştilor prin forţă este esenţială şi

demonstrarea puterii noastre astfel este singura cale de a-i învăţa pe kronweld-ieni care este adevărata lor situaţie. Înţelegi?

Ketan se îmbrăcă în grabă, după ce luă masa de unul singur. Îmbrăcă nişte haine grele, căptuşite, ce i se păreau ciudate, dar despre care Hameth îi spuse că îi vor fi necesare pentru a fi protejat de frigul de afară.

Când fu gata, deschise uşa camerei sale şi ieşi pe hol. Hameth venea spre el, îmbrăcat încă numai în pantalonii săi scurţi şi tricou. Îi zâmbi în semn de salut.

— Vreau să vezi clădirile şi fabricile noastre, şi să înţelegi pregătirile făcute până acum în vederea respingerii atacului Etatiştilor, zise el.

Când ieşiră, ningea. Ketan se opri, întinse mâinile, îşi cuprinse capul în palme, pentru a simţi atingerea rece a zăpezii pe chip. Îl cuprinse un fior, în vreme ce o rafală de aer îngheţat trecu peste ei. Dar Hameth nu păru să ia în seamă frigul care îl muşca.

Izbucni în râs, spunând:

— Toţi cei ce au venit aici înaintea ta au fost foarte surprinşi atunci când au văzut zăpada pentru prima oară, dar grăbeşte-te, sunt multe de văzut, iar timpul este scurt.

Oraşul era aproape la fel de mare ca şi Kronweld-ul. Hameth nu numise decât câţiva dintre aceia pe care îi recrutaseră ca membri ai mişcării luptătorii pentru Restaurarea Ştiinţei şi

Tehnicii.
— Câte suflete sunt aici?
— Un număr aproximativ egal cu cel al populaţiei Kronweld-ului.
— Dar cum este posibil aşa ceva?
— Pentru că aici naşterea decurge firesc, am ajuns deja la a treia generaţie de membri ai organizaţiei noastre, care s-au născut astfel, fiind învăţaţi toată viaţa despre semnificaţia muncii prestate de noi. Ei vor fi foarte valoroşi când ne vom întoarce pe Pământ.
— Ştii cumva de ce în Kronweld naşterea nu decurge firesc, ca aici?
— Este un lucru pe care Richard Simons nu l-ar fi putut prevedea niciodată. Sterilitatea este generată de radiaţiile primului soare şi de radioactivitatea din Ţara de Foc. Noi, cei de aici, suntem protejaţi de efectele sale datorită depărtării la care ne găsim şi a ceţii care este totdeauna prezentă pe cer.
— Cei care au fost expuşi acestor radiaţii pot rămâne sterili pentru totdeauna?
— Cei ce şi-au purtat tot timpul mantalele de zi căptuşite cu plumb, sunt de obicei doar temporar afectaţi de această boală. Majoritatea celor care au venit la noi din Kronweld s-au reprodus în mod firesc, după o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp, dar iată-ne ajunşi la uzina producătoare de energie.
Se apropiară de o enormă clădii e îngrădită şi

intrară. Privind în jur, Ketan văzu foarte multe turbine enorme, care se roteau. Erau nişte maşini uriaşe gri, care străluceau din cauza numeroaselor becuri aprinse din tavan.

O mulţime de oameni ca nişte pitici se învârteau, lucrând tăcuţi în interiorul şi de jur-împrejurul maşinii.

— Ce sunt astea? exclamă Ketan mirat.

— Astea sunt turbinele mobile, generatoare de energie, pe care le vom arunca în lupta împotriva Etatiştilor, când ei vor intra pentru prima oară pe poartă. Vino înăuntru.

Douăzeci de roţi cu circumferinţă reglabilă sprijineau utilajul. Cei doi bărbaţi intrară printr-o fantă ce se deschidea în partea din faţă a blindajului între şirurile de roţi ce aveau încă o dată şi jumătate înălţimea unui om.

O dată ajuns în interiorul luminat, lui Ketan îi fu prezentat un pupitru de comandă, necunoscut de el până atunci. Formele utilajelor din partea sa inferioară erau suficient de convenţionale pentru ca el să poată recunoaşte nişte turbine.

Ketan estimă mintal producţia de energie, pornind de la dimensiunile lor şi se îngrozi la gândul că atâta putere putea fi produsă la bordul acestei arme mobile.

La etajele doi şi trei ale utilajului se vedeau nişte echipamente ce îi erau total necunoscute. O grămadă de tuburi bondoace,

supradimensionate, generatoare de energie se găseau la al doilea etaj. La cel de al treilea etaj se găsea o turelă total expusă vederii, a cărei singură protecţie părea a fi alcătuită dintr-o plasă metalică, ce o acoperea cu totul. Apoi Ketan remarcă faptul că aceasta cobora înspre baza maşinii, fiind depărtată de corpul acesteia de nişte scurte prize izolate.

Pe turelă se găsea postul unui operator, situat pe o buclă, cu o înălţime de două ori mai mare decât cea a lui Ketan, construita dintr-un cablu aproape tot atât de gros ca şi trupul său. Vizavi, pe partea opusă a turelei, se găsea o buclă mai mică, iar între cele două bucle se întindea o cavitate, care avea în mijloc un stâlp, trecut prin axa buclelor. El părea că nu are niciun fel de punct vizibil de sprijin.

— Radiaţia este metoda cea mai ieftină şi cea mai eficace de a transforma energia electrică, şi de a o folosi, în scopuri distructive. Aceste mici generatoare pot produce o rază care să se întindă de aici până în Kronweld, zise Hameth, dar intenţionăm să le folosim de la o distanţă mult mai mică. Mai târziu, o să scot unul afară, ca să-ţi demonstrez de ce este în stare jucăria asta!

Chiar şi fără să fi asistat la demonstraţie, Ketan putea vizualiza teribila putere a acelor generatoare, ce era transformată într-o rază mortală, capabilă să distrugă totul în jurul ei. Se

întreba dacă era cineva sau ceva care să îi fi putut rezista?

— Acum vom trece mai departe, vom vedea armele principale, zise Hameth.

Ieşiră din nou, lăsându-se biciuiţi de rafalele furtunii de zăpadă şi traversară drumul, pentru a ajunge la o clădire mai mică. Ketan privea prin perdeaua de zăpadă, minunându-se de modul în care fusese construita clădirea. Ea nu era decât o versiune cu mult mai mare a turelei micilor generatoare de energie. Le domina, prin perdeaua orbitoare de zăpadă, dar niciun fulg nu cădea asupra acelei plase protectoare.

Ieşiră din nou în furtună şi trecură într-un sector al unei camere ce părea o prăpastie fără fund, care era pur şi simplu fierbinte, din cauza căldurii ce radia de la sute de generatoare de energie, aflate în repaus.

— Păi aici e suficientă energie pentru a distruge tot…! zise Ketan uluit.

— Ar prăbuşi munţii din jurul nostru, cât a-i zice „peşte”, îi termină Hameth gândul nerostit.

— Vino cu mine sus!

Cei doi urcară până la nivelul solului şi stătură în picioare sub uriaşul inel al proiectorului. În spatele lor se găseau manetele care controlau arma.

— Acest aparat este în realitate mai mobil decât confraţii săi mai mici, pe care i-ai văzut mai înainte, zise Hameth, sau cel puţin aşa vor

sta lucrurile când poarta de trecere spre Terra va fi redeschisă. Mă întreb dacă eşti pe deplin conştient de potenţialul acestui aparat, construit de savanţii din turnul din deşert. Deschiderea porţii nu va însemna decât că, între acest plan şi cel al Terrei se va stabili o anumită relaţie, acest lucru neimplicând stabilirea unei relaţii spaţiale bine definite. Trecerea dintre cele două planuri poate avea loc în orice clipă, în fiecare dintre ele. Poate fi situată la un punct bine definit, aşa cum stau lucrurile în cazul porţii de trecere, sau prin Templul Naşterii, dar asta nu este important. În realitate, am folosit aceste maşinării pentru efectuarea unor transporturi ce au avut loc în întregime între graniţele Kronweld-ului. Asta se realizează trecând către Terra, şi reîntorcându-ne aici, în punctul dorit. Astfel, putem utiliza această clădire pentru a amplasa fie micile generatoare energetice mobile, fie armele mari, în poziţia dorită în orice punct de pe Kronweld sau de pe Pământ, aproape instantaneu.

Ketan fu totodată îngrozit şi încurajat când văzu uriaşa armă de distrugere.

— Şi când te gândeşti că este o pierdere atât de mare, zise el. Se pierd timp, materiale, energii umane care ar putea fi folosite în scopuri paşnice…

Auzindu-l, Hameth râse scurt.

— Păi dacă aste e pierdere, aşteaptă până

când vei avea timp să studiezi istoria Terrei, aşa cum se află ea înmagazinată în turn şi acolo vei învăţa cu adevărat ce înseamnă pierderea...

Ketan simţea evoluţia spirituală pe care o parcursese în tot acest răstimp. Spre deosebire de cercetătorul impulsiv, ce îi sfidase pe membrii Consiliului, ameninţându-i pentru prima oară că va dezvălui tuturor adevăratele rosturi ale Templului Naşterii, străbătuse o cale lungă.

Poate că asta nu se vedea, dar el ştia că aşa se întâmplase, şi Neînregistraţii pe care îi întâlnise în zilele următoare, remarcară la rândul lor acest lucru.

Învăţase să deosebească cele trei grupuri mari de luptători, şi anume Bastarzii, Etatiştii şi Luptătorii pentru Restaurarea Ştiinţei şi Tehnicii.

Încet-încet, reţinu amănuntele planurilor făcute de Igon, privitoare la renaşterea Terrei. Se simţea îngrozit şi totodată umil în faţa înţelepciunii şi clarviziunii manifestate de Igon. Dar Igon adunase această înţelepciune de-a lungul multor tara de experienţă de viaţă şi Ketan nu se simţea ruşinat înaintea acestei experienţe, pe măsură ce îşi percepea creşterea de sine şi acumularea puterii, pe măsură ce devora pur şi simplu rezultatele obţinute de ceilalţi.

El se dedică în întregime studierii metodelor folosite şi rezultatelor obţinute de către Luptătorii pentru Restaurarea Ştiinţei şi Tehnicii.

O bibliotecă din cadrul Centrului de Operaţii îi oferi posibilitatea de a studia viaţa celor trei generaţii, care se născuseră şi trăiseră în această vale până acum. Aparent, planurile lui Igon se amplificaseră, pe măsură ce el continua să le transpună în practică. La început se preocupase doar de strângerea unui grup de persoane care să poată înţelege complexitatea problemei pe care o aveau de rezolvat. Pe atunci el nu întrevedea nicio rezolvare a acesteia, dar membrii grupului său îşi petrecuseră mulţi ani de zile, studiind milioanele de volume ce se găseau în biblioteca turnului din deşert.

Pe măsură ce ameninţarea distrugerii Kronweld-ului de către Etatişti devenea tot mai mare, ei au interpretat acest lucru ca fiind soluţia problemei lor. Prin intermediul unei reţele de spionaj foarte bine puse la punct au luat cunoştinţa în amănunt despre planurile Etatiştilor. Erau siguri de ei şi planurile lor o reflectau.

Acum erau gata să-i înfrunte şi oraşul vibra de o mare nerăbdare, ce se oglindea pe chipul fiecăruia. Ketan le putea înţelege sentimentele, pe măsura ce perspectiva realizării în cele din urmă a scopului lor final, după decenii lungi de aşteptare, se apropia tot mai mult, dar cu toate că el ştiuse totdeauna că acest conflict era absolut necesar, exceptând scurtele clipe, când

sperase ca luptătorii pentru Restaurarea Ştiinţei şi Tehnicii să poată găsi o cale pentru evitarea sa, el nu putea simţi o mare exaltare la gândul bătăliei crâncene şi sângeroase ce avea să vină.

Creierul lui era obosit de nesfârşita, copleşitoarea dorinţă de a găsi o cale mai bună de rezolvare a problemei. El îi cunoştea atât pe kronweld-ieni, cât şi pe Etatişti, ştia că Igon avusese dreptate, şi că nu era o cale mai bună de rezolvare a problemei, decât izbucnirea acelui conflict sângeros.

Luptătorii pentru Restaurarea Ştiinţei şi Tehnicii înşişi erau un grup eterogen, care nu ofereau nici o singură trăsătură distinctivă. În rândurile lor erau Bastarzii hotărâţi, iubitori de libertate, dar nepricepuţi. Mai existau şi poeţii şi cercetătorii de pe Kronweld, aristocraţii, rămăşiţe ale unei culturi milenare, dar decadente, care proveneau din rândurile Etatiştilor. Toţi aveau un singur lucru în comun, o dorinţă de unire şi libertate pentru planeta lor natală.

Ketan fu numit în cadrul grupului tehnic de planificare, care, la timpul potrivit, urma să execute planul de atac şi apărare conceput de Igon. Datorită noii sale funcţii, trebuia să înveţe detaliile complicate a zeci de programe complexe, să înţeleagă funcţionarea fiecărui mecanism şi a fiecărei arme pe care plănuiau să o folosească. Învăţă să mânuiască

generatoarele mobile, fiindu-i încredinţată temporar comanda unei unităţi alcătuite din treizeci de astfel de mecanisme.

În ciuda multiplelor obligaţii pe care le avea, Hameth îşi asumă obligaţia instruirii lui Ketan. După zile întregi, în cursul cărora i se arătase cum să mânuiască sistemul complicat de manete ce controla generatoarele, lui Ketan i se încredinţa unul, ordonându-i-se să execute cu el o manevră complicată.

— I-al, amplasează-l în valea următoare, îi ordonă Hameth. Trebuie să ţinteşti prin muntele acela din faţa ta. Găseşti coordonatele ţintei în acest plic sigilat Trebuie să arzi ţinta, dar să nu laşi semne la o depărtare mai mare de 50 de ture de ea.

Ketan îl privi fix, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Problema ce i se încredinţase era aproape imposibil de rezolvat, deoarece, pentru a o face, trebuia sa coordonezi foarte bine sincronizarea şi calcularea unghiului undelor ce se roteau în buclele de cablu şi care, la rândul lor, generau raza distructivă în tubul vidat.

Dar dădu încrezător din cap, zicând:

— N-avea nicio grija, o să nimeresc drept la ţintă. Făcu un semn cu mâna, în timp ce Hameth cobora pe pasarelă, ieşind din generator prin fanta de acces.

Ketan manevră uriaşa armă de luptă de-a lungul câmpiei întunecate ce se găsea la o

înălţime inferioară celei a oraşului, unde se desfăşurau manevrele.

La mare depărtare de el, putu vedea alte două generatoare, distanţate foarte mult între ele. Nu ştia unde se găseau celelalte generatoare, dar ştia că la manevre, participa întreaga sa unitate.

Sub plasa înşelător de subţire de sârmă care acoperea turela generatorului el părea să fie singura fiinţă vie din univers. Pe câmpie începuse din nou să ningă şi era obligat să folosească dispozitivele de vizualizare în infraroşu, pentru a vedea la o lungime de generator în faţă. Deasupra, urmărea modul în care fulgii se roteau încet, alunecând în josul câmpului invizibil de forţă, instalat în plasa metalică de protecţie. Într-o astfel de izolare solemnă părea imposibil ca bucla ce trona deasupra capului său să poată trimite o undă de groază şi distrugere, în întunericul necunoscut care domnea în faţa lui.

În scurt timp ajunse în valea care îi fusese indicată de Hameth. Pe pământul din vale se găseau grămezi de ruine fărâmiţate, care marcau ţintele ce fuseseră atinse în zilele anterioare de instrucţie, alcătuite din maşini abandonate şi învechite, ce fuseseră aduse aici pentru a fi încercate. Era un mare cimitir al predecesorilor monstrului, pe spatele căruia călărea el acum.

Ketan se concentra asupra rezolvării dificilei probleme cu care se confrunta acum. Reglă schimbătorul de viteze în poziţia potrivită, apoi îl trecu pe sistemul de operare automată. Reglă dispozitivele de ochire pe coordonatele ţintei, urmărind cum încet, intră pe aceeaşi linie cu axa reală de proiecţie a razei. Mâna i se odihnea pe dispozitivul care regla focalizarea razei, care la rândul ei avea nevoie să fie reglată, în fracţiunea de secundă în care funcţiona, pentru a se asigura că focalizarea sa se va produce într-un singur punct.

Albul orbitor al zăpezii creştea în intensitate, dar Ketan privea concentrat la formele bondoace şi masive ale celorlalte două maşinării, care se îndreptau greoi către el. Se întreba care era misiunea lor? Dar nu îşi putea permite să fie preocupat de asta, îndeplinirea misiunii sale se apropia. Aşteptă încordat pentru ca acea rază tăcută a morţii să îl atingă, dar nu se întâmplă aşa.

În pustietatea albă a câmpiei, Ketan întrevăzu o siluetă care apăru brusc, din neantul perdelei de zăpadă. Era o siluetă de bronz, pe jumătate dezbrăcată, care fugea nebuneşte către el, cu o viteză aproape incredibil de mare. Într-un moment de ezitare, crezu că trebuie să fi fost vorba de o halucinaţie sălbatică. Apăsă pedala de frână până la refuz, dar uriaşa inerţie a generatorului nu putea fi oprită atât de repede.

Silueta lui Hameth dispăru din raza sa vizuală. Lui Ketan i se păru că simte o uşoară zguduituri, şi maşina îşi continuă drumul, nestingherită. Când în cele din urmă maşina se opri, el deja ţâşnise pe pasarelă, îndreptându-se către fanta de acces. Izbitura rafalelor de zăpadă răvăşite de vânt i se păru a fi asemănătoare cu o scufundare bruscă într-un gaz lichefiat în flăcări, atunci când îşi aruncă picioarele afară, urmate fiind şi de restul trupului. Apoi se deplasă clătinându-se, până ajunse sub pântecele maşinii, căutând atent între roţile sale masive, înapoindu-se de-a lungul urmelor lor adânci, prin zloată.

Pe poteca tăiată de roţi, gheaţa întărită pe sol se topise, sub presiunea aplicată de şenilele neregulate de oţel, îngheţând apoi, din nou, instantaneu, pentru a alcătui urmele trecerii generatorului.

Dar Hameth era de negăsit.

Ketan alergă înnebunit pe o distanţă de câteva sute de picioare, în susul şi în josul urmelor, dar nu văzu nimic, în afara noroiului, a bucăţilor sfărâmate de oţel, a cioburilor de sticlă şi a pieselor de schimb din cimitirul pustiu de maşini stricate din vale.

Celelalte două generatoare i se alăturaseră acum, iar operatorii lor coborâseră la rându-le prin fantele de acces.

Ketan se întoarse către ei privindu-i fix, şocat,

nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— L-aţi văzut şi voi? întrebă el răguşit. Mi-a intrat direct sub roţi, nu am mai putut opri.

Unul dintre ei dădu afirmativ din cap. Ketan ştia că omul se numea Alva, şi făcea parte din a treia generaţie de Luptători pentru Restaurarea Ştiinţei şi Tehnicii.

— Da, l-am văzut şi noi. Probabil că a înnebunit cu siguranţa, cănd te-a văzut, în mod deliberat sa aruncat sub rotile maşinii pe care o conduceai. Unde este?

— Nu este aici.

Fu rândul celor doi să rămână cu gurile căscate. Mai căutară o dată, pe toată lungimea urmelor îngheţate. Dar nu găsiră nici urmă a trupului strivit al Conducătorului Luptătorilor pentru Restaurarea Ştiinţei şi Tehnicii.

Ketan văzu rămăşiţele, în vreme ce cei doi colegi ai săi se găseau acum la 12 lungimi de generator depărtare de el. Era doar la o lungime distanţă în spatele maşinii sale, zăcând întins în urma din stânga, era doar o bucată de sticlă şi oţel, ce strălucea în razele de lumină ce veneau de pe fanta de acces, rămasă deschisă a generatorului din apropiere.

El văzu o strălucire de bronz într-un braţ distorsionat. Se aplecă să îl atingă, apoi îngheţă nemişcat, de parcă furtuna de zăpadă s-ar fi transformat brusc în aer lichid.

După o perioadă foarte îndelungată de timp se

ridică, şi în acea clipă, căpătă răspunsul la o mie de întrebări. Un sentiment al pierderii inevitabile şi o tristeţe infinită îi smulseră de pe buze un geamăt profund, care îi făcu pe colegii săi, aflaţi la o oarecare distanţă să privească în sus, clătinându-şi capetele plini de compasiune.

Apoi se apleca şi atinse din nou braţul acela descărnat cu osul din oţel strălucitor. Descoperi încet conturul aproape de nerecunoscut al trupului, oasele răsucite ale braţelor şi picioarelor, vasul spart de sticlă strălucitoare în care se găsise inima.

— Acum ştiu adevărul despre tine, Varano-Hameth-Igon, îşi spuse Ketan. Ăsta era modul prin care marele Cercetător cucerise timpul, devenind nemuritor. Puţin ţesut nervos, cu ajutorul căruia să poată gândi, visa şi coordona mişcările acelui trup puternic, nemuritor din oţel şi sticlă. Numai atât fusese necesar pentru ca Igon să devină nemuritor.

Oare de ce se sinucisese, aruncându-se conştient sub rotile maşinii? Probabil că ceva din trupul artificial al lui Igon se defectase, şi acesta scăpase de sub controlul creierului savantului.

Ceilalţi doi se întoarseră.

— Noi nu am găsit nimic, zise Alva. Dar tu?

Ketan clătină negativ din cap, tăcând, îndepărtându-se de rămăşiţele trupului artificial care l-ar fi putut da de gol.

— Probabil că o fi fost vorba de un miraj, sau un fel de halucinaţie care ne-a lovit pe toţi. Mă duc să văd dacă pot lua legătura cu Centrul Operativ, ca să aflu unde este Hameth.

Dar colegul său urcase deja la bordul maşinii sale, şi acum, scoţând capul prin fantă strigă cu o voce totodată îngrozită şi triumfătoare.

— Centrul Operativ cheamă toate generatoarele la bază. Poarta de trecere s-a redeschis. Etatiştii atacă Kronweld-ul. Au lovit Templul Naşterii!

26

Elta stătea în picioare ameţită de parcă nu şi-ar fi putut controla mişcarea mâinii. Transfigurată de efectele dezastrului pe care îl provocase, urmărea dărâmarea şi topirea înceată a măreţelor terase din faţa ei.

Raza pornită din arma ei tăie peretele metalic al Selectorului cu o flacără lungă şi albă, ce încet-încet se transformă în galben, rămânând roşu-sângeriu, până când se întoarse din nou.

Raza străbătu de două ori partea lungă din faţă a barierei, în spatele căreia se găsea complicatul mecanism a Selectorului. Apoi, încet şi monoton, porţiunea din partea superioară a acesteia începu să se clatine, vibrând, cu o mişcare tremurătoare, a cărei şocantă amplitudine crescu, pe măsură ce unul după altul, stâlpii de susţinere erau cuprinşi de

flăcări.

Ea văzu că altarul pe care se chircise Ketan se afla în mijlocul aurei strălucitoare a porţii de trecere, care se deschisese. Ştiu imediat că el nu avea să păţească nimic, deoarece poarta se deschisese, înainte ca ea să fi apucat să apese pe trăgaci.

Buzele ei rostiră murmurat un „adio”, fără cuvinte când îl văzu dispărând Printre strălucitoarele fulgere ale incendiului declanşat de ea.

Se lăsă întunericul, şi altarul se clătină, prăbuşindu-se în infernul arzând de metal topit de culoare purpurie. O dată cu dispariţia teraselor, însuşi complicatul mecanism al Selectorului fu expus acţiunii devastatoare a razei. Flăcări albastre provocate de descărcările electrice, se arcuiră între firele aproape unite între ele, până când, zone întregi deveniră adevărate foi arzânde de foc.

Sute de tuburi de sticlă şi metal se prăbuşiră, izbite de raza distrugătoare. Unele explodară cu zgomote ca de tunet, ce afectară şi mai mult circuitele aparatului, pe măsură ce gazele provocate de ele erau eliberate în atmosferă, transformându-se în izotopi.

În spatele Eltei mulţimea nefericită, ce îşi aştepta rândul, cu copiii în braţe era prea uluită pentru a înţelege pe deplin semnificaţia celor întâmplate, dar când văzură că altarul şi haloul

său înconjurător se prăbuşesc, cazând, în flăcări, un ţipăt răsunător li se ridică din gâtlejuri, ţipăt care acoperi pocniturile focului electronic şi explozia circuitelor Selectorului.

Toată ura şi nefericirea acumulate în cursul celor câtorva generaţii în care oamenii fuseseră obligaţi de tirania Selectorului să rişte vieţile copiilor lor, se descătuşa brusc, transformându-se într-un torent de expresii verbale incoerente, ce zgâlţâiră pereţii clădirii, revărsându-se într-un strigăt sălbatic de triumf asupra duşmanului, care fusese în cele din urmă înfrânt.

Dar Elta nu îl auzi.

Cu toate că lacrimile aproape o orbeau, urmărea apropierea Etatiştilor, care îşi croiau greoi drum prin mulţimea dezlănţuită, încercând să ajungă la ea.

Metodic, tăind minele în flăcări, ea încercă să depisteze punctele în care situaţia i se părea a fi critică şi vulnerabilă. De şase ori la rând, văzu siluetele bărbaţilor ce se aruncau orbeşte în calea razei mortale, pornite din arma sa, şi dispăreau ca norişorii albi, vânturaţi. Văzu totul, până în marile camere de operare, unde asistenţii puneau căştile cu electrozi pe capetele nou-născuţilor, înregistrându-le astfel atât capacitatea mintală, cât şi trăsăturile de caracter.

Probabil că o sută de nou-născuţi trebuie să fi pierit o dată cu distrugerea Selectorului.

Apoi, mai mulţi Etatiști înarmaţi se repeziră la ea, prinzând-o strâns de braţe, smulgându-i arma.

Pentru o clipă se gândi că aveau s-o ucidă acolo, pe loc, atât de mare era furia şi frustrarea ce li se oglindeau pe chipuri. Ei nu i-ar fi păsat de nimic în acea clipă. Realizase tot ceea ce îşi propusese, exceptând singurul vis despre care ştiuse totdeauna că nu ar fi putut fi decât ceea ce este.

Etatiştii o împinseră înainte, prin mulţime, către o uşă laterală. Dacă sala ar fi fost mai puţin ticsită de lume, probabil că nu ar fi prins-o niciodată, dar cei ce se găseau la o distanţă de doar câţiva paşi de ea nu ştiau ce se întâmplă, ştiau doar că se bucurau foarte mult de faptul că Selectorul nu mai exista. Şi mai ştiau că nu mai putea fi niciodată reconstruit, căci chiar Etatiştii înşişi nu ar mai fi putut-o face.

Însă, aşa cum se prezentau lucrurile, doar câteva insulte furioase fură aruncate asupra paznicilor Etatişti, şi cei care fuseseră suficient de îndrăzneţi ca să se exprime pe şleau plătiră pe loc cu viaţa, deoarece paznicii traseră fără mila şi fără discriminare în mulţimea dezlănţuită.

O grăbiră pe Elta, scoţând-o pe uşa laterală a clădirii, pentru că apoi să reintre, pe o altă uşa, din apropiere. Fata nu ştia unde o duceau, şi prea puţin îi păsa de asta. Urmărea fără vlagă

cum zidurile coridoarelor întortocheate ce păreau nesfârşite treceau prin faţa ochilor ei. Apoi, paznicii se opriră în faţa unei uşi mari, capitonate.

Etatiştii se sfătuiră o vreme, apoi uşa se deschise. Elta intră în camera uriaşă, plină de echipamente electronice, iar interesul îi crescu, în ciuda voinţei sale.

Până când vocea nu începu să vorbească, Elta nu realiză că, vizavi de uşă există un tub mare cât un stat de om.

— Lăsaţi-ne singuri! zise vocea gravă şi puternică.

Elta îngheţă fără să vrea, auzind-o, căci acum îşi dădu seama unde se află. Era în fantasticul apartament al Directorului, iar în tubul din faţa ei trebuie să fi fost chiar acesta.

Paznicii Etatişti părăsiră imediat încăperea, închizând uşa în urma lor. Elta nu putea vedea limpede ce se afla în tub, dar ceea ce întrevăzu îi provocă un val de greaţă care îi scutură întreg trupul.

Toată viaţa auzise poveşti despre schilodul şi nemuritorul Director, despre tubul care adăpostea creatura pe jumătate om, pe jumătate maşină, hrănindu-l şi menţinându-l în viaţă, deşi ar fi trebuit să fi fost demult mort.

O cuprinse un sentiment de mila, ură şi greaţă, faţă de starea precară a sănătăţii acestuia. Îşi înăbuşi greu un impuls aproape

copleşitor de a ieşi pe uşă şi de a o lua la fugă.

Ştia foarte bine că asta ar fi fost de prisos. Ea distrusese principalul instrument prin care Directorul îşi exercita puterea şi se afla aici, acum, pentru a fi pedepsită. Ştia că ar fi fost prea mult să spere că ar fi putut beneficia de o moarte rapidă, ea nu spera decât ca tatăl său, Javins să nu aibă de suferit de pe urma faptelor ei.

Îşi ridică demnă capul, lăsând ca gulerul mantalei pe care o purta săi cadă pe umeri şi să se adune într-o grămăjoară, la ceafă. Păşi înainte.

— Aşa-i mai bine, draga mea, răsună din nou vocea satisfăcută a Directorului. Ochii aceia orbi o priveau, şi cu toate că auzea sunetul vocii, buzele zbârcite din faţa ei nu se mişcară niciodată.

— Sunt aici, zise ea. Fă ce vrei cu mine, numai termină repede.

— Am să termin foarte repede, spuse el, şi vocea îi fu brusc cuprinsă de nerăbdare. Apropie-te şi ascultă atent ce vreau să-ţi spun. Tatăl tău, Javins, este afară, are cu el planurile Selectorului. Mă întreb dacă ştii ce înseamnă asta?

Clătină negativ din cap, şocată. Tatăl ei aici! Ce voia să însemne asta?

— Bila este mecanismul care controlează poziţionarea Selectorului, ea este reglată în

raport cu relaţia existentă între planul Terrei şi cel al Kronweld-ului. Putem construi oricând un alt Selector, dar dacă bila şi datele introduse în memoria sa ar fi distruse, nu am mai putea trece niciodată către Kronweld.

Chiar în timp ce tu distrugeai Selectorul, i-am ordonat tatălui tău să ia bila de acolo, şi să o ducă într-un loc sigur.

— Dar nimeni nu cunoaşte principiul de funcţionare al acestuia! Nu poate fi reconstruit niciodată!

— Ba se poate foarte bine, atât timp cât bila se află în siguranţă, zise Directorul cu o voce moale.

Pacea sufletească fără margini pe care i-o dădea gândul atingerii obiectivului propus se risipi din mintea Eltei. Dacă spusele Directorului erau adevărate înseamnă că groaznica problemă pe care încercase să o înlăture rămăsese aceeaşi. Nu realizase nimic, asumându-şi atâtea riscuri, dar oare care să fi fost rolul tatălui ei în toată povestea asta? Toată viaţa îşi exprimase în secret un dispreţ morocănos, atât la adresa Directorului, cât şi faţă de politicile oficiale ale Etatiştilor. Asta fusese motivul pentru care, iniţial, se hotărâse să se întoarcă la el pentru a putea beneficia de ajutorul lui, dar nu fusese nevoită să o facă. El nu mersese atât de departe ca ea pe calea disidenţei, dar, sigur că o dată ce distrugerea

Selectorului ar fi fost ireversibilă, el nu ar fi făcut nimic pentru a-l salva.

Directorul îi citi gândurile, zicând:

— Tatăl tău şi cu mine am lucrat mână în mână în multe situaţii care te-ar surprinde, spuse el. Ţi-am urmărit cu plăcere activitatea. A fost neînţelept şi nenecesar din partea ta să încerci să-ţi ucizi sora geamănă.

Se juca cu ea, se gândi fata. Îi plăcea foarte mult jocul de-a şoarecele şi pisica, înainte de a o ucide, prin metode încete şi dureroase, atât pe ea, cât şi pe tatăl ei. Directorul aflase cumva de spusele lui Javins, şi acum se răzbuna.

— Nu m-am exprimat prea corect când am afirmat că putem copia Selectorul, zise el. Ştim, totuşi, unde se află informaţiile referitoare la construcţia sa. Misiunea ta este acea de a merge împreună cu tatăl tău pentru a mi le aduce, şi a redeschide poarta ce face legătura cu Kronweld-ul.

Vorbele lui nu aveau sens, neavând niciun înţeles pentru ea. Dacă el nu făcea decât să se joace, atunci înseamnă că nu îşi lăsa nicio posibilitate pentru atingerea unui punct culminant. Totul era absurd, ea ştia că totul era minciună, încă înainte ca el să încerce să ajungă la acesta.

Dar el vorbea întruna.

— Oare nu ţi-ar plăcea să-l revezi pe Ketan? Fata gemu.

— Te rog, ucide-mă dacă vrei, dar fă-o repede.

— Vei merge în pădurea de dincolo de aeroport. Javins cunoaşte locul, acolo se mai află nava cu care Ketan a venit aici azi dimineaţă. William Douglas îl aşteaptă, îi vei povesti cele petrecute, şi îi vei cere să te ducă la turn, acolo vei găsi destule informaţii care să îţi permită să redeschizi poarta de trecere dintre cele două planete.

— Turnul? Nu mai spune, ştii unde este?

— Da, am fost acolo de mai multe ori, cu destul timp în urmă. Vino aici, mar aproape de tub, voi reduce intensitatea câmpului protector. Rostind acestea, Directorul părea să îşi fi asumat un ton ciudat de rugăminte.

Elta simţi cum câmpul de forţe ce o înconjurase până atunci îndepărtând-o de tub slăbise, şi ea aproape că se prăbuşi înainte, realizând că se sprijinise până atunci de el ca să se poată ţine pe picioare.

Se redresa, dându-şi seama că era destul de aproape pentru a putea atinge tubul. Creatura scârboasă din interiorul tubului tremura, zgâlţâită de mişcări spasmodice, ca şi când, un curent electric ar fi trecut printr-un cadavru.

Deşi ochii îi erau înceţoşaţi de groază, fata observă că exact jumătate de trup dispăruse, fiind distrus în accidentul ce avusese loc cu mulţi ani în urmă, şi în care Directorul aproape că murise. Creatura din tub părea să se

contorsioneze, străduindu-se din răsputeri să-şi ridice braţul, dar muşchii morţi refuzau să se supună.

Directorul mai încercă o dată, apoi, cu răsuciri groaznice, braţul strâmb se ridică ca o creangă moartă de copac, bătută de vânt. Nişte fire subţiri de sârmă se agăţau de braţ, ca pânza unui păianjen.

— Priveşte!

Chiar şi vocea artificială părea să oglindească durerea ucigătoare pe care omul o resimţise pentru că făcuse efortul de a se mişca.

Ca hipnotizată, nefiind în stare să nu se supună ordinului, Elta privea fix în jos, la rămăşiţele acelui braţ.

— Nu înţeleg nimic, murmură ea.

Apoi, uitându-se mai atent, îl văzu, era vorba de semnul ce fusese tatuat pe braţul Directorului, cu aproape o sută de ani în urmă, când el trecuse prin Selector.

— Ce să văd, întrebă ea, gândindu-se că priveliştea scârboasă nu avea de dezvăluit nimic important.

— Poţi citi ce scrie acolo? Directorul trase adânc aer în piept din cauza durerii. Repede!

Apoi braţul se prăbuşi, căzând pe lângă el. Nu mai era în stare să menţină poziţia de până atunci a braţului, dar o făcuse un timp destul de îndelungat, şi Elta văzuse ceea ce el dorise ca ea să vadă.

Fetei i se tăie respiraţia, părându-i-se că întreg universul se prăbuşeşte în jurul ei.

— Dumneavoastră aţi fost respins?!

— Am fost primul de pe Kronweld care s-a întors pe Terra, asta nu-ţi spune nimic?

Pentru o clipă, se zgâi la el, liniştit, fascinată. Apoi rosti dintr-o suflare doar un singur cuvânt.

— Igon.

— Da.

— Pun pariu, că acum te frământă mii de întrebări, dar n-am timp să-ţi răspund la ele. Ai încredere în mine când îţi spun că într-o zi vei afla răspunsul la toate întrebările ce te frământă. De câte ori te vei îndoi de sinceritatea spuselor mele, aminteşte-ţi că te eliberez, cu toate că ar trebui să ordon executarea ta, dacă nu aş fi decât Directorul Etatiştilor, şi nimic mai mult. L-am trimis înapoi pe Ketan pe Kronweld pentru a-l împiedica pe Bocknor să-i omoare. Ţine minte aceste două lucruri, şi fă ceea ce ţi-am cerut. Şi acum, pleacă repede, Javins te aşteaptă dincolo de această uşă. El ştie calea către William Douglas, zise Directorul.

Se deschise o uşă în peretele din stânga fetei, ca şi cum el ar fi ordonat acest lucru. Ea se întoarse mecanic şi plecă, ca şi cum trupul i-ar fi fost controlat din exterior, şi nu de propriul creier.

La o clipă după ce ieşise, silueta unui bărbat intră pe uşa principală de la biroul Directorului.

Acesta îl privi fix, străpungându-l cu ochii săi electronici.

— A auzit întreaga discuţie, Bocknor?

Etatistul grăsan, cu ochi de viezure dădu afirmativ din cap.

— Cred că este o găselniţă foarte deşteaptă, dar sunteţi siguri că ăia doi ştiu drumul până la turn?

— Sigur că da, William Douglas şi Ketan au mai fost acolo. William îi va conduce din nou acolo. De acum încolo, totul depinde de tine. Filează-i discret, şi ai grijă să nu cumva să îi scapi vreo clipă din ochi. Nu pot fi sigur că Elta va mai lua vreodată legătura cu mine, singurul lucru pe care îl ştiu cu siguranţă este că ştii la fel de bine ca mine ce rezultate va avea trebuşoara asta.

Pe coridor Javins o aştepta pe Elta, iar când o văzu, o strânse puternic în braţe, tăcând.

— Tată!

După o clipă, îi dădu drumul, privind-o. Apoi, slăbi brusc strânsoarea.

— Va trebui să amân pe mai târziu partea în care îţi voi spune cât de bine îmi pare că te văd. Acum nu este timp de pierdut, zise el. Se aplecă, luând în mână o mică valiză grea de piele, ce până atunci se aflase lângă piciorul său.

— Spune-mi ce înseamnă toate astea? îl rugă fata. Este oare Directorul într-adevăr Igon, cel

venit de pe Kronweld, aşa cum mi-a spus? Sau totul nu e decât o capcană?

Javins scăpă valiza, încleştându-i mâna peste gură.

— Nebună mică! zise pe un ton ascuţit Cuvintele tale de acum l-ar putea costa viaţa, dacă te-ar auzi altcineva în afară de mine. Privirea îi străbătu grăbită lungimea coridorului, iar ridurile adânci de pe chipul slab se adânciră, din cauza îngrijorării de care fu cuprins. În cele din urmă, o eliberă din strânsoarea sălbatică.

— Îmi pare rău de cele spuse. Se aplecă din nou, luând valiza.

— Iartă-mi duritatea de adineauri, dar nu înţelegi amploarea sarcinii a cărei îndeplinire ne-am asumat-o, şi nici pericolele ce ne pândesc la tot pasul. Reuşita planurilor sale de o viaţă depinde de calitatea muncii noastre din următoarele câteva zile.

Îngropându-şi întrebarea în minte, Elta îşi înfăşură pelerina pe trup, ridicându-şi pe cap gluga acesteia. Mergea tăcută în spatele tatălui ei. Silueta lui înaltă ca un stâlp de telegraf, teama din ochii lui, declanşase în sufletul fetei un sentiment de milă, necunoscut de ea până atunci.

Toată viaţa nu fusese decât un slujitor blând şi nemulţumit al Directorului, iar acum, a afla că este implicat într-o intrigă de neînţeles era ceva la fel de uluitor pentru ea ca însăşi dezvăluirile

ce îi fuseseră făcute de către Directorul Igon.

O împinse grăbit afară, spre un automobil care îi aştepta şi porniră cu mare viteză prin oraş, către aeroport. Cu puţin înainte de a ajunge acolo, cotiră, ieşind din şoseaua principala, intrând pe o alee şerpuitoare şi înfundată care trecea pe lângă un şir lung de locuinţe parţial dărâmate şi abandonate. El se sfârşea la marginea pădurii care îl înconjura.

— Va trebui să străbatem restul drumului pe jos, e cam mult de mers, dar e imposibil să folosim maşina, fiindcă drumul e o ruină.

Merseră prin pădure, ocolind aeroportul, la o distanţă ce nu le-ar fi trădat prezenţa oricăror eventuali privitori de pe pistă. În cele din urmă ieşiră din pădure. Luând-o pe autostrada de beton plină de gropi.

Javins rupse tăcerea.

— Am înţeles că îl cunoşti pe William Douglas. Spune-mi ce fel de om este. Crezi că ne va pricinui necazuri?

— Nu l-am văzut decât o dată în viaţa mea, ştiu că este un medic care a trăit în Danfer sub identitate falsă timp de mulţi ani de zile. Este mult mai inteligent decât m-am gândit vreodată că ar fi vreun Bastard, şi iată de ce nu ştiu dacă îl vei putea determina să creadă sau nu în adevărul spuselor talc.

— E unul de-ai noştri, membru al unui grup de elită de al nostru, care a fost numit de un număr

mic de oameni, şi nu cunoaşte decât o anumită parte a planului nostru; cu toate astea, nu l-am întâlnit niciodată. A fost trimis înapoi, pentru a termina o anumită misiune, legată de organizarea Bastarzilor. Un accident neprevăzut a provocat moartea soţiei şi copilului său, s-ar putea ca de aceea să fi fost amărât şi să se fi întors împotriva noastră.

— Îi este devotat lui Ketan, crezând sincer în ceea ce el încearcă să facă, dacă asta înseamnă ceva pentru tine. Te rog, explică-mi despre ce este vorba, nu înţeleg nimic.

Javins se întoarse, privind-o cu un zâmbet larg.

— Mă tem că nu-ţi va conveni prea mult când vei afla adevărul. Aproape că ar reuşit să ne distrugi toate planurile. Din fericire, actele tale au putut fi întoarse în avantajul nostru. Asta este unicul motiv pentru care ţi s-a permis să continui.

— Dar care vă sunt planurile? De ce doriţi să redeschideţi poarta de trecere? Doar nu cumva vreţi să…

— Populaţia Kronweld-ului trebuie să se reîntoarcă pe Terra.

— Cum poate cineva care înţelege chiar şi o singură componentă a problemei să creadă că o asemenea unire s-ar putea înfăptui? Fie el chiar şi Igon…

— Mi s-a spus să nu mă contrazic cu tine în

legătură cu asta, de parcă nu mi-aş fi cunoscut suficient de bine propria fiică, pentru a nu mai avea nevoie de alte instrucţiuni de genul ăsta.

— Pai atunci, trebuie să-ţi spun că tot nu am de gând să te ajut, ba mai mult am să mă opun acestui plan. Kronweld-ul este una dintre cele mai mari civilizaţii ce au existat vreodată, dar aducerea sa aici ar distruge-o, zise ea pe un ton grav. În această luptă ar ieşi învingători Etatiştii, şi nu Kronweld-ul, ar fi suficientă o singură generaţie, pentru ca cei reveniţi de acolo să fie distruşi.

— Nu crezi că Igon a estimat toate astea, luând măsuri de prevenire pentru ca aceasta să nu se întâmple? Tu nu-ţi dă seama de puterea interioară a acestui om. Este cel mai dotat Cercetător care s-a născut vreodată pe Terra. Peste o sută de ani de acum încolo numele îi va fi sanctificat Dar eu mă aflu aici, certându-mă cu tine. Nu mai discutăm până nu găsim turnul. Igon vrea ca tu să îl vezi şi să crezi ceea ce vezi.

— Nu voi crede niciodată. Încă mă voi lupta cu tine, dacă trebuie până în pânzele albe. Vreau să ştii asta.

Se întunecase deja atunci când mai aveau de parcurs trei sferturi din drum până la destinaţie, dar Javins se gândise la asta. El nu dorea să-l sperie pe William Douglas, făcându-l să plece şi nici nu avea posibilitatea să ia legătura cu el. Porniră la drum mult mai încet, alegându-şi

calea, ajutându-se din când în când de lumina puternică emanată de lanterna pe care Javins o luase cu el. Elta era din ce în ce mai obosită de pe urma evenimentelor acelei zile şi a lungii călătorii. Arsurile de pe picioare, care se vindecau încet o dureau.

În cele din urmă, Javins se opri din mers, privind atent la copacii şi bolovanii din jur, pentru a stabili nişte puncte de reper.

— Am ajuns, zise el. Dacă Igon nu s-a înşelat, înseamnă că nava şi William Douglas ar trebui să fie cam la o milă depărtare spre stânga peste dealul de colo.

Elta nu îşi închipuia cum ar fi fost posibil ca ei să găsească o navă atât de mică în întunericul des a nopţii ce se aşternuse în pădure, dar era mult prea obosită atât trupeşte, cât şi sufleteşte pentru a se mă gândi prea mult la asta.

Tatăl ei părea să se poată orienta fără greutate, printre umbrele întunecate care îi înconjurau. Ea se împiedică de mă multe ori de obstacolele ascunse vederii din pricina întunericului, până când bărbatul o prinse de braţ cu mâna ce-i rămăsese liberă, ajutând-o să se orienteze prin întuneric.

Directorul îi spusese oarecum la ce trebuia să se aştepte, dar nu se aşteptase nicidecum să găsească ceva atât de strălucitor şi de frumos precum cilindrul subţire cu vârf ascuţit, care depunea mărturie despre priceperea

meşteşugarilor din vechime, când strălucea la lumina stelelor. Ştia că nava din faţa sa era superioară oricărei nave construite de către Etatişti.

Javins se rupse de vraja pe care aceasta o exercita asupra lui, privind atent în jur. Nu se zărea niciun semn care să ateste prezenţa în apropiere a vreunui Bastard. Javins se întreba dacă nu cumva el rămăsese în navă. Trapa de acces de la baza ei era deschisă.

— Du-te şi caută-l tu, căci te cunoaşte, şi nu va fi speriat de apariţia ta. Dar îmi amintesc ce a spus. Nu încerca să îl convingi să evadeze împreună cu tine, îi zis Javins Eltei.

El scoase din buzunar un pistol mic.

— Te voi urma foarte curând, mă voi găsi la bordul navei înainte ca ea să poată decola.

Elta privi cu coada ochiului pistolul din mâna tatălui ei, ridică nepăsătoare din umeri şi porni, traversând micuţa poiană din faţa ei. În străfundurile minţii goale se întreba dacă pistolul reprezenta o ameninţare ce îi fusese destinată ei sau lui William Douglas.

Ajungând la trapa de acces situată la baza navei, îl strigă. Atunci se auzi un strigăt ascuţit, ce venea din spatele ei, din partea opusă a luminişului. Ea întoarse capul tocmai la timp, pentru a vedea cum tatăl ei era doborât. Fata fugi înapoi, înfruntându-l pe William, peste trupul prăbuşit al tatălui său.

— Elta! Ce cauţi aici?

— Grăbeşte-te! îi spuse ea, arătând către valiza de piele aruncată, pe care tatăl ei o cărase cu el. Îndreaptă arma către valiză şi distruge-o!

Dar ultima impresie pe care fata i-o lăsase lui William fusese aceea a unui adversar şiret, gata să profite de orice situaţie creată.

— Unde-i Ketan?

— L-ai văzut? Şi cine este omu' ăsta? întrebă William, ameninţând-o cu arma.

— O să-ţi povestesc totul, dar întâi, te rog, distruge cutia asta!

— Tu eşti un om inteligent, William! Ar fi mai bine să cercetezi mai întâi conţinutul ei. Ambii se întorseră la auzul acestei voci. Era Javins, care se ridicase într-un cot, masându-şi cucuiul de la baza craniului.

— Cine eşti? îl întrebă William Douglas.

— Sunt tatăl acestei tinere doamne pline de zel şi director executiv al lui Igon. Parola este Richard Simons.

Încet, plin de neîncredere, William îndreptă pistolul către pământ.

— Ce vrei de la mine? Au trecut câteva luni bune de când am auzit parola asta, urcă în navă şi povesteşte-mi.

Clătinându-se puţin pe picioare, Javins luă cu o mână valiza de piele şi cu cealaltă braţul Eltei, urmându-l amândoi pe Bastard la bordul navei.

— Nu mai fi atât de tristă, îi şopti el. Elta tăcu.

O dată ajunşi la bord, cei trei se aşezară la o masă de cartografie, din cabina navigatorului.

— Îţi pot răspunde foarte repede la toate întrebările, zise Javins. Ketan a fost prins de Director şi trimis înapoi pe Kronweld drept pedeapsă pentru a fi distrus acolo, atunci când Etatiştii vor extermina planeta. Imediat după aceea, Elta a distrus Selectorul, o faptă care a fost prevăzută de Igon, care mi-a ordonat să înlătur miezul maşinii, astfel încât poarta de trecere către Kronweld să poată fi redeschisă altă dată. Noi am fost instruiţi să ducem această bilă (aşa cum e numit dispozitivul) în tunel şi să reconstruim poarta de trecere către Kronweld. Când va fi gata vom lua legătura cu Ketan, pentru ca împreună cu el să organizăm trecerea celor din Kronweld către Terra.

Apropo de asta, trebuie să-ţi spun că fiica mea, aici de faţă, nu e încă pe deplin convinsă de înţelepciunea acestui plan, aşa cum ai văzut, atunci când a vrut să distrugă bila. Igon crede totuşi că poate fi convinsă de faptul că dreptatea este de partea noastră dacă va vizita turnul din deşert şi ne poate fi folositoare.

— Şi ce vrei să fac eu?

— Du-ne cât mai repede la turn.

Elta rămase în camera navigatorului pe măsură ce nava se ridica, dispărând în noapte. Ea nu se mişcă din poziţia iniţială, din mica

celulă în care se afla, care treptat se orienta către orizontală, în timp ce nava se ridica, spre sud.

Neîndoielnic, planul Etatiştilor era un genocid nebunesc, care ar fi dus la distrugerea totală a unei planete întregi. Dar oare nu cumva planul elaborat de Ketan şi Igon va avea aceleaşi consecinţe, chiar dacă de data asta indirect? Fetei i se părea ciudat că nu găsise pe nimeni care să fie de acord cu planul de mijloc, care i se părea a fi atât de înţelept, anume separarea pe vecie a celor două lumi. E adevărat, un asemenea plan ar fi însemnat distrugerea Kronweld-ului, din cauză că poporul său suferea de sterilitate, dar sigur că asta era cu mult mai bine decât consecinţele pe care le-ar fi avut punerea în practici a planului oricăreia dintre cele două tabere în conflict.

Fata se gândea la Igon, care avea sute de ani de cunoştinţe şi experienţă, dobândite pe ambele planete. Ea ar fi fost dispusă să se încline în faţa acelei experienţe, încercând să-i înţeleagă scopul, dar pentru asta trebuia să se convingă că Igon încă trăia.

Cu cât se gândea mai mult cu atât i se părea imposibil ca rămăşiţele de om pe, care le văzuse în citadela Etatiştilor să fi fost altcineva decât Directorul.

Şi astfel, el fusese cel ce concepuse planul de distrugere al Kronweld-ului, căci lui Igon nu i-ar

fi putut trece niciodată prin minte aşa ceva, indiferent de scopul urmărit. Sub conducerea Directorului, vânătorii Etetişti măcelăriseră mii de Bastarzi. Chiar şi acum se practica un program de exterminare a grupurilor izolate de persoane ce scăpaseră de Selector, de-a lungul timpului.

Cât despre tatuajul pe care Directorul i-l arătase, care îl desemna ca fiind la rându-i respins de Selector, ar fi putut face de asemenea parte din planul subtil, menit să-i asigure fetei ajutorul, pentru redeschiderea porţii, aşa încât, Kronweld-ul să poată fi distrus, dar judecata finală va trebui să aştepte, se hotărî ea. Avea să vadă mă întâi turnul, pentru a afla mă multe despre legăturile de afaceri dintre tatăl ei şi Director. Era ferm hotărâta să aibă un succes deplin, când va acţiona data viitoare.

Turnul de piatră se ridica deasupra norilor de nisipuri mişcătoare, de parcă ar fi fost un vârf de munte deasupra unei mări de ceată. William arătă înainte.

— Iată-l!

În dreapta sa, Javins privea nerăbdător, încercând să străpungă întunericul.

— Nu-i de mirare că n-a fost găsit niciodată, murmură el. Dar mamă, Doamne! ce măreţie! Toată viaţa mi-am dorit să ajung aici! Igon mi-a zis de o mie de ori cum a venit pentru prima

oară aici, pe jos, după ce călătorise zile întregi fără hrană, prin deşert. Când a ajuns, era aproape mort. A stat în turn mai mult de o lună pentru a se reface. Când a plecat, a luat cu el una din micile maşini de teren depozitate aici, mi-a arătat-o şi mie odată.

— Igon trebuie să fie bătrân, el nu mai poate trăi prea mult, zise William. Ce va fi după moartea sa?

— Se aşteaptă să mai trăiască doar câteva săptămâni sau luni, dar a pregătit totul pentru acel moment. Planul pentru renaşterea Terrei va continua.

Nava se roti încet de câteva ori şi prinse zorii, când se întoarse brusc către turn, către acea gămălie de ac întunecată. William nu era foarte sigur dacă poate ateriza prin fanta îngustă din vârful turnului spiralat. Chiar în timpul rotirii, el o văzu deschizându-se sub ei, ca şi cum cei din turn i-ar fi aşteptat.

Ţâşni la mare înălţime deasupra deschizăturii, orientând nava către cer, apoi ştiu că nu mai trebuia să-şi facă griji privitoare la aterizarea la punct fix, căci lucrurile se petrecură de parcă un câmp de forţe prinsese nava ca o mână uriaşă, preluând total controlul pilotării. Ateriză încet până când zidurile turnului se ridicară de jur-împrejur, ca nişte perdele negre.

Javins amuţi de uimire.

— Igon mi-a spus despre toate astea, dar nu

mi-am putut închipui că este chiar adevărat.

— Aşteaptă până când vei vedea şi restul, zise William.

Când coborâră din carlingă, Simons şi fiica sa îi aşteptau deja.

— Te-ai întors repede, zise savantul, în timp ce înainta către el zâmbind şi cu mâna întinsă în semn de salut. Apoi chipul i se întunecă.

— Dar sunt şi străini cu tine, şi Ketan nu e aici. Ce ai de zis cu privire la toate astea, Douglas?

— Sunt oamenii lui Igon, zise el. Ketan a plecat înapoi în Kronweld. Am venit aici pentru informaţii privitoare la planurile de construcţie ale Selectorului. A fost distrus în întregime, exceptând bila.

— Care-i parola? întrebă savantul, întorcându-se către Javins.

— Richard Simons.

Auzind asta, gazda zâmbi din nou.

— Foarte bine, trebuie să fim foarte atenţi, şi să nu riscăm să dezvăluim neaveniţilor existenta turnului, după cum bine ştiţi. Cei ce intră aici fără permisiunea noastră ar fi ucişi pe loc.

— E târziu, probabil că sunteţi obosiţi, zise Dorien. Nu aţi vrea să vă odihniţi până mâine dimineaţă? Atunci vă vom da informaţiile dorite.

Elta o privea fix pe Dorien, având acelaşi şoc, ca şi Ketan atunci când recunoscuse asemănarea izbitoare dintre Dorien şi imaginea

statuetei de aur din faţa Templului Naşterii. Era ca şi cum ea ar fi prins brusc viaţă.

— Am dori foarte mult să ne odihnim, zise Elta.

— Ba mai întâi daţi-ne informaţiile, căci asta este cel mai important! îmi pare rău, uitasem ce zi grea ai avut, tu odihneşte-te, iar noi vom studia între timp planurile pentru reconstrucţia Selectorului, zise Javins.

Dorien o luă cu ea.

Elta nu se trezi decât când soarele era foarte sus. Lumina acestuia pătrundea printre zăbrele şi perdea. Ea se întinse în patul luxos, moale şi confortabil, trăgând adânc în piept aerul rece şi proaspăt ce pătrundea acolo. Dădu la o parte perdelele, privi afară, dând peste un peisaj atât de frumos, că rămase muta de uimire.

O grădină de flori se întindea până la poalele dealurilor, cât vedea cu ochii pe spaţiile deschise de iarbă verde, mieii se jucau, zburdând la soare. Lângă geam, un pomişor ce se legăna încet ţinea tactul vântului.

— Îţi place?

Vocea blândă şi muzicala venea din pragul uşii. Dorien stătea acolo zâmbind apoi intră, aşezându-se pe marginea patului.

— E superb! Dar cum…

Dorien îi explică rostul turnului, iluziile şi lucrurile reale ce se găseau acolo. Îi spuse aceeaşi poveste pe care o auzise şi Ketan. Elta

simţi că are lacrimi în ochi, fiind cuprinsă de un inexplicabil şi sfâşietor sentiment de tristeţe la gândul că fata frumoasă din faţa sa trăise şi murise acum mai bine de o mie de ani.

Luară cu toţii micul dejun în aceeaşi sufragerie în care mâncaseră Ketan şi William Douglas în timpul primei lor vizite aici. Imaginile celor doi dispăruţi din faţa lor se prefăceau că mănâncă, întreţinându-şi oaspeţii povestindu-le întâmplări uluitoare din propria lor epocă.

Javins era uluit şi foarte bucuros de experienţa pe care avea privilegiul să o trăiască, văzând minunile din turn. Cu privire la poarta de trecere, el îi spuse Eltei:

— Cu abundenţa de echipament ce este aici putem construi în jurul bilei, în cinci sau şase zile un aparat suficient de mare pentru nevoile noastre. Toate celelalte circuite din Selector aveau de a face cu examinarea copiilor. Poarta de trecere în sine este simplă, pentru a putea funcţiona are nevoie de o cantitate foarte mare de energie, dar ea e deja disponibilă aici.

Elta tăcu. De când se trezise, i se dezvoltase în minte un sentiment că se afla în stăpânirea unei puteri ciudate, ireale, care trecea dincolo de oricare limite de înţelegere, care-i modela încet-încet gândurile şi credinţele după propriile modele. Nu i se putea opune, chiar de ar fi dorit să o facă, influenţa ei fiind atât de gradată şi convingătoare, încât singurul lucru pe care voia

să îl facă, era acela de a explora şi descifra pe îndelete fiecare secret al turnului uriaş în care se găsea. Forţa ce o cuprinsese era identică cu cea care îl acaparase pe Ketan, determinându-l să adopte o poziţie atât de fermă în convingeri. Dorea să o cunoască, să se lase influenţată de aceleaşi forţe care-l modelaseră şi pe el, şi să încerce să înţeleagă ce se petrecuse în mintea lui. Simţea că propriile sale reguli şi convingeri se prăbuşeau cu încetul. Totuşi, o întrebare foarte importantă rămăsese fără răspuns, şi aparent nici nu i se putea răspunde. Kronweld-ienii nu erau capabili să guverneze, ar fi apărut conflicte soldate cu morţi, atunci când cele două civilizaţii se vor întâlni. Ea nu putea întrevedea altă posibilitate, era evident că, cruzii Etatişti îi vor extermina pe invadatorii binevoitori fără nicio greutate.

Îi urmă pe William şi pe tatăl ei, mergând împreună cu fantoma lui Simons în laborator, unde reconstruiau mecanismul ce avea să redeschidă încă o dată poarta de trecere între cele două planete. Javins o privi întrebător. Ea tăcu. Schimbarea de atitudine i se citea în privire, şi el o văzu.

Împreună cu Dorien merse prin turn. Ea văzu marile camere subterane de producere a energiei, situate la sute de picioare adâncime, sub deşert pe care Ketan nu le vizitase. Văzu o serie de peisaje fantastice cu grădini, păduri,

munţi, lacuri. Acestea fuseseră construite de savanţii din vechime, ca să aibă unde se distra, pentru că prevăzuseră că vor trebui să trăiască cea mai mare parte a vieţilor lor în turn, dar mulţi dintre ei fuseseră ocupaţi până în ultima clipă cu strângerea rămăşiţelor ştiinţei terestre, nemaiapucând să se bucure de ele.

În acea după-amiază, oaspeţii intrară în laboratorul în care hologramele savanţilor de pe Terra lucrau de veacuri la împlinirea viselor lor. Când Elta ieşi pe balconul mic de deasupra camerei, avu o mică tresărire involuntară, speriindu-se de parcă ar fi fost pe o scenă, şi un numeros public i-ar fi pândit fiecare mişcare.

Dorien îi puse mâna pe braţ pentru a o linişti.

— Nu te speria, nu sunt oameni adevăraţi, ci doar holograme, la fel ca mine şi ca tatăl meu.

Impactul pe care-l avu asupra Eltei priveliştea de dinaintea ochilor pătrunse mai adânc în conştiinţa sa decât se întâmplase în cazul lui Ketan, căci ea pricepu imediat ce însemna asta.

— Hai să coborâm, căci vreau să stau de vorbă cu ei, şi să îi cunosc mai bine, spuse cu răsuflarea tăiată de emoţie.

Coborâră şi se plimbară printre imaginile ocupate ale savanţilor. Elta stătu de vorbă cu ei. Vorbi cu Aristotel şi cu Arhimede, Mendel, Descartes, Newton, Einstein. Îi asculta, pierzându-se în visele şi viziunile lor.

Stătu de vorbă şi cu cei care trăiseră chiar în

epoca de dinaintea celei în care trăise Simons. Văzu ultimele zile ale tragicei istorii a Terrei, când savanţii căutau disperaţi o soluţie pentru înlăturarea vălului de întunecime care cuprindea tot mai mult lumea, epoca în care încercau să găsească o cale logică pentru conservarea şi protejarea a zece mii de ani de ştiinţă împotriva invaziei barbarilor. Mai mult decât atât, de a conserva inteligenţele ce aveau să se nască atunci.

Simţi graba teribilă a acelor ultime decenii dinaintea instaurării complete a întunericului. Înţelese visul utopic pe care ei l-au avut, în ciudata ţară a Kronweld-ului.

Fetei îi era uşor să şi-l închipuie pe Ketan printre ei, copleşit fiind de revelaţia unui vis puternic, dar în inima sa era pregătită, doritoare să accepte posibilitatea împlinirii acestui vis, negândindu-se nicio clipă să-l critice. I se spusese ce loc ocupa Kronweld-ul în cadrul acestor planuri şi ea ştia că nu se oprise să critice planul, pentru că nu avea destule date pe baza cărora să-şi formeze judecata. Nu putea răspunde la întrebarea dacă kronweld-ienii erau sau nu pregătiţi să guverneze Terra, pentru că nu înţelegea complexele probleme pe care le indica îndeplinirea misiunii.

Elta ştia că soluţia problemelor nu se găsea în liniştea dintre zidurile turnului de piatră.

Trecuseră două luni de la redeschiderea porţii

de trecere către Kronweld în loc de cele cinci sau şase zile, aşa cum prevăzuse Javins. Era prima poartă de trecere pe care o vedea. Viziunea asupra palatelor de marmură şi a perdelelor purpurii de pe cer era ca un vis exotic.

Stătea în faţa unui panou de control al forţelor care legau cele două lumi. Viziunea i se deschise ca uşa de pe peretele din spatele său. Şi într-adevăr, el putea păşi dincolo de acea uşă, către Kronweld, căci era un lucru mai simplu pentru a o putea face, decât prin poarta din Selector. Nu era nevoie pentru ca poarta să se deschidă şi să se închidă instantaneu, pentru a preveni pe cât posibil o viziune de la o planetă la alta, aşa cum era necesară pentru Templul Naşterii.

Modifică poziţia porţii, fiind atent să nu aducă prea aproape vreun individ, care ar fi putut fi surprins de o privire prea bruscă în spaţiul de lângă el, pentru a vedea un individ prea ciudat îmbrăcat stând la o masă pe care se găseau instrumente ciudate.

Se întreba unde s-ar fi putut afla Ketan, şi cum ar fi putut fi localizat, dar asta nu cădea în sarcina lui să ştie. Partea lui din misiune fusese îndeplinită. Se mişcă de pe scaun şi îl apelă pe Director pe circuitul său privat.

— Asta nu mai este necesar. Acum preiau eu comanda. Partea ta de misiune a fost

îndeplinită.

Javins se roti la auzul sunetului vocii atât de familiare şi de urâte.

— Bocknor!

— Colegul tău.

— Cum ai ajuns aici?

— Richard Simons, zâmbi el morocănos.

Javins nu se mişcă. Ştia că folosirea foiţei ar fi în van în faţa armei pe care o avea Bocknor.

Apoi Bocknor continuă.

— Poate că ar fi o idee bună dacă ţi-ai duce la bun sfârşit intenţia de a vorbi Directorului. Lui i-ar place să ştie dacă suntem pregătiţi. Mirat, încercând să îşi dea seama ce înseamnă această schimbare, Javins îl chemă pe Director, şi într-o clipă chipul acestuia apăru pe monitor. Vocea sa se auzi în încăpere.

— Te-am urmărit. Văd că ţi-ai îndeplinit misiunea. Ai făcut-o bine, şi îmi voi aminti de tine, Javins. Misiunea lui Bocknor abia a început. Poţi să continui. Te voi urmări în continuare cu interes.

— Atacăm?

— Poţi deja să stabileşti ora…

Bocknor întrerupse convorbirea şi îi chemă şi pe şase dintre ceilalţi colegi. Din colţul în care Bocknor îl condusese, Javins privi ecranul, şi o teamă sălbatică îl cuprinse. Văzu bucată cu bucată înfricoşătoarele staţii de generatoare de energic atomică, şi marile proiectoare tubulare,

pe care acestea le alimentau. Existau şase dintre acestea. Fuseseră construite fără ca el să ştie. Erau amplasate în forturi mari din interiorul oraşului, şi oricare din ele putea sfărâma într-o clipită jalnicul orăşel Kronweld.

Bocknor îşi chemă comandanţii pe rând.

— Atacăm peste trei ore! Sunteţi gata? Confirmară pe rând acest lucru.

Clinchetul circuitelor deschise şi închise era amplificat de o mie de ori în camera goală a laboratorului. Sunetul se umfla şi se rostogolea pe lângă urechile lui Javins, pentru ca în cele din urmă să se transforme într-un mârâit asurzitor, care parcă era zgomotul făcut de prăbuşirea lumii sale sfărâmate. Toată viaţa, Javins avusese o singură convingere, aceea că Directorul era Igon, care într-o zi va uni cele două planete.

Acum, aceasta se prăbuşise.

27

La auzul comunicării, Ketan şi Ava rămaseră fără suflare, nemişcaţi, privindu-se, în vreme ce fulgii moi se roteau scânteietori în drumul spre pământ.

— Ne atacă! gâfâi Alva. Şi ce se întâmplă dacă cel pe care l-am văzut ar fi Hameth? Dar e imposibil să fi fost el! Hameth trebuie să ne conducă, căci este singurul care cunoaşte toate amănuntele planurilor de apărare şi atac!

— Nu se poate să fi fost el, murmură Ketan. A fost o simplă închipuire de-a noastră. Haide să ne întoarcem, căci va fi nevoie şi de noi.

Mintea păru să-i fie amorţită de bruscheţea revelaţiei privitoare la identitatea lui Hameth şi la distrugerea sa.

El se caţără prin fanta de acces, până sus, la turela de control a generatorului. Automat degetele găsiră manetele, roti maşina, îndreptând-o către vale. Rămase în urma celorlalte două maşini, ce acum, aproape deveniseră invizibile, din cauza perdelei groase de zăpadă.

Pe fundalul alb, continua să revadă imaginea unei siluete strivite, care nu mai avea nimic omenesc în ea. Era o siluetă de oţel, sticlă, cupru, plastic. Ketan încerca să-şi spună că întregul incident nu fusese decât rodul celei mai înfierbântate imaginaţii. Nu era posibil să fi văzut cu adevărat silueta pe jumătate dezbrăcată a lui Hameth, alergând nebuneşte prin zăpadă.

Dar Ava o văzuse şi el. Ba chiar şi celălalt.

Nu, nu văzuseră nimic, gândi Ketan. Încercă să scape de acest gând.

Panoul său de comunicare era conectat direct la Centrul Operativ. El putea auzi ordinele date cu voci reci, sigure, de subordonaţii care se aflau temporar la postul de comandă. Planurile de atac şi cele de apărare erau bine trasate.

Oamenii îşi cunoşteau atribuţiile! în îndeplinirea misiunii. Se puteau lipsi chiar şi de Hameth, exceptând situaţiile de urgenţă. Dar acestea puteau apărea, desigur. Nimeni nu-i putea lua atunci locul.

Până acum, nici numele său, nici numărul generatorului pe care Ketan îl avea în grijă nu fuseseră încă rostite. Ştia că era prea puţin probabil ca asta să se întâmple. Mai ştia şi unde trebuie să se afle la nevoie, şi mări viteza, pentru a ajunge acolo cât mai curând. Mai erau şi ordine de urgenţă, concepute de către Hameth, pentru a fi deschise în absenţa sa, în timpul unei astfel de crize. Ele ar putea schimba totul.

Atunci, operatorul radio vorbi.

— Ketan, conducătorul generatorului G–12, răspunde, dacă mă auzi! El tresări.

— La ordin!

— Ordinele de urgenţă îţi cer să fii prezent imediat la Centrul Operativ! în absenţa lui Hameth ai fost delegat să răspunzi temporar de comanda şi executarea planului de apărare G-12. Răspunde!

— La ordin! zise Ketan mecanic. Folosiţi dispozitivul de transfer între cele două planuri!

Două treimi din minte îi erau dominate de gânduri total contradictorii. Unul se rotea în jurul incredibilei situaţii în care se trezise. Comandant temporar! Păi trebuie să fie cel

puţin o sută de oameni mai capabili decât el pentru ocuparea acestui post, gândi el. Totuşi… îşi aminti şi de lungile ore şi zile pe care le petrecuse împreună cu Hameth, la instrucţia nemiloasă, până când ajunsese ca planurile de luptă să-i între în sânge, de parcă le-ar fi ştiut de când lumea. Întrebă dacă mai erau în tabără şi alţii care să fi beneficiat de o instrucţie la fel de atentă şi de bine organizată ca în cazul său. Oare Hameth să fi anticipat distrugerea sa înainte de atac?

Celălalt segment al creierului lui Ketan trecea repede în revistă fotografiile planurilor de atac, existente în Centrul Operativ, pe care le memorase cu grijă. Vorbi din nou, repede, la microfon.

— Dă-mi raportul operativ!

— S-a realizat o singura străpungere, o singură rază a pătruns în Templu, până acum nu mi s-au raportat distrugeri în oraş!

— Ordonaţi Doamnelor din Templu care au supravieţuit atacului să evacueze clădirea!

— S-a făcut deja!

— Întindeţi o plasă de protecţie înaintea lui.

— Şi asta s-a făcut!

— Excelent! Câte proiectoare folosesc Etatiştii?

— Rapoartele indică prezenţa a şase forturi unde sunt un număr necunoscut de proiectoare, credem totuşi că în fiecare fort este doar câte

unul.

Ketan se încruntă, nu. Pricepea de ce Hameth nu fusese în stare să obţină informaţii mai exacte, cu toate că dispunea de un serviciu de spionaj foarte bine pus la punct. Era puţin probabil ca Etatiştii să aibă atât de puţine proiectoare, doar dacă nu cumva erau foarte puternice. Dar probabil că atacanţii nu se aşteptau la niciun fel de rezistenţă din partea Kronweld-ului. Considerau poate că cele şase forturi erau o forţă foarte mare, arhisuficientă pentru distrugerea completă a oraşului lipsit de apărare.

Atunci, Ketan simţi că îşi pierde cunoştinţa, fiind cuprins de o senzaţie foarte dureroasă generată pentru câteva clipe de pierderea vederii. Apoi, văzu că maşina i se găsea în faţa clădirii uriaşe a Centrului Operativ. Transferul se efectuase. Un şofer aştepta pentru a lua conducerea maşinii. Lăsând-o în seama sa, Ketan se grăbi să între în clădire. Marele centru de planificare, creierul ce concepuse apărarea unei planete. Era plină de un murmur slab, întrerupt ocazional de comenzi răstite, ce în niciun caz nu puteau da o imagine concretă a extrem de importantelor evenimente ce se aflau în plină desfăşurare.

În mijlocul camerei era o hartă uriaşă, ce arăta în amănunt Kronweld-ul, Ţara de Foc, Ţara Întunericului, Valea unde se găseau Luptătorii

pentru Reinstaurarea Ştiinţei şi Tehnicii. Pe locul unde se găsea o miniatură a Templului se afla o mică flacără, ce se mişca încet, de jur-împrejur, luptându-se zadarnic cu o plasă mică de protecţie care o acoperea. Mici becuri verzi indicau poziţia a cam 400 dintre generatoarele mobile, precum şi pe a singurului generator staţionar, enorm.

Pe pereţi se aflau panouri de comunicare, ce arătau diverse aspecte ale atacului. Operatorii stăteau în faţa mai multor posturi, aşteptând ordinele fie de a mişca generatoarele prin poartă, pentru a le duce în Kronweld, fie de a plasa plase de protecţie în punctele unde inamicul spărsese frontul.

Ketan se duse la hartă. Nu se mai îndoia că era comandantul operaţiunii. Avea timp mai târziu. Când apăru în faţa subordonaţilor, se comportă ca cineva care comandase toată viaţa.

Studie atent harta timp de câteva clipe.

— Nu au mai fost străpungeri şi în alte părţi?

Adjunctul său clătină negativ din cap. Era un bărbat mai vârstnic, ce făcea parte din generaţia a doua de Luptători pentru Reinstaurarea Ştiinţei şi Tehnicii, despre care Ketan ştia că nu va contesta defel decizia lui Hameth de a-i succede la comandă. Omul nu nutrea decât un ideal, aproape fanatic, ca mişcarea din care făcea parte să aibă succes în

atingerea obiectivelor sale.

Ketan ştia că îl chema Zeeter. Spuse:

— Nu au mai fost spărturi, nu am scos încă niciuna dintre unităţile noastre de foc. Am vrut mai întâi să testez modul în care plasa protectoare concepută de noi rezistă la atacurile proiectorului. Te informez că până acum rezista bine.

— E în regulă, dar sigur că va mai fi un al doilea atac! Vom menţine în rezervă generatorul mare, până când vom prelua ofensiva, dacă asta va fi posibil. Aliniaţi opt unităţi de generatoare, după modelul tablei de şah, în lungul oraşului.

Chiar în timp ce vorbea, flacăra de pe hartă se stinse, pentru a reapărea imediat, în afara perimetrului acoperit de plasă. De astă dată era o rază lungă, care mătura oraşul. În locurile atinse, pomii şi clădirile dispăreau, în flăcări.

— Acoper-o! strigă Ketan pe un ton ferm. Operatorul care mânuia plasa îi schimbă repede poziţia, pentru a ajunge din urmă flacăra.

Chiar atunci, proiectorul Etatiştilor dispăru, pentru a reapare într-un alt cartier al oraşului. Plasa căzu în jurul lui, nu înainte ca stricăciunile să se fi produs deja.

— Poziţionaţi unităţile alea! ordonă Ketan. Se roti, întorcându-se către operatorii ce controlau poziţionarea unităţilor mobile. Nu subestima defel complexitatea problemei de rezolvat, dar

pregătirea sa în mânuirea Karildex-ului făcea ca aceştia să îi pară a fi de o încetineală de neiertat, în mânuirea celor câtorva zeci de factori, care le reveneau.

Operatorul principal, cu fruntea scăldată în sudoare se întoarse către Ketan şi dădu afirmativ din cap.

— Unităţile pe poziţii!

Ketan privi din nou harta. Străbătând oraşul în întregime, 240 dintre generatoarele mobile aşteptau, pândind următoarea apariţie a proiectorului. Orice poziţie în care ar fi putut apărea acesta, l-ar fi plasat într-un pătrat de generatoare care l-ar fi împroşcat fără milă cu foc. Proiectorul inamic apăru imediat, lângă clădirea Karildex-ului.

Ketan exclamă răguşit, căci aceasta era singura clădire pe care sperase să o poată scuti de distrugere, dar acum, era înconjurată de foc.

O plasă protectoare căzu peste proiector, luând o culoare alb-strălucitoare, ascunzând vederii maşina, dar în scurtul timp cât fusese vizibilă Ketan aruncase doar o privire; i se dezvălui un cilindru fără caracteristici deosebite, înconjurat de o cupolă. Raze violete ţâşneau din inelele de concentrare, ce o înconjurau.

Ecranul protector din jurul proiectorului prin intermediul metodei de transport ce presupunea introducerea obiectului pe care doreau să-l transfere într-un alt plan, şi apoi

readucerea sa în planul iniţial, urmată de plasarea în punctul dorit, oferea o opoziţie parţială faţă de distrugerea provocată de radiaţii, blocându-le pe cele ce proveneau din proiectorul prins în cursă şi permiţând trecerea marii majorităţi a radiaţiilor aruncate asupra acestuia de pătratul de generatoare mobile ce îl înconjurau.

Ketan urmărise totul cu coada ochiului, pe măsură ce imaginile apăreau, pe un panou de comunicaţii din apropiere. Se apropie mai mult, reduse recepţia, până când văzu clar ochiurile plasei şi întrepătrunderea focurilor atomice la centrele pătratelor în care razele atacatoare ajungeau din interior.

Ketan ştia că, curentul de energie violetă se lovea de interiorul plasei de protecţie prin apariţia unor puncte incandescente, ce se jucau pe suprafaţa respectivă, oprindu-se în cele din urmă, după ce se transformaseră într-o flacără atât de violentă, încât ameninţa arderea completă a plasei protectoare.

Ketan se adresă celui care acţiona plasa.

— Verifică curentul care trece prin ecran, căci a căpătat străluciri albe din loc în loc!

— Comandantul celui de a optulea generator mobil a cerut slăbirea scutului protector, spunând că razele trimise nu pot ajunge la ţintă din cauza noastră.

— Bine, zise Ketan. Pregăteşte-te, instalează

un al doilea ecran de protecţie când acesta va ceda.

Reuşita metodei depindea de obţinerea valorii critice de curent, care ar fi blocat razele trimise de proiectorul inamic, dar în acelaşi timp, ar fi permis unei puteri suficient de mare de energie, provenite de la generatoarele mobile care-l atacau, să penetreze ecranul, provocând explozia proiectorului.

Lui Ketan i se părea că valoarea critică nu putea fi obţinută. Douăsprezece puncte de pe ecran căpătară culoarea albă. O ploaie de picături incandescente de cupru ţâşnea din ele. Nu ar mai fi durat decât foarte puţin până când ecranul ar fi cedat cu totul.

Cele douăsprezece generatoare ce formau pătratul din jurul proiectorului etatist îşi ţineau razele unite într-un cerc de foc, ce până la urmă avea să taie capul proiectorului, dacă ar fi reuşit să pătrundă prin ecranul protector, fără a fi ele însele distruse. Torente de energie se revărsau prin ecran, dar nu păreau a fi suficiente.

Ketan întoarse monitorul pentru a-i vedea pe şoferii generatoarelor. Printre ei era şi Alva. Buzele i se albiseră de încordare, în vreme ce urmărea ecranul în flăcări, ce se dizolva sub dublul impact energetic. Mai rămânea doar foarte puţin timp, înainte ca acesta să devină o jerbă de cupru lichid, volatilizându-se.

Brusc, hotărât, modifică poziţia propriei raze,

ţintind direct asupra punctelor în care ecranul se dezintegra, despre care ştia că trebuie să fie în aceeaşi linie cu proiectorul inamic.

Deodată, ecranul dispăru în acel punct, şi ambele raze pătrunseră. Din gaură ţâşniră scântei albe, ce se revărsară asupra împrejurimilor, amestecându-se cu razele aurorei, pe jumătate vizibile pe cer. Pentru o clipă, lumina artificială o întrecu în intensitate pe cea naturală, emanată de cele două sfere de pe cer.

Când lumina zilei apăru din nou, proiectorul dispăruse, o dată cu plasa protectoare şi unul dintre generatoarele mobile, cel condus de Alva. Cele două maşini se distruseseră simultan.

Era o victorie, dar pentru Ketan era obţinută cu un preţ foarte mare.

Se întoarse. Era vremea ca însuşi teritoriul Etatiştilor să fie transformat în câmp de luptă. Le vorbi din nou operatorilor aflaţi pe poziţii.

— Transportaţi unitatea nouă la Danfer! Ştia că celelalte proiectoare etatiste vor trece la rândul lor către Kronweld, dar sperase ca ai lui să fie mai rapizi în atacarea capitalei etatiste, creând astfel acolo o confuzie suficient de mare pentru a împiedica coordonarea atacului etatist. Gândindu-se la dezastrul pe care l-ar fi provocat cele 30 de generatoare ale sale ce se vor dezlănţui în Danfer, fu cuprins de o senzaţie de greaţă. Se întreba dacă decizia sa avea acelaşi

efect şi asupra colegilor săi? Nici măcar 10 din întreaga colonie de Luptători pentru Reinstaurarea Ştiinţei şi Tehnicii nu erau kronweld-ieni din prima generaţie, nici măcar unul din ei nu se găsea lângă el, în Centrul Operativ. Nu îşi putea permite să se trădeze în faţa lor. Se mişcau atât de precis, cu atât sânge rece pentru a îndeplini misiunile, încât se îndoia că ei se mai gândeau că în cursul luptelor femei şi copii erau transformaţi în adevărate torţe vii de bătălia crâncenă din jurul lor.

Unitatea numărul nouă ocupa poziţia. Aşteptau cu motoarele la turaţie maximă, apoi, fantastica iluzie a unei uşi mari păru să se deschidă lângă ei. Totul se petrecu, ca şi cum fuseseră înghiţiţi de o prăpastie. Dispărură şi se treziră peste puţin timp la Danfer.

Programarea fusese puţin imprecisă, pentru că operatorii nu riscaseră să facă un control preliminar prin deschiderea porţii de trecere, astfel că generatoarele se găsiră cam la vreo jumătate de milă depărtare de citadela etatistă când ajunseră pe Terra. Ketan le urmări. Se orientară într-o formaţie perfectă, pornind către ţinta lor. Roțile enorme striveau betonul autostrăzilor. În drumul lor, prin noroi, se scufundau pe jumătate.

Dar Ketan era interesat de trecători, de oamenii obişnuiţi din Danfer. Stăteau la marginea drumului, privind fix maşinile mari ce

apăruseră brusc aici.

Unii din ei ţipară, fugind. Alţii rămaseră pe loc, îngroziţi. Mulţi aveau să fie ucişi de generatoare.

Ketan se aştepta ca Etatiştii să-şi mişte unul sau două din proiectoare aproape de capitală, pentru a împiedica distrugerea sa dar nu apăru nimic de acest gen.

Un presentiment de groază îl cuprinse pe Ketan.

Cele 30 de generatoare transformară trotuarul în pulbere, o linie largă, zdrenţuită din jurul clădirii. Ţineau pregătite ecranele protectoare, dar nicio rază nu căuta să le atace. La un semn al comandantului unităţii se dezlănţui foc simultan, cu întreaga forţă nucleară adunată în generatorul de la bordul fiecăreia dintre ele.

Priveliştea era de neînchipuit pentru Ketan, o întreagă unitate care trăgea simultan, cu toate razele, i se părea a fi echivalent cu a privi fix în soarele terestru. Forţele atomice declanşate de acel inel impunător de generatoare erau destul de puternice, pentru a putea fi comparate cu soarele.

El reduse puterea recepţiei de o mie de ori, până când turelele generatoarelor deveniră vizibile. Directorul era mort acum, gândi Ketan. I se păruse ciudat că misiunea se dovedise a fi atât de uşoară, dar Etatiştii fuseseră prea siguri de invincibilitatea lor, aşa că nici măcar nu se

gândiseră să se apere.

Ketan regreta. I-ar fi plăcut să îl mai vadă o dată pe Director pentru a afla ceva mai multe despre modul său de gândire.

Reduse din nou recepţia, pentru a vedea dacă este vizibilă ruina ce cândva fusese citadela etatistă, dar întregul monitor era aproape un dreptunghi solid de flăcări albe.

Era pe cale să plece, în momentul în care lumina păli, ca şi cum comandantul unităţii ar fi ordonat reducerea puterii sale, ca să poată vedea personal ruinele.

Ketan privi înapoi, şi era ca şi cum ar fi privit printr-un glob de cristal strălucitor, gigantic, micşorând generatoarele. Pe părţile de la baza acestui glob torentele mortale de foc „spălau” şi împroşcau generatoarele încă operaţionale. În interiorul sferei, citadela Etatiştilor era intactă.

Toate ideile lui Ketan părură să se prăbuşească în faţa acestei viziuni de ne înţeles. Teoretic era imposibil ca un ecran să poată fi construit pentru a înfrunta forţa unei întregi unităţi, dar nici un astfel de ecran nu se vedea. Acolo nu se afla nimic, în afara acelei frontiere sferice care înconjura perimetrul de radiaţii mortale, izolându-l complet.

Îşi întoarse privirea către linia de generatoare care împroşcaţi energiile lor tăioase. Privi dincolo de acestea – către rândurile de rămăşiţe ale cadavrelor carbonizate care zăceau

decadent în razele reflectate.

— Unitatea numărul 10 să reîncarce cu forţă atomică unitatea numărul 9! ordonă el cu o voce care se auzi în toată camera.

În ciuda disciplinei care îi caracteriza, fiecare bărbat privi în sus pentru o fracţiune de secundă. Semnificaţia acestui ordin declanşa printre ei un val de teamă perfidă şi de neîncredere. Până acum nu fusese construită pe Kronweld nicio plasă care să fie capabilă să oprească întreaga forţă a unităţii de generatoare. Ce se întâmpla oare dacă Etatiştii dispuneau de o astfel de plasă? Unitatea 10 apăru la rândul ei pe străzi, cei 30 de monştri gri din componenţa sa porniră înainte, pentru a se interpune în rândurile unităţii 9. Ca unul, razele lor, cărora nu le putea nimeni rezista, se alăturară celorlalte, într-o flacără incandescentă, ce îl obligă pe Ketan să nu mai privească monitorul.

Deasupra oraşului, oamenii, pe jumătate înnebuniţi căutau să se refugieze în cele mai adânci pivniţe şi în spatele celor mai groşi pereţi. Blestemau şi erau bucuroşi de asta, deoarece mureau în aceeaşi clipă, căci ştiau că o putere venise pentru a stăvili tirania duşmanilor lor. Dacă conducerea lor ar fi fost binevoitoare, sau chiar mai dură decât cea a Etatiştilor, locuitorii habar nu aveau şi nici nu le păsa. De ar fi fost ceva mai puţin neîndurătoare

decât cea actuală, ar fi fost foarte bine, iar dacă ar fi fost mai dură, asta nu ar fi făcut decât să îi ucidă mai repede.

Puternica radiaţie emanată de generatoare pătrunse prin pământ şi îi descoperi în adăposturi. Trecu prin pereţi şi prin spatele ruinelor de veacuri, care îi ajutau să se ascundă. O simţiră venind, ca şi cum ar fi fost o strălucire caldă de soare, ce îi liniştea, le încălzea trupurile împovărate, şi îi adormea, arzându-le fără milă celulele sistemului nervos, înainte de a le coace trupurile, transformându-le în bucăţi informe de carbon.

Ketan îi văzu contorsionându-se, murind, în adâncurile subteranelor oraşului, şi ordonă încetarea atacului.

— Nu putem atinge acel ecran! îi strigă el lui Zeeter. Oare nimeni nu a avut nicio informaţie despre asta?

Omul clătină capul negativ, privindu-l Ketan cu ochii săi cenuşii şi obosiţi.

— Nu am avut nici cea mai mică idee despre asta. Am crezut că concepusem cele mai puternice ecrane protectoare, despre care teoria indica faptul că pot fi făcute. Şi acum, ce te gândeşti să faci? În timpul instruirii, Hameth nu ne-a pregătit pentru astfel de posibilitate. Ce bine ar fi fost dacă el ar fi fost aici, acum! Ce păcat că tocmai acum ne-a părăsit!

Un bec de avertizare pâlpâi pe harta de lângă

ei. Apoi, un altul îl urmă.

— Au avut loc două străpungeri! exclamă Ketan. Abandonaţi temporar atacul din Danfer. Priviţi în continuu proiectoarele astea. Voi trimite unităţile 9 şi 10 la bazele acestora. Dacă vor fi obligate să se întoarcă, poate că vom fi în stare să le distrugem acolo.

De la atacul anterior, Luptătorii pentru Reinstaurarea Ştiinţei şi Tehnicii căpătaseră experienţă în a se descurca o dată cu apariţia bruscă a proiectoarelor însă Etatiştii foloseau acum o tactică nouă. Ei trimiseră cele două proiectoare în nişte pătrate alăturate, formate de generatoare. Asta însemna reducerea puterii în frecare pătrat cu o optime, dacă nu cumva alte generatoare erau aduse în grabă în punctul slab. Ketan dădu acest ordin, iar situaţia fu remediată, dar brusc, îl cuprinse o îndoială rapidă, periculoasă privitoare la invincibilitatea lor. Sigur că puternicul Igon se pregătise mă bine de atât, dacă planurile lui se maturizaseră timp de aproape un secol.

Forţele de luptă erau atât de echilibrate, încât se părea că oricare din ele ar obţine victoria, asta ar duce inevitabil la ruinarea Kronweld-ului. Ketan încercă să urmărească simultan, pe monitoare diferite, cele două locuri în care se desfăşura bătălia. Conecta un alt monitor pentru a primi imagini de pe străzi. Scenele transmise de acolo erau de panică şi isterie

oarbă. În faţa sălii Karildex ului se adunase o mulţime de persoane care plângea. Exteriorul clădirii era topit în globuri metalice, atârnând precum ramurile unui fruct bizar. Acoperişul era sfărâmat, prin el puteai vedea cerul, şi vârful uriaşei maşini era expus vederii.

Dând dovadă de o teribilă lipsă de logică, mulţi cercetători intrau în clădirea ruinată, căţărându-se. Peste resturile mobilelor prăbuşite şi grămezile groteşti de piatră şi metal, ce căzuseră de pe pereţi şi se întăriseră intrau în clădire, stând în picioare în faţa tastaturilor distruse, căutând frenetic o explicaţie a catastrofei. Dar monitoarele muriseră.

Mută imaginea pe Templul Naşterii, aici alte câteva sute de oameni se adunaseră înaintea altarului ruinat. Îl invocau cu glas tare pe Zeu, cerându-i explicaţii şi milă. Agitaţi, în liniştea în care nu le răspundea nimeni, unii se aruncau dincolo de linia purpurie, ce limita accesul în Templu, şi care mai avea încă energie.

De-a lungul cerului, se zăreau nori de fum ce nu proveneau din Ţara de Foc. Acopereau sferele gemene ce iluminau planeta, şi ascundeau slabele torente de lumină.

Era tabloul unui oraş în agonie. Având ferma convingere că Igon se înşelase, Ketan îl blestemă. O bucurie neruşinată îl cuprinse, în timp ce se gândea la modul în care acel creier

slăbit trebuie să se fi prăpădit, sub turbinele generatorului. Ar fi trebuit să moară demult.

Asta nu era o cale de a reunifica cele două lumi. Toate cercetările Luptătorilor pentru Reinstaurarea Ştiinţei şi Tehnicii şi ale savanţilor de pe Terra ar fi putut găsi o cale mai bună pentru a atinge acest scop. Elta avusese dreptate din acest punct de vedere, trebui să recunoască el.

Dar acum, că războiul începuse, el nu se va putea termina decât printr-un număr tot mai mare de morţi. Nu îl puteai opri, nu putea da înapoi. Poate că asta va fi lupta finală a marelui război, care în timpul lui Simons nu luase decât o scurtă pauză.

Ketan îşi îndreptă atenţia asupra atacului celor două proiectoare, care se aflau în oraş. Se aflau la egalitate cu generatoarele ce le înconjurau şi continuau să se mişte dintr-un pătrat în altul, astfel încât era imposibil ca să aduni suficientă energie pentru a le distruge.

Energie aplicată la locul potrivit, de asta era nevoie. Tirul unui singur generator asupra suprafeţei neprotejzate a proiectorului ar trebui să poată străpunge învelişul acestuia.

Ketan părăsi monitoarele, apropiindu-se de operatorul şef, însărcinat cu instalarea pe poziţii a generatoarelor.

— Băiete, când am spus să instalezi generatoarele în Danfer ai cam feştelit-o! Le-ai

dus la mama naibii faţă de punctul indicat De data asta cât de aproape garantezi că le poţi duce, căci vreau să se afle la o distanţă mult mai mică de obiectiv decât data trecută?

Omul răspunse fără a ridica ochii de pe instrumentele cu care lucra.

— Discrepanţa din Danfer s-a datorat faptului că n-am întredeschis poarta pentru a privi obiectivul înainte de a expedia acolo generatoarele. Dacă putem vedea locul de destinaţie, nu avem voie să facem nicio greşeală.

— Ai putea să aşezi o singură maşină înăuntrul plasei protectoare din jurul unuia dintre proiectoare?

— Înăuntru?! El privi în sus, nevenindu-i să creadă ce aude, apoi privi din nou la instrumentele sale. Sigur, putem face orice doriţi.

Pe Ketan îl uimiră privirile întrebătoare ale celor prezenţi stând neputincioşi, adunaţi în jurul hărţii, încercând să rezolve situaţia. El vorbi în staţia de comunicare, adresându-se conducătorilor generatoarelor ce nu intraseră încă în luptă.

— Am nevoie de doi oameni pentru o misiune sinucigaşă.

Îi răspunseră imediat, nu numai cei care aşteptau, ci şi cei care intraseră deja în luptă în oraş, iar mulţimea comunicărilor simultane îi

bloca pentru câteva clipe staţia.

— Mulţumesc, murmură el, căci nu se aşteptase la un răspuns atât de prompt la cererea sa, cu toate că ştia cât de ambiţioşi sunt Luptătorii pentru Restaurarea Ştiinţei şi Tehnicii. Îşi imagină o cauză pentru care tot atâţia kronweld-ieni să fi făcut sacrificiul suprem, dar nu o putu face.

Pentru o clipă se întrebă dacă planul său nebunesc merita sacrificiul a două vieţi pentru a fi îndeplinit. Aşa trebuia să fie, se hotărî el, dacă nu s-ar fi sacrificat cei doi, poate că ar fi trebuit să o facă alţi 2000 de colegi de-ai lor.

— De ce nu ridici ecranul protector şi nu-i laşi să se socotească între ei? îi sugeră Zeeter, căci şi aşa nu avansăm deloc.

— Jumătate din oraş ar fi ruinat, înainte ca soarta bătăliei să fie hotărâtă.

— Dacă generatoarele noastre ar putea da o lovitură hotărâtoare, totul s-ar desfăşura foarte repede.

— Mă întâi vom încerca să punem în practica ideea asta. Dacă merge, nu va trebui să ridicăm ecranul protector. Ketan se îndreptă câte uriaşele fişiere, ce conţineau datele personale ale fiecărui om disponibil pentru luptă. El caută doi oameni care să aibă o viteză de reacţie suficient de mare şi reflexe destul de bune pentru îndeplinirea misiunii. Îi găsi pe cei mai buni.

— 381 şi 396, ordonă. Veţi fi duşi în zona de manevră, în care va trebui să vă orientaţi maşinile de luptă spre nord, declanşând razele la maximum. Vom încerca să vă aşezăm în interiorul plasei protectoare, astfel încât razele să fie drept în faţa proiectoarelor inamice. Sunt prea puţine şanse ca acest aliniament să fie corect, fiţi pregătiţi să acţionari instantaneu, înainte ca Etatiştii să îşi dea seama ce se întâmplă.

Cei doi pricepură strategia. Înţeleseră că trebuiau să reuşească de prima dată, căci a doua încercare nu ar mai fi avut şanse de reuşită.

Un operator de poziţie culese cele două maşini trimise în misiune şi le amplasa în câmpiile pustii de dincolo de oraş. Toţi cei prezenţi în Centrul Operativ îi urmăreau pe măsură ce razele lor distorsionate le-o luau înainte prin întuneric.

— Acum! ordonă Ketan.

Operatorul atinse manetele din faţa sa, iar maşinile dispărură de pe câmpie.

De pe un alt monitor, o cascadă orbitoare de lumină se revărsă în cameră, orbindu-i pe cei ce priveau direct către ea.

Metalul unei plase protectoare dispăru, instantaneu, în timp ce proiectorul din interiorul ei fu aruncat în aer de raza generatorului ce apăruse pe neaşteptate, chiar lângă el. Forţa

nucleară transformă instantaneu în vapori generatorul de atac şi omul care se afla în interiorul lui, care ardeau explodând către cerul fumegând de deasupra lor.

Forţa exploziei zgudui cele 12 generatoare din apropiere şi le învălui partea din faţă. Trei dintre ele fură răsturnate, numai forţa scuturilor lor salvându-i pe naviganţi. Dar al doilea generator care apăru lângă proiectorul a cărei distrugere îi fusese încredinţată, nu creă un asemenea cataclism. Două dintre ele se dezintegrară pur şi simplu.

Ketan sări către un alt ecran. Simţise ceea ce se întâmplase. Se concentra asupra celor două unităţi pe care le trimisese la Danfer pentru a înconjura bazele de lansare ale proiectoarelor. Atunci, generatorul apăru alături de proiector, ambele maşini fuseseră duse înapoi la Danfer, în infernul creat de concentrarea razelor provenite de la 30 de generatoare.

În urma cataclismului care se produsese, rămăsese săpat un crater adânc, în care zăceau îngropate cele două generatoare, pe jumătate arse. 18 dintre celelalte erau răsturnate pe o parte, cu şenilele mari, muşcând încă aerul.

Un proiector se materializa brusc, aproape instantaneu, în mijlocul lor şi începu să împroaşte maşinile descoperite cu razele sale mortale. Fiind incapabile să îşi mişte turelele, generatoarele răsturnate zăceau în câmpul de

forţe creat de ecranele lor, care deviau într-o parte razele atacatoare pentru perioada de timp care le-ar fi fost necesară să găsească posibilităţile de a purta o luptă de la egal la egal. Începură să se prăbuşească.

Enorma cantitate de energie absorbită le încălzi şi apoi le topi atât circuitele din generatoare, cât şi cele din scuturi, până când cedară. Unul câte unul generatoarele se transformară în grămezi de metal topit. Cele 10 generatoare încă operaţionale fuseseră înfăşurate de norul de fum şi aruncate la mare distanţă de crater, însă ele porniră cu greu înainte, pentru a intra în luptă.

Unul din ele era complet îngropat de ruinele unei clădiri, unde fusese aruncat, şi dintr-o grămadă de moloz trimise o rază violetă, direct către capul proiectorului. Ecranul maşinii fu ridicat repede, transformându-se într-o flacără albă, strălucitoare de lumină. Era un ecran creat în grabă, pentru a proteja proiectorul, unde se credea că nu va fi nevoie de apărare. Nu devie decât parţial raza generatorului atacator.

Aparent descumpănit de ciudăţenia atacului, operatorul proiectorului începu să tragă la întâmplare. Razele sale loviră în clădirile din apropiere, prăbuşindu-le, în mijlociri unui nor de flăcări şi fum. Degetele de foc atinseră la întâmplare puncte din oraş, şi dădură foc dealurilor de dincolo de el, cu un arc lung de

flăcări, apoi se întoarse înapoi, şi transformă masa de ruine din care izbucnise atacul într-o masă informă ce ardea mocnit care căzu încet scufundându-se, expunând vederii generatorul.

Fără a pierde ţinta, navigatorul ieşi dintre ruine, urmărind ecranul etatist care se transforma într-o grămadă de flăcări, înnegrindu-se.

Celelalte maşini atacau şi ele din spate acum. Razele lor, asemenea furiei stăpânite a tuturor generaţiilor de luptători pentru Restaurarea Ştiinţei şi Tehnicii ce pierduseră ocazia de a vedea această clipă, împroşcau mortal proiectorul. Creând un inel în jurul capului acestuia, doborâră repede ecranul protector. În singurul moment în care asta se întâmplă, proiectorul atins din plin deveni un lac radioactiv de metal topit. În Centrul Operativ, Zeeter îi puse o mână pe spate lui Ketan, zâmbindu-i cald şi admirativ.

— Lui Hameth sigur i-ar fi plăcut asta, zise el. Având 12 generatoare care atacau prin ecranul protector, cel din interiorul acestuia a fost suficient pentru a înclina balanţa bătăliei în favoarea noastră. Proiectoarele distruse reprezintă cam o treime din forţa de atac al lor, dacă informaţiile noastre sunt corecte.

Ketan tăcu. Ştia că distrugerea proiectoarelor nu însemna nimic. Distrugerea tuturor celor şase arme etatiste ar fi însemnat cu puţin mai

mult decât atât.

Etatiştii, şi nu armele lor erau aceia care trebuiau distruşi. Câteva mase metalice reduse în formă gazoasă sau atomică nu însemnau nimic. Singurul factor hotărâtor în acest conflict pare a fi reprezentat anihilarea totală a celor responsabili de declanşarea sa.

Aceste persoane erau bine închise în citadela impenetrabilă a Etatiştilor.

28

— Ai nevoie de mai mulţi voluntari la următoarea apariţie a proiectoarelor? întrebă Zeeter.

Ketan se aplecă peste hartă clătinând încet din cap.

— Nu vom avea nevoie de ei, căci poți fi sigur că Etatiştii nu ne vor mai prilejui repetarea unei asemenea performanţe.

El se întoarse, mergând în spatele rândului lung de operatori de poziţie. Își mişcau porţile înainte şi înapoi, căutând intens pe ambele planete pentru a depista cele patru proiectoare rămase intacte pe care Etatiştii le ţinuseră în rezervă.

Oamenii erau nervoşi, căci fuseseră şcoliţi prea mult timp în ideea că sunt invincibili. Ei crezuseră că pentru a-i înfrânge pe Etatişti, nu vor trebui să facă decât o simplă plimbare şi să strige „feriţi-vă de Luptătorii pentru Restaurarea

Ştiinţei şi Tehnicii”! Şi fiecare etatist, la auzul vocilor lor ar cădea ca seceraţi. Igon nu îi pregătise pentru retragere, cu atât mai puţin pentru o posibilă înfrângere. Poate că şi asta făcea parte din plan. O dată înfrânţi, Luptătorii pentru Restaurarea Ştiinţei şi Tehnicii nu ar mai fi avut motive să existe.

— Cele patru proiectoare au dispărut complet, zise operatorul şef.

— Dacă ar fi adevărat, înseamnă că am putea înceta să ne mai îngrijorăm în legătură cu ele, dar continuă te rog căutarea, căci nu cred să avem norocul ăsta!

Îl întrerupse exclamaţia răguşită a lui Zeeter:

— Priviţi!

Omul tremura violent, în timp ce arăta către monitor. Ketan îi urmări privirea fixă.

Într-un punct de deasupra ruinelor Templului Naşterii, Marea Margine nu mai era neagră. Un punct slab violet strălucea acolo, dar se evidenţia ca o orbitoare lumină albă, atât de mare era contrastul dintre strălucirea sa şi lipsa de lumină din jur.

— Ce au făcut? întrebă Zeeter nedumerit.

Măsura luată de Etatişti i se părea lui Ketan a fi destul de rezonabilă.

— Au aliniat o poartă de trecere chiar prin Marea Margine, la fel cu cea care deservea Templul, dar de dimensiunea razei atacatoare.

— Dar radiaţiile nu pot fi transmise singure

printr-o poartă, aşa cum este în cazul corpurilor solide!

— Se pare că în acea singură regiune asta se poate întâmpla. Am văzut asta pe vremea când exista camera de naşteri.

— Înseamnă că nu este nicio posibilitate de a localiza proiectorul aflat în acea poziţie! Ar putea fi oriunde pe cele două planete, sau pe alte o mie de planuri.

— Ai dreptate, nu o putem face. Ketan se roti pe călcăie privind în jur, la macheta Kronweld-ului. Va trebui să evacuăm populaţia oraşului. Preia responsabilitatea găzduirii lor aici. Folosiţi unitatea de elită a poliției, şi echipele de salvare pentru a-i putea stăpâni. De îndată ce ei vor fi ajuns aici, pregătiţi-vă de atac, căci atunci când Etatiştii vor vedea că populaţia este evacuată, se vor întreba de ce continuă apărarea? Îţi dau mână liberă, eu voi avea altecva de făcut. Acum, imediat, vreau cincizeci de oameni pentru echipele de salvare!

Zeeter plecă să îndeplinească ordinul fără crâcnire, şi Ketan se întoarse la monitor. Văzu raza devastatoare, măturând încet cerul de deasupra oraşului, încercară ecranarea sa, dar nu se reuşi, pentru că era într-o continuă mişcare şi reuşiră doar parţial să întrerupă distrugerile provocate de ea.

Raza linse ruinele Templului, transformând rămăşiţele zidurilor sale în pulbere şi lavă.

Stânca topită se adună încet într-o baltă, a cărei nivel tot creştea, suprafaţa sa albă oglindind rotocoalele de fum de pe cer. Umplu gaura din locul în care se găsise clădirea şi se ridică dincolo de marginile ei, formând un zid mişcător. Apoi, totul se sparse, lava fumegândă revărsându-se într-un curent care tăie potecile, grădina, răspândindu-se în stradă, unde se rări, în aşteptarea razei care, la atacul următor, avea să îl realimenteze.

Raza doborî totul în jur. Florile carbonizate păreau să cucerească aerul, eliberând tot parfumul lor dulce, cu un minut înainte de a fi cuprinse de flăcările ce le transforma în cenuşa care întuneca tot mai mult cerul.

Ketan urmări cum casa impunătoare a lui Daran se topi ca smoala, cum grădinile şi fântânile se transformară în bălţi fierbinţi şi siluete fără formă. Raza îşi continuă drumul ucigaş, măturând întregul arc de autostradă. Substanţa plastică se topi, revărsându-se într-un râu ce se izbi de dealul de lavă care se formă din rămăşiţele solidificate ale Templului. Făcu pauză, pentru ca apoi să se contopească, revărsându-se şi transformându-se într-un curent puternic de foc ce se îndrepta către Centrul de Control. Distrugerile provocate erau mari. Chiar ferocitatea lor, şi faptul că nu mai rămăsese nimic, îl înlemniră pe Ketan. Urmărea cum râul de lavă îşi aduna încet forţele, cortina

de fum ridicându-se către cer obtura o foarte mare cantitate de lumină, încât se părea că ambele sfere apuseseră.

Ketan auzi ca prin vis vocea operatorului de poziţie.

— Echipa de intervenţie e gata!

Le vorbi repede, dând ordine scurte, pe care le concepuse deja. Operatorul îi adună pe toţi în pragul unei porţi de trecere, expediindu-i peste suprafaţa pustie şi vastă a Ţării Întunericului şi Ţării Focului, ducându-i în oraş, în mijlocul oamenilor care fugeau de colo colo pe străzi, îngroziţi de moarte. Ketan se concentra asupra adolescentului care fusese lăsat lângă Karildex. Omul intră fugind în sală, strigând Cercetătorilor îngroziţi, care se călcau în picioare:

– Pe aici! Fugiţi, dacă vreţi să scăpaţi teferi! Raza vine exact aici! Ascundeţi-vă!

Alergă pe toată lungimea sălii, strigând disperat. Se opri o dată sau de două ori, pentru a zgâlţâi sau a pălmui pe cei înnebuniţi de teamă.

În doar câteva momente, omul reuşise ca cei din Karildex să clocotească de furie şi panică, dorind să lupte pentru a se salva. Fugi, ieşind din Karildex, şi îl urmară orbeşte, ca oile, fără să ştie sau să le pese încotro se îndreptau. De parcă ar fi fost celulele unui animal mare, nu gândeau independent, scurgându-se pe străzi, mânaţi cu toţii de nebunie şi frică.

Tânărul revoluţionar striga frenetic, tuturor, pentru a li se alătura. Mulţimea crescu precum o reacţie chimică sub catalizator ce îşi trăgea seva din toate formele de viaţă întâlnite în cale.

El fugi chiar spre centrul străzii, către valea albastră ascunsă vederii, plină de zăpadă.

Inerţia fugii lor depăşi prima privire îngrozită aruncată împrejurimilor. Vântul ce biciuia zăpada care tot cădea fu ca o flacără, ce le lovi corpurile îngheţate în veșmintele subţiri pe care le purtau cei mai mulţi dintre ei.

Se opriră încercând să privească în urmă. Dar poarta de trecere se închisese în urma lor. Se întoarseră, şi se descărcară cu toată mânia asupra tânărului care rămăsese la o oarecare distanţă înaintea uşii deschise a unei clădiri, făcându-le semn să îl urmeze. Cineva strigă isteric, şi mulţimea, într-un glas, porni înainte către uşă, frenetic.

Apoi, scena se repetă de douăzeci, de cincizeci de ori, şi doar rămăşiţele răzleţite ale grupurilor isterice se întreceau încă nebuneşte pe străzile Kronweld-ului, sau se târau spre vreo crevasă ascunsa pentru a muri.

Ketan ştia că sute dintre ei muriseră, dar era decis să salveze tot ceea ce mai putea fi salvat. Trimise echipa de salvare înapoi, până când oamenii erau mult mai numeroşi pe străzi decât Kronweld-ienii. Scoaseră unul câte unul, o mulţime de cercetători care ţipau speriaţi, şi

care îşi pierduseră minţile din cauza masacrului din jurul lor. Mai mult de jumătate din locuitorii oraşului fuseseră evacuaţi acum. Ketan ştia că venise timpul să plece şi el.

Păşi către staţia emisie recepţie.

— Unităţile 11,12 şi 13, precum şi cei rămaşi din unităţile 9 şi 10! Pregătiţi-vă să atacaţi în forţă citadela Etatiştilor. Formaţiunea D ca şi înainte.

Se întoarse către Zeeter.

— Preia comanda, plec!

— Dar unde te duci?

— An să pătrund în interior cu generatorul mare. Ofiţerul privi fix.

— Nu, tu nu este nevoie să faci asta! Sunt alţii care s-au pregătit suficient de mult pe generatorul mare. De tine e nevoie aici!

— Nu este nimic care să trebuiască făcut, pe care tu să nu îl poţi face acum. Am de gând să mă întorc, dar asta e treaba mea. Directorul este al meu.

Păşi într-un pătrat bine delimitat de pe podea, şi îi făcu un semn operatorului. Urmă un moment de întunecime cu un joc de lumini fără sens, şi se trezi pe turela marelui generator. În spatele său era panoul de comandă al maşinii de luptă extrem de complex, aproape uluindu-l.

Pentru o clipă, aproape că regretă planul făcut. Era adevărat că mulţi dintre navigatori erau pricepuţi în mânuirea marelui generator,

acesta fiind ultima sursă de apărare a Luptătorilor pentru Reinstaurarea Ştiinţei şi Tehnicii, dar planul îi aparţinea, şi nicio altă persoană nu îi putea pricepe implicaţiile, aşa cum o făcea el.

Atinse manetele ce porneau vastele generatoare nucleare ce se găseau la mare adâncime, sub pământ. Mai mult prin intermediul imaginaţiei decât al sunetului, auzi geamătul turbinelor uriaşe.

Acţiona curentul primar, ce trebuia să energizeze bucla de cablu ce se găsea la o mare distanţă, arcuindu-se deasupra capului său şi văzu cum străluceşte, roşiatică, atunci când emană energie.

Panoul pâlpâi, transmiţând semnalul de la operatorul de poziţie. Unităţile de semnale pentru îndeplinirea misiunii îşi ocupaseră locurile, razele lor căzând ineficient peste suprafaţa invizibilă de cristal ce înconjura citadela etatistă.

— Fiţi gata! zise Ketan.

Simultan răsuci întrerupătoarele, care duceau energia distrugătoare în bucle. Strălucirea roşiatică se stinse, şi vederea i se înceţoşa pentru o clipă. Se regăsi apoi în marea vale, unde văzuse moartea lui Hameth-Igon. Dintr-o dată avu un impuls aproape copleşitor de a ieşi şi de a începe să caute din nou acea vale, plină de ruine, şi să vadă cum rămăşiţele acelui trup

artificial vin către el.

Dar operatorul îl chemă din nou.

— Suntem gata.

Raza generatorului ţâşni în spaţiu, distrugând totul în calea sa. În acea singură rază era înmagazinată puterea a zece unităţi de mici generatoare mobile.

Aşteptă din nou momentul de întunecare, şi acesta veni. Închise ochii împotrivindu-i-se, luptându-se cu ameţeala care îl cuprindea tot mai mult, şi cu fanteziile mintale, în care vedea lumi şi spații. Se clătină pe picioare când ameţeala se sfârşi, şi deschise ochii.

Pentru un moment, nu înţelese ceea ce vedea, într-atât era de groaznică priveliştea, dar mintea sa începu să analizeze fenomenul. Privi fix bucla de cablu de deasupra lui.

Raza sa distrugătoare se oprise.

Se răsuci către panoul de comandă din spatele lui. Unităţile generatoare de energie funcţionau la maximum, convertoarele ce transformau energia nucleară în radiaţii mortale funcţionau şi ele.

Dar bucla nu emitea nimic.

În afara turelei, se vedea fortăreaţa etatistă. Dincolo de ea, Ketan putea vedea ca prin ceaţă contururile grupului de generatoare ale căror radiaţii mortale împroşcau sfera invizibilă, care acum îl proteja. S-ar fi bucurat să o vadă prăbuşindu-se, dacă prin aceasta ar fi putut fi

sigur că Directorul ar fi fost omorât în acelaşi timp.

Zidul invizibil rezista, însă.

Ketan privi înapoi către clădire. În interiorul ei nu era niciun semn de viaţă. Silueta enormă şi liniştită a construcţiei putea găzdui fără greutate întreaga populaţie a Kronweld-ului de 10.000 de oameni, şi abia dacă ar fi fost observaţi în interiorul ei.

Se răsuci pe călcâie şi închise unităţile de producere ale energiei nucleare, precum şi convertoarele, care nu mai foloseau la nimic Coborî pe pasarelă, ieşi prin fanta de acces, care făcea legătura cu exteriorul.

Înainte de a părăsi definitiv vehiculul, luă în spate un mic aparat cu propulsie nucleară, care-i încăpea pe umeri, iar în mână, luă pistolul, pe care acesta îl alimenta.

Îl cuprinse o curioasă instabilitate, în timp ce păşi afară. Era ca şi cum pământul pe care călca ar fi fost făcut dintr-o substanţă nesigură şi l-ar fi sprijinit numai mulţumită unei puternice imaginaţii. Părea să se răsucească, scufundându-se, ca o fiinţă vie, în timp ce îşi croia drum către clădire. Afară, dincolo de barieră, lumea era ascunsă de perdeaua de foc. Aceasta părea a fi ireală, ca şi când ar fi fost văzută prin perdeaua de apă a unei cascade.

Ajunse la intrarea clădirii. Ciudata nemişcare era înnebunitoare, lipsea chiar şi teribilul tunet

al razelor emise de generatoare.
Intră pe uşa principală. Coridorul era în semiîntuneric, şi era pustiu. Cu arma pregătită, avansa încet, aşteptându-se să fie oricând atacat din toate părţile. Nu îşi amintea niciunul dintre coridoarele prin care trecuse, de la vizita sa anterioară. Niciuna din pasarelele mobile nu mai funcţiona.
Avansa pe coridorul spiralat, ajungând la următorul etaj. Ia capătul îndepărtat al acestuia, văzu o uşă, care dădea într-o sală mare; înăuntru erau oameni, se lipi de perete şi respiră încet Pătrunsese atât de repede pe coridor, încât ştia că trebuie să fi fost văzut, dar nimeni nu îl întâmpină. Precaut, cu arma pregătită, avansa. Brusc, se relaxa. Cu toţii erau morţi. Intră. În cameră erau cam o sută de cadavre.
Erau Etatişti, căci influenţa culturală li se impregnase atât pe chipuri, cât şi în îmbrăcăminte. Nu putu desluşi nimic privitor la felul în care muriseră.
Acolo nu mai era nimic de aflat şi continuă să meargă pe coridor, privind prudent în camere, birouri, laboratoare goale. Ajunse încă o dată într-o sală mai mică, şi găsi un alt grup de cincizeci de Etatişti morţi.
Tresărind, recunoscu locul unde se găsea. Cunoştea acest coridor, uşa închisă, din faţa lui. Ridică arma rapid, lovind, şi scoase uşa din

ţâţâni, dându-i foc.

— Iată un tânăr grăbit, dar tocmai ăsta este lucrul de care avem nevoie, zise vocea. Ea venea din toate părţile în jurul lui, făcând să i se ridice perii subţiri de la ceafă.

— Directore, cum de mai trăieşti?!

— Domnul Director! dacă vrei, puţin respect! Apropie-te! Nu trebuia neapărat să-mi demolezi uşa. Poate că ai aşteptat această ocazie!

— Doamne! şi încă, cât! zise Ketan. Vocea îi suna ca o rugăciune. Cred că acum voi putea să demonstrez că pot ucide fără mustrări de conştiinţă.

Ridică arma, ţintind direct în tubul care îl găzduia pe Director, şi păşi înainte.

— Ai uitat că am scut protector? întrebă vocea într-o şoaptă amuzată.

— Pe undeva pot găsi un punct ce te va ucide, undeva printre circuitele astea este energie, pe care o pot tăia; aşa vei muri încet în spatele scutului tău protector.

— Corect! în firele de lângă tub este energie şi se va întâmpla exact ce-ai spus, oftă Directorul foarte obosit. Dar hai să stăm mai întâi de vorbă. Pe urmă, voi fi extrem de bucuros să îl îndepărtez, şi să te las să mă ucizi, dar nu eşti curios să afli cine sunt, înainte de a o face?

— Eşti Directorul, e tot ce vreau să ştiu!

— Am aici un prieten pe care probabil că vei dori să îl cunoşti, înainte de a mă ucide.

Ketan răsuci capul instinctiv, pentru a privi cum în stânga sa se deschise brusc o uşă pe care intră un bărbat.

El fu gata sa scape din mână arma. Spuse cu greutate doar atât:

— Hameth!

Silueta înfăşurată în pelerină păşi înainte, cu mâna întinsă, trupul de bronz pârând să încălzească toată camera, dar când se apropie, Ketan privea prin el.

O a doua siluetă păşise pe uşă, în spatele ei o a treia. Fiecare era o copie a primeia, erau trei Hameth.

— Unde…? începu Ketan răguşit.

Siluetele erau identice, exceptând o singură trăsătură. Fiecare din ele era cu 12 ani mai tânără decât precedenta.

— Destul de buni, aşa-i? întrebă Directorul.

Ketan tăcu, mintea sa căuta febril răspunsuri, şi singurul la care se putea opri era cel mai incredibil dintre toate.

— Acum înţelegi? întrebă Directorul. Ai văzut rămăşiţele lui Hameth sub rotile generatorului tău. L-am făcut, am vorbit prin el, v-am influenţat atât pe tine, cât şi Luptătorii pentru Restaurarea Ştiinţei şi Tehnicii, conducându-vă înspre aici. Înţelegi ce înseamnă asta?

În mintea sa Ketan era confuz, dar un incredibil adevăr ieşi victorios.

— Igon!

După puţin timp, vocea spuse din nou:

— Ţi-ai fi putut imagina o ascunzătoare mai eficace.

— Nu înţeleg, zise Ketan obosit Cum explici că ai ordonat exterminarea Bastarzilor şi distrugerea Kronweld-ului?

— A fost un proces mult mai puţin sângeros, decât dacă altcineva ar fi fost în locul meu. Am uşurat greutăţile tuturor oamenilor obişnuiţi într-o mie de feluri, şi am amânat cât am putut distrugerea planetei.

De ce crezi că i-am permis Eltei să distrugă Selectorul? Crezi că Etatiştii erau atât de tembeli încât să nu poată descoperi planul ei, oprind-o la nevoie? A trebuit s-o las să îl distrugă, pentru că voi, luptătorii pentru Restaurarea Ştiinţei şi Tehnicii nu eraţi pregătiţi pentru un atac împotriva Kronweld-ului.

— Ce ai făcut cu ea?

— Se află în turn, împreună cu tatăl ei, Javins, şi cu William. Sunt prizonierii lui Bocknor, ce conduce atacul împotriva voastră.

Elta era vie. Ketan începu să plângă. Vederea i se înceţoşa, nu mai putea vedea mumia din tub. Mulţumi lui Dumnezeu că ea era încă în viaţă.

— Cum pot ajunge la ea?

— Pentru moment e în siguranţă. Trebuie să îţi spun multe, Ketan! Nu voi mai trăi prea mult, probabil doar câteva minute… Am ţinut cu dinţii de viaţă în aceste ultime câteva luni dorind să

îmi văd munca încununată de succes şi să te văd instalat în locul meu.

— Cum te-aş putea înlocui vreodată? zise el umil.

— Sunt multe motive pentru care ar trebui să o faci. În primul rând pentru că tu eşti moştenitorul meu de drept.

— Ce vrei să spui?

— Tatăl tău a fost fiul meu. Chipul lui Ketan albi.

— Tata?! Vrei să spui că îmi poţi spune unde se află părinţii mei?

— Nu! Au fost ucişi în aceeaşi explozie care pe mine m-a transformat în ceea ce sunt acum. Erau membrii grupului nostru, şi ştiau ce planuri am în ceea ce te priveşte, încă înainte de a muri.

— Aş fi vrut să-i pot cunoaşte, dar… Ketan privi la cel din faţa sa, cuprins de o emoţie ciudată, uluitoare. Te-am cunoscut, şi asta este mare lucru!

— Mă bucur că aud asta. Mă întrebam dacă emoţiile legate de relaţiile de familie te vor atinge vreodată. Maică-ta se temea că nu se va întâmpla aşa, dar a renunţat la tine!

— Spune-mi, ce planuri aveai cu mine? Simt că mi s-au întâmplat atâtea, care nu au fost din propria voinţă.

— E adevărat, dar cred că vei fi în cele din urmă de acord că nu te-am privat de nimic, fără

a-l înlocui cu ceva mai bun.

Totul a început din dorinţa de a-mi vedea una dintre rude sfârşindu-mi munca. Ştiam că voi trăi suficient de mult ca să o termin eu.

Pentru că dobândisem deja funcţia de Director, am avut ocazia să te examinez la naştere, şi să văd înregistrarea capacităţilor tale. În cea mai mare parte, erau ceea ce aveam nevoie. Ştiam că tu ai fi putut fi cel care să readuci pe Terra poporul pierdut al lui Simons. În cele din urmă, părinţii tăi, au consimţit, şi prin Selector, te-am trimis să îţi petreci primii ani de viaţă pe Kronweld. Ştiam că vei fi selecţionat, la fel ca mine, de circuitele speciale, pentru a fi readus pe Pământ, în acei primi ani de viaţă am fost singurul care ştiam cine eşti cu adevărat, am ascuns asta chiar şi bunicii tale, Matra.

A fost furioasă pe mine, dar nu am îndrăznit să spun altcuiva adevărata ta identitate. Ea te-a descoperit singură, în cele din urmă, încercând să te implice în propriile planuri. Îi încredinţasem misiunea de a controla traficul de informaţii din Templu, însă ea nu i-a mai putut suporta pe Hoult şi pe Daran. Sa hotărât să-i extermine şi când te-a găsit, a decis că erai cel potrivit pentru a o ajuta. Nu ştia desigur, că Elta îşi schimbase opiniile încet-încet şi a inclus-o în acea sentinţă de condamnare la moarte.

Ketan revăzu mental acea noapte în care

fusese prezent la moartea bătrânei, în Templu. Ceva din ciudate simpatie pe care o simţise faţă de ea îi revenea în minte acum. Se întrebase dacă asta nu se petrecuse cumva din cauza legăturii ei de rudenie. Şi-ar fi dorit ca atunci, să fi ştiut cine era ea.

— Te-am urmărit în toţi aceşti ani, te-am îndrumat din umbră, zise el. Din când în când am trimis pe câte cineva, pentru a te ghida pe drumul pe care voiam să o iei. Branen a fost unul dintre trimişii mei, dar nu trebuie să crezi că am încercat să-ţi impun un model de gândire, în cadru! căruia să nu-ţi poţi folosi propriul spirit de iniţiativă, ba dimpotrivă, nu am făcut decât să te supun anumitor stimuli pentru a scoate la iveală calităţile şi spiritul de iniţiativă necesare pentru a te putea dezvolta.

Auzind asta, Ketan îşi reaminti de Branen, prietenul loial, pe care-l cunoscuse atât de bine. O mie de incidente minore căpătară pentru el un alt înţeles, le văzu limpede, cu toate că înainte nu fuseseră decât nişte întrebări fără răspuns.

— Deci ăsta era motivul pentru care Branen m-a împins atât de blând, dar insistent să merg înainte! Nu l-am putut înţelege niciodată, se subaprecia, dar mă urmărea ca o umbră, construindu-mi propria mândrie, de câte ori mă îndoiam de mine însumi. Chiar şi când încerca să mă convingă să renunţ, în clipa când eram

hotărât să apar la audiere, cred că de fapt voia să mă întărâte, împingându-mă pe calea cea bună.

— Sigur că asta făcea, zise Igon. Asta era misiunea încredinţată de mine, mai erau şi alţi membrii ai mişcării în rândurile Neînregistraţilor, care au făcut asta pentru tine. Te urmăreau, te învăţau ce ai de făcut, şi îmi raportau.

Când a venit timpul ca tu să revii, intenţionam ca una din sosiile lui Hameth, deghizată în Varano să vină cu tine, căci nu voiam să pui la cale vreun plan absurd, bazat pe jumătăţile de informaţii care îţi erau la îndemână atunci, aşa cum au făcut unii dintre cei ce au revenit pe Terra. Doi din ei au devenit atât de fanatici în susţinerea punctelor lor de vedere, încât a trebuit săi omor. Atitudinea lor se datora faptului că nu suportaseră dezvăluirile din turn, şi înnebuniseră. Nu erau foarte inteligenţi, pentru a evalua la justa valoare cele aflate, cu toate că au fost readuşi pe Terra prin intermediul Selectorului.

Te-ai descurcat foarte bine în evaluarea obiectivă a faptelor ce ţi s-au adus la cunoştinţă. Slăbiciunea ţi-a constat în faptul că ai subestimat complexitatea reacţiilor kronweld-ienilor, standardizându-ţi propriile reacţii, dar asta a fost o greşeală firească, din cauza mediului din care proveneai. Elta a ajuns să evalueze mai bine situaţia, pentru că avea mai

multe fapte pe care să-şi întemeieze hotărârea. Dar a eşuat total, până de curând, nereuşind să înţeleagă nici scopul, nici motivul lui Richard Simons şi al grupului său.

Te-ai descurcat foarte bine, şi fără ajutorul lui Varano, aşa că eu nu a mai trebuit să intervin mai mult, exceptând momentul în care te-am trimis înapoi pe Kronweld şi la Luptătorii pentru Reinstaurarea Ştiinţei şi Tehnicii.

— Nu înţeleg ceva, zise Ketan. Dacă Varano nu era decât una din sosiile lui Hameth, un robot, de ce a reacţionat la tot ce i-am făcut de parcă ar fi fost om?

— A trebuit să-l fac să se poarte aşa, pentru ca totul să fie firesc, căci dacă atunci ţi-aş fi dezvăluit că nu este decât un robot, propria capacitate de autoevaluare ar fi fost ameninţată cu prăbuşirea, tocmai când ea atinsese un echilibru delicat îl privi fix pe Igon, cu un sentiment de ciudă.

— M-ai controlat destul de bine până acum, dar nu putem rămâne aici la infinit ca să vorbim, afară se desfăşoară un război, şi o sută de generatoare atacă chiar acum clădirea asta! Cred că sfârşitul discuţiei noastre trebuie să aştepte un moment mai prielnic.

— Avem timp, zise bătrânul, şi nu mă urî pentru ce ţi-am făcut, Ketan! Gândeşte-te puţin, şi vei înţelege de ce am făcut aşa. Înţelegi prea bine idealul lui Simons şi al grupului său. Ştii

prin urmare, că pentru a-l atinge, aveam dreptul sa iau orice măsură.

Dar după ce crescuseşi în Kronweld, erai ca o plantă cultivată într-un mediu artificial, trebuia să fii învăţat, şi mintea trebuia să-ţi fie pregătită foarte bine pentru fiecare pas pe care urma să îl faci. Te-am condus către Douglas, care era persoana cea mai potrivită pentru aţi arăta Bastarzii, şi conflictele care domneau în interiorul poporului lor. Te-am condus din nou înapoi pe Kronweld pentru a vedea şi a putea înţelege modul în care ai tăi vor reacţiona, o dată puşi în faţa adevărurilor povestite de tine. Acum, că le cunoşti, vei putea să-i stăpâneşti.

Nu am încercat, şi nici n-am dorit să te controlez, nu am făcut decât să te învăţ. Misiunea mea e cam pe sfârşite.

— O vei prelua tu. Clădirea asta, aşa cum probabil că ai ghicit deja, a fost puţin îndepărtată de planul terestru, aşa că razele voastre mortale nu au efect aici. Etatiştii morţi pe care probabil i-ai văzut mai jos, sunt unii dintre liderii pe care i-am chemat aici din motive de securitate, atunci când aţi început atacul. I-am anihilat, pentru a-ţi uşura sarcina, dar mai sunt mii ca ei, ce vor continua să lupte, şi trebuie înfrânţi.

Cel mai periculos este Bocknor, dacă ştie că este înfrânt, va încerca să distrugă atât turnul, cât şi bila Selectorului pentru a vă împiedica

pentru totdeauna să vă întoarceţi pe Terra. Aţi putea copia datele din bilă, numai într-un mileniu de încercări şi nereuşite.

— Trebuie să mă întorc la ai mei!

— Ai destul timp. Înainte de a pleca, vreau să ştiu ce planuri ai, cum vei guverna Terra?

— Planuri? Vor trebui să fie ale tale, nu ale mele. Aveam, dar erau pripite şi prost gândite. Am să îndeplinesc planul tău, pentru educarea şi orientarea kronweld-ienilor. Va domni un timp destul de îndelungat haosul, dar cu mijloacele de transport şi comunicare…

Se opri brusc, ca şi cum toate gândurile sale şi tot ce se petrecuse până atunci îl duseseră la poalele unui lanţ de munţi înalţi, pe care-l reprezenta ultima întrebare a lui Igon. Elta îi formulase aceeaşi întrebare, dar el nu ştiuse complexitatea răspunsului pe care trebuia să îl dea.

— Să guvernez?

Rosti cuvântul pe fundalul scenei pe care o avea în minte, una care reprezenta milioanele de persoane ignorante, oprimate de pe Terra, eliberate brusc de sub tirania etatistă şi aruncate într-un haos indescriptibil. Erau sutele de mii de Bastarzi barbari şi impulsivi, care se confruntau cu putinii Cercetători de pe Kronweld care erau ameţiţi, uluiţi şi şocaţi de cele trăite până atunci. Înţelese atunci ceea ce voise să spună Elta, când se referise la conflictul

dintre civilizaţii.

Îşi înlătură din minte această scenă, închizându-şi simţurile în faţa complexităţii problemei cu care se confrunta, înainte de a fi orbit de simplitatea ei.

— Nu vom încerca să-i guvernăm, îi vom lăsa să se guverneze singuri, căci aceasta este calea ce s-a dovedit totdeauna a fi cea mai bună, şi aşa trebuie să fie şi de aici încolo. Nu vom guverna, ci îi vom învăţa; pentru o oarecare perioadă de timp va trebui să administram puterea, dar în cele din urmă, le-o vom preda celor în drept să o deţină.

— Şi le vom da Karildex-ul. Asta va fi darul nostru pentru ei, şi până la urma, s-ar putea dovedi a fi mijlocul prin care visul lui Simons va prinde viaţă. Toate guvernele anterioare au eşuat din cauza complexităţii lor şi a imposibilităţii evidente pe care o reprezintă însăşi ideea ca un miliard de oameni să se reunească a aceeaşi masă, şi să-şi redacteze propriile legi.

– Karildex-ul înlătură practic toate aceste obstacole, căci prin intermediul său, dorinţele celui mai neînsemnat membru al unei asemenea societăţi nu vor fi trecute cu vederea, în procesul de elaborare a legilor. Mă întreb de ce vechea civilizaţie terestra nu a realizat niciodată faptul că va fi nevoie de o maşină pentru a permite guvernului lor să funcţioneze

aşa cum doreau ei.

— M-am întrebat dacă îţi vei da vreodată seama de asta? zise Igon pe un ton solemn. Toată contribuţia Kronweld-ului la civilizaţia terestră constă în construirea Karildex-ului care reprezintă mijlocul vostru de a guverna. Apariţia sa reprezintă o justificare suficient de mare pentru experimentul pus la cale de Simons. El a dovedit că minţile de genul acelora pe care le-a adunat cu ajutorul Selectorului, nu se puteau împovăra cu murdăriile guvernării prin mijloace politice. Ele au îndepărtat aceasta problemă cât mai repede posibil, stabilind un mijloc de control care funcţiona aproape automat.

Slăbiciunea Kronweld-ului, care aproape că a reuşit să-l distrugă, era una comună fiecăruia, anume susceptibilitatea la superstiţii. Singurul mijloc de înlăturare a acestora, este cunoaşterea. Tu ai încercat să le-o dai. Uneori educaţia trebuie făcută violent, aşa ca acum, nu era nicio altă cale. Kronweld-ul putrezea încet, din cauza dezvoltării sale intelectuale congenitale. El depăşise apogeul civilizaţiei, şi intrase pe panta descendentă.

E ceva mai presus de toate, care trebuie spus tuturor. Învaţă-i să construiască, să folosească şi să repare maşini. Ele sunt semnul distinctiv dintre cele două regnuri. Sunt expresia inteligenţei umane, dar aceasta, fără exprimare, este doar abur. În cel de al Doilea Veac

Întunecat omul a început să se teamă de maşini, jurând că va trăi fără ele, şi redevenind animal, nefiind capabil să călătorească mai repede decât îl duc picioarele, sau să vorbească mai departe decât i se poate auzi vocea.

Învaţă oamenii sa construiască şi să viseze la apariţia unor maşini tot mai perfecţionate, până când vor putea ajunge la stele. Maşina este poezia omului. Şi muzica, şi toată arta sa. Să nu uiţi niciodată asta.

Să nu faci greşeala pe care au făcut-o antimaterialiştii.

— Nu o voi face, promise Ketan solemn.

El spuse:

— Ce va fi cu noi doi? Te întorci împreună cu mine, trebuie să le vorbeşti kronweld-ienilor, despre munca ta.

— Nu, nu! Ei trebuie să te urmeze pe tine, eu nu voi rămâne decât o legendă, ca fiind cel mai mare apostat din Kronweld. Te voi trimite înapoi, acum, la turn. Voi teleporta maşina ta în valea din Ţara Întunericului. Trebuie să mergi la turn şi să te ocupi de Bocknor. După ce tu vei fi plecat voi pleca la rândul meu, puţin mai departe. Există un plan al existenţei, în care, moartea este foarte rapidă, şi suficient de dulce. Adio, Ketan, fiu al fiului meu!

Cu cuvintele lui Igon răsunându-i încă în urechi, Ketan era singur în imaterialitatea sa, zburând prin spaţiu şi timp. Exista un singur

gând conştient, în acea epocă de tranziţie. Imaginea acelei creaturi pe jumătate umane, reprezentându-l pe Igon, îl făcea pe Ketan să recunoască faptul că găsise un descendent.

Pentru un moment se gândi că mai fusese în pădurea Kyab, unde se trezise pentru prima oară. Acolo erau copaci care se legănau încet pe fundalul cerului înalt, şi norii pluteau către vârfuri.

Stătea în picioare înlemnit, încercând să gândească. Priveliştea nu era la fel ca prima dată când venise aici. Paturi adânci de flori acopereau pământul, şi aproape copleşeau simţurile cu parfumul lor. Apoi auzi o voce.

— Noi te aşteptam! Igon ne-a spus că vei veni.

Îşi smuci capul şi privi în sus. Îi vorbea Dorien, Prima Femeie.

— Unde este ea? întrebă el aproape tăios. Unde este Elta?

— Elta e în siguranţă. Este captivă, împreună cu tatăl ei şi cu William Douglas. Mai sunt şi alţi Etatişti aici, dar Igon ne-a spus să aşteptăm venirea ta înainte de ai ucide.

— Igon este mort.

— Ştiu asta. Ne-a spus că îi vei lua locul şi că va trebui să colaborăm cu tine.

— Poţi să îi distrugi pe Etatişti?

— Ne-am pregătit să prevenim intrarea oricăror persoane neautorizate. Le-am permis acestora să vină, dar putem avea grijă de ei.

— Atunci vă voi ajuta…

— Tu nu poţi face nimic. Priveşte.

Imaginea fetei trecu graţioasă printre copaci şi flori. Părul ei negru ca o „floare frumoasă, flutura în bătaia blândă a brizei.

Ketan văzu bărbatul, printre copaci, la mare distanţă. Era un Etatist arogant înarmat până-n dinţi.

Ketan se ridică, pentru a o urma pe Dorien. Ar fi trebuit să o întrebe care era drumul către Bocknor. Undeva, în turn, etatistul conducea atacul împotriva Kronweld-ului. Ketan avea foarte multe temeri privitoare la deznodământul bătaliei, cu toate că Igon păruse a fi atât de calm, ca şi cum el ar fi fost hotărât dinainte, însă Ketan ştia că Luptătorii pentru Reinstaurarea Ştiinţei şi Tehnicii încă puteau pierde.

Ascunzându-se printre copaci încercă să o ajungă din urmă pe Dorien, dar nu putu nici măcar să ţină pasul cu ea. Apoi o văzu, aproape de Etatistul ce se găsea la mare distanţă de el. Acesta îşi lăsase arma jos, şi o cuprinsese pe Dorien cu braţele. Ketan privea, neînţelegând nimic.

Atunci, o flacăra foarte puternică îl orbi. Focul şi explozia care urmară îl aruncară înapoi. Duse braţul la ochi pentru a nu fi orbit. Când în cele din urmă, putu să vadă din nou, Dorien se reîntorsese lângă el, iar Etatistul nu se zărea

nicăieri.
Înţelese în cele din urmă ce se întâmplase, şi un fior rece îl străbătu, gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla dacă apărătorii turnului nu şi-ar fi dat seama la timp cine este, atunci când căzuse prin groapă, ajungând în turn, în timpul primei sale vizite acolo. Energia latentă din acele imagini era enormă…
— Condu-mă la Elta şi Bocknor, zise el.
— Trebuie să fii atent, căci pe aici e plin de Etatişti…
Urcară pe drumul cunoscut, până în sala de marmură. Acolo îi aştepta un Etatist. Ridică brusc arma către Ketan, aceasta era în poziţie de tragere, dar el era mai încet în mişcări. Apăsă pe trăgaci, şi o floare de foc explodă în aer.
Dorien o prinse. Ea sări în faţa lui Ketan, atunci când propria lui armă îi împroşcă spatele cu o manta de radiaţii foarte puternice. Dar ea continua să fugă cu braţele întinse către Etatistul care rămăsese mut de uimire, zgâindu-se la ei.
Omul trase foc după foc, şi grinda se dezintegra peste chipul ei, într-o groaznică aură luminoasă. Apoi se aruncă peste el, prinzându-l strâns în braţe.
Ketan se întoarse pe călcâie, îşi acoperi faţa cu braţele, dar strălucirea pe care o degaja invada întunecimea care îi cuprinse trupul. Se

întoarse. Ea păşi înainte, zâmbindu-i.
Urcară scările, trecând pe coridoarele turnului. Nu se mai zăreau Etatişti, dar ei erau atenţi, ca să nu mai poată fi luaţi prin surprindere. Când ajunseră la destinaţie, Ketan realiză că nu avusese motiv de îngrijorare, din cauză că probabil Dorien avea un sistem automat de depistare a intruşilor, care îi spunea dacă era cineva prin apropiere.
Ajunseră în faţa unei intrări cu ziduri groase, blocată de o uşă închisă.
Fata ezită, spunând:
— Mă tem că puterea mea va fi periculoasă pentru ceilalţi dacă o voi utiliza la întreaga capacitate acolo, înăuntru.
— Aşteaptă până când am să te rog să o faci, cu toate că nu cred că va fi nevoie! zise Ketan.
Deschise uşa.
Scena pe care o văzu se asemăna cu o colecţie de imagini de ceară.
Doi etatişti, operatori, se răsuciră pe scaunele din faţa panourilor de comandă, către stânga sa. În faţa lui, Bocknor stătea în picioare, cu gura căscata, în spatele lui, într-o nişă mică se găseau Elta, Javins şi William care erau legaţi în picioare, şi sprijiniţi de perete.
Când Ketan intră, Bocknor puse imediat mâna pe armă.
— Cum ai intrat?
— Vin din partea Directorului, el nu poate lua

legătura cu tine, şi vrea să ştie ce s-a întâmplat.

— Aici, nimic deosebit. Asta e o şmecherie, am să...

— De ce nu încerci să-l chemi mai întâi pe Director?

— Cheamă-l! ordonă Bocknor unui operator. Adresându-se lui Ketan, zise:

— Nu ştiu cum ne-ai găsit aici? Cred că doar cu foarte mare noroc, dar toate trucurile din lume nu îţi vor mai fi de niciun folos acum. Priveşte oraşul! Ce părere ai despre ceea ce vezi? îţi place?

Întinse o mână către monitorul pe care se putea vedea Kronweld-ul în flăcări. Aproape că dispăruse complet acum, nu mai putea fi recunoscut decât un lac de lavă topită ce se întindea pe toată distanţa ce despărţea oraşul de terenurile agricole.

Atunci, Elta dădu pentru prima oară cu ochii de Ketan, şi scoase un strigăt bucuros, în semn de recunoaştere.

— Ketan!

Din poziţia în care se afla, ea nu-l putea vedea pe Bocknor. Ketan se strădui să nu îi răspundă, însă nu îşi luă nici ochii de pe Bocknor.

Operatorul mânuia greu echipamentul, Ketan presupunea că el nu se familiarizase încă pe deplin cu acesta. În sfârşit, pe ecran apăru locul unde odată se ridicase citadela etatistă. Acum, acolo, se găsea doar o groapă semisferică, de o

adâncime egală cu înălţimea clădirii.

Văzând asta, Bocknor trase adânc aer în piept şi înjură. Mintea îi funcţiona încet, nu reuşi să facă decât să îşi încordeze trupul solid. Vioiciunea îi dispăru, şi Ketan sări.

El apucă braţul înarmat al lui Bocknor, răsucindu-l cu toată puterea. Avu nevoie de fiecare fărâmă de energie, pentru a obliga braţul gros şi scurt să se răsucească, şi pentru a rupe încheietura mâinii care ţinea arma. Asemenea multor altor oameni graşi, indolenţa sa era înşelătoare, căci de fapt musculatura sa era foarte bine antrenată.

Pistolul căzu pe podea rostogolindu-se departe de ei. Ketan continua să răsucească încheietura adversarului, apoi se aruncă brusc într-o parte. Dezechilibrat, Bocknor căzu greoi.

Ketan calcă pe ceva moale în timpul căderii, şi ateriza pe spate, aproape lângă liderul etatist.

Cei doi operatori se ridicară de pe scaune, şi unul din ei sări. Ateriza pe încheietura întinsă a lui Ketan. Cu toate că îl cuprinseră valuri de durere fulgerătoare, Ketan văzu cum celălalt picior se ridica, pentru ai zdrobi faţa. Aşteptă până când piciorul acestuia fu în aer, şi se răsuci într-o parte.

Bocknor zăcea greoi, luptându-se să îşi recapete respiraţia. Când piciorul operatorului atinse punctul de pe podea în care până doar cu câteva minute mai înainte fusese capul lui

Ketan, acesta îl apucă răsucindu-l şi ridicându-se în acelaşi timp. Omul căzu pe braţ cât era de lung, în acelaşi timp, celălalt genunchi al lui Ketan izbi scurt în mijlocul lui Bocknor.

Între timp, al doilea operator culesese pistolul de pe podea şi aştepta calm ca Ketan să se ridice. Ţinti exact către spatele lui Ketan. Simţind mişcarea, mai degrabă decât o văzu, se răsuci, dar o făcu prea târziu, căci degetul apucase deja să apese pe trăgaci.

Atunci, Dorien se strecură în spatele etatistului. Nu veni prea aproape, nici nu întinse mâna să îl atingă, rămase doar în picioare, în spatele lui, ca şi cum ar fi încercat să calculeze cu grijă distanţa. Deodată vârful degetului îi fu încercuit de un halou de lumină aurie. Acesta îl atinse pe operator. Mirosul de carne arsă umplu aerul, şi spatele omului se arcui brusc, apoi se prăbuşi.

Celălalt operator fusese martor la această scenă. Se ridicase într-un genunchi, împietrit de groaza, căci fata nu se oprise încă. Globul de lumină aurie încă o înconjura, ea se îndrepta către el.

Omul scoase un strigat îngrozit, păşind înapoi, şi încercând să se lipească de perete, pentru a se feri.

— Nu! Pot să mă descurc cu cei doi! strigă Ketan. Vreau… însă mâna fetei apucase deja să îl atingă pe etatist. Lungul său strigăt de durere

stârni ecouri în camera mare, apoi cadavrul său carbonizat se prăbuşi.

Bocknor se lipea disperat de podea, încercând să scape. Dorien privea către el ca la un gândac scârbos, pe care nu se hotăra dacă să îl strivească sau nu. În cele din urmă, spuse cu amărăciune:

— Ne-au jefuit depozitul.

— Dă-mi-l mie pe ăsta! ceru Ketan. A făcut ca traiul de pe Kronweld să fie cumplit! Da, schimbat, după chipul şi asemănarea lui! Aşa că merită din plin să trăiască acolo!

— Fă cum vrei, zise fata, şi haloul auriu dispăru.

Bocknor se ridica, tremurând de teamă şi rotindu-şi ameninţător pumnii, dar curajul îl părăsise, şi nu mai era deloc periculos. Se clătină când Ketan îi arse o directă în figură.

Era pe jumătate leşinat, dar Ketan îl târî către un punct din mijlocul podelei, şi, după ce examina puţin manetele pupitrului de comandă, răsuci două din ele. Imediat, în faţa ochilor i se deschise o bucată din iadul în care fusese transformat Kronweld-ul. Reglă direcţia, către unul din punctele de la marginea Ţării de Foc, care nu fusese încă atins de raza mortală ce se revărsa prin Marea Margine. Apăsă un buton. Bocknor nu mai fu în cameră în următoarea clipă. Zăcea undeva, pe nisipurile radioactive de la marginea Ţării de Foc.

Ketan închise trapa de legătură şi intră în nişă. Tăie repede legăturile celor trei prizonieri. O luă pe Elta în braţe. Ea plângea, iar Ketan simţea lacrimile fetei şiroindu-i pe faţă.

Javins şi William îl întâmpinară călduros.

— Nu ştiam dacă te vom mai vedea vreodată, zise William. Eram siguri că Bocknor ieşise învingător.

— Asta era imposibil, atât timp cât Igon se afla la conducere, zise Ketan zâmbind. El nu a scăpat niciodată situaţia de sub control.

— A murit? întrebă Javins. Ketan dădu afirmativ din cap.

— Igon era Directorul? întrebă Elta nesigură. Nu înţeleg, cum vine asta?

— Mai trebuie să-ţi povestesc multe, dar lupta nu este câştigată încă. Trebuie să iau legătura cu Zeeter.

Se reîntoarse în cameră şi luă legătura cu Centrul Operativ şi cu comandantul de pe Kronweld.

— Ketan! răspunse bucuros bătrânul conducător. Am crezut că ai murit!

— Lasă asta, spune-mi cum stăm?

— Kronweld-ul a dispărut, presupun că ştii, dar asta nu este tot. Marea Margine se rupe şi Ţara de Foc erupe mai puternic decât oricând. Se pare că toată ţara este pe cale de a se dezintegra!

— O clipă, lasă-mă să mă uit şi eu, şi am să

iau din nou legătura cu tine. Ketan îndepărtă teleobiectivul de Centrul Operativ, îndreptându-l către Kronweld.

În afara văii peisajul se roti de-a lungul vârfurilor înzăpezite ale munţilor şi în văile acestora, ajungând către câmpiile pustii. Ketan îşi reprimă o exclamaţie de surprindere. Prăpăstii adânci se deschideau în pământ, erau crevase mari, ce se întindeau cât vezi cu ochii de-a lungul câmpiei pustii. Pe măsură ce mătura câmpia cu camera de luat vederi, văzu o turmă de bori fugind nebuneşte, o prăpastie se deschise brusc în faţa lor, căzură în ea, mugind…

Ceva mai departe, o furtună puternică bântuia cerul, trimiţând buchete de fulgere împotriva câmpiei. Vălătuci de flăcări şi fum se deschideau până departe, dincolo de graniţele Ţării de Foc.

Se grăbi să o vadă. Marele lac de lavă topita pe care îl trecuse împreună cu Varano era un adevărat infern care arunca valuri de lavă fierbinte la mare depărtare de ţărmurile sale. Un nou vulcan arunca spre cer vălătuci de fum ce conţineau bucăţi de stâncă pe jumătate solidificată, de mărimea unei clădiri.

Flăcări de radiaţii radioactive săreau în tot ţinutul. Focul mortal compus dintr-un număr foarte mare de atomi scânteia, strălucitor, formând o auroră boreală, care sărea, atingând

cerul, peste stânci, şi focuri, numai pentru a mai izbucni încă o dată, oscilând, la nesfârşit.

Ketan amuţise şi râuri de lacrimi i se scurgeau pe faţă, în vreme ce asista la agonia planetei natale.

— Totul se sparge, zise Elta tristă. Radiaţiile generatoarelor şi proiectoarelor trebuie să fi declanşat totul.

Ketan mută imaginea, până ajunse la graniţa unde Ţara de Foc se întâlnea cu Marea Margine. Ceea ce văzu aproape că îl forţă să îşi întoarcă privirea, din cauza groazei şi a frumuseţii sale de nedescris.

Se părea că însăşi Marea Margine luase foc, o perdea de flăcări se tot ridica, de ambele părţi ale planetei. Totul arăta de parcă ar fi fost vorba de o cascadă uriaşă de flăcări lichide. Ele aveau toate culorile spectrului, de la violet albastru, trecând prin toată gama, ajungând la nuanţe profunde şi teribile de roşu, care se rostogoleau, prăbuşindu-se, foarte repede, către lacul de lavă de dedesubt.

Într-o clipă de infinit regret Ketan ştiu că acum nu va mai putea nicicând sa descifreze secretele Marii Margini.

Privi în altă parte, strigând:

— William, trebuie să-i aducem aici! Pot oamenii tăi să se ocupe de ei?

— Te referi la toţi locuitorii văii?

— Duceţi-ii la Danfer, zise Javins. Ei nu se pot

duce în satele primitive ale Bastarzilor.

Ketan zâmbi imperceptibil.

— Sunt aproape 20.000 de oameni. Îi vom aduce în oraş pe luptătorii pentru Restaurarea ştiinţei şi Tehnicii, te vei ocupa de încartiruirea lor. Kronweld-ienii vor fi trimişi în sate, întreabă-i dacă pot avea grijă de atât de multe persoane.

William dădu afirmativ din cap.

— Aproape. Mai aveam puţin şi terminam munca de organizare, mă întreb dacă Igon o fi anticipat apariţia acestei probleme?

— Bun, te ocupi de încartiruirea lor acolo. O să-ţi pun la dispoziţie operatori de poziţie şi un panou de comunicare, ca să poţi lua legătura cu fiecare sat.

— De ce nu vrei săi duci în oraş? întrebă Javins pe un ton rugător.

— Pentru că aşa e mai bine, zise Ketan, dar în minte îi reveni prima zi când se plimbase pe străzile satului, printre Bastarzi. Se gândea la chipurile lor sfidătoare şi ferme, la cât de mult însemnaseră pentru el atunci. Ce bine ar fi fost ca kronweld-ienii să se poată amesteca cu Bastarzii, şi să înveţe unii de la alţii.

Ştia că între cele două grupuri vor izbucni conflicte, dar mai ştia şi că de pe urma lor va rezulta înţelegerea şi vor apărea liderii, care trebuiau să-l ajute în munca de guvernare a planetei. Satele Bastarzilor aveau să devină oraşe, iar ele aveau să devină la rândul lor

nuclee ale noii civilizaţii.

În timp, când vor fi învăţat despre moştenirea comună şi noua planetă pe care se găseau, kronweld-ienii aveau încet-încet să-şi câştige locurile de drept, din vârful ierarhiei sociale, dar asta avea să se întâmple numai după ce le vor fi meritat.

Ketan se întoarse la Zeeter.

— Vom transfera cât mai repede posibil toţi kronweld-ienii pe Terra! Adună-i în grupuri de câte o sută, şi îi vom aduce aici. Vom controla poziţionarea lor de aici. În acelaşi timp, trimiteţi şi cât mai mulţi Luptători pentru Reinstaurarea ştiinţei şi Tehnicii către Danfer! Abandonaţi totul! Nu avem timp să transferăm decât populaţia.

Zeeter păru uluit pentru moment, de parcă ar fi fost incapabil să priceapă amploarea dezastrului ce avusese loc, apoi răspunse scurt, ferm.

— Am înţeles, voi da ordinele necesare pentru a se acţiona ca atare!

Tehnicienii veniră din vale, începând să roiască prin turn. Cei ce erau pentru prima oară acolo îşi înăbuşiră mirarea şi curiozitatea, lucrând contra cronometru sub îndrumarea lui Simons, a lui Dorien şi a lui Ketan.

Din enormul depozit de maşini şi materiale din turn construiră o plasă protectoare pentru a proteja întreaga stâncă, pentru că mai erau încă

trei, şi poate chiar patru proiectoare etatiste operaţionale. Nu va fi nicio siguranţă până nu vor fi vânate şi distruse. Sub comanda lui Zeeter generatoarele ce fuseseră la Danfer au fost dispuse în formaţie de protecţie, gata de atac, în momentul în care vreuna din maşinile inamice de lupta ar fi apărut.

Existau sute de etatişti despre a căror soartă nu se ştia încă nimic. Trupele de intervenţie rapidă a politiei, formate din luptători pentru Reinstaurarea Ştiinţei şi Tehnicii au primit sarcina să-i caute şi să-i anihileze.

Stând în picioare, în spatele operatorilor de poziţie, Elta şi Ketan urmăreau transferul rapid al kronweld-ienilor în sate. Aproape o mie de administratori antrenaţi proveniţi din rândurile Luptătorilor pentru Reinstaurarea ştiinţei şi Tehnicii ajutau la îndeplinirea acestei sarcini de mare anvergură, iar William conducea cu mână de fier şi foarte organizat întreaga acţiune.

— Aş vrea să aflu pe unde s-or găsi câţiva dintre membrii Consiliului, zise Ketan. E vorba de Anot şi Nabah. Mă întreb ce cred acum despre micuţa lor lume strâmtă, despre care spuneau că ştiu tot ceea ce se poate?

— Este sfârşitul lor, zise Elta încet. Lumea lor sa sfărâmat şi ei au murit o dată cu ea. Nişte minţi ca ale lor ar fi devenit închise şi dogmatice, indiferent de mediul în care ar fi trăit dar numai câţiva din Kronweld erau atât de

închistaţi ca ei. O dată cu înlăturarea superstiţiilor, noile cunoştinţe vor inunda majoritatea minţilor, şi veţi avea conducătorii şi profesorii la care a visat Richard Simons, înţeleg asta acum.

— Igon mi-a spus că şi tu înţeleseseşi cum stau lucrurile. Sper ca spusele lui să fie adevărate.

Până când fu terminat transferul ultimului grup, întregul Kronweld, începând de la Marea Margine şi până la valea Luptătorilor pentru Reinstaurarea Ştiinţei şi Tehnicii, se transformase într-o mare de foc. Flăcările izbucneau din pământ cuprinzând marea clădire a Centrului Operativ. Spirala sa în formă de ac ce îi constituia vârful se clătină îngrozitor, şi atârnă pentru o clipă în aer, ca şi cum ar fi refuzat să renunţe la poziţia sa dominantă, apoi se prăbuşi, şi lava o absorbi, în valuri topite, fierbinţi şi sălbatice.

Ketan închise monitorul, şi o dată cu el şi poarta de trecere. Pentru o clipă, trecu în spatele pupitrului de comandă, modificând datele programate în bila.

El fură o clipă de linişte împreună cu Elta şi merseră împreună în grădinile veşnice ale turnului, unde norii moi, ca nişte mingi albe de vată măturau cerul.

Având mustrări de conştiinţă, Ketan ştia că nu trebuie să rămână aici, pentru că sarcina

reconstruirii Terrei abia începuse, dar voia un moment de linişte... Elta se întoarse cu faţa spre el, îngrijorată.

— Ce sa întâmplat?

— Ketan, de ce a trebuit să te revolţi împotriva obligativităţii purtării mantalei de zi în Kronweld? Vai, de ce nu ai putut să te supui măcar acestui lucru?

El zâmbi.

— Asta a fost pe vremea când am intrat prima oară în Casa Înţelepciunii, căci trebuia să am un motiv de revoltă, dar nu am rămas mult timp aşa, era prea neplăcut...

Ochii fetei străluciră dintr-o dată, ca şi cum ar fi fost luminaţi brusc de o rază de soare.

— Atunci vrei să spui că şi noi avem o şansă de a avea copii, la fel ca toţi ceilalţi?

Mintea lui Ketan reveni la întâmplările petrecute în acea noapte în peştera întunecată din codrul Kyab şi se gândi la Mary şi William Douglas.

— Sunt sigur că avem o şansă de a avea copii, zise el, dacă asta vrei cu adevărat. Îl cuprinseră fiorii. Toate vechile temeri şi prejudecăţi îi revenIră în minte acum.

Era vorba de o manifestare a omului artificial din Kronweld, împotriva căruia îl avertizase Igon. Şi el încercă să îl înlăture...

— Asta îmi doresc mai mult decât orice pe lume.

Ketan îi apropie chipul de al lui, iar ochii săi răspunseră la strălucirea din ochii fetei.

— Sunt sigur că vei căpăta ce îţi doreşti, sunt foarte sigur de asta.